P.J. TRACY

Operaţiunea Monkeewrench

#1

Un thriller „criminal" de bun. – PEOPLE

P.J. TRACY

Seria
Misterele Monkeewrench

Volumul 1

OPERAȚIUNEA MONKEEWRENCH

Original: *Monkeewrench* (2003)

Traducere din limba engleză:
LAURA BERTEANU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2009

• Capitolul 1

Brandy-ul fusese absolut esențial. Întotdeauna era, în serile de duminică, atunci când sora Ignatius își lua asupra ei însărcinarea de a-i servi părintelui Newberry o masă „așa cum trebuie”. În acea parte a statului Wisconsin, asta însemna de obicei carne tocată gătită în supă cremă de la conservă.

Forma varia, în funcție de toanele bunei măicuțe – uneori erau chifteluțe, alteori hamburgeri și, într-o ocazie memorabilă, fuseseră niște rulouri care aduceau deranjant de tare cu o caserolă de penisuri retezate. Însă ingredientele de bază și indigestia aferentă erau mereu aceleași.

Părintele Newberry învățase cu mult timp în urmă că antiacizii nu aveau niciun efect. Doar brandy-ul îi era de ajutor, binecuvântându-l cu un somn rapid, lăsând timpul să treacă într-o fericită uitare, în timp ce stomacul său lupta cu demonii milostiveniei surorii Ignatius.

În acea seară îndeosebi, demonii fuseseră multipli. Într-o inspirație culinară de zile mari, sora Ignatius gătise carnea în numai Dumnezeu știe câte feluri de supă la cutie. Când părintele îi ceruse să-i spună ingredientele acestui cutezător experiment gastronomic, măicuța chicotise ca o școlăriță și-și încuiase buzele cu o cheie imaginară.

— Ah, o rețetă secretă!

Zâmbise chipului îmbujorat intuind cu groază crema de scoici pândind din adâncul oceanului de lichid uleios în care fuseseră înecate bucățile de carne.

Și așa se întâmplase că paharul de suc, ca niciodată până atunci, fusese umplut pentru a doua oară cu brandy, iar părintele Newberry adormise în fotoliu, în fața televizorului.

Când deschise ochii, ecranul era un câmp de fulgi de zăpadă și emitea un bâzâit static, iar pe

cadranul ceasului se citea 5 A.M.

Se duse să stingă lampa de lângă fereastră și văzu mașina înghețată în curtea bisericii. O recunoscu de îndată. Era un Ford Falcon de vârstă indeterminabilă, care murea ușor, răpus de rugina canceroasă ce devora toate mașinile vechi dintr-un stat în care sarea se arunca pe străzi cu tot atâta ușurință cu care se arunca în mâncare.

Într-un moment de slăbiciune, își dori să se poată strecura în patul lui călduț, prefăcându-se că nu o văzuse. Totuși, păcatul i se limită doar la dorință, fiindcă deja începuse să se îndrepte spre ușă, strângându-și vesta tricotată în jurul stomacului abuzat, înainte de a păși afară, în dimineața întunecată și răcoroasă de octombrie.

Biserica era veche și aproape protestantă în simplitatea ei, fiindcă enoriașii catolici din partea rurală a Wisconsinului priveau orice lucrare impunătoare cu profundă suspiciune. *Blessed Virgin* strălucea a plastic și te ducea cu gândul, într-un mod câtuși de puțin evlavios, la un manechin din vitrina casei de modă Frieda, de pe Main Street, iar singurul vitraliu era amplasat în mod ciudat pe partea dinspre nord, unde soarele să nu îl poată face vreodată să izbucnească într-o miriadă de culori pe care cucernicii să le găsească ofensatoare.

Un loc sever, într-o parohie severă dintr-un stat sever, își spuse părintele Newberry, amintindu-și cu jind de tinerețea petrecută în California, cu aproape patruzeci de ani în urmă, gândindu-se din nou că toți preoții slabi erau trimiși în Wisconsin.

John și Mary Kleinfeldt erau îngenuncheați într-un rând de bănci din mijlocul bisericii, cu capetele sprijinite în mâinile împreunate, complet nemișcați, într-o evlavie pe care părintele o găsise întotdeauna aproape obsesivă. Nu era ceva nefiresc pentru acest cuplu în vârstă să viziteze biserica la ore mai puțin obișnuite – uneori părintele avea chiar impresia că cei doi preferă singurătatea

companiei celorlalți enoriași, pe care îi considerau căzuți fără excepție în mrejele păcatului. Dar, din câte știa el, nu veniseră niciodată chiar atât de devreme.

Nu ar fi dat bine să se întoarcă prea repede în tihna casei parohiale, dar pe părintele Newberry nu prea-l trăgea inima să-i întrebe ce necazuri îi aduseseră acolo la o asemenea oră, mai ales că știa deja răspunsul.

Oftă și o apucă încet pe culoarul dintre bănci, mânat, deși fără prea mare efect, de sentimentul datoriei și de bunătatea inimii. „Bună dimineața, John, bună dimineața, Mary”, avea să zică. „Ce vă frământă astăzi?” Apoi ei aveau să-i spună că au mai descoperit încă un homosexual în congregație – un bărbat care avea genele prea lungi sau o femeie a cărei voce era prea gravă, fiindcă asemenea dovezi erau suficiente pentru ei.

Nu era doar homofobie; era o adevărată cruciadă împotriva a ceea ce ei numeau o „ofensă dezgustătoare și nefirească în ochii Domnului” și întotdeauna după ce le asculta acuzațiile prezumțioase, părintele Newberry rămânea cu un sentiment de tristețe și oarecum de murdărire.

„Te rog, Doamne, dă să fie altceva de data asta!” se ruga în timp ce se apropia de banca din mijloc. „La urma urmei, am îndurat deja penitența chiftelelor măicuței Ignatius.”

Și, într-adevăr, era altceva. Ce-i tulbura pe John și Mary Kleinfeldt în acea dimineață nu era presupusa existență a vreunui homosexual în parohie, ci incontestabila prezență a unor găuri mici, de glonț, în spatele țestelor.

• Capitolul 2

Nu era prima crimă din Kingsford County de când șeriful Michael Halloran își prinsese steaua în piept, cu cinci ani în urmă. Împrăștie câteva mii de oameni prin partea rurală din nordul Wisconsinului, înarmează mai bine de jumătate cu flinte și cuțite, mai aruncă în joc și vreo sută de baruri și, în cele din urmă, câțiva vor ajunge cu siguranță să se omoare între ei. Așa era să fie.

Nu se întâmpla prea des și, de cele mai multe ori, erau genul de omoruri la îndemâna celor din partea locului: bătăi prin baruri, dispute domestice și ocazionalele accidente de vânătoare suspecte, ca atunci când Harry Patrowski spusese că o împușcase pe maică-sa prin fereastra de la bucătărie, fiindcă i se păruse că e o căprioară.

Dar doi bătrâni împușcați într-o biserică? Ei, asta era altceva! Ceva fără sens, ceva malefic ce nu ar fi trebuit să se petreacă într-un orășel în care copiii se jucau afară după lăsarea întunericului, unde nimeni nu-și încuia ușa și unde căruțe cu porumb încă mai treceau pe strada principală, în drum spre moară. La dracu', jumătate din omenii din ținutul ăsta încă mai credeau că „să fumezi iarbă" înseamnă să dai foc la fânul din hambar, și trebuia să cobori o sută cincizeci de kilometri spre sud-est, spre Green Bay, ca să vezi un film pentru adulți.

Crima asta avea să schimbe totul.

Patru dintre cele cinci mașini de intervenție din schimbul trei erau deja în parcarea de la St. Luke la ora șase dimineața, când sosise Halloran.

„Grozav, își spuse. Mai am doar o mașină rămasă pe drum, care să patruleze un ținut de o mie trei sute de kilometri pătrați." Zări duba urâtă, albastră, a lui Doc Hanson parcată între două echipaje de intervenție și, undeva într-un colț, un

Ford Falcon vechi, sinistru, împresurat de un dreptunghi de bandă galbenă, de la criminalistică.

Ajutorul de șerif Bonar Carlson ieși din biserică și rămase așteptând pe treapta de sus, trăgând de o curea ce-și pierduse orice speranță de a mai ajunge vreodată în dreptul buricului.

— Bonar, dacă tocul ăla de armă ți-ar atârna mai jos, ar trebui să te lași în genunchi ca să-ți scoți pistolul.

— Și tot l-aș scoate mai repede decât tine, mârâi Bonar; și așa era. Doamne, urât mai ești dimineața! Bine că nu lucrezi în schimbul trei. I-ai speria pe băieți.

— Hai, spune-mi c-ai rezolvat deja cazul, ca să pot să mă-ntorc în pat.

— După mine, părintele Newberry le-a făcut felul. Patruzeci de ani a ascultat spovedanii și-a mirosit tămâie. Apoi, într-o zi, amărâtul cedează nervos și-și împușcă doi enoriași în moalele capului.

— O să-i spun c-ai zis asta.

Bonar își îndesă mâinile grase în buzunarele de la vestă cu un pufăit înghețat, apoi continuă pe ton serios:

— N-a auzit nimic, n-a văzut nimic. A adormit în fața televizorului după masă. Nici n-a știut că soții Kleinfeldt sunt aici până când nu s-a uitat pe fereastră, la cinci dimineața, și le-a văzut mașina. S-a dus să vadă dacă-i poate ajuta, a găsit cadavrele, a sunat la 911 și gata povestea.

— Vecinii?

— Ne ocupăm de ei.

— Ei? Și părerea ta care e?

Nu era o întrebare de complezență. Bonar arăta, vorbea și se purta ca un ins oarecare din Wisconsin, dar avea în cap niște cipuri de procesare uluitoare. Arunca o singură privire scenei unei crime și-ți putea spune lucruri pe care băieții de la medicină legală nu le-ar fi găsit niciodată, cu toată aparatura lor sofisticată.

El și Bonar făcuseră amândoi un stagiu de un an în Milwaukee după ce terminaseră academia, înainte să se întoarcă acasă și să îmbrace uniformele oficiale. Văzuseră în orașul acela multe lucruri pe care încă încercau să le uite, dar și învățaseră multe.

Bonar își supse câteva clipe interiorul obrazului, în vreme ce sprâncenele groase i se mișcau asemenea unor omizi.

— Sincer, seamănă cu o lovitură premeditată, chestie care are cam tot atâta sens ca și varianta ca *padre* să fie ucigașul. Nu știu… Instinctul îmi spune că-i un psihopat, dar treaba e prea curată pentru așa ceva.

Împinse la o parte ușile grele, de lemn.

O viață de reflexe condiționate îi făcu mâna lui Halloran să tresară în clipa în care trecu pe lângă apa sfințită, dar nu fu decât atât, o tresărire, ultima zvâcnire a unei deprinderi muribunde.

Părintele Newberry stătea pe o bancă din spate, nemișcat, mic, bătrân. Halloran îi atinse umărul în timp ce înainta pe culoar și simți, drept răspuns, atingerea degetelor uscate ale părintelui.

Doi polițiști întindeau bandă galbenă de la o banchetă la alta – o jalnică parodiere a panglicilor albe, de satin, care decorează bisericile la nunți. Alți doi erau în patru labe pe jos, cu lanterne aprinse, cercetând podeaua.

Doc Hanson era ghemuit într-o parte, în spațiul îngust dintre soții Kleinfeldt și banca din fața lor, cu ochii ațintiți asupra morților și cu mâinile ocupate cu cercetările, rupt de cei vii. Nimeni nu vorbea. Biserica era cufundată într-o tăcere totală.

Halloran înconjură încet scena crimei, lăsând-o să i se imprime în minte. Era ceva în neregulă aici, ceva nu tocmai firesc în aspectul cadavrelor, ceva ce plutea la limita percepției lui, fără a se lăsa atins.

— După rigiditatea trupurilor, patru ore, mai mult sau mai puțin, spuse Doc Hanson fără să fie

întrebat și fără să ridice privirea. O să verific temperatura când o să fiu pregătit să-i mișc. Harris, dă-mi una dintre pungulețele tale. Am găsit un fir de păr.

„A plecat de mult”, își zise Halloran, dându-se la o parte, retrăgându-se pe culoarul central înspre părintele Newberry. Individul care făcuse asta ar fi putut fi deja în New York, sau în California, sau poate vizavi.

•

— Carevasăzică, toată lumea îi ura.

— N-am spus asta, Mikey.

— Părinte, fără supărare, dar ai putea să nu-mi spui Mikey când sunt în serviciu?

— Iartă-mă, mi-a scăpat.

Părintele Newberry îi zâmbi singurului om de pe pământ despre care putea spune din toată inima că îl iubește ca pe un fiu, într-un mod cât se poate de uman. Michael Vincent Halloran era înalt și lat în umeri, o figură cu adevărat impunătoare, cu arma la șold și insigna în piept, însă preotul îl vedea în el tot pe Mikey, băiatul de altar, brunet și cu trăsături puternice în acest ținut de blonzi spălăciți, ținându-se după el în acei ani de dinaintea pubertății, când preoțimea încă mai reprezenta pentru el un magnet.

— Bine, atunci cu cine erau prieteni?

Preotul oftă.

— Nu aveau prieteni.

— Nu mă ajuți, părinte.

— Nu, presupun că nu.

Părintele Newberry privi încruntat fâșiile de bandă galbenă înfășurate pe lângă coloanele din față, încadrându-i în centru pe John și Mary Kleinfeldt. Doc Hanson cotrobăia acum prin geanta lui, lovind cadavrul lui John Kleinfeldt, prinzându-l de umăr când începu să se rostogolească. Părintele Newberry închise ochii.

Halloran încercă din nou.

— Ai spus că au încercat să dea câțiva enoriași afară din congregație fiindcă erau convinși că sunt homosexuali. Îmi trebuie o listă cu oamenii aceștia.

— Dar niciunul dintre ei nu a luat povestea în serios. Nu pot să-mi amintesc de niciunul care să fi fost cu adevărat supărat, atât de absurde erau acuzațiile.

— Așadar, niciunul dintre ei nu e cu adevărat homosexual?

Părintele Newberry ezită din nou.

— Nu, din câte știu eu.

— Oricum, tot o să am nevoie de lista aia, părinte. Ai un dosar al soților Kleinfeldt? Rude apropiate, chestii de genul ăsta?

— În biroul bisericii, dar nu aveau familie.

— Nu aveau copii?

Părintele Newberry își privi mâinile, privi petele lucioase dintre genunchii pantalonilor, semn al rugăciunilor dese, gândindu-se că se afla într-o zonă cenușie: acel înfiorător loc unde obligațiile lumești și cele spirituale se ciocneau în mod atât de violent. Selectă din memorie lucrurile pe care le putea spune, lăsându-le de-o parte pe cele al căror secret trebuia să-l păstreze.

— Cred că aveau un copil, dar refuzau să vorbească despre el. Sau despre ea. Nici măcar nu știu dacă este vorba de un băiat sau de o fată.

— Încă în viață?

— Nici asta nu știu. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Altceva nu-ți mai amintești despre ei?

Părintele se încruntă, analizând în minte cele câteva frânturi de informații pe care la avea despre soții Kleinfeldt.

— Erau pensionari – desigur, la vârsta lor. Amândoi erau trecuți de șaptezeci de ani, din câte știu. Foarte evlavioși în felul lor, deși, îmi pare rău să spun, chiar mai mult decât ar fi cerut Domnul. Și foarte singuratici. Nu cred că aveau încredere în

vreun suflet viu, nici măcar în mine, lucru care mi s-a părut întotdeauna foarte trist. Presupun că nu e un lucru chiar atât de neobișnuit pentru cei bogați.

Halloran aruncă o privire îndoielnică spre cele două trupuri sărăcăcios îmbrăcate.

— Mult teren, dar fără bani de taxe?

Părintele Newberry clătină din cap.

— Plăteau o contribuție de fix zece la sută către biserică. În fiecare an, pe 31 decembrie, trimiteau un cec și o declarație fiscală din partea contabilului lor prin care să ateste că erau exact zece procente, de parcă le-aș fi pus vreodată cuvântul la îndoială.

— Ciudat, mârâi Halloran

— Erau niște oameni… neobișnuiți.

— Ei? Și cât valorau?

Părintele ridică privirea, de parcă și-ar fi căutat amintirile pe tavan.

— Mai mult de șapte milioane, cred, dar asta a fost anul trecut. Acum ar trebui să fie considerabil mai mult.

În spatele lor, ușa bisericii se deschise, apoi se închise și un val de aer rece înaintă pe culoar, odată cu Bonar. Bărbatul se opri lângă Halloran.

— Nu am aflat nimic de la vecini. Au aterizat și băieții de la medicină legală.

Îi aruncă apoi lui Halloran o privire mijită.

— Ce? Ai găsit tu ceva?

— Un motiv, poate. Părintele spune că aveau o avere de câteva milioane.

Bonar aruncă o privire în lungul culoarului, înspre cele două cadavre.

— Nu se poate!

— Nu este chiar un motiv, Mike, se amestecă preotul. Decât dacă mă consideri pe mine suspect. Au lăsat totul bisericii…

Bonar îi trase un cot lui Halloran.

— Ți-am spus eu că *padre* e criminalul.

Părintele Newberry aproape că zâmbi, dar se opri la timp.

— Luteran… se mulțumi el să mormăie.

În partea din față a bisericii, Doc Hanson se ridică brusc.

— La dracu'!

Aruncă iute o privire vinovată către părintele Newberry.

— Scuze, părinte. Mike, vrei să vii să te uiți la asta?

Sub haina neagră pe care Doc Hanson începuse să o descheie, bluza cândva albă a lui Mary Kleinfeldt era acum roșie-maronie, îmbibată cu sânge coagulat. Mirosul ascuțit se răspândi în jur.

— A fost împușcată și în piept? întrebă Halloran.

Doc Hanson clătină din cap.

— Doar dacă au adus cu ei un tun. Rana de la cap pare să fi fost făcută cu un 22. Iar aici e mult prea mult sânge pentru ceva atât de mic.

Descheie nasturii bluzei umede și o desfăcu. Cei doi bărbați care o priveau făcură la unison un pas în spate.

— Isuse! murmură unul dintre ei. Cineva pare să fi început o autopsie pe cont propriu.

Chilotul și sutienul lui Mary Kleinfeldt fuseseră amândouă tăiate la jumătate și trase în ambele părți, expunând pielea cu vene albastre pe care soarele nu o văzuse niciodată. O tăietură verticală cobora din capul pieptului, expunându-i sternul. O altă rană se întindea orizontal, atât de adâncă încât jumătatea inferioară a sânilor atârna în exterior.

Halloran rămase înmărmurit, privind pieptul bătrânei și simțind un nou fel de groază pe care nu o putea încă identifica foarte exact.

— Asta nu e incizie de autopsie, spuse el cu vocea sugrumată. E o cruce.

• Capitolul 3

Grace MacBride locuia în cartierul Merriam Park din St. Paul, într-o zonă de case înalte și înguste, care aminteau de zbuciumații ani 1920. Curtea din spate era foarte mică, iar gardul solid, din lemn, care o înconjura, era foarte înalt. Mitch spunea că era ca o cutie de pantofi fără capac. Pe de altă parte, Mitch avusese întotdeauna o problemă cu spațiile mici și închise, care erau salvarea lui Grace.

Copacul era adevăratul motiv pentru care cumpărase casa. Nu era el cine știe ce copac, după standardele suburbane ale lui Mitch, cu trunchiul scurt și gros și cioturi noduroase care creșteau în laterale și nu în sus, încovoiate parcă sub greutatea cerului. Dar, Dumnezeule, era o magnolie! Și asta era ceva foarte rar în Minnesota. Ceva de preț.

Mitch se grăbise să-i atragă atenția că locul era înghesuit, că avea o stație de pompieri în apropiere, că ceea ce agentul imobiliar numise cu mult exces de zel „grădină" nu era decât un dreptunghi de pământ bătătorit. Dar Mitch încercase atunci să o convingă să nu cumpere casa și să o ademenească în suburbia Minneapolisului, acolo unde el și Diane locuiau într-un cartier cu peluze largi, atât de minuțios aranjate și îngrădite încât păreau că mai au puțin și urlă de exasperare.

— Acolo ai avea spațiu de jur împrejur, îi spusese. Vreo doi acri de teren plan, ca să poți vedea la timp dacă se apropie cineva.

Însă Grace se mulțumise să zâmbească și spusese:

— Casa asta are o magnolie.

— Nu pentru mult timp, venise răspunsul. Dacă e într-adevăr magnolie, o să fie moartă la anul.

Trecuseră cinci ani de atunci și Grace nu crezuse niciodată că prețiosul ei copac o să moară, chiar dacă părea să comită câte o tentativă de

sinucidere în fiecare an. În fiecare toamnă, frunzele uscate și întărite îi cădeau dintr-odată, într-un duș zgomotos, ca și când copacul nu ar mai fi avut puterea să le susțină. În fiecare primăvară însă, mugurii se umflau și crăpau, și niște degete verzi, mici și subțiri ieșeau să facă semn cerului albastru într-un caraghios avânt de optimism. Copacul ăsta era un supraviețuitor, la fel ca ea.

În acea dimineață, stătea mohorât în aerul uscat de toamnă, amenințând să-și scuture frunzele în orice clipă, și Grace scosese furtunul și lăsase apa să-i curgă la rădăcină.

Ea și Charlie stăteau pe cele două fotolii de lemn, cu fața spre copac, ascultând clipocitul apei, privind cum se scurge dimineața. Grace era înfășurată ca o mumie într-un halat lung, flaușat. Charlie era dezbrăcat.

— Să nu te mai ușurezi pe el! Prea mult amoniac.

În vocea ei se simțea o undă ștearsă de accent sudist, corupt de cadența rece și aspră a nordului.

Charlie întoarse capul și o privi fascinat pe Grace sorbind din cană.

— Nici să nu te gândești! E cu cofeină.

Charlie oftă și întoarse capul. Era un câine îngrozitor, un amalgam de rase amestecate între ele de un Frankenstein orb. Mare și îndesat ca un ciobănesc, cu blană sârmoasă de terier, cu urechi lungi și clăpăuge de ogar și un ciot de coadă fără pic de păr, pe care cineva i-o retezase cu mult înainte ca Grace să-l întâlnească. Și Charlie era un supraviețuitor.

Grace se mișcă în fotoliu, simți arma alunecându-i din buzunarul imens al halatului și o prinse înainte să apuce să se lovească de lemn.

„Tocul nu e un accesoriu de modă. Este o măsură de siguranță. Țineți-vă revolverul în toc oriunde vă duceți și niciodată, absolut niciodată, să nu îl puneți cumva în buzunar. S-a auzit, clasa?”

Și, da, Grace îl auzise cu siguranță, dar trebuie să mai și riști câte puțin din când în când. Altfel precauția se transformă în paranoia și pune stăpânire pe viața ta. Să stea în grădina ei, în halat de baie, era unul dintre acele lucruri pentru care Grace considera că merită să riște. Nu că ar fi făcut vreodată asta neînarmată – nu era atât de proastă!

— Ei, a fost frumos, dar trebuie să mă duc la treabă.

Charlie scoase un scheunat și se foi în scaun, ca un bătrân într-o haină de blană.

— Te rog, nu te deranja. Nu e nevoie să mă conduci.

Nu-i trebuiră mai mult de cinci minute să se îmbrace. Blugi, un tricou, o geacă neagră, de pânză groasă, care reducea la zero efectele oricărui tip de vreme și, desigur, cizmele englezești de călărie. Cei care bănuiau că nu se urcase în viața ei pe un cal credeau că e un moft vestimentar. Doar cinci oameni de pe lume știau adevărul.

Ei, poate că șase.

În drum spre serviciu, trecu pe lângă un grup de mașini de poliție strânse în cerc, lângă râu.

„Bărbat ieșit la jogging, mort!" își spuse automat.

•

Era unul dintre acei ani excepționali când culorile toamnei de-a lungul fluviului Mississippi aproape că-ți fac inima să ți se oprească-n piept. Frunzele lungi ale oțetarilor devin de un roșu aprins, arțarii strălucesc în nuanțe diafane de trandafiriu și portocaliu, iar frunzele fragile ale plopilor tremurători sclipesc ca niște paiete aurii de pe rochia unui travestit.

Ultima oară când culorile fuseseră atât de intense, detectivul Leo Magozzi trecuse pe acolo în patrulă atât de plin de el, încât abia dacă mai observa ceva în jur – chestie care explica în bună parte dezastrul în care ajunsese viața lui. Dar, fără

să știe exact cum, observase frunzele în acea toamnă.

Acuarelele n-ar fi fost bune, își spuse înaintând pe West River Boulevard. Trebuia să folosești vopsele în ulei pentru așa ceva.

În față, văzu luminile pâlpâitoare a cel puțin patru mașini de patrulă și duba unității de la Biroul de Investigație Criminalistică pentru Scena Crimei. Nu sosise încă nicio echipă de știri, slavă Domnului, dar era în stare să-și pună pensia la bătaie că aveau să apară dintr-o clipă într-alta.

Un polițist tânăr, cu față de copil, dirija traficul, trăgând în același timp cu coada ochiului la o adunătură de câțiva gură-cască de peste drum, care așteptau tremurând în aerul rece al dimineții, în speranța că vor putea zări o frântură din nenorocirea altuia. Magozzi era surprins că nu erau chiar mai mulți – o crimă în Minneapolis făcea întotdeauna vâlvă, dar în cartierul ăsta era ceva cu adevărat senzațional.

Opri mașina lângă bordură, coborî și-i arătă insigna polițistului cu față de copil, care chiar își mișcă buzele încercând să-i pronunțe numele.

— Bună dimineața, domnule detectiv… Magozee?

— Ma-go-ți. Ți. Ț ca în musca *țețe*!

— Oh, ce anume?

— Nu contează. Detectivul Rolseth e aici?

— Rolseth… un tip mai scund, cu părul rar?

— Cam așa ceva.

Magozzi trebuia să-i acorde puștiului puncte pentru diplomație, fiindcă reușise să evite termenii mult mai colorați pe care era obișnuit să îi audă atunci când cineva îl descria pe partenerul lui, ca de exemplu „burtos” sau „chelios”. Poate că băiatul ăsta nu era el chiar un geniu în ceea ce privea inteligența, dar ar fi putut avea un viitor ca șef de poliție.

Polițistul cu față de copil arătă cu degetul spre un șir de case vechi, imense și scumpe, cocoțate

deasupra străzii, pe peluze înclinate și impecabil îngrijite.

— S-a dus cu niște băieți să bată pe la uși înainte ca oamenii să apuce să plece la serviciu.

Magozzi dădu din cap, apoi sări dintr-un pas peste banda galbenă și începu să-și târșâiască picioarele prin mormanul de frunze căzute, îndesându-și adânc mâinile goale în buzunarele pardesiului, ca să le ferească de vântul rece ce sufla pe malul râului.

Mai mulți tehnicieni de la BCA erau împrăștiați pe fâșia de iarbă dintre bulevard și malul râului, marcând perimetrul, cercetând zona. Magozzi îi salută din cap pe cei câțiva cunoscuți când trecu pe lângă ei, apoi se îndreptă spre digul de la marginea râului, unde un bărbat înalt și deșirat, îmbrăcat într-o haină verde oliv, era aplecat deasupra unui cadavru. Deși stătea cu spatele la Magozzi, părul negru îi trăda în mod inconfundabil identitatea, la fel cum o făceau și umerii aplecați, ce păreau să-și ceară scuze pentru statura excesivă.

— Anantanand Rambachan!

Lui Magozzi îi plăcea la nebunie să-și răsucească limba în jurul acestui nume. Parcă ar fi mâncat o cremă pufoasă.

Dr. Rambachan întoarse capul și-l întâmpină pe Magozzi lângă scena crimei cu un zâmbet care-i dezgoli dinții albi.

— Domnule detectiv! Accentul dumitale hindi este excelent în această dimineață.

Ochii lui negri și încercănați făceau pliuri viclene la colțuri.

— Și ia te uită! Ce bine arăți! Probabil că ai ieșit la vânătoare.

— Ha?

— Ai slăbit, mușchii ți s-au mai tonifiat… ceea ce înseamnă că în sfârșit te-ai săturat de viața de burlac și ai plecat în căutarea companiei sexului frumos.

— Am examenul fizic obligatoriu luna viitoare.

— Sau poate că ăsta e motivul.

Magozzi se așeză pe vine și inventarie cadavrul dintr-o privire. Victima era un tânăr în jur de douăzeci de ani, îmbrăcat cu pantaloni de jogging de nailon și o helancă decolorată. Chipul țeapăn, ca de ceară, era lipsit de orice expresie, iar ochii deschiși îi erau cețoși, ficși, cu sticlirea morții.

— Vezi asta? întrebă Rambachan, arătând o gaură mică și neagră deasupra sprâncenei stângi. O gaură minusculă.

Consemna faptele evidente. Așa făcea întotdeauna.

— Foarte curată, continuă. Avem de-a face fie cu un trăgător de finețe, fie cu o greșeală norocoasă a criminalului. Și foarte ghinionistă pentru prietenul nostru.

— Douăj'doi?

— Oh, da, foarte probabil.

Magozzi oftă și privi de-a lungul râului. Razele soarelui spărseseră câteva firide prin pătura joasă de nori, creând prisme scânteietoare în ceața înghețată ce se ridica deasupra apei.

— E frig în dimineața asta.

— Oh! Oh! Am citit de curând într-o carte pe care mi-a dat-o soția mea că răspunsul corect la o astfel de afirmație este: „Ar putea fi mai rău”.

Magozzi ridică de jos o pungă de plastic, pentru probe, și se uită la permisul de șofer dinăuntru.

— Nu zău? Și ce carte e asta?

Fruntea lui Rambachan se încreți.

— O carte de lingvistică. Cred că se numește *Cum să vorbești minnesotana.* Ai auzit de ea?

Magozzi aproape că zâmbi.

— Alte bunuri personale?

— Doar permisul și o bancnotă de douăzeci de dolari. Dar mai e ceva, ceva foarte ciudat. N-am mai văzut așa ceva. Uită-te la asta!

Rambachan își strecură degetele înmănușate printre buzele cadavrului și-i deschise ușor maxilarul.

Magozzi miji ochii și se aplecă, apropiindu-se până simți mirosul, apoi se dădu brusc înapoi.

— Ticălosul dracului!

• Capitolul 4

Cam în același timp în care detectivul Magozzi dădea nas în nas cu tânărul mort, Grace MacBride își întorcea Range Roverul mare și negru pe Washington Avenue, îndreptându-se spre zona cu depozite.

Din prima zi când ajunsese aici, Grace etichetase Minneapolisul drept un oraș pedant, care-i amintea de o domnișoară de modă veche cu fusta ridicată la nivelul gleznelor ca să nu se murdărească de noroi. Avea și rebuturile lui, desigur – târfele și clienții lor, puștimea de liceu care colinda străzile în căutare de heroină neagră sau Ecstasy dar trebuia să te uiți cu atenție ca să vezi aceste lucruri și simpla lor existență șoca întotdeauna destoinica populație luterană, care nu întârzia să ia măsurile de rigoare. Era, după părerea lui Grace, unul dintre puținele orașe din America în care *virtuoșii* încă mai credeau că-i pot mântui pe păcătoși făcându-i de rușine.

Washington Avenue, cândva patria vagabonzilor și dealerilor de droguri, fusese de multă vreme dojenit și îmblânzit. Vechile depozite aveau acum ferestre noi și tencuieli curate; saloanele dubioase fuseseră lustruite și transformate în oaze strălucitoare de *nouvelle cuisine*; și numai oamenii răi, oamenii foarte răi, așa ca Grace, fumau vreodată pe stradă.

Parcă în fața unui depozit vechi peste al cărui perete de cărămidă fusese trântită o tencuială roz, epatantă, ieși din mașină și privi în josul străzii.

Annie tocmai apărea de după colț, întâmpinând-o de la distanță cu un zâmbet. Purta o capă de lână de culoare roșu aprins, care-i flutura deschisă în timp ce mergea. Culoarea se potrivea frumos cu părul ei vopsit cu henna, observă Grace. Îl purta scurt anul ăsta, tuns sub forma unui smoc răvășit,

terminat într-un breton drept ca linia, care îi cobora mult pe frunte, peste ochii nefiresc de verzi.

— Parcă ai fi Scufița Roșie.

Annie râse.

— O scufiță nițel mai mare, dragă!

Avea vocea dulce ca trestia de zahăr și-i amintea de Mississippi.

— Îți place?

Se răsuci pe călcâie, un splendid hipopotam stacojiu într-o piruetă.

— Îmi place. Ce-ai făcut în week-end?

— Oh, nimic deosebit. Sex, droguri, rock'n'roll… Vechea poveste. Dar tu?

Grace deschise cu o cheie o ușă banală, fără niciun semn distinctiv cu excepția stratului relativ proaspăt de vopsea de o culoare pe care Annie o numise pe bună dreptate verde Martha Stewart.

— Am lucrat puțin.

— Hm!

Annie se strecură prin ușă și pătrunse într-un garaj aflat la parter, gol cu excepția unei biciclete de munte nou-nouțe și a unui Harley împroșcat cu noroi.

— Puțin? Cam cât să-nsemne asta? Zece, douăsprezece ore pe zi?

— Cam așa ceva.

Annie plescăi din limbă.

— Îți trebuie o viață, scumpo. Nu ieși pe nicăieri. Nu-i sănătos.

— Nu-i genul meu, Annie. Știi asta.

— Am cunoscut un tip foarte drăguț cu care aș putea să-ți fac lipeala…

— Ultima dată când mi-ai făcut tu *lipeala,* n-a mers chiar așa grozav.

Annie își dădu ochii peste cap.

— Grace! Ai scos *pistolul* la el. Nici acum nu vorbește cu mine.

Oftă și o porniră amândouă înspre liftul de pe peretele din față, cu țăcănitul tocurilor răsfrângându-li-se în ecouri în spațiul mare și gol.

— Am putea merge împreună prin cluburi diseară, după ce terminăm lucrul. Cine știe, poate agățăm vreo doi băieți de fermier, dacă-ți pui o pungă peste mutra aia urâtă.

Introduse o cheie-card care porni hârâitul răgușit al mașinăriei de deasupra, apoi se întoarse spre Grace și, ca în fiecare dimineață, o măsură cu privirea din cap până-n picioare. Avea expresia unei mame exasperate, care dezaprobă în tăcere vestimentația lipsită de orice sens a unui copil rebel.

Pentru Annie Belinsky, o zi fără paiete și fără brizbrizuri nu merita trăită. O zi fără machiaj era de neconceput. Să ai paleta irlandeză a lui Grace și să refuzi să o pictezi era fără îndoială un păcat capital. Întinse mâna și ridică un onduleu negru și bogat de pe umărul prietenei ei, apoi îl lăsă să cadă cu o pufnitură de dezgust.

— Mă scoate din sărite să văd cum chestia asta îți crește așa, pur și simplu, din cap. Când o să mori, o să te scalpez și-o să-mi fac o perucă din părul tău. Oricum, la tine pe cap stă degeaba!

— Îmi ține de cald, răspunse Grace zâmbind.

— E atât de Cro-Magnon! Hei, ia uite aici!

Își desfăcu dintr-o mișcare capa și scoase la iveală mai multe șiruri de franjuri din piele, care o acopereau de la gât până la glezne. Erau de culoare verde-deschis, ceea ce explica și necesitatea noilor lentile de contact. Ochii lui Annie se asortau întotdeauna ținutei.

— Annie grăsuna o să frângă multe inimi astăzi.

— Tu frângi inimi și îmbrăcată într-un sac!

— Asta așa e.

Oftă și privi spre ușa zgâriată a liftului. Conturul unui cap de maimuță prost dimensionat și scrijelit ca pentru un desen animat îi rânjea în față, parcă sfidător.

— Cum naiba a reușit Roadrunner s-o dea în bară? Își aranjează marginile șosetelor cu teul, da’

nu e-n stare să scoată un desen dintr-un afurisit de șablon!

Grace își întinse gâtul spre maimuță.

— Nu știu de ce nu a imprimat logoul original cu laserul. Chestia asta arată…

— Mecanică?

— Exact. Mecanică.

•

Harley semăna mai mult cu un înger al iadului decât orice înger al iadului pe care îl văzuse Grace vreodată – era imens, solid, plin de tatuaje și intimidant. Aștepta să le ridice grilajul ascensorului, cu o gogoașă strânsă-ntre dinți, cu o dâră de zahăr pudră întinzându-se de-a lungul dușumelei de lemn a mansardei de la etaj.

— Se înalță îngerii! zise el rânjind pe lângă gogoașă și zahărul pudră îi căzu pe piept.

— Cretinule! mârâi Annie, împingându-l la o parte.

— Hei, doar v-am deschis, nu?

Grace îl mângâie compătimitor pe obraz, apoi se îndreptă spre o grămadă de birouri și computere aruncate alandala în mijlocul mansardei spațioase, altfel complet goală. Ridică o mână în semn de salut către Roadrunner, un bărbat ca un vrej de fasole, îmbrăcat într-o bluză de trening galbenă, de lycra, care făcea exerciții de stretching yoga în colțul îndepărtat.

— Grace, Annie, slavă Domnului! Vocile rațiunii! Harley mă toacă la cap de azi-dimineață.

— Cum am spus, e un cretin! mormăi Annie, aruncându-și servieta pe birou și zgâindu-se la o cutie albă de patiserie, așezată ca pe o masă pe brațul drept al lui Harley.

— Ți-am spus să nu mai aduci porcării din astea, Harley!

Nu-și dezlipea ochii de pe cutie.

— Ai și cu glazură de lămâie acolo?

Harley împinse cutia în direcția ei.

— Nu am întotdeauna?

— Jigodie!

Înhăță dintr-un gest prăjitura cu glazură de lămâie.

Harley alese o brioșă și începu să vorbească în timp ce mușca din ea:

— Știți, m-am gândit mult. Despre cum să-l omorâm pe ultimul. Trebuie să fie ceva de efect, nu crezi, Grace?

— Nu.

Își atârnă haina într-un cuier cu picior din spatele biroului. Revolverul era acum în toc, la locul lui, chiar sub brațul ei stâng. Curelele negre se pierdeau pe fundalul tricoului, și el tot negru.

Harley își propti silueta mătăhăloasă în scaunul ei și o privi parcă vrăjit.

— Arăți absolut încântător în dimineața asta. Radiezi pur și simplu. Ești ca o Madonna.

— Care Madonna?

— Care vrei tu.

— Nu încerca să mă lingușești, Harley. O să-l lucrăm și pe ăsta la fel ca pe ceilalți.

— Nu schimbăm nimic! o susținu Annie.

— Bine, mă așteptam la asta. Sunteți femei, mai sensibile din fire. Dar nu v-ați gândit încă suficient de bine. Vorbim de tipul de la care a pornit totul. Dacă n-ar fi fost el, n-ar mai fi trebuit să-i omorâm pe ceilalți. Dacă cineva merită să fie pedepsit cu o moarte violentă, cu siguranță el e acela!

— Poate, dacă l-am fi omorât pe el primul, se amestecă Roadrunner. Dar n-am făcut-o. Sincer să fiu, m-am săturat până peste cap de toată povestea asta. Eu, unul, aș fi foarte bucuros dacă n-ar mai trebui să omorâm pe nimeni.

— Ce, ți-ai ieșit din minți? urlă Harley. *Trebuie* să-l omorâm!

— Dah!

— Într-un mod cât mai oribil. Poate cu un fierăstrău.

Annie îi aruncă o privire lungă.

— Știi ce mă sperie, Harley? Entuziasmul tău general pentru astfel de treburi.

— Hei, ce pot să spun? Îmi place ce fac.

Grace îl împinse pe Harley la o parte de pe scaun și se așeză.

— O împușcătură în cap, cu un 22. La fel ca toți ceilalți.

— Haide! protestă Harley.

— Las-o baltă, zise Annie. Ești în minoritate.

Harley își ridică mâinile, exasperat.

— Sunteți toți niște papă-lapte!

— Trebuie să aibă logică, Harley, spuse Grace. Trebuie să păstrăm tiparul.

— Mitch are și el dreptul la vot. Unde dracu' e?

— La aeroport, îi aminti Grace. Și chiar dacă ar vota de partea ta, tot am fi trei contra doi.

— Niște papă-lapte… la dracu'!

O urmărea pe Annie scoțându-și capa și zări pentru prima oară franjurii verzui.

— La dracu'! repetă, holbându-se la ea și ridicându-și gulerul tricoului. Vedeți cum se mișcă drăciile alea? Asta-i hărțuire sexuală!

— Ați terminat? Mă lăsați pe mine?

Roadrunner se ridică în toată lungimea, după ce își atinsese degetele de la picioare. Parcă ar fi fost o barză care se despăturea.

— Dă-i drumul, îi spuse Grace, urmărind picioarele și mâinile incredibil de lungi ale bărbatului găsindu-și ritmul propriu și pornind-o înspre unul dintre calculatoare.

Chiar în dreptul biroului lui Roadrunner era o grindă de susținere, la doi metri deasupra podelei. Bărbatul trebui să se aplece ca să treacă pe sub ea.

• Capitolul 5

Șeriful Michael Halloran îl urmări pe Danny Peltier scoțând pușca de calibru 12 din portbagajul mașinii și verificându-i încărcătura.

— Ce dracu' faci, Danny?

— Inspectez armele, domnule.

Danny era proaspăt aterizat de pe băncile școlii de ofițeri și, deși expresia de „castor zelos" îi veni în minte lui Halloran, făcea o notă teribil de discordantă cu ceilalți. Cel puțin un an de-acum încolo avea să-și curețe de două sau trei ori pe săptămână arma cu care nu trăsese niciun glonț, avea să-și lustruiască insigna și ghetele cu mare migală și să-și calce pantalonii într-o dungă pe care să poți tăia lămâi. Dar toate astea aveau să dispară în cele din urmă, iar Danny avea să înceapă să arate ca toți ceilalți.

Halloran îl urmărea, sorbind cafeaua prea fierbinte din paharul de carton, încercând din răsputeri să scape de senzația că uita ceva.

— Arma asta nu pare să fi fost folosită de ceva vreme, domnule.

— N-a mai tras nimeni cu ea de când cu intervenția de la balul de absolvire de la liceu, când n-am mai putut ține mulțimea în frâu.

Capul lui Danny zvâcni dintr-odată spre el. Apoi zâmbetul, când în cele din urmă apăru, i se întinse încet pe față, făcându-i pistruii să se miște.

— Sunteți foarte glumeț, domnule șerif.

— Așa s-ar părea. Hopa sus, Danny. Avem ceva de mers.

— Da, domnule!

Erau mai mult de douăsprezece mașini în parcare în acea dimineață, suflând gaze de eșapament în răcoarea dimineții. Era ceva foarte rar într-un ținut care nu menținea niciodată mai mult de opt echipaje de patrulă în acțiune în același timp. Majoritatea polițiștilor din schimbul

trei aveau să facă tură dublă astăzi, ca să-i ia la bani mărunți pe enoriașii părintelui Newberry, interogând credincioșii în căutarea unui licăr de nebunie.

Halloran se întreba cum o să mai scoată banii pentru orele suplimentare dintr-un buget și așa stors până la ultima picătură, când Sharon Mueller îi ciocăni nervoasă în fereastră, cu degetele învelite în mănușă.

Privi și văzu o pereche de ochi căprui scânteind pe o față înroșită de frig și se întrebă de la ce oare îi mai sărise țandăra în acea dimineață. Nu că ar fi avut prea mult de așteptat până să afle. Conceptul de tăcere stoică îi era cu desăvârșire străin lui Sharon. Nu avea răbdare, era dureros de directă și avea o limbă ce putea toca mărunt un bărbat în toată firea. Cu un an în urmă, își tunsese părul castaniu foarte scurt. În birou, o porecliseră „elful turbat".

Totuși, din considerente pe care n-ar fi putut nici măcar să încerce să le explice, Sharon era unul dintre multele motive pentru care Halloran era bucuros că nu mai era nevoit să se supună dogmei spovedaniei. Dacă o privise vreodată fără să nutrească gânduri păcătoase, nu-și mai putea aminti când se-ntâmplase.

După ce coborî geamul de la portieră, Sharon îi flutură o hârtie în față apoi se aplecă și i-o vârî sub nas. Mirosea a săpun.

— Simons a pus cincisprezece oameni pe lista mea, împrăștiați peste tot. În ritmul ăsta, o să-mi petrec mai mult timp pe drum decât interogând lumea.

— Bună dimineața, Sharon.

— Toți ceilalți au primit câte un grup de oameni comasați într-o singură zonă, chestie perfect logică, dar pe mine mă trimite în toate cele patru colțuri ale districtului și dacă asta nu e discriminare sexuală, nu știu cum să-i mai zic! Și

dincolo de faptul că mă deranjează, e și o mare prostie…

— Eu i-am spus să facă asta.

Răspunsul lui îi tăie o clipă avântul.

— Ha?

— Ești cel mai bun agent de interogări pe care-l am. I-am spus lui Simons să ți-i dea pe cei pe care soții Kleinfeldt au încercat să-i excludă din congregație. Știu că sunt împrăștiați prin tot ținutul și-mi pare rău de asta, dar dacă există cineva care să fi avut cât de cât un motiv să-i vrea morți, e pe lista ta.

Sharon clipi, rămasă fără replică.

— Oh!

— E mai bine acum?

— Sigur, Mike.

•

Danny simțea că e bine să fie prevăzător și așteptă până când ieșiră din parcare și o porniră întins, pe șosea, înainte să pună întrebarea. Era un semn bun, își zise Halloran. Puștiul avea șanse să ajungă un ofițer de încredere, cu timpul.

— Serios? Sharon Mueller e cel mai bun anchetator al nostru?

— Chiar este. Lucrează la Protecția Copilului în general și dacă poți face o fetiță de șase ani să-ți spună că tăticu' se bagă în fiecare seară în patul ei, poți face un adult să-ți divulge aproape orice.

— Oh!

O singură silabă, apoi tăcere.

— Uneori, meseria asta nu-i frumoasă deloc, Danny.

— Da, presupun că nu e.

Autostrada 29 se aplatiza și se întindea aproximativ opt kilometri înainte de a urca pe o culme împădurită, la marginea statului, unde simțeai întotdeauna cum te izbesc rafalele de vânt. În ceea ce-l privea pe Halloran, era cel mai urât loc din ținut, în special în acest timp al anului: plat și fără copaci, cu lanuri de porumb pe care mai

rămăseseră doar cioturi cenușii și moarte, ca și când o forță uriașă venise și absorbise toată viața din pământ. Călcă pedala și acceleră la 160 la oră, fără să-și miște ochii de pe linia centrală.

— O să ningă devreme anul ăsta, murmură Danny, ca și cum trecuseră suficienți kilometri de când Halloran menționase incestul, pentru a putea deschide din nou o conversație.

Era încă un subiect delicat în aceste locuri și nicio campanie media sau de conștientizare socială nu ar fi putut schimba acest lucru. Unii oameni – oameni buni, în general – pur și simplu nu voiau să creadă că astfel de lucruri se întâmplau.

— După ce-ți dai seama?

— Departamentul șoselelor a întârziat cu mai bine de două săptămâni montarea gardului de zăpadă aici. Semn sigur că burnița o să lovească devreme.

— Exact ce ne lipsea! spuse Halloran și cu asta conversația de complezență luă sfârșit. Știi ce căutăm aici, Danny?

— Da, domnule. Informații.

— Întocmai. Hârtii, în principal. Orice amănunt, cât de mic, care să ne spună ceva despre soții Kleinfeldt. Lista convorbirilor telefonice, chitanțe ale cărților de credit, documente legale, chestii de genul ăsta.

Încetini când ajunseră la Steiger's House of Cheese and Video și făcu dreapta pe o alee îngustă, pavată cu piatră cubică tocită.

— Cu cât știm mai multe despre victime, cu atât avem mai multe șanse să aflăm cine le-ar fi putut dori moartea.

Danny scoase o lamă de Juicy Fruit din ambalaj, o împături în trei și o îndesă în gură.

— Jurnale, agende…

— Sunt bune.

— … calendare…

— Orice.

„Ceva!” adăugă în gând, fiindcă instinctul îi spunea că mergeau pe o pistă moartă.

— Băieții de la Investigații judiciare nu au găsit nimic util la biserică, iar Doc Hanson a spus că singurul lucru pe care l-a obținut din autopsia cadavrelor au fost coșmarurile.

— Avem totuși glonțul, nu?

— Cel din corpul femeii era încă în stare destul de bună, dar nu am găsit nicio potrivire în baza de date, prin urmare nu are valoare în absența armei. Așa că, în clipa de față, nu avem martori, nu avem nicio dovadă fizică reală și nu mai avem decât o singură pistă care ar putea lumina cât de cât misterul ăsta.

— Mobilul, spuse Danny fără ezitare și, pentru a doua oară în acea dimineață, Halloran zâmbi – da, puștiul ăsta avea să se descurce.

Aleea din fața casei soților Kleinfeldt se termina într-o poartă, închisă cu un lacăt ce lucea în razele reci ale soarelui, râzându-le parcă în nas.

— La dracu', la dracu', *la dracu'*!

Izbi cu mâna în volan.

— Domnule?

— Am uitat cheile.

— Băieții spun că vă descurcați destul de bine cu șperaclul.

Se părea însă că nu chiar așa de bine. În cele din urmă, dăduse dracului toată treaba și tăiase lanțul cu cleștele.

Nu era cine știe ce casă, pentru cineva cu o avere de șapte milioane de dolari. O casă simplă de fermă, ca o cutie cu două etaje, neschimbată, din câte putea spune Halloran, de pe vreme când familia Tikalsky își crescuse aici vacile Holstein și copiii.

Halloran mersese la Liceul Catolic împreună cu Roman, fiul lor cel mic. A doua zi după ce băiatul absolvise, scoseseră casa pe piața imobiliară și se mutaseră în Arizona.

„Oameni deștepți”, își zise Halloran, ridicându-și gulerul îmblănit al hainei, simțind încă aerul rece, prevestitor de iarnă, strecurându-i-se pe după gât. Soții Kleinfeldt cumpăraseră casa trei luni mai târziu, după spusele lui Nancy Ann Kopetke de la agenția Countryside, care, după propria mărturisire, fusese dată pe spate când cei doi plătiseră prețul cerut fără niciun comentariu. Ideea că Nancy Ann Kopetke, care nu era deloc vreo vrăbiuță, ar fi putut fi dată pe spate de orice altceva în afară de, poate, un tractor, îi aduse lui Halloran ultimul zâmbet din acea dimineață.

Urcă pe verandă împreună cu Danny, cântări din priviri butucul masiv și greoi, dar tot încercă într-o doară clanța. O prostie, desigur. Nu puneai lacăt la poarta dinspre alee ca să-ți lași ușa de la intrare descuiată.

— Să încerc prin spate, domnule șerif?

Danny mai că nu sărea pe vârfurile pantofilor lustruiți-oglindă, nerăbdător să intre în casă, să găsească indiciile și să rezolve crima.

— Hai, du-te! Eu încerc să văd dacă pot să sparg încuietoarea asta.

„Nu că aș avea prea multe șanse”, adăugă el în gând, posac, ascultând pașii veseli ai lui Danny înconjurând casa, foșnind pe covorul de frunze uscate. Se mai jucase el și altă dată cu genul ăsta de zăvoare și știa foarte bine că-i depășeau cu mult talentele de spărgător. Totuși, se ghemui în fața ușii și începu să-și facă de lucru, urmând procedura standard, așa cum aborda de altfel întreaga investigație.

Din clipa în care văzuse crucea crestată pe pieptul lui Mary Kleinfeldt, avusese urâtul presentiment că va fi una dintre acele crime care aveau să-i bântuie bătrânețile. Din acel moment, singura lui preocupare reală fusese ce sumă din buget și câte resurse să risipească înainte ca băieții de la poliția statală să vină și să-l dea la o parte. Cu excepția cazului în care găseau în casă niște indicii

marcate cu săgeți mari și roșii, nu avea cum să justifice implicarea întregului departament.

Renunță să mai lucreze la încuietoare, își îndoi genunchii și simți un scârțâit pe care putea jura că nu-l avusese cu o zi înainte. Ciocăni în ușă ca să-i simtă greutatea și se încruntă. Era o ușă masivă, de metal, ca acelea pe care le vezi de obicei la oraș. Cu balamalele pe interior. Ciudat. Cu excepția cazului în care Danny ar fi făcut minuni și ar fi reușit să intre prin spate, aveau să fie nevoiți să spargă geamurile, fiindcă nici prin cap nu-i trecea să bată tot drumul înapoi după chei.

Privi de pe verandă ferestrele demodate, de un metru jumătate pe un metru și jumătate, gândindu-se că ar fi fost nevoiți să rupă și tocurile de lemn, vechi de aproape o sută de ani, ceea ce ar fi fost mare păcat. Scotoci prin buzunarul hainei și scoase un pachet de Pall Mall. Învelitoarea de celofan scârțâi în tăcerea din jur.

Casa amortiză sunetul împușcăturii, în măsura în care așa ceva poate fi amortizat. Se auzise totuși suficient de tare, sau poate doar neașteptat, și Halloran sări ca ars de lângă ușă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Instinctul o luă înaintea gândului și se trezi ghemuit, cu revolverul de 9 mm deja în mână. „Ai văzut, Bonar? se gândi nebunește. Să mai zici că nu scot repede pistolul!”

Înainte să-și termine gândul, coborâse deja treptele verandei, încă în poziție aplecată, dar alergând acum, pe sub ferestre, în jurul casei, până în colțul din spate. Se opri cu umărul lipit de peretele de oțel, cu respirația întretăiată, cu auzul atât de încordat, încât prindea până și foșnetele pănușilor de pe câmp.

„Unde dracu' ești, Danny?”

Partea de grădină pe care o putea vedea era plană, fără copaci, fără viață. Doar iarbă maronie, tăiată scurt, care se întindea pe o bucată de cel puțin o sută de metri până la porumb. Se opri, întinse o clipă capul ca să privească după colț, apoi

îl trase repede la loc. Nimic. Nu erau nici tufișuri, nici copaci, niciun loc în care un trăgător s-ar fi putut ascunde, doar un pridvor micuț, de ciment, la ușa din spate. Cu spatele lipit de casă, începu să se îndrepte într-acolo.

Câteva minute mai târziu, găsi primele bucăți însângerate din Danny Peltier, împrăștiate pe veranda micuță. Pătrunse un pic mai adânc în casă și dădu și de restul trupului – și aproape că-și dori să nu-l fi găsit.

•

Bonar îl găsi pe Halloran o oră mai târziu în mijlocul grădinii din spatele casei soților Kleinfeldt. Scosese un scaun din bucătărie și stătea aplecat, cu brațele pe genunchi, cu privirea fixată asupra casei.

Bonar se ghemui lângă el și începu să smulgă fire de iarbă uscată.

— Se încălzește, zise.

Halloran dădu din cap.

— E plăcut.

— Ești bine?

— A trebuit să ies de-acolo un minut.

— Te înțeleg.

Îi întinse un pix înfipt într-un pachet de Pall Mall.

— Am găsit astea pe verandă. Sunt ale tale sau trebuie să luăm amprentele?

Halloran se bătu cu mâna peste buzunar, apoi se întinse după țigări și scoase una din pachet.

— Probabil le-am scăpat când am auzit împușcătura.

Aprinse țigara, trase adânc în piept, apoi se lăsă pe spătarul scaunului expirând lung.

— Ai venit vreodată pe aici în liceu? Pe când casa era încă a familiei Tikalsky.

— Nu. Aveam alt drum.

— Erau mulți copaci în grădină, pe vremea aia.

— Da?

Halloran dădu din cap.

— Mai mulți meri, vreo doi stejari… Cel mai mare plop pe care l-am văzut vreodată era chiar acolo, cu o roată mare de tractor atârnată de o sfoară groasă cât brațul meu.

— Ha. Poate i-au doborât furtunile. Au fost niște vijelii zdravene pe aici acum vreo șase, șapte ani, mai știi?

— Da, poate.

Halloran se gândi câteva clipe.

— Și totuși, niciun vânt n-ar fi putut curăța tot locul. Abia dacă puteai vedea casa de tufișuri – din alea cu crenguțe lungi și lăsate și flori albe…

— Floarea-miresei, nume generic *spirea.*

Halloran se uită la el.

— De unde știi chestiile astea?

Bonar găsi un fir de iarbă suficient de lung să-l înfigă între dinți.

— Sunt un om plin de cunoștințe uluitoare, variate și în cea mai mare parte inutile. Unde bați?

— Au dispărut toate locurile în care se putea ascunde cineva. Le-au desființat.

Bonar scuipă firul de iarbă și privi în jur, cu creierul și sprâncenele în funcțiune.

— Are logică, presupun. Ai văzut grămada de arme dinăuntru?

— O parte.

— Am găsit șaptesprezece până acum, și asta doar la parter. Știi cât de ciudat este asta? La urma urmei, oamenii ăștia erau *bătrâni.* Țineau detergenți, ochelari și un Magnum 44 în același sertar. Toată casa e plină de cărți și reviste despre supraviețuire. Și echipamentul pe care l-au folosit ca să se declanșeze arma? Tehnologia e atât de avansată că l-a speriat până și pe Harris. I-a pus pe băieți să caute în patru labe, centimetru cu centimetru – să vadă dacă mai sunt și alte fire-capcană. Oamenii ăștia sufereau grav de paranoia.

— Poate așa ajungi când ai prea mulți bani.

Bonar clătină din cap.

— Nu cred.

— Nici eu.

Halloran mai trase un fum, stinse țigara și se ridică.

— Ideea e că sigilaseră de-a dreptul toate intrările în casă, iar ușa din spate o lăsaseră deschisă de perete.

— Și montaseră acolo pușca.

— Da. Așteptau pe cineva.

— La naiba! O să ne prindem urechile în cazul ăsta.

Bonar clătină din scăfârlia masivă, se ridică în picioare cu un geamăt și-și privi vechiul prieten.

— Arăți ca dracu'!

Ochii lui Halloran erau fixați pe targa goală care aștepta în fața ușii din spate pentru a-l duce pe Danny Peltier pe ultimul drum.

— Am uitat cheile, Bonar.

— Știu, prietene.

Oftatul lui Bonar sună la fel ca foșnetul porumbului.

• Capitolul 6

Mitchell Cross ajunse la depozit puțin înainte de amiază, își parcă Mercedesul negru în garajul de la parter și luă liftul până la mansardă. Dimineața fusese un dezastru.

Petrecuse jumătate de oră așteptând-o pe Diane în parcarea virtuală a zonei de sosiri din aeroport, evitând polițiștii care amendau orice mașină care staționa în zonă mai mult de două secunde. Apoi Bob Greenberg îl prinsese pe mobil pe drumul de întoarcere și îi ținuse plin de ifose o predică interminabilă în legătură cu povestea cu DCS-ul, aproape amenințându-l că o să aleagă să meargă cu Schoolhouse Games în locul lor. Doar tunelul Lowry îl salvase, întrerupându-i transmisia exact în clipa în care Mitch era pe cale să-și piardă cumpătul.

Stătuseră cincisprezece minute în gaura aceea de vierme întunecată, blocați de numai Dumnezeu știe ce pe cealaltă parte. Ambuteiaj, îi spuseseră. Mitch îl numea „mult prea mulți oameni cu mult prea multe mașini”.

Îngrijorarea lui Diane se transformase în văicăreală după primele cinci minute, apoi, în mijlocul unui înfocat discurs despre intoxicarea cu monoxid de carbon, scosese chiar capul pe fereastră și strigase către o camionetă plină de vânători în veste portocalii să oprească motorul. Isuse! Uneori, avea impresia că femeii ăsteia i se urâse cu viața.

Se enervase atât de tare că nici măcar nu se dăduse jos din mașină când ajunseseră acasă, o lăsase doar pe ea și plecase imediat. O văzuse în oglinda retrovizoare, rămasă în mijlocul aleii, încărcată cu bagaje, cu un aer rănit și neajutorat.

Mecanismele ascensorului scârțâiră deasupra lui, apoi liftul se opri cu o smucitură. Privi

mansarda prin zăbrelele de lemn și oftă din adâncul pieptului, spunându-și în gând: „Acasă!”

— Hei, Mitch!

Annie îl văzu prima, dar asta numai pentru că era lângă filtrul de cafea și nu la birou. Ceilalți erau strânși în jurul monitorului lui Roadrunner, asemenea unui sobor de vrăjitoare care preparau o licoare otrăvită, fără ca vreunul să-i remarce prezența.

— Ieși de acolo, scumpule. Parc-ai fi un Armani într-o cușcă.

— Bună, Annie.

Se duse lângă ea, în dreptul unei tejghele montate pe perete, pe care erau patru aparate de făcut cafea și o cutie de patiserie.

— Arăți al dracului de bine!

Annie Grăsana își încreți întreaga față și-i aruncă unul dintre acele zâmbete încete și seducătoare care-i făceau pe majoritatea bărbaților să uite de cele cincizeci de kilograme în plus ale siluetei ei.

— Mai că mă așteptam să rămâi acasă azi, ca să sărbătorești. Diane probabil că e în al nouălea cer.

Mitch ridică din umeri.

— E mai degrabă obosită. Poate deschidem o șampanie diseară. La ce lucrează toată lumea?

Deschise capacul cutiei de patiserie și aruncă o privire înăuntru, sperând să găsească ceva mai puțin letal, ca de exemplu un covrig.

— Mitch, mama ta de ticălos, treci încoace! Îl omorâm pe ultimul nenorocit, asta facem, urlă Harley. Asigurăm bursa la Ivy League pentru copiii tăi.

— Nu am copii.

— Asta știu și eu, dar sunt un optimist incurabil. Tot mai sper să reușești s-o scoli într-o bună zi. Isuse! Ai dat bani pe cravata aia?

Grace simți mâna lui Mitch pe umărul ei și ridică privirea spre norișorii albi ce pluteau pe un câmp albastru.

— E o cravată Hermes și i-am dat-o eu Crăciunul trecut.

— Lui i-ai dat o cravată Hermes și mie un breloc de chei?

— Ție ți-a dat un stilet italian, imbecilule! spuse Annie.

Harley se gândi o clipă.

— Oh, da… Și atunci care-i zgârciomanul care mi-a dat brelocul?

Roadrunner se lăsă pe spătarul scaunului, exasperat.

— Nu vreți voi să mergeți să vă jucați în altă parte, copii? Ca să-mi termin și eu treaba.

— Chiar e ultimul? întrebă Mitch.

Grace dădu din cap.

— Lovitura finală. Am avut deja peste trei sute de accesări pe pagina de test până acum. Mai bine de jumătate au și comandat jocul.

— Ne trebuie mai mult de atât ca să-i luăm pe Schoolhouse. M-a sunat Greenberg în dimineața asta.

— Care mai e problema de data asta? întrebă Harley.

— Să nu-ți vină să crezi! Nu i se pare de bun augur ca aceeași companie care-i creează software-ul pentru copii să producă un joc despre criminali în serie.

— Nu-i un joc despre criminali în serie, îi aminti Grace. Este un joc despre cum *să prinzi* criminalii în serie.

— Zău așa, Grace! Doar se numește *Criminali în serie*!

— *Detectiv de criminali în serie,* îl corectară la unison ceilalți patru.

— Se pare că Greenberg nu reușește să vadă diferența. Și, sincer, nici eu.

Harley îl apucă pe Mitch de braț.

— Și tu, și Greenberg ați stat prea mult cu nasul în hârtii. Haide, partenere! O să-ți arăt care-i treaba. O să vezi că e demențial.

Mai împinse încă un scaun în fața biroului, care arăta de parcă ar fi fost vandalizat de o gașcă înarmată cu bâte.

— Ia loc, prietene!

Împinse la o parte teancuri de dosare, documente printate și reviste cu biciclete, scoțând la iveală patru harduri care torceau și un monitor de 21 de inci.

Mitch se împotrivi, dar, când Harley voia să stai jos, te așezai.

— Am mai văzut asta…

— Ai văzut fișierele text, nu jocul, spuse Annie. Ce naiba, deții douăzeci la sută din proiectul ăsta și nici măcar nu l-ai jucat vreodată.

— Nu vreau să-l joc. L-am făcut fiindcă am fost în minoritate de voturi, ați uitat? În ceea ce mă privește, conceptul ăsta e pentru minți bolnave.

— Crezi asta fiindcă nu-l înțelegi, explodă Grace. N-ai înțeles *niciodată*!

Cuvintele îl atinseră, dar Mitch nu spuse nimic.

— Lasă că o să înțeleagă acum.

Degetele mari ale lui Harley începură să danseze deasupra tastelor cu o agilitate surprinzătoare. Monitorul se înnegri o clipă, apoi prinse din nou viață. Niște litere mari, umbrite, săpate parcă în piatră, începură să se materializeze, apoi părură să sară afară din ecran.

COMPANIA DE SOFTWARE MONKEEWRENCH
Încearcă să lucrezi cu MONKEEWRENCH

— Bine, bine…

Harley aproape că tremura de entuziasm în clipa în care ecranul se înnegri din nou.

— Fii atent acum!

Mii de pixeli roșii strălucitori începură să se materializeze pe ecran, adunându-se în niște litere gigantice, mâzgălite.

— Ei, zi că nu-ți place fontul ăsta! Eu l-am făcut – l-am numit fontul „criminal în serie”.

Mitch se scutură dezgustat.

— Dumnezeule mare!

— OK, acum vine partea bună. Intrăm în joc acum. Primul lucru care apare este o fotografie digitală cu scena unei crime.

Mitch privi îngrozit cum fotografia unui tânăr mort, în costum de jogging, apărea pe ecran.

— Dumnezeule mare! Ai pus oameni adevărați? Parcă trebuia să folosim animație!

— Nu, e mai bine așa. E mult mai realist. Arată ca o fotografie de poliție, nu? Doar că e *artă.*

Harley împunse ecranul cu degetul lui gros.

— Ia uite cum am folosit umbrele de la copacul ăla ca să măresc spațiul negativ. Îți trage ochiul înspre subiect, nu crezi?

— Dar… ah… ah… Dumnezeule!

Mitch îi aruncă o privire oripilată lui Roadrunner.

— *Tu* ești?

Roadrunner se lăsă pe spătarul scaunului atât cât să poată vedea pe monitorul lui Harley.

— Doamne, ce bun sunt! rânji el. Arăt foarte mort. Hei, Harley! Treci la crima numărul doi.

Îi făcu cu ochiul lui Mitch.

— E cea mai bună performanță a mea.

— Performanță pe dracu’! pufni Harley. Oricine știe că adevăratul geniu în chestiile astea e fotograful.

Își începuse numărul de magie cu mouse-ul acum, dând entuziasmat din cap înspre Mitch.

— Totuși, Roadrunner are dreptate. Numărul doi e de excepție. Este probabil cea mai bună, deși nu pot culege toți laurii pentru creativitate, oricât aș vrea. Asta a fost ideea lui Grace.

Harley apăsă câteva taste și pe ecran apăru o fotografie nouă.

Mitch se aplecă și privi imaginea printre gene. Roadrunner – ei bine, Roadrunner îmbrăcat în prostituată – era întins pe aripile unui imens înger de piatră și părea cât se poate de mort.

— Ce dracu'…?

— Tare, nu? Sincer, am prins o lumină extraordinară aici…

— E grotesc! Unde ați făcut poza asta?

— În cimitirul Lakewood.

— Statuia asta e *imensă.* Cum ar putea cineva să urce un cadavru până acolo?

Halloran îl aprobă dând din cap.

— Bună întrebare, învățăcelule. Este ceva ce va trebui să afli tu, fiindcă astfel vei obține un indiciu.

Mitch își înălță gâtul, deja mai mult curios decât dezgustat, relaxându-se puțin.

— Sincer, nu-i chiar așa de rău. Mă așteptam la mai mult sânge.

Harley radie.

— Vezi? L-am făcut cu gust, nu?

— E doar o pată mică de sânge, acolo… pare să fi fost împușcată.

— Exact! Și când dai clic pe ea, imaginea se mărește și poți să-i vezi creierii împrăștiați pe…

Mitch strânse ochii. Harley îi trase prietenește un pumn în braț, cât pe-aci să-l dărâme de pe scaun.

— Glumeam. Primești raportul de medicină legală. Cauza morții: un singur glonț de calibrul 22 tras în cap. Și când te duci pe alte părți ale corpului, obții și alte informații – tăieturi de autoapărare, urme și vânătăi, grupa și analiza sangvină, ora morții…

— Ce-i asta? întrebă Mitch, arătând spre o dungă umbrită pe betonul de la baza piedestalului statuii.

— Asta e urma unei tălpi. Dai clic pe ea și deschizi un meniu întreg cu informațiile adunate de poliție. Talpă de cauciuc, pantof sport model bărbătesc, Reebok, mărimea 41…

Mitch înălță gâtul.
— Hmm… Și îți dai seama că e bărbat…
— Sau o femeie foarte înaltă, sau una mai micuță, cu pantofi bărbătești…
— Nu, criminalul nu are cum să fie femeie. O femeie nu ar avea forța fizică să urce cadavrul până acolo. Trebuie să fie un bărbat.
— Poate că da, poate că nu. Asta trebuie să afli tu.
— Și-apoi ce urmează? Cum rezolvi cazul?
— Există o listă cu cinci sute de posibili suspecți în baza de date a jocului. Ai acolo informații despre ei, cum ar fi ocupația, hobby-urile, adresele, cazierele, chestii de genul ăsta. Scena fiecărei crime are multe indicii, însă unele dintre ele sunt greu de găsit și doar câteva te ajută să elimini o parte din suspecții din baza de date.
— Cum?
— Sunt un milion de feluri. Noi nu am folosit metoda asta, fiindcă e prea simplu, dar să zicem că ai găsit un indiciu care dovedește că ucigașul este dreptaci. Atunci elimini toți stângacii din lista de suspecți.
— Ohhh… Sprâncenele lui Mitch se ridicară. Ce tare!
Grace și Annie schimbară o privire, apoi își apropiară scaunele puțin, fără zgomot, de sistemul lui Harley. Mitch nici nu le observă.
— Oricum, continuă Harley, de vreme ce toate crimele au fost comise de același individ, cu cât avansezi mai mult în joc, cu atât elimini mai mulți suspecți și afli tot mai multe despre ucigaș. Sau ucigașă. Criminalul nostru are cincizeci și șapte de caracteristici de profil. Identifică două dintre aceste caracteristici, găsește indiciile corecte și elimină din listă suspecții care nu corespund, și abia atunci programul te va trece de la prima crimă la următoarea.
Mitch dădea din cap.

— Apoi mai primești câteva indicii despre criminal din a doua crimă și mai elimini niște suspecți…

— Exact! Hai că te-ai prins…

Mitch se aplecă în față și arătă ceva de pe ecran.

— Asta ce e?

— Trebuie să dai clic ca să afli, prietene.

Degetul arătător de la mâna dreaptă a lui Mitch era chiar deasupra mouse-ului când Grace chicoti ușor în spatele lui și zise:

— Te-am prins!

Mitch luă repede mâna de pe mouse și se răsuci în scaun. Erau toți acolo: Grace, Annie, Roadrunner… Atât de aproape că nu-i venea să creadă că ajunseseră acolo fără să-i observe. Și rânjeau cu toții.

— Ce?

— Te joci. Joci jocul, Mitch, spuse Roadrunner, dându-i un ghiont.

— Nu mă joc! Încerc doar să-mi fac o idee despre chestia asta. Și, că veni vorba, chiar nu mai am timp de prostii.

Ceilalți îl priviră cum se ridică parcă ofensat de idee și se îndreaptă spre peretele din cărămidă de sticlă care separa biroul lui de restul mansardei. Se întoarse în ultima clipă.

— Grace, ai un minut?

— Sigur.

— Și, Harley?

— Da, prietene.

— Chestia asta e și pe computerul meu?

Harley rânji.

— A fost întotdeauna.

Grace intră în birou în urma lui Mitch și se aruncă pe scaunul clientului. Îl urmări trecând prin ritualul de fiecare zi.

Sacoul – pe umerașul de lemn, încheie nasturele de sus.

— Cum a fost zborul lui Diane?

— Lung.

Sacoul – în dulap, ușa de la dulap – închisă.

— M-a sunat aseară din L.A.

— Mi-a spus. A zis că ați vorbit jumătate de oră.

Traversează camera până la birou, își scoate butonii de la cămașă, îi aruncă în compartimentul din mijloc al sertarului central.

Grace îl urmărea, zâmbind în sinea ei.

— Era amuzantă. Râdea mult. Încă mai simțea beția spectacolului.

— A scos o grămadă de bani. A vândut toate tablourile încă din prima oră. Din nou.

— Ea e vedeta noastră. Știe că am pus jocul on-line săptămâna asta?

Rulează mânecile, de trei ori fiecare, se așază.

— Da, știe. De ce?

— Ce să zic… Nu a spus nimic. Mi s-a părut cam ciudat.

Mitch mârâi încet.

— Niciunul dintre noi nu mai poate spune nimic acum. A ieșit, gata. E prea târziu să-l mai oprim.

Scoate un șervețel umed din pachet, șterge biroul.

— E doar un joc, Mitch.

— Par chiar atât de ciudat când spun că o crimă nu este un joc?

Grace scoase un pufăit scurt, exasperat.

— Și asta o spune cel care a creat *Războinicul Timpului.*

— Asta a fost altceva. Războinicul Timpului era un băiat bun care lupta cu răul…

— Așa e și asta. Detectivul cel bun, criminalul cel rău…

— … și Războinicul folosea un schimbător de atomi. Nu vedeai sânge sau mațe…

— Oh, am priceput. N-ai nimic cu crimele în sine, doar să nu facă mizerie.

— Nu, la dracu'! E mai mult decât atât. În primul rând, Războinicul Timpului luptă într-un *război.* Este un *soldat*!

— Oh… N-ai nimic cu crimele dacă nu fac mizerie și dacă porți o uniformă și acoperi totul sub masca transparentă a patriotismului…

— La naiba, Grace, nu începe iar!

— Tu ai început.

— Am deviat complet discuția, ceea ce ți-ai și dorit de la bun început. Ca să tulburi apele cu un argument ezoteric. Argumentul lui Bob Greenberg, pentru Dumnezeu, ceea ce nu înseamnă că nu sunt o mulțime de alții ca Bob Greenberg, care o să ne considere pe toți ușor duși cu pluta fiindcă am putut scoate așa ceva pe piață. Dar ideea este că azi, când mi- a spus că întreg conceptul este morbid, singurul răspuns care-mi trecea prin minte era: „Prietene, nu știi nici jumătate”.

Grace preferă să considere că nu spusese asta.

Mută o cană cu creioane doi centimetri mai la dreapta.

— Ei, deci ce este? Mă tot întreb din clipa în care ai venit cu ideea. Purificare? Dorința de a deține puterea?

Alese să-l ignore și de data asta. Își încrucișă doar picioarele îmbrăcate în blugi și își fixă privirea în perete, departe de el. Unul dintre primele tablouri ale Dianei atârna acolo – o pictură abstractă potolită, cu mult spațiu alb.

— Pot să te-ntreb ceva?

Mitch o privi; și privirea lui era mai mult decât grăitoare.

— Ce s-ar întâmpla dacă într-o zi ai șterge biroul mai întâi?

Zâmbi, pentru prima oară sincer în acea zi.

— Armagedon!

Grace îi zâmbi la rândul ei, cam răutăcios, își zise Mitch, dar nu destul de repede ca să se salveze. Nu ar fi trebuit să spună chestia aceea cu purificarea. Nu ar fi trebuit să facă nicio aluzie și acum Grace avea să-l pedepsească.

— Nimeni nu o să afle, Mitch.

Oftă și se hotărî să facă pe prostul.

— Ce să afle?

— Despre povestea cu Speedo.

— Of, zău așa, pentru Dumnezeu! Nu-i vorba despre asta!

— Haide, Mitch. Erai cât pe-aci să leșini când ai citit fișierele text.

— M-a luat prin surprindere, atâta tot. Nu mă mai gândisem la asta de ani de zile.

Clătină ușor capul, cu ochii închiși.

— Doamne, nu pot să cred c-ai pus asta acolo.

Grace ridică din umeri, fericită.

— Îmi trebuia un indiciu.

— Aha. Și singurul indiciu la care te puteai gândi era un colier pe care să fie gravat *Speedo.*

— Ți-a plăcut colierul ăla! Arăta ca un lanț cu plăcuțele de identificare purtate de soldați și se potrivea perfect cu stilul tău de îmbrăcăminte, gen „rebuturi de armată”, aș putea să adaug. Ai râs de ți-au dat lacrimile când l-ai deschis și îl purtai tot timpul.

— Pe sub haine, dacă-ți aduci aminte, ca să nu-l vadă nimeni. Și eram obligat să-l port. Era un cadou. Nu am vrut să te simți jignită. Știai că mi s-a înverzit pieptul de la el?

Se înverzise pieptul și tot nu îl dăduse jos, doar fiindcă fusese un cadou de la ea.

— Credeam c-o să te distreze să-l vezi în joc.

— Oh, nu zău? Credeai c-o să mă distreze să-mi amintesc de una dintre cele mai umilitoare experiențe din viața mea?

Grace își menținea mina veselă.

— Hei, erai un frumușel. Mai ai pozele?

— Nu, nu mai am pozele și te rog să fii drăguță să vorbești mai încet! Ai idee ce-ar trebui să suport de la băieții ăștia dacă ar afla vreodată…?

— Ce? Că ai fost model de bikini?

— S-a întâmplat o singură dată. Aveam nevoie de bani. Și nu erau bikini.

— Erau micuți. Foarte micuți.

Rânji, așteptând să vadă cum roșeața începe să-i urce pe gât și ochii îi clipească rapid, așa cum se întâmpla întotdeauna când îl tachina cu ceva. Dar o surprinse.

— Scoți din nou totul la suprafață, Grace, spuse el cu o expresie extrem de serioasă. N-aş fi crezut vreodată că ai vrea să faci asta.

Apoi, Grace fu cea care clipi.

• Capitolul 7

În acea seară, Grace îl urmări cocoțată pe plită pe Charlie urcându-se încet pe scaunul din bucătărie, așezându-și cu mare grijă labele masive ca să nu îl răstoarne. Îi trebuise mult timp și îndurase multe căzături pe linoleum până când ajunsese să stăpânească șmecheria și Grace credea că, pentru un câine, Charlie era probabil un geniu.

După ce își centra toate cele patru labele pe suprafața alunecoasă de lemn, se răsucea centimetru cu centimetru până când atingea cu ciotul cozii spatele scaunului, apoi se așeza cu un oftat din rărunchi.

— Ești un animal senzațional!

Grace îi zâmbi. Charlie zâmbi și el, lăsându-și limba să-i cadă afară din gură.

Grace nu avea nici cea mai mică idee de ce câinele insista să stea pe scaune, dar înțelegea panica atunci când o vedea și, în prima noapte când îl adusese acasă de pe aleea unde-l găsise, Charlie intrase în panică atunci când încercase să-l țină departe de mobilă. Nu se așezase scâncind pe podea, cu capul pe labe și o figură tristă. *Dansase* pur și simplu pe picioarele din spate, urlând îngrozit, ca și când podeaua ar fi fost asediată de monștri, iar înălțimea ar fi reprezentat unica lui salvare.

Era deja ajuns la maturitate, dar evident slăbit din cauza lipsei de hrană. Trebuise să-l ajute să se suie pe scaun, acționând mai întâi și gândindu-se abia apoi că ciudățenia de câine ar fi putut s-o sfâșie în orice clipă cu colții lui strălucitori.

Dar Charlie nu făcuse asta. După ce îl ridicase și-l salvase de coșmarurile invizibile de pe podea, scâncise doar încet și-i linsese fața, iar și iar, făcând-o să râdă, apoi, dintr-odată, făcând-o să izbucnească în plâns.

— Și cu asta ai reușit mai mult decât toți psihiatrii ăia neghiobi, îi spuse ea lui Charlie, ca și când animalul i-ar fi putut citi gândurile.

Câinele întinse capul spre ea și împinse cu botul vasul greu de ceramică de pe masă, amintindu-i politicos că întârzia cu cina.

Aveau tocană de miel în seara aia. Grace mâncă fără să mestece.

După cină, Charlie se îndreptă spre canapea și Grace – spre camera lungă și îngustă, îndesată între bucătărie și sufragerie. O cămară la origine, îi spusese agentul imobiliar, de pe la începutul secolului, când casa fusese încă tânără.

Fusese prima încăpere pe care Grace o reamenajase, scoțând dușumeaua și înlocuind lemnul, schimbând singura fereastră cu un vitraliu în culori adânci, impenetrabile. Nu se mai vedeau gratiile din exteriorul ferestrei și nimeni nu putea vedea nimic înăuntru.

Pe un perete era o tejghea de înălțimea unui birou, pe care mai multe computere bâzâiau douăzeci și patru de ore pe zi, lăsând doar atâta spațiu cât să poată intra un scaun pe roți, cu care Grace se deplasa dintr-o parte în cealaltă pe toată lungimea tejghelei.

— Doar nu ai de gând să lucrezi aici! explodase Mitch oripilat când văzuse spațiul. Ăsta nu e birou, e sicriu!

Dar era singurul loc din lume unde Grace se simțea aproape în siguranță.

Se apropie de IBM-ul mare care era legat în rețea cu toate computerele de la birou.

— Haide, haide…

Învârti bila mouse-ului ca să scoată computerul din stand-by și așteptă nerăbdătoare, cu degetele așezate deasupra tastaturii.

Se chinuise toată ziua la birou cu o linie de comandă încăpățânată pentru ultima crimă și vizualizase în sfârșit soluția în timpul cinei. Deabia aștepta să o testeze.

Auzi hârâitul familiar al hardului autoexaminându-se, apoi, în sfârșit, bâzâitul încet al monitorului care prindea viață. Își pusese pe desktop o fotografie digitală cu Charlie, cu limba lungă atârnându-i afară din gură, cu ochii pe jumătate închiși ca și când ar fi zâmbit dintr-un motiv secret, știut numai de el. Întotdeauna o făcea să râdă.

Căută funcția care pornea fișierul de programare pentru *Detectiv de criminali în serie,* dar nu mai apucă să apese tasta. Se încruntă când ecranul se înnegri dintr-odată, apoi încremeni când un mesaj cu litere roșii, mâzgălite, îi apăru pe ecran.

VREI SĂ JOCI CEVA?

Își îndreptă încet spatele, cu ochii lipiți de cuvintele de pe monitor, care pur și simplu nu ar fi trebuit să fie acolo. Decât în cazul în care ar fi accesat fișierul jocului și, chiar și atunci, abia după ce ar fi trecut la al doilea ecran.

O defecțiune, își spuse. Trebuia să fie o defecțiune. Dar, deși știa asta, preț de-o clipă, tot mai simți bine-cunoscutul sentiment de frică urcându-i pe șira spinării până la baza gâtului, paralizând-o.

Ultimii zece ani dispărură într-o clipă, lăsând o Grace mai tânără, care încă mai trăia în mintea ei, ghemuită într-un ungher întunecat, tremurând fără să se poată controla, foarte, foarte atentă să nu scoată nici cel mai mic zgomot.

• Capitolul 8

Alena Vershovsky mergea cu pași mici, cocoțată pe cele mai înalte tocuri pe care le purtase vreodată, sufocată de rochia strâmtă. În locul ăsta cufundat într-o tăcere de mormânt, își auzea paietele frecându-se una de alta, asemenea pielii unui șarpe care se târăște prin nisipul deșertului.

— Paietele fac *zgomot,* șopti ea, depărtându-și încântată buzele.

— Așa este. Nu e minunat?

Alena dădu fericită din cap, apoi își ridică degetele ca să le mai privească o dată. Chiar și așa, în beznă, tot putea vedea strălucirea roșie a unghiilor lungi, proaspăt aplicate… parcă mâinile altcuiva îi atârnau acum prinse de încheieturi.

Oh, cât îi plăcea! Nu se îmbrăcase niciodată așa, din motive întemeiate. Părinții ei ar fi omorât-o. Dar era prima noapte din viața ei departe de casă; o noapte în care încălca regulile și își punea speranțele într-un străin care avea să-i schimbe viața.

Știuse întotdeauna că soarta o va găsi pe ea, că nu va trebui să plece în căutarea destinului, ca oamenii obișnuiți. Să se mulțumească fetele simple cu cei trei zei ai plictiselii – educația, căsătoria, copiii. Alena valora mai mult decât atât. Era prea frumoasă pentru atât de puțin și curând toată lumea avea s-o afle.

Alena tremură, izbită de o rafală de vânt. Spera că nu va fi nevoită să-și scoată rochia – nu îi ținea prea mult de cald, dar cel puțin era ceva. Mai spera și să nu fie nevoită să facă sex. Auzise ea că fotografii încearcă uneori să se culce cu modelele lor înainte să ajungă vedete. Dar, la urma urmei, nu prea conta. Făcuse ea sex și altă dată, pentru mult mai puțin.

— Am ajuns.

Alena se opri și ridică privirea spre statuia imensă și înțelese numaidecât motivul pentru machiajul abundent și strident, pentru ciorapii plasă și rochia atât de scurtă și decoltată. Înțelegea acum viziunea artistului pentru prima ei fotografie din portofoliu: o târfă purtată pe aripile unui înger. O imagine izbitoare – o fotografie fascinantă – și, la urma urmei, nu chiar atât de departe de adevăr.

Urcă destul de greu, mai ales că se temea să nu-și agațe ciorapii sau să-și strice unghiile nou-nouțe, însă, în cele din urmă, reuși să se așeze pe una din aripile masive și reci.

— E bine așa?

— Aproape perfect. O să urc doar puțin să-ți prind părul la spate. E foarte frumos, știai asta?

Alena zâmbi. Firește că știa.

— Dar ascunde o parte din fața asta de milioane. Și nu putem permite așa ceva.

Îi simți degetele moi pe obraz, așezându-i părul în spatele urechii, apoi întârziindu-i o clipă pe piele.

— Vei fi foarte celebră, Alena.

Și deși asta fusese întreaga idee, când Alena simți cercul rece de metal, care nu semăna câtuși de puțin cu o agrafă, toate visurile ei de celebritate se dezintegrară într-o secundă. Se gândi la mama ei, îi văzu chipul cald și blând, apoi simți aripa îngerului mișcându-se cu putere sub ea și începând să o ridice.

• Capitolul 9

Șeriful Michael Halloran își împinse scaunul de sub birou și-și frecă ochii cu podul palmelor. Când îi deschise iar, o văzu pe Sharon Mueller stând în tocul ușii.

— Chestiile astea o să-ți termine ochii, spuse ea, arătând din cap spre o lampă cu abajur verde de pe biroul lui.

— E o lampă de lectură. Am citit.

— E prea întuneric aici pentru citit.

Întinse mâna spre întrerupătorul de pe perete, dar o lăsă să cadă când îl văzu clătinând din cap. Era îmbrăcată cu o haină groasă, cu gulerul ridicat peste urechi, fiindcă părul îi era prea scurt acum ca s-o mai apere de frig.

— Vii sau pleci? o întrebă Halloran. Și dacă pleci, ce mai cauți aici la ora asta? E aproape miezul nopții.

— Caut informații despre soții Kleinfeldt. Nu-ți face griji, stau pe timpul meu.

— Nu-mi fac griji și nu muncești pe timpul tău.

Intră în birou și începu să-i atingă lucrurile – mobila, cărțile, sfoara de la jaluzelele pe care Halloran nu le montase niciodată la ferestre. Cunoscuse multe femei care făceau asta ori de câte ori intrau în mediul altcuiva, de parcă ar fi putut aduna informații prin simpla atingere.

Sharon se opri fix în fața biroului lui.

— Ce-ți face mâna?

— Ce vrei să spui?

— Bonar mi-a zis că ai trecut-o printr-un zid în după-amiaza asta, în casa soților Kleinfeldt.

— Eram furios.

Și continua încă să fie.

— Te-am întrebat ce mai faci aici la ora asta?

Îl privi preț de câteva clipe, apoi se așeză într-un scaun, cu fața la biroul lui.

— M-am uitat peste toate audierile de azi. Ale mele și ale celorlalți.

— Ți-a cerut Simons să faci asta?

— Nu, dar cineva trebuia să o facă.

Aruncă un dosar gros pe birou. Mai multe foi erau capsate de coperta din față.

— Ai înăuntru rapoartele individuale. Asta e o listă cu enoriașii. Am vorbit cu toți, cu două excepții – un tip e în spital și un cuplu își vizitează fiica în Nebraska. Niciun semnal de alarmă pe nicăieri.

— Ai vorbit cu toți cei pe care au încercat să-i excludă din biserică?

— Oh, da. Douăzeci și trei în total, îți vine să crezi? Patru chiar sunt homosexuali, în caz că te interesează.

— Ți-au spus ei asta?

— Vezi să nu! Dar sunt.

Halloran privi lista și recunoscu numele unor persoane pe care le știa de-o viață. Sharon le subliniase pe cele acuzate de soții Kleinfeldt de homosexualitate cu marker galben. Când se trezi întrebându-se oare care dintre ei era cu adevărat homosexual, Halloran lăsă lista de-o parte.

— Dar niciun semnal de alarmă.

Sharon ridică din umeri.

— Nu chiar. Oh, mulți dintre ei erau cu capsa pusă. Câțiva au încercat chiar să-i bată pe bătrânii Kleinfeldt la propriul joc – să-i dea *pe ei* afară din biserică pentru răspândirea de zvonuri false sau ceva de genul ăsta. Dar se pare că enoriașii catolici te iartă pentru încălcarea uneia dintre cele zece porunci. Poți să aduci osanale papei și dacă ești un gogoman rău de gură. Pe de altă parte, dacă practici o preferință sexuală în intimitatea propriei case cu un adult care consimte, te zboară imediat. Ce scârbe!

Scoase un oftat lung, exasperat.

— Oricum, după primele acuzații, nimeni nu le-a mai acordat prea mare atenție. La urma urmei,

soții Kleinfeldt credeau că până și doamna Wickers e lesbiană. Biata femeie are optzeci și trei de ani și e complet pe altă lume, habar nu are ce e aia homosexual, darămite să mai și intre în categoria asta. Copiii ei sunt foarte supărați – la dracu', mulți dintre ăștia douăș'trei sunt –, dar niciunul dintre ei nu e criminal. Crede-mă.

— Te cred.

— Așa. Am mai verificat și la VICAP și NCIC. Avem, deocamdată, singurul „artist" specializat în sculptură toracică din țară. Cel puțin cu temă religioasă. Mai e un individ în Omaha care se ocupă de sâni, dar ăsta doar îi taie, iar dacă e să vorbim de organe genitale, chiar și fese, au o gamă foarte largă…

Dintr-odată, femeia își strânse buzele și își fixă ochii într-un punct pe perete, în spatele capului lui Halloran.

— Se întâmplă niște chestii pe lumea asta de nu-ți vine să crezi, Halloran.

Se uită la el, se ridică, apoi se așeză la loc.

— Arăți rău. Trebuie să pleci acasă.

— Și tu la fel. Noapte bună, Sharon.

Trase un vraf de hârtii în lumina lămpii și începu iar să citească.

— Vrei să vorbești?

— Despre ce?

— Despre Danny.

— Isuse, nu!

Citea mai departe.

— Ei bine, eu vreau.

— Atunci du-te și vorbește cu altcineva.

— Nu a fost vina ta, Mike.

— Nu sunt unul dintre cazurile tale de abuz, Sharon. Și nu am nevoie de analiza unei puștoaice cu pretenții de psiholog, așa că las-o baltă!

— Îți faci *mea culpa* în stil catolic. Ce prostie!

— Mai du-te-n p… mea, Sharon!

— Ei, asta poate că te-ar ajuta, dar nu cred că ești pregătit încă. Oricum, nu te-am mai auzit să

spui cuvântul cu P până acum.

Halloran o privi lung pe această tânără drăguță din Wisconsin, care lucra cu copii abuzați sexual aproape în fiecare zi din viața ei și care se jena încă să pronunțe cuvântul cu P.

— Pleacă de aici, spuse el obosit. Du-te acasă. Lasă-mă în pace!

Fata rămase câteva clipe fără să rostească niciun cuvânt, examinând cu privirea vraful de hârtii de pe birou.

— Ce cauți?

— Pleacă!

— Nu mă-ndur. M-am îndrăgostit de locul ăsta. Neoanele astea care bâzâie, mirosul persistent de transpirație, hărțuirea sexuală – nu mă mai satur!

Halloran își împinse scaunul la câțiva centimetri depărtare de birou și se uită la ea.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să scap de tine.

— Ce sunt alea? întrebă ea, arătând cu un gest al capului spre vraful de hârtii.

Halloran oftă.

— Hârtii pe care le-am scos dintr-un birou din casa soților Kleinfeldt. Facturi plătite, câteva chitanțe, impozite în cea mai mare parte.

— Atâta tot?

— Atâta tot.

— Declarații bancare, corespondență…?

Halloran clătină din cap.

— Nimic. Plăteau totul cu bani gheață. Am cerut o verificare de credit în după-amiaza asta, după ce n-am găsit nimic în casă. Oamenii ăștia pur și simplu nu există în baza de date a niciunei bănci din district.

— Asta e imposibil!

— Asta aș fi spus și eu până azi, dar acum nu știu ce să mai cred și rămân fără piste. Nici măcar cei de la DMV nu aveau nimic despre ei, și chestia asta chiar că m-a lăsat cu gura căscată. Din câte se pare, soții Kleinfeldt au condus timp de zece ani prin districtul meu fără permis.

Sharon era acum de-a dreptul interesată. Se aplecase în față, cu ochii pe hârtiile de pe birou, încercând să citească scrisul cu susul în jos.

— Ăștia chiar se ascundeau.

— Așa este.

— Iar cei de care se ascundeau evident i-au găsit.

— Asta în cazul în care nu aderi la teoria comisarului Heimke că a fost fie o operațiune de bandă, fie un psihopat nomad.

— Glumești.

— Câtuși de puțin.

Răsfoi câteva hârtii așezate în vârful unui teanc.

— Restituiri de taxe de acum cinci ani… În orice caz, dacă spui că-i scoatem din discuție pe enoriașii nemulțumiți, trebuie să găsesc pe altcineva care să-i fi cunoscut pe oamenii ăștia suficient de bine cât să-i vrea morți. Și, cu siguranță, în districtul nostru nu există nimeni care să îndeplinească această condiție. Cei doi bătrâni erau niște adevărați pustnici.

— Și acum încerci să le găsești vechile adrese din hârtiile de la fisc.

— Asta a fost intenția, dar hârtiile nu sunt mai vechi de zece ani și de atunci au venit la noi. Așa că am sunat la Administrația Financiară ca să le cer adresele anterioare, dar ăștia mi-au trântit o întreagă poezie despre informații confidențiale și dispense speciale, și când l-am amenințat că vin cu un mandat, mucosul de la telefon mi-a urat noroc în călătoria prin tribunalul federal și mi-a spus că mă așteaptă peste vreo cincizeci de ani.

— Scârbele, murmură Sharon, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

— Parcă de catolici spuneai că sunt scârbe.

— E o categorie largă. E loc pentru toată lumea. Dă-mi un minut.

— Să ce?

Ieși după ea în biroul principal, strângând ochii, deranjat de lumina puternică și observând pentru

prima dată bâzâitul persistent al neoanelor din tavan. Privi de jur împrejurul încăperii goale.

— Unde sunt Cleaton și Billings?

— La parter.

Sharon se instală în scaunul ei, înșfacă telefonul și tastă un număr din memorie.

— Melissa e dispecera din seara asta. Nimeni nu stă la etaj când e Melissa de gardă. N-ai mai fost niciodată aici în schimbul trei?

— Nu, din câte-mi amintesc.

Halloran se lăsă să cadă în scaunul lui Cleaton, de lângă biroul lui Sharon, și încercă să și-o amintească pe Melissa Kemke, ofițerul cu alura lui Marilyn Monroe care era dispecera din acea seară.

— Sper că nu se dau la ea, nu?

Sharon pufni.

— Doar dacă-și doresc să moară înainte de vreme. Le place doar să o privească. Și ei i se pare amuzant.

— Serios?

— Desigur.

Desigur? Îi scăpa ceva când venea vorba de femei. Din nou.

— Mă rog, dar tu pe cine suni la ora asta?

— Pe-un tip care nu doarme niciodată… Jimmy? Sharon. Ascultă, căutăm o adresă anterioară a soților Kleinfeldt, ai auzit de ei? Da, am fost puși la respect de băieții voștri. Nu știu ce poveste cu dispensă specială…

Ascultă în tăcere câteva clipe, apoi zise:

— Poți să faci asta? Să trăiești!

Puse telefonul în furcă și se răsuci cu scaunul până în fața lui Halloran.

— Ai pe cineva la Administrația Financiară? întrebă el.

Sharon ignoră întrebarea.

— Se pare că există anumite circumstanțe în care este permis să nu-ți treci adresa în formular. În programele de protecție a martorilor, în cazurile de urmărire, situații de genul ăsta. Probabil că asta

au făcut și soții Kleinfeldt. Iar astfel de adrese nu sunt accesibile nici măcar cu citație. Cei de la Administrație le țin încuiate. Acum, ținând cont de situație, având în vedere că sunt amândoi morți, avem șanse să le obținem, după ce facem rost de o grămadă de aprobări la nivel federal, așa cum a spus și tipul cu care ai vorbit. Dar ar putea dura luni întregi.

— La dracu'!

— O să ne sune amicul meu. Nu cred că durează mult.

Halloran o privi clipind uluit.

— O să ne dea adresele? Acum?

— Sigur.

— Nu încalcă legea?

— Ba da, dar Jimmy e un hacker destul de priceput. Poate să se conecteze la baza de date din computerul de acasă și să facă în așa fel încât să pară că a fost accesată din Timbuktu. N-o să-și dea seama niciodată. Pe el îl cheamă atunci când altcineva încearcă să facă o chestie de genul ăsta.

— Jimmy ăsta trebuie că ți-e dator vândut.

Sharon ridică din umeri.

— Într-un fel. Mă culc cu el din când în când.

Halloran rămase în scaunul lui, încercând să nu pară surprins.

— Ai o mină bună de poker, Mike.

— Mersi. Chiar mă străduiesc.

Se pare că femeile drăguțe din Wisconsin se sfiau să pronunțe cuvântul cu P, dar nu aveau nicio jenă când venea vorba de acțiune.

— Doar fiindcă tu duci viață de călugăr, nu înseamnă că tot restul lumii…

Telefonul sună și Sharon îl ridică grăbită.

— Da, Jimmy.

Ascultă preț de câteva momente, apoi spuse.

— Nu zău? Câte? Ha! Bine, mulțumesc. Ba nu-ți sunt cu nimic datoare, obraznicule!

Închise telefonul și se duse lângă fax.

— Ne trimite o listă.

Numaidecât, mașina hârâi și începu să scoată o pagină. Sharon își apropie capul, ca să citească rândurile pe măsură ce apăreau.

— Erau niște indivizi foarte ciudați, murmură ea. Pentru început, Kleinfeldt nu era numele lor adevărat.

Halloran ridică sprâncenele și așteptă.

— Se pare că… Isuse… Își schimbau numele de fiecare dată când se mutau. Și s-au mutat, nu glumă.

Îi întinse prima pagină lui Halloran și începu să o citească pe a doua, pe măsură ce ieșea din aparatul de fax.

— Așa, asta pare să fie prima declarație de venit, cu aproape patruzeci de ani în urmă, în Atlanta. Se numeau Bradford pe atunci. Au stat în Atlanta patru ani, apoi s-au mutat în New York, unde au stat doisprezece ani, apoi au apărut în Chicago, dându-se drept familia Standford. Ha. Au rămas acolo doar nouă luni, după care au început să sară din loc în loc.

Îi întinse lui Halloran a doua pagină și începu să o citească pe a treia.

— Mauer în Dallas, Beamise în Denver, Chittering în California. Dispar din registre un an, poate au plecat din țară. Apoi aterizează aici, dându-se drept soții Kleinfeldt.

— Și au rămas aici timp de zece ani.

— Exact. Probabil casa era bună și sigură.

Halloran mârâi.

— A fost o vreme.

Îi luă din mână ultima foaie și își îndreptă spatele, ceva mai vioi.

— Ai fost grozavă, Sharon, mulțumesc. Acum du-te acasă și odihnește-te.

Aruncă o privire telefonului lui Cleaton, se gândi dacă să-și pună mănuși de cauciuc înainte să-l atingă, apoi mormăi un „la dracu'!" și-l trase înspre el de pe birou.

— Pe cine suni?

— Secțiile de care aparțin vechile adrese.

Sharon oftă lung și-și scoase haina, apoi își repoziționă pe umăr cureaua tocului de pistol.

— E o listă lungă. Dă-mi și mie jumate.

— Ai făcut destul…

— Dă-o încoa'!

Întinse mâna spre el, agitându-și degetele.

— O să-ți iasă vorbe că stai aici, singură cu mine, la ora asta.

— Nicio problemă. O să le spun c-am încercat să mă culc cu tine ca să ajung în vârful Departamentului de Poliție din Kingsford County.

— Nu trebuie să mergi atât de departe. Îți cedez funcția și-n seara asta.

Sharon zâmbi.

— Dar poate că nu funcția mă interesează.

Halloran o privi apăsând tastele telefonului de pe biroul ei, gândindu-se, din nou, că n-o să înțeleagă niciodată femeile.

După o oră de dat telefoane, în urma cărora reușiseră să-și pună în cap polițiști adormiți de la secțiile din întreaga țară, Halloran avu în sfârșit un pic de noroc.

— Soții Chittering? Ba bine că nu! Îmi amintesc de ei.

În clipa în care Halloran menționase numele, somnul dispăruse pe dată din vocea detectivului din California. Halloran îl și vedea sărind din pat.

Acoperi receptorul cu mâna și-i spuse lui Sharon:

— Am găsit ceva.

— Exploziile alea ar fi distrus întreg cartierul, dacă n-ar fi fost distanța așa mare între case, continuă detectivul.

— Explozii?

— Da. Cineva a dat drumul la gaz în casă, a înfundat alarma, apoi a dat foc. Clădirea a sărit în aer și a ars până la temelie înainte ca brigada de pompieri să apuce să ajungă la fața locului. Se

pornise Santa Ana în seara aia. Vă imaginați cum se întinde focul pe un asemenea vânt.

Halloran nota precipitat totul, pe spatele unui plic.

— Și soții Chittering?

— Păi, tocmai asta e ciudat, spuse detectivul. Aveau o casă mică de oaspeți lângă piscină. Au spus că se culcaseră acolo în seara aceea, deși n-au fost în stare să ofere un motiv plauzibil. Și asta e tot ce vă spun până nu-mi explicați despre ce e vorba.

— Dublă omucidere.

— Ei, pe dracu'! Soții Chittering?

— Așa cred. Doar că-și spuneau Kleinfeldt aici.

— Ha! Trebuia să-mi imaginez. Am lucrat la cazul ăla o săptămână, dar au dispărut înainte să apuc să-mi dau seama despre ce era vorba. Paf! Mi-au trimis un bilet, dacă-ți poți imagina. Mi-au trimis un nenorocit de bilet în care spuneau că incendiul fusese din vina lor – niște bazaconii cum că ar fi încercat să repare boilerul.

— Și este posibil?

— E posibil pe dracu'! Băieții de la pirotehnie au confirmat prezența unor cantități de kerosen în cinci locuri diferite din casă. Și știi ce-au spus soții Chittering? Pentru lămpi. Cică aveau lămpi cu kerosen. Aveau pe dracu', dacă mă-ntrebi pe mine, dar șefu' s-a bucurat că am rezolvat cazul, așa că mi-a tăiat macaroana.

— Da, te-nțeleg, zise Halloran.

— Carevasăzică, au mierlit-o, ha?

— Cam așa ceva.

— Ascultă. Nu mai avem un dosar despre asta în departament, fiindcă s-a stabilit că nu a fost nimic ilegal, dar eu am păstrat însemnările. Vi le trimit prin' fax mâine-dimineață, dacă mă țineți și pe mine la curent cu ce mai aflați. Afurisitul ăsta de caz mă sâcâie de ani de zile.

Halloran fu de acord, îi dădu numărul de fax, apoi închise telefonul și-i povesti lui Sharon ce

aflase. Când termină, fata se lăsă pe spătarul scaunului și scoase un fluierat lung.

— Asta a fost cu douăzeci de ani în urmă și tot mai erau speriați. Trebuie să fi fost o vendetă serioasă, nu glumă.

Halloran își apăsă ochii cu podul palmelor și-și zise că, dacă nu se mișca, avea să adoarmă chiar acolo, în scaun.

— Tu ai găsit ceva?

— Nimic în Dallas. Poate ceva în Chicago. Ofițerul de gardă a zis că parcă-și amintește un tărăboi în legătură cu o familie Standford – acolo foloseau numele ăsta – cu ani în urmă, chiar înainte să vină el la secție. Totuși, Standford nu este tocmai un nume rar, așa că s-ar putea să nu aibă nicio legătură. A spus c-o să roage pe cineva să caute mâine prin arhivă.

Căscă și-și întinse brațul, arătându-i lui Halloran ceva mai mult decât acesta considera că ar fi trebuit să vadă pe sub cămașa de uniformă.

— Sunt terminată.

— Din câte știu, eu te-am trimis de mult acasă.

— Da, și din câte știu eu, și eu ți-am spus același lucru.

Privi fix în ochi.

— Arăți mai rău decât mine.

— Întotdeauna.

Sharon zâmbi, se ridică, își puse haina, își aranjă tocul pistolului, apoi trase fermoarul.

— E plăcut totuși, nu?

— Ce anume?

— Să știi că ai trecut de prima întâlnire.

Își puse o șapcă pe cap, lipindu-și de frunte o șuviță castanie.

— Data viitoare, putem să facem sex.

Ei, replica asta îl trezi de-a binelea.

• Capitolul 10

Povestea tânărului ieșit la jogging și găsit mort lângă râu fusese în ultima vreme principalul subiect de discuție în toate secțiile din Minneapolis, ceea ce era aproape un miracol, își zise detectivul Leo Magozzi, având în vedere că erau în plin campionat de fotbal.

La ordinele șefului, el și partenerul lui, Gino Rolseth, lucraseră la cazul ăsta întreaga zi, lăsându-l baltă pe cel de săptămâna trecută, o adolescentă, membră a unei bande Hmong[1], găsită moartă. Lui Gino nu-i plăcuse treaba.

— Îți dai seama ce porcărie, Leo? se plânsese el amărât după ce ieșiseră din biroul șefului. Ni se ia un caz și ni se pune în brațe un altul. Și să nu-mi spui că nu-i o chestiune de politică, atâta vreme cât victima din primul caz era membră a unei bande Hmong, iar cea de acum este, din pură întâmplare, un băiat alb și drăguț, în primul an la seminar.

Băiatul cel alb și drăguț avea la rândul lui doi părinți albi și foarte drăguți, pe care Leo și Gino îi distruseseră în doar câteva secunde cu următoarele cuvinte: „Ne pare rău să vă anunțăm că fiul dumneavoastră este mort”.

După ce puseseră întrebările pe care trebuiau să le pună, așteptaseră până când prietenii părinților sosiseră să-și ocupe locul în noua și groaznica singurătate și apoi plecaseră, lăsând în urmă ruinele cu ochi pironiți a ceea ce fuseseră, cu doar câteva momente înainte de sosirea lor, părinți. Ciudat. Mama fetei Hmong arătase exact la fel.

Gino nu prea mai fusese bun de nimic după aceea. Întotdeauna reacționa urât atunci când victimele erau copii. Leo îl trimisese acasă mai devreme ca să se uite la propriii copii, să-i atingă și să le vorbească, repetându-și la nesfârșit în gând: „Mulțumesc, Doamne! Mulțumesc, Doamne!”

Magozzi nu avea copii cu care să discute și, la drept vorbind, nici vreun Dumnezeu căruia să-i mulțumească, așa că rămăsese la secție până la opt seara, dând telefoane, răsfoind raportul preliminar al medicului legist și interviurile de la fața locului, încercând să găsească o pistă care să indice fie vreun motiv, fie vreun suspect în cazul tânărului ucis. Până acum, nu găsise nimic. Jonathan Blanchard era aproape caricatura unui cetățean model: student eminent la seminar, își plătea studiile lucrând douăzeci de ore pe săptămână și – Isuse! – presta muncă voluntară la un adăpost pentru săraci în fiecare zi de miercuri și sâmbătă. Cu excepția cazului în care ar fi făcut trafic de droguri sau ar fi spălat banii mafiei pe ușa din spate a bucătăriei pentru săraci, părea că toate pistele se înfundă.

Frustrat și melancolic, Magozzi renunțase în cele din urmă pentru acea seară și plecase acasă, retrăgându-se în locuința lui modestă de la periferia Minneapolisului. Mâncase o cină încălzită la microunde, își sortase scrisorile, apoi, urcând pe o scară șubredă ce lega etajul de mansardă, se retrăsese în atelierul lui ca să picteze.

Înainte de divorț, pictase în garaj, plesnind țânțarii pe timpul verii și înconjurându-se iarna de radiatoare care dublau factura la curentul electric. În ziua când Heather se mutase, luându-și cu ea sensibilitatea la substanțele chimice și la orice fel de produse pe care nu le putea cumpăra de la Lancôme, Leo își târâse întreg calabalâcul înăuntru și se instalase în mijlocul sufrageriei. Timp de două luni, pictase acolo, doar așa, fiindcă putea, și nu se mutase la mansardă decât abia atunci când cerealele începuseră să aibă gust de diluant.

Trase adânc aer în piept în clipa când deschise trapa podului, savurând mirosul cald și pătrunzător de terebentină și vopseluri în ulei. Ei, asta da, aromoterapie!

Se făcuse aproape ora două noaptea când își spălă în sfârșit pensulele și se trânti în pat, epuizat. Peisajul de toamnă era încă doar niște blocuri de culoare, un adevărat talmeș-balmeș; dar avea să se contureze frumos, își spuse în timp ce se lăsa furat de somn.

Țârâitul ascuțit al telefonului de lângă pat îl trezi brusc puțin peste ora patru. Preț de o fracțiune de secundă, se gândi să-și scoată pistolul și să amuțească infernalul aparat pentru totdeauna, întrebându-se dacă măcar o dată în istoria telecomunicației un telefon în miez de noapte adusese vești bune. Se îndoia profund. Veștile bune puteau întotdeauna aștepta, dar, Magozzi nu știa din ce motiv, cele rele nu puteau niciodată.

— Magozzi.

— Mișcă-ți posteriorul în cimitirul Lakewood, Leo! se auzit în telefon vocea lui Gino. Avem unul mare de tot de data asta. Băieții de la BCA sunt pe drum.

— La dracu'!

— Poți s-o mai zici o dată, prietene.

Magozzi gemu, își azvârli la o parte așternuturile calde și se ghemui în aerul rece, sperând să se dezmeticească.

— De ce dracu' îmi lași impresia că tu ești deja treaz de o oră?

— Tu de ce crezi? Am stat treaz jumătate de noapte cu Accidentul.

Se referea la băiatul lui de șase luni, o apariție-surpriză la treisprezece ani distanță de celălalt copil.

Magozzi scoase un oftat prelung și îndurerat.

— Ai cafea?

— Am cafea. Sfânta de nevastă-mea umple termosul chiar în timp ce vorbim. Și să-ți iei un hanorac gros. E frig să mori afară.

•

Jumătate de oră mai târziu, Magozzi și Gino erau în cimitirul Lakewood, privind înmărmuriți

imensa statuie de piatră a unui înger cu aripile masive întinse. O fată zăcea moartă pe una din aripi, cu brațele și picioarele atârnându-i de ambele părți, cu fața ascunsă pe jumătate de părul blond, îmbâcsit de sânge. Purta o rochie roșie, ciorapi plasă și pantofi cu toc cui.

Băieții de la Investigații montaseră lumini albe și puternice pe trepiede înalte de aluminiu pentru a lumina înfiorătorul tablou, iar efectul de ansamblu era parcă supranatural. Magozzi nu putea scăpa de senzația că fusese transportat într-o scenă dintr-un film de Kubrick. Sau într-un horror de proastă calitate.

Privi de-a lungul unui șir de pietre de mormânt pe jumătate năruite, ascunse în penumbra reflectoarelor puternice, și văzu vârtejuri mici de ceață răsucindu-se pe pământ, în jurul lor.

Clipi de câteva ori, încercând să scape de imaginea obsesivă, apoi își dădu seama că era ceață adevărată, că uneori, în cimitirele adevărate, ceața chiar șerpuiește printre morminte, exact ca în filme.

Gino luă o înghițitură zdravănă de cafea.

— Isuse! După mine, asta e opera vreunei secte oculte.

Jimmy Grimm de la investigații judiciare înconjura meticulos piedestalul statuii mortuare, adunând cu penseta dovezi minuscule și punându-le pe toate în pungulțe.

Anantanand Rambachan stătea într-o parte, așteptându-l pe Jimmy să termine. Îi salută pe cei doi detectivi cu o înclinare melancolică a capului. Fără replici spirituale în dimineața asta.

Magozzi ridică din nou privirea spre cadavru.

— E tânără, spuse el încet. Doar un copil.

Gino privi mai îndeaproape. Nu cu mult mai mare decât Helen, observă, apoi își alungă numaidecât gândul din minte. Fiica lui de paisprezece ani nu avea ce căuta în același gând în care pluteau imagini cu fete moarte.

— Isuse! murmură el din nou.

Magozzi se apropie puțin ca să examineze picăturile întunecate căzute lângă statuie.

— Cine a găsit-o?

Fericit să se poată gândi și la altceva, Gino arătă din cap spre doi puștani parcă târâți prin noroi, amândoi îmbrăcați cu jachete sport, cu litere mari imprimate pe ele. Un bărbat în uniformă îl intervieva pe băiatul blond, înalt și deșirat, în vreme ce celălalt, mai scund și oacheș, era în patru labe și vomita.

Magozzi plescăi din limbă, părându-i sincer rău pentru băieți. Câți ani aveau să treacă până când o să le dispară coșmarurile? Sau poate n-o să mai dispară niciodată.

— Hai să vorbim cu ei ca să-i putem trimite acasă, amărâții!

Când se apropiară, polițistul se întoarse și le aruncă o privire recunoscătoare.

— Vi-i las vouă. Se aplecă spre ei și spuse cu voce joasă: Vreți un sfat? Vorbiți cu blondul. Îl cheamă Jeff Rasmussen. Celălalt e încă beat criță și, după cum cred că ați observat, își varsă și mațele din el de câte ori i se pune o întrebare.

Gino se îndreptă spre Jeff Rasmussen în vreme ce Magozzi rămase să privească. Uneori, limbajul trupului spunea povestea mai bine decât cuvintele.

Jeff smuci nervos din cap în sus și-n jos când Gino se prezentă. Avea ochi strălucitori, de culoare albastru-deschis, care sclipeau în roșu ori de câte ori privirea îi fugea înspre statuie. Prietenul lui ridică o privire jalnică și încercă să se concentreze, însă fără prea mult succes.

— Vrei să ne spui ce s-a întâmplat, Jeff?

Jeff smuci din nou din cap.

— Sigur, sigur… da…

Foarte nervos. Foarte agitat.

— Am fost la meciul de hochei… și după aia, am mers să bem ceva… lunea, îți dau trei la preț de unu la Chelsea. Am stat până s-a închis barul –

eram cam amețiți, înțelegeți? Ne-am suit în mașină cu un prieten – avea un bax în portbagaj. Ne-am învârtit o vreme, apoi i-am spus să oprească aici. Lui i-a fost frică, dar ne-a dat două beri și… ei, bine…

Se opri și fața îi deveni stacojie.

— Asta-i încălcare de proprietate?

Gino dădu din cap și Jeff se făcu mic.

— Doamne, mă omoară ai mei!

— Hai să nu ne gândim la asta acum, Jeff. Bine măcar că nu ați condus beți.

— Nu, nu! N-aș face așa ceva. Nici măcar nu am mașină…

Gino își drese vocea începând să-și piardă răbdarea.

— Spune-mi ce ați văzut când ați ajuns aici.

Jeff înghiți cu putere.

— Păi… Nu am văzut nimic. Locul era pustiu… era târziu… Ne-am învârtit o vreme căutând îngerul, ca să facem Provocarea.

— Ce provocare?

— Provocarea îngerului Morții.

Privi pe rând de la un detectiv la altul.

— Știți… Provocarea?

Gino și Magozzi clătinară amândoi din cap.

— Oh! E o poveste cu fantome, o legendă… mă rog… Se spune că individul îngropat aici a fost un preot negru al nu știu cărui cult satanic. A cumpărat îngerul cu destinația de piatră funerară pentru propriul mormânt și le-a spus adepților săi că va pune asupra lui un blestem – dacă prinzi îngerul de mâini și îl privești în ochi, o să-ți vezi propria moarte.

Magozzi întoarse capul spre ochii goi, de piatră, ai îngerului, apoi spre trupul inert al fetei moarte, întrebându-se dacă ea privise oare în ochii îngerului înainte de a-și da ultima suflare.

— Oricum, continuă Jeff, am găsit îngerul… La început, am crezut că-i un fel de glumă. O farsă… Era prea ciudat. La urma urmei, suntem în

Minneapolis, nu? Însă apoi am văzut sângele și… Kurt!

Arătă cu degetul înspre puștiul care vomita.

— Kurt avea mobilul la el și v-a sunat.

— Asta e tot?

Jeff păru să cadă pe gânduri câteva clipe.

— Da. Asta e tot.

— Nu ați văzut nimic? N-ați auzit nimic?

— Nu. Doar pietre de mormânt. Nu mai era nimeni aici.

Ochii îi rătăciră din nou spre cadavru.

— Deci, nu erați decât voi doi în cimitir. Ești sigur de asta?

Jeff se uită din nou la Gino, cu expresia transfigurată de panică.

— Dumnezeule, doar nu credeți că… la dracu', doar nu credeți că *noi* am făcut asta, nu?

Gino scoase o carte de vizită și i-o întinse puștiului.

— Dacă-ți mai amintești ceva, sună la numărul ăsta, bine?

— Da, da…

Magozzi și Gino se întoarseră în tăcere lângă statuie. Rambachan era acum sus, lângă fată, dar Jimmy Grimm se învârtea în jurul lor, cu o expresie solemnă pe fața rotundă și rumenă.

— N-am găsit nimic, băieți, spuse el cu voce mohorâtă. Vreo două fire de păr, probabil ale victimei, două pungi cu pământul din jur, deși e contaminat ca dracu'. Nu avea niciun bun personal asupra ei. Rambachan zice că e tot o treabă cu un 22.

— Sunt prea multe rahaturi dintr-astea pe stradă, mormăi Gino.

— Mie-mi spui?

Jimmy își mesteca buza de sus, cântărind în minte scena din fața lui.

— E foarte curată, băieți. Aproape că pare o treabă de profesionist. Pe de altă parte, fata asta e aproape sigur o prostituată și cine ar da atâția bani

să-i facă felul unei târfe? E cea mai ciudată chestie pe care am văzut-o în douăzeci de ani de activitate, și am văzut destule! Vrei s-o dăm jos, Anant?

Rambachan era aplecat pe piedestal, examinând fața fetei cu o lanternă subțire.

— O clipă, vă rog, domnule Grimm.

Jimmy clătină din cap.

— Lucrez de un an cu băiatul ăsta și încă-mi mai spune *domnule* Grimm. Parc-aș fi într-un basm.

— Poate știa ceva, zise Gino. Poate felul în care a întins-o pe statuie e un avertisment.

— Oh, eu cred că s-a suit singură pe statuie înainte să fie împușcată, spuse Jimmy. Ceea ce e chiar și mai ciudat. Uită-te cum e împroșcat sângele. Avem urme scurse pe laterala statuii și mulți stropi împrăștiați în toate părțile pe piedestal, un efect de „coroană”. Impact perpendicular, de la mare înălțime, cu viteză mare. Ceea ce înseamnă că era probabil deja pe statuie în clipa în care a fost împușcată. Dacă ar fi fost omorâtă în altă parte, apoi urcată aici, urmele ar fi de altă natură și sângele nu ar fi atât de consistent. Și poate că nici cantitatea nu ar fi atât de mare, depinde de câtă vreme ar fi fost moartă. Doamne, ce meserie urâtă! O să mă pensionez anticipat și-o să m-apuc să joc la bursă.

— Suntem niște femei de serviciu, mormăi Gino. Întotdeauna curățăm mizeria altora.

— Nu degeaba mi se spune „The Grimm Reaper”[2], spuse Jimmy pe cel mai sumbru ton din lume.

• Capitolul 11

Mitch pregătise micul dejun, echivalentul său marital a jumătate de duzină de Ave Maria. Începuse să așeze mâncarea pe farfurie, când auzi ușa din spate deschizându-se, apoi închizându-se.

— Ce-i asta?

Diane pătrunse în bucătărie purtată parcă de curentul de aer rece. Avea obrajii îmbujorați de la alergarea de dimineață iar părul blond, prins în coadă, îi apăru umed în clipa în care își dădu la o parte gluga de Gore-Tex. Parcă ar fi fost o reclamă la un club de sănătate.

Mitch îi zâmbi.

— Penitență.

— Nici nu te-am auzit când ai venit azi-noapte.

— Am dormit în sufragerie. Era foarte târziu, n-am vrut să te trezesc.

— Hmm…

Țopăia pe loc așteptând să i se regleze respirația și adidașii îi scârțâiau pe gresie.

— Am timp să fac un duș?

— Mă tem că nu.

Duse farfuriile prin camera de zi, pe care el unul ar fi preferat-o, până la veranda însorită, cu geamuri mari – locul preferat al Dianei din întreaga casă. Era un spațiu uriaș, considerabil micșorat de o junglă de ferigi și palmieri și plante înflorite, care arătau toate mai sănătoase decât se simțea el. Aerul era greu și umed și mirosea a pământ ud. Mitch detesta mirosul ăsta.

— Oh, ce frumos, Mitch!

Diane se așeză la masa de fier forjat și-și admiră farfuria. Omletă cu spanac în crustă de foietaj, pere glasate cu parmezan ras, o singură căpșună, tăiată și aranjată-n evantai.

— Cred că ai făcut ceva îngrozitor de te simți atât de vinovat. Să nu-mi spui c-o să facem și sex!

Probabil că tresărise, fiindcă o văzu zâmbind în timp ce-și îndesa în gură o bucată de pară și ridica alene ceașca.

— Jumătate, te rog.

— Cum merge cu tabloul?

— Prost. Dacă n-am noroc nici azi, s-ar putea să-l retrag din expoziție.

— Oh, îmi pare rău.

— Nu spune prostii. Doar nu e vina ta, nu? Iar un tablou în plus sau în minus n-o să schimbe nimic în galerie. Chestia asta e extraordinară! Ce e, nucșoară?

— Da.

Mitch își lăsă furculița întoarsă pe marginea farfuriei, ca un semnal pentru un chelner inexistent. Nu-i era deloc foame. Încă mai era surprins de remarca ei referitoare la sex.

— Nu pot să-mi dau seama ce fel de brânză e asta.

— Sunt cinci feluri, de fapt.

Argintul scârțâi pe porțelan când Diane prinse în furculiță ultima bucățică de omletă.

— Te pricepi tare bine la asta! Ar trebui să nu te mai ascunzi și să gătești o dată pentru prietenii tăi.

Ceașca lui Mitch se lovi cu zgomot de farfurioară.

— De ce faci asta?

Diane ridică spre el o privire inocentă.

— Ce să fac?

— Le spui prietenii *mei.* Sunt prietenii *noștri,* nu doar ai mei.

— Oh, așa am spus? N-am vrut să insinuez nimic. Doar că tu petreci mult mai mult timp cu ei…

Nu-și termină propoziția, apoi privirea i se opri dintr-odată în farfuria lui.

— Sper că n-ai de gând să arunci tot ce-i acolo!

O privi preț de câteva clipe, aproape destul de iritat cât să înceapă discuția, dacă n-ar fi fost atât de cald în afurisita asta de încăpere, dacă n-ar fi

fost atât de *închisă*! Când Diane îl privi la rândul ei, chipul i se încreți într-o clipă. Dumnezeule! Cum arăta! Ce văzuse?

— Te rog, spuse el încet, servește-te! Eu am mâncat în timp ce găteam.

Ar fi vrut să fugă… afară din cameră, afară din casă… Dar se forță să rămână acolo și să zâmbească, până când buzele ei se curbară într-un fel de răspuns, apoi o urmări în tăcere curățând ambele farfurii. Era de-a dreptul uluitor. Avea un apetit aproape înspăimântător și, cu toate astea, își păstra o condiție fizică impecabilă, fără să pună sau să piardă vreodată nici măcar jumătate de kilogram.

„Folosește asta. Dă-i ceva. Îi datorezi măcar atât."

— Nu știu cum reușești, Diane.

Adăugă încă un zâmbet, ca măsură de precauție.

— Dacă i-aș spune lui Annie cât ai mâncat în dimineața asta, ar fi în stare să te omoare.

Râse tare, aproape speriindu-l. Diane nu făcea niciodată asta.

— Poate că Annie ar trebui să se-apuce de alergat. Nu v-ar strica nici unuia, la drept vorbind. Nu e sănătos să stați toată ziua închiși acolo, în fața calculatoarelor.

— Mai facem câte o pauză, din când în când. Roadrunner merge cu bicicleta și face yoga, Grace ridică greutăți…

— Serios? Nu știam.

— Poate din cauză că nu vă mai vedeți aproape deloc.

— Încerc să țin legătura. Am sunat-o imediat ce s-a terminat expoziția din Los Angeles, nu? Am avut o discuție minunată.

— Atunci, sun-o mai des. Vino să iei masa în oraș. I-ar plăcea asta.

— Ai dreptate. Exact asta o să fac, imediat ce se termină expoziția.

Sorbi din cafea și deschise ziarul pe care el i-l aranjase frumos împăturit în partea stângă a farfuriei.

— Hmm… Piața s-a cam zgâlțâit ieri.

Mitch își împinse scaunul. Era timpul să plece.

— Of, Doamne!

— Ce e?

— Chiar nu voiam să citesc așa ceva la cafeaua de dimineață.

— Ce anume?

Îi întinse ziarul cu un gest dezgustat.

— Pur și simplu, nu mai există ziare de calitate. Toate s-au transformat în tabloide, prezintă toate detaliile oribile…

E posibil să fi continuat să vorbească, dar Mitch n-o mai auzea. Începuse să citească articolul care îndrăznise s-o ofenseze, cu ochii sărindu-i peste rânduri, apoi înțepeni dintr-odată, cu fața lividă ca un giulgiu.

— Oribil, nu-i așa?

O privi clipind nedumerit preț de câteva clipe, apoi își aminti să dea din cap.

— Da. Oribil.

— Ei, eu mă duc să fac duș.

Se ridică din scaun și se opri atât cât îi trebui să-l sărute pe frunte.

— Mulțumesc pentru micul dejun, dragule. A fost minunat.

Mitch reîmpături cu grijă ziarul, apăsând îndoitura cu unghia.

— Cu plăcere, murmură el, dar Diane plecase deja la duș.

• Capitolul 12

Mansarda Monkeewrench era pustie și tăcută, încă adormită ca și cea mai mare parte orașului. Soarele abia începuse să-și trimită primele raze dinspre orizontul de est, iar lumina lui slabă se chinuia să străpungă ferestrele mate din peretele îndepărtat.

În labirintul întunecat de birouri din centrul încăperii, un monitor bâzâi și se trezi la viață – o fereastră de un albastru straniu, strălucind puternic în întuneric. Încet, literă cu literă, pixelii roșii se uniră pe ecran și un mesaj se materializă:

VREI SĂ JOCI CEVA?

Jos, la parter, mecanismul ascensorului hârâi și gemu, apoi se opri cu o bufnitură la mansardă. Roadrunner ieși din lift, se duse lângă monitor, citi mesajul și se încruntă. Apăsă câteva taste, însă literele nu dispărură și bărbatul se încruntă și mai tare. Mai apăsă câteva taste, apoi ridică din umeri și se îndreptă spre filtrele de cafea.

În timp ce râșnea boabele, privi pe fereastră spre orașul care începea să se trezească. În depărtare, fluviul Mississippi curgea leneș, de parcă s-ar fi pregătit pentru lunga hibernare sub ghețurile iernii. Până și primul val de navetiști se mișca parcă mai încet în această dimineață înghețată. Iarna era o stare de spirit în Minneapolis și începea întotdeauna cu mult înainte de căderea primilor fulgi de nea.

Începu meticuloasa sarcină de a nivela lingurițele de cafea măcinată și de a le așeza cu grijă într-un filtru nou. Era atât de concentrat, atât de pătruns de ceea ce făcea, încât nu observă silueta masivă apropiindu-se de el în tăcere, materializându-se dintre umbre.

— Bip, bip!

Roadrunner tresări violent și împrăștie cafeaua peste tot în jur.
— La dracu', Harley! Era Jamaican Blue!
— Fii mai atent, băiete!
Harley își lepădă din spate geaca de motor, din piele uzată, și o aruncă pe spătarul scaunului său.
Roadrunner începu să măsoare din nou lingurițele de cafea, de data asta cu mișcări nervoase.
— Și chiar așa, unde dracu' erai? Credeam că nu-i nimeni aici.
— Mă dusesem la budă. Și mai relaxează-te și tu! Sincer, ritualul ăsta al tău cu cafeaua începe să mă sperie. Cum ajungi la doi metri de ea, parcă intri în transă. Mă îngrijorezi.
Aruncă o privire spre monitorul pe care mesajul roșu încă mai strălucea.
— Lucrezi pe computerul lui Grace?
Roadrunner aruncă o privire peste umăr.
— Crezi că mi s-a urât cu viața? Era deschis când am ajuns aici. Uită-te și tu. Nu-l pot face să dispară.
Harley apăsă câteva taste cu cârnăciorii de la mâini, mârâi, apoi se lăsă păgubaș, ridicând din umeri.
— Altă eroare.
Clipi surprins când literele dispărură dintr-odată.
— Au dispărut. Probabil că Grace transferă date de acasă. Ghici ce!
— Ți-a căzut puța?
— La asta te gândești tu toată noaptea, jigodie? Ascultă aici. Am verificat site-ul azi de dimineață. Aproape șase sute de accesări, peste cinci sute de comenzi pentru CD-ROM. Unii au cerut chiar două, ba chiar trei cópii. O să fim putred de bogați!
O oră mai târziu, Annie și Grace erau fiecare la computerul lor, tastând de zor rânduri în limbaj de programare, pe care computerul să le traducă în cele din urmă în scenariul celei de-a douăzecea crime. Harley încărca un CD în sertarul de jos al

unității în timp ce Roadrunner se învârtea în jurul lui, făcându-i o sumedenie de fotografii cu o cameră digitală.

— Ce dracu' faci cu aparatul meu?

— Voiam să văd cum arăți în pixeli. Trebuie să rezolvăm cu ședința foto de azi, ca să pot începe să o integrez.

Harley scutură din cap.

— Nu vreau să fiu eu mortul.

— Dar trebuie să fii tu. Eu am fost deja mortul de trei ori. Și trebuie să fie un bărbat.

Grace ridică privirea, auzind ascensorul pornindu-se în garaj.

— Roagă-l pe Mitch.

Annie pufni.

— Sigur. Dar vezi să-l droghezi mai întâi. Ce naiba e cu muzica asta?

Grace ascultă câteva secunde, apoi se strâmbă.

— ZZ Top. Harley, oprește-o.

— ZZ Top e una dintre cele mai bune trupe ale anilor '80, cretinilor.

Se scufundă sub greutatea privirii lui Grace.

— Bine, bine… Dar nici clasică să nu mai aud. Mă ia somnul de la chestia aia.

Harley se învoi la jazz instrumental, apoi se întoarse la locul lui și se învârti cu scaunul ca să-și poată așeza picioarele pe biroul impecabil al lui Roadrunner.

— Știi ce-o să fac eu cu partea mea de bani?

— Ia-ți labele de pe biroul meu!

— O să-mi cumpăr un loc frumos în insulele Cayman. Sau poate în Bahamas. Acoperiș de trestie, o bucățică de plajă, un hamac mare sub un palmier… Și o mulțime de gagici cu țâțe mari. Și puteți să veniți în vizită ori de câte ori vreți. *Mi casa, su casa.*

Grace își dădu ochii peste cap.

— De-abia aștept!

— Harley, dacă nu-ți iei picioarele de pe biroul meu…

Harley rânji spre Roadrunner, arătându-i toți dinții, și-și coborî alene picioarele înapoi pe podea.

— Dar tu, Grace? Tu ce-o să faci cu banii?

Grace ridică din umeri.

— Nu știu. Poate-mi cumpăr un buncăr subteran în Idaho, încep să-l umplu cu arme și mă-nconjor de o grămadă de băieți comando cu…

Râdeau cu toții în clipa în care grilajul ascensorului se dădu la o parte. Mitch intră în cameră, cu un ziar strâns în mâna dreaptă.

Grace îi făcu semn să se apropie.

— Vino încoace, Mitch! Zâmbește la poză. Trebuie să fii mortul din crima numărul douăzeci… Isuse! Ce e cu tine?

Toți ridicară privirile și o tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Mitch nu arăta bine. Pe chipul lui era întipărită o expresie sumbră, purta un tricou polo și pantaloni sport în loc de costum și părul îi era nepieptănat. Pentru Mitch, asta era ca și cum ar fi apărut în public în pielea goală.

Puse ziarul pe biroul lui Grace.

— A văzut vreunul dintre voi un ziar?

— Nu din ’92, zise Harley. Ce s-a întâmplat?

— Citește!

Le arătă articolul și rămase la o parte în timp ce ceilalți se strângeau în jurul lui Grace ca să privească peste umăr.

Grace începu să citească cu voce tare:

— „Trupul unei tinere a fost descoperit în această dimineață…”

Se opri brusc.

— Dumnezeule mare! șopti Annie.

Citiră cu toții în tăcere câteva clipe, încremeniți. Harley fu primul care-și dezlipi privirea de pe ziar.

— Maică Precistă!

Făcu cei câțiva pași până la biroul lui și se așeză foarte încet. Annie și Roadrunner făcură la fel și apoi rămaseră cu toții așa, pe scaune, uitându-se la mâini, la monitoare, la orice numai nu unul la

altul. Doar Mitch rămase în picioare – mesagerul cel rău.

— Poate e o coincidență, murmură Roadrunner.

— Oh, sigur! sări Annie. În fiecare zi găsești câte-o fată moartă cocoțată pe o statuie. Dumnezeule mare, nu se poate așa ceva!

— Aici scrie doar că au găsit-o *pe* statuie, nu în vârful ei, insistă Roadrunner cu disperare. Poate au găsit-o pe piedestal. Poate era o chestie de droguri, o fi fost în vreo bandă… Ce Dumnezeu, nu știm noi ce se petrece într-un cimitir. Ar putea fi orice…

— Roadrunner… vocea lui Harley era neobișnuit de blândă. Trebuie să aflăm. Trebuie să sunăm la poliție. Acum.

— Și ce să le spunem? întrebă Mitch.

Avea ochii ațintiți asupra lui Grace, care rămăsese cu privirea fixată pe ziar, cu o figură lipsită de orice expresie.

— Nu știu. Că există poate un psihopat căruia i-a plăcut unul dintre scenariile jocului nostru și s-a gândit să-l pună-n practică. Zic și eu…

Privirea lui Roadrunner alunecă spre monitor, acolo unde cifra de pe site-ul cu jocul creștea văzând cu ochii.

— Dacă așa stau lucrurile, e unul dintre jucătorii noștri, spuse el. Trebuie să fie.

Grace întinse mâna după telefon, apoi rămase nemișcată.

— Grace? întrebă Mitch încet. Vrei s-o fac eu?

• Capitolul 13

Magozzi îl urmărea pe Gino înfulecând o caserolă de *manicotti* cu cârnați. Când furculița îi atinse dinții, o bucată mare și lipicioasă de umplutură cu un puternic iz de usturoi îi alunecă direct pe pieptarul cămășii albe.

— La dracu'! mârâi Gino, începând să-și șteargă vârtos cămașa cu un șervețel.

— Parc-ai fi un excavator când mănânci, zise Mitch glumeț.

Gino refuză să se lase ademenit.

— Zău? Și tu ai arăta la fel dacă ai mânca pastele de casă ale Angelei.

Magozzi simți că-i lasă gura apă în timp ce privirea îi cobora spre propriul prânz – o banană vânătă, un măr și un sandvici subțire, cu carne de curcan pe pâine de secară, cu puține calorii și gust de carton. Stomacul îi ghiorăi cu zgomot.

— Măiculiță, s-a auzit până aici! zise Gino cu gura plină. Mănâncă și tu ceva, pentru Dumnezeu! Vrei de la mine?

— Nu pot.

Gino se șterse la gură de sos și zâmbi.

— Știi care e problema ta? Criza de vârstă mijlocie. Andropauza! Bărbatul ajunge la un hop pe undeva pe la mijlocul vieții și, dintr-odată, vrea să fie iar licean. Așa că ține regim, se-apucă de jogging și alte prostii de-astea și, când ți-e lumea mai dragă, își ia o Miata decapotabilă și-ncepe s-agațe puicuțe.

Magozzi aruncă o privire plină de semnificație celor cincisprezece kilograme în plus pe care Gino le căra în jurul taliei.

— Nu zău? Ei bine, luna viitoare când o s-ajungi în spital ca să-ți elimine cele trei cheaguri de sânge, să nu uiți ce-ai spus acum.

Gino zâmbi și plescăi din buze.

— Să nu te dai peste cap să-mi trimiți flori sau cadouri. Păstrează banii s-o ajuți pe Angela când oi da ortu' popii.

Gloria, o negresă corpolentă cu o slăbiciune pentru nuanțele aprinse de portocaliu, intră în cameră țopăind pe tocurile înalte, cu mâinile pline de bilețele roz cu mesaje.

— Îmi sunteți datori vânduți! Mă scoateți pe mine la înaintare în timp ce voi vă îndopați.

Trânti vraful de mesaje pe biroul lui Magozzi.

— Nu-s cine știe ce. În cea mai mare parte, de la țăcăniți și reporteri. Și, că veni vorba, avem jurnaliști de la toate ziarele și posturile de televiziune din trei state parcați pe treptele de la ieșirea din față. Inspectorul-șef Malcherson vrea să știe de unde s-a scurs asta!

Puse pe birou un exemplar din *Star Tribune,* pe a cărui primă pagină era o fotografie cu fata ucisă, întinsă pe statuie. Deasupra, un titlu cu litere de-o șchioapă: „Înger al morții?"

— E făcută cu un obiectiv de distanță, spuse Magozzi. Niciun reporter n-a intrat în perimetru cât am fost noi acolo.

— Cum spui tu, continuă Gloria, dar bătrânul e la un pas de-un atac de inimă și vrea să vorbească urgent cu voi despre o conferință de presă.

Malcherson era șeful ultrahipertensiv al Diviziei de Investigații Speciale MPD. Magozzi bănuia că se închisese momentan în birou, ca să-și administreze o doză de Valium.

Gino își aruncă furculița, dezgustat.

— Conferință de presă? Pentru ce? Ca să spunem în fața camerelor că habar n-avem ce se petrece?

— Asta-i treaba lui Malcherson, spuse Gloria. Nu-i răpiți faima. Au sunat de la Persoane Dispărute. N-au găsit fata în baza de date așa că Rambo Cum-dracu'-l-mai-cheamă trimite amprentele la AFIS.

— Rambachan. Anantanand Rambachan. Nu-i place să i se spună Rambo, zise Magozzi.

— Mă rog… Și ai un telefon pe linia doi, Leo.

— Sunt în pauză de masă.

Gloria aruncă o privire porției anemice de mâncare de pe biroul detectivului și pufni ironic.

— Sigur! În orice caz, e o femeie care spune că știe ceva despre crima de la statuie și vrea să discute cu detectivul care se ocupă de caz. Solicită *impetuos* să discute cu detectivul responsabil, altfel amenință să dea în judecată pe cineva. Sau poate-a spus „să împuște” pe cineva. Nu-mi amintesc exact.

— Nemaipomenit, mârâi Magozzi înșfăcând telefonul.

•

Vântul rece o izbi pe Grace în clipa în care ieși pe ușa depozitului. Își aplecă umerii și ridică gulerul de pânză întărită al gecii, aproape reușind să elimine disconfortul. Încă un lucru pe care să-l impute unei lumi care se prefăcea doar că are sens pentru un timp, înainte să alunece la loc în nebunia-i haotică.

Își repeta întruna că nu era atât de rău pentru ea. Ea nu scăpase niciodată de convingerea că groaza pândea de după fiecare colț, că întoarcerea fiecărei file din calendar prevestea o nouă catastrofă și, dacă aceasta nu lovea într-o zi, avea cu siguranță să apară în următoarea. Secretul supraviețuirii era să accepți acest simplu adevăr și să te pregătești în consecință.

Dar ceilalți… ceilalți nu puteau trăi așa. La fel ca marea majoritate a oamenilor, ei aveau nevoie să creadă că lumea este, în esență, un loc bun; că lucrurile rele erau o excepție. Altfel, viața era pur și simplu prea grea. Și tocmai de aceea, credea Grace, cei prea optimiști sfârșeau adesea cu gâtul tăiat.

Grace era ultima dintre ei care ar fi trebuit să cheme poliția, darămite să mai și vină aici să-i

aştepte. Ştia asta la fel de bine ca oricare altul, dar nimic nu ar fi putut-o opri. Era o chestiune de control, presupusese. Trebuia să dirijeze ea întreaga poveste.

— Să nu-i baţi, scumpo! îi spusese Annie la ieşire, glumind doar pe jumătate.

Nu s-ar fi putut spune că Grace ura poliţiştii – nici chiar aşa. Doar că înţelegea poate mai bine ca alţii că erau nişte creaturi în esenţă inutile, constrânşi de legi, de politică, de opinia publică şi, în cea mai mare parte a timpului, de o prostie generală. Nu avea de gând să-i bată, dar nici să le cadă în genunchi.

— Haide, haide! mormăi ea nerăbdătoare, bătând din picior, scrutând cu privirea traficul de la ora prânzului.

Din când în când, un camion masiv, cu încărcătură serioasă trecea învăluit într-un nor de gaze de eşapament de motor diesel, îndreptându-se spre unul dintre puţinele depozite din zonă care încă îşi mai păstra destinaţia iniţială. În cea mai mare parte însă, această parte din Washington Avenue era populată de Honde şi Toyote. În cele din urmă, presupunea Grace, acestea aveau să elimine camioanele cu desăvârşire. Doamne fereşte să contamineze cumva vreo salată *radicchio* de la vreuna dintre terasele de pe trotuar, care se înmulţeau ca buruienile.

Începu să se mişte… douăzeci de paşi la nord de uşa verde, la douăzeci de paşi depărtare de ea, examinând cu atâta atenţie fiecare detaliu înconjurător încât simpla cantitate de informaţie care-i invada creierul era aproape dureroasă. Memora fiecare chip pe lângă care trecea, examina fiecare maşină şi fiecare camion; tresări chiar şi când un porumbel îşi luă pe neaşteptate zborul, lucru care ar fi putut fi, în felul lui, un semnal de alarmă. Detesta să se afle aici. Era epuizant.

Când trecu pentru a zecea oară prin dreptul uşii verzi, văzu în sfârşit maşina, iţindu-se de după

colț, la două clădiri în josul străzii: un sedan maro, lipsit de semne distinctive, care parcă striga: MAȘINĂ DE POLIȚIE NEMARCATĂ.

•

La volanul mașinii, Magozzi intră pe Washington și trecu pe lângă o serie de depozite cu nimic deosebite, ce aminteau de clădirile decolorate de vreme de pe un uriaș platou de filmare. Gino privea atent pe fereastră, uitându-se după numere, însă majoritatea clădirilor nu erau marcate.

— La dracu'! Îți trebuie GPS ca să găsești o adresă aici.

— A spus că ne așteaptă în stradă.

Gino arătă spre un grup de bărbați strânși în jurul unei camionete parcate cu spatele spre ușa unui depozit, din a cărei țeavă de eșapament ieșeau, la intervale regulate, norișori albi.

— Arată a șofer de camion?

— După vocea de la telefon, e posibil.

— Crezi c-a vrut să te enerveze?

Magozzi ridică din umeri.

— Nu știu. Poate. Greu de spus.

Gino tresări ușor și dădu mai tare butonul de căldură de pe bord.

— Doamne, ce frig e! N-a venit încă nici Halloweenul și sunt de-abia trei grade afară.

Înaintară pe lângă un bloc și zăriră o femeie înaltă, îmbrăcată într-o geacă neagră, așteptând în fața unei uși verzi, cu părul negru și foarte buclat răvășit de vânt. Își coborî bărbia când îi văzu, lucru pe care Magozzi îl interpretă ca pe un semn, dacă-ți închipui că toate ființele de pe planetă sunt cu ochii pe tine și așteaptă un semn.

— Nu prea arată a șofer de camion, murmură Gino fericit. Chiar deloc.

Dar avea tupeu, nu glumă! Magozzi îi intui atitudinea în postura femeii, în privirea ei rece și albastră, care-i puse parcă pe jar înainte să apuce

să-și desfacă centurile de siguranță. Doamne, ura femeile frumoase!

Trase pe dreapta și frână brusc, privind-o la rândul lui prin parbrizul murdar. „Dură”, își spuse în prima clipă, apoi privi mai cu atenție și remarcă un detaliu surprinzător: „și speriată”.

Așadar, aceasta era Grace MacBride. Nu semăna deloc cu ce se așteptase să găsească.

Grace îi etichetă pe amândoi înainte să iasă din mașină. Polițistul bun, polițistul rău. Cel înalt, cu ochii negri și alunecoși, era polițistul rău – cu siguranță, detectivul Magozzi cu care discutase la telefon; singura surpriză era că arăta la fel de italian pe cât îi suna numele. Partenerul lui era mai scund și mai corpolent și arăta prea mult a băiat de treabă ca să fie cu adevărat unul. Purtau amândoi hainele sport din dotare, special gândite pentru centurile cu tocurile de armă și care nu picau bine pe niciunul din ei, însă Grace privi cămășile de dedesubt pentru a ghici adevărata lor poveste.

Magozzi era burlac, aproape sigur divorțat, având în vedere vârsta. Treizeci și, spre patruzeci, aproximă Grace. În orice caz, un bărbat singur, care chiar credea că materialul neșifonabil este o soluție acceptabilă.

Partenerul lui avea o soție iubitoare, care-l răsfăța cu mâncare gătită în casă, pe care el o folosea pentru a-și decora cămașa JCPenny, pe care ea i-o călcase cu atâta grijă. Cravata scumpă, cu model floral, indica o fiică adolescentă cu un fin simț al modei, care cu siguranță ar fi fost îngrozită să-l vadă pe taică-său purtând-o la un sacou din tweed.

— Mulțumesc că ați venit.

Își ținea mâinile în buzunare și ochii fixați într-ai lor.

— Eu sunt Grace MacBride.

— Detectiv Magozzi…

— Știu, domnule detectiv. Vă recunosc vocea de la telefon.

Aproape că zâmbi văzându-i ochii încrețindu-i-se ușor la coadă. Polițiștilor nu le plăcea să fie întrerupți. În special de o femeie.

— … iar dânsul e partenerul meu, detectiv Rolseth.

Bărbatul cel scund îi adresă un zâmbet înșelător de inofensiv și o întrebă:

— Aveți permis de portarmă?

Ca să vezi! își spuse Grace. Pare el distrat, dar este foarte atent. Nu avea cum să-i fi văzut tocul de la umăr, pe sub geacă, decât dacă s-ar fi uitat într-adins după el.

— E sus, în geantă.

— Chiar așa? Zâmbetul rămase neschimbat. Îl purtați tot timpul sau doar atunci când vă întâlniți cu polițiștii?

— Tot timpul.

— Hm! Pot să vă întreb ce calibru?

Grace dădu la o parte geaca și-i arătă revolverul Sig Sauer. Ochii detectivului se relaxară câteva clipe într-o privire rezervată de regulă îndrăgostiților. „Tipic polițist, să se emoționeze la vederea unei arme!" își zise Grace.

— Un Sig, ha? Impresionant. Nouă milimetri?

— Exact. Nu 22, domnule detectiv. Cu așa ceva a fost omorâtă fata din cimitir, nu-i așa?

Spre lauda lor, niciunul din cei doi bărbați nici nu clipi măcar. Magozzi mimă chiar nonșalanța, îndesându-și mâinile în buzunarele de la haină și privind în cu totul altă direcție, înspre stradă, ca și cum faptul că Grace știa calibrul armei crimei nu avea absolut nicio importanță.

— Ați spus că aveți niște informații despre această crimă.

— Am spus că s-ar putea să am. Nu sunt sigură.

Sprânceana dreaptă a bărbatului se ridică puțin.

— *S-ar putea*? Nu sunteți sigură? Interesant… După tonul pe care îl aveați la telefon, aș fi crezut că a luat foc Londra.

Magozzi ar fi putut să jure că niciun mușchi nu se mișcase pe chipul femeii și totuși expresia ei se încărcă dintr-odată de dispreț, ca și cum Magozzi se purtase foarte urât, iar femeia nici nu s-ar fi așteptat la mai mult.

— Informațiile pe care *aș putea* să le am pentru dumneavoastră sunt proprietate privată, domnule detectiv Magozzi, și, dacă nu este ceva relevant, nu o să vi le mai arăt deloc.

Magozzi făcu eforturi să-și păstreze calmul vocii.

— Serios? Și când o să hotărâți dacă este sau nu ceva relevant?

— Nu eu hotărăsc, ci dumneavoastră.

Scoase din adâncul unui buzunar un lanț pe care străluceau mai multe carduri de plastic.

— Veniți cu mine!

Se răsuci dintr-o mișcare, introduse un card de plastic verde într-un aparat de lângă ușă și îi conduse înăuntru.

Mergea repede, cu tălpile bocancilor răsunându-i tăios pe podeaua de ciment în timp ce traversa garajul, îndreptându-se spre lift. Gino și Magozzi se mișcau mai încet. Gino urmărea geaca cea neagră lovindu-se de picioarele lungi, înfășurate în blugi. Magozzi privea în jur și vedea potențialul financiar al spațiului nevalorificat. Oamenii plăteau sume frumușele pentru parcări sigure în orașul ăsta și aici erau pe puțin douăzeci de locuri libere.

Gino îi trase un ghiont și vorbi încet.

— Aș zice că voi doi sunteți în competiție strânsă pentru titlul de Miss Popularitate.

— Mai taci, Gino!

— Hei, nu te stresa așa tare! Ai deja votul meu.

Ochii lui întâlniră mâzgălitura cu capul de maimuță în clipa în care se opriră în fața ușii liftului. Îi adresă lui Grace un zâmbet surprins.

— Voi sunteți Monkeewrench?

Femeia dădu din cap.

— Pe bune? Fiică-mea se dă în vânt după jocurile voastre. Stai să vezi când i-oi spune că am fost aici.

Grace aproape că zâmbi. Magozzi mai că se aştepta să-i vadă faţa spărgându-se şi împrăştiindu-se în mii de bucăţele pe cimentul de pe jos.

— Ne câştigăm pâinea de zi cu zi din jocuri pentru copii şi software-uri educaţionale, spuse femeia şi Magozzi se încruntă, încercând să-i localizeze accentul.

Unele vocale erau înmuiate, dar vorbea repede, specific Coastei de Est, ca şi când nu ar fi vrut să piardă prea mult timp şi să depună prea multe eforturi, esenţialul fiind să emită cuvintele cât mai repede posibil.

— Dar în ultima vreme noi am lucrat la un proiect nou… Şi tocmai de-asta v-am chemat.

Strecură o nouă cartelă de plastic – albastră, de această dată – într-un aparat, şi uşile ascensorului se deschiseră. Ridică grilajul greoi din interior fără pic de efort, cu o singură mână.

— *Noi*? întrebă Magozzi păşind înăuntru.

— Am patru parteneri. Ne aşteaptă la etaj.

Când ascensorul se opri cu un geamăt, Grace ridică grilajul înspre o mansardă luminoasă şi spaţioasă, brăzdată de razele soarelui. Mai multe calculatoare erau îngrămădite în mijlocul spaţiului imens, fără vreo ordine aparentă, şi cabluri electrice groase se răsuceau asemenea unor şerpi pe podeaua de lemn. Patru persoane cu expresii mohorâte – trei bărbaţi şi o femeie corpolentă – ridicară privirile spre ei în clipa când intrară.

— Ei sunt partenerii mei, spuse Grace şi Magozzi aşteptă să înceapă plictisitoarele formule de prezentare.

Femeile făceau întotdeauna asta, chiar şi atunci când se ducea să le aresteze. Făceau prezentările între toţi cei din încăpere, chiar în timp ce le punea cătuşele la mâini, de parcă ar fi venit acolo invitat la un ceai sau ceva de genul ăsta.

Însă Grace MacBride îl surprinse, îndreptându-se ca o săgeată spre biroul unei matahale tatuate, cu părul prins în coadă, care ar fi părut mai în elementul lui la Wide World Wrestling[3], ignorându-l cu desăvârșire pe lunganul deșirat ca o prăjină, pe tipul protocolar cu tricoul polo și pe femeia incredibil de grasă care, în ciuda acestui fapt, îi făcu inima lui Magozzi să bată ceva mai tare.

— Harley, adu pe ecran numărul doi, îi ordonă Grace pachetului de mușchi cu părul în coadă. Domnilor?

Magozzi și Gino veniră lângă ea, în spatele scaunului bărbatului. Parcă s-ar fi ascuns în spatele unui brad. Celelalte persoane din încăpere păstrau deocamdată distanța și tăcerea, lucru care îi convenea de minune lui Magozzi.

— La ce ne uităm?

Se încruntă, privind monitorul cel gol, peste umărul masiv al bărbatului.

— Așteptați, spuse Grace și în secunda următoare o fotografie apăru pe ecran.

Magozzi și Gino se aplecară amândoi ca să vadă mai de aproape o fotografie panoramică a necunoscutei găsite moartă în acea dimineață, făcută înainte ca victima să fi fost coborâtă de pe statuia îngerului din cimitirul Lakewood. Ciudat era că în fotografie nu apărea niciun polițist, niciun gură-cască și nu se vedea nici banda galbenă cu care fusese înconjurată întreaga scenă… Doar cadavrul și statuia.

— Cine a făcut fotografia asta? întrebă Gino.

— Eu.

Bărbatul căruia Grace îi spusese Harley își trase scaunul mai într-o parte, ca să-i lase să vadă mai bine; dar niciunul din ei nu avea nevoie. Făcură amândoi un pas înapoi, cu ochii ațintiți asupra lui Harley.

— S-ar părea că ai ajuns acolo cu mult înaintea noastră, spuse Gino cu precauție.

— Așa arăta scena crimei de azi-dimineață? întrebă Grace MacBride.

Magozzi nu-i răspunse. Nu arăta ca scena crimei. *Era* scena crimei.

— Puștii care au găsit cadavrul au spus că nu s-au mișcat din loc până n-a apărut poliția, spuse el, fără să-și dezlipească privirea de Harley. Au sunat la 911 de pe mobil. Ceea ce înseamnă că ai fost acolo înaintea oricui altcuiva… cu excepția criminalului, poate.

— Of, pentru Dumnezeu! mormăi Harley. Nu sunt eu ucigașul și asta nu-i scena crimei.

— Am fost acolo, domnule, spuse Gino cu vocea sugrumată. Și, în mod clar, și dumneata la fel. Acum spune cu exactitate când ai făcut fotografia asta.

Harley ridică mâinile exasperat.

— Isuse, nu știu! Când a fost, Roadrunner?

Magozzi smuci capul spre stânga în clipa când cocostârcul se ridică de pe scaun.

— Acum câteva săptămâni. Nu-mi amintesc exact data… Oh, stați așa. Era Ziua lui Columb, mai știi, Harley? A trebuit să-mi împrumuți douăzeci de dolari fiindcă erau închise băncile…

— Stați așa, îi întrerupse Magozzi. Stați numai o clipă. Ați făcut fotografia asta acum două *săptămâni*?

— Nu prea cred, zise Gino; se uita din nou la fotografie și clătina din cap.

— Am fost toți acolo, spuse femeia corpolentă. Acum două săptămâni. Mai puțin Mitch.

— Exact, spuse și Grace.

— Eu *nu am vrut* să vin, mârâi sclifositul cu tricoul polo, dar îmi amintesc în ce noapte a fost…

— Bine…

Magozzi trase aer în piept, privi de la unul la altul, ochii oprindu-i-se în cele din urmă asupra lui Grace.

— Să auzim!

— E o fotografie regizată.

— Poftim?

Gino era de-acum confuz, ba chiar de-a dreptul uluit.

— E un joc, dragilor!

Femeia cea grasă se ridică din scaunul ei și se îndreptă spre un aparat de cafea de pe tejghea, cu aproximativ douăzeci de metri de tafta albastră unduindu-se în ape în jurul ei.

— *Detectiv de criminali în serie,* DCS, pe scurt. Un joc de calculator nou.

— Perfect, mârâi Gino. Un joc despre criminali în serie. Foarte educativ!

— Scumpule, noi doar alimentăm piața, nu o creăm, i-o întoarse Annie. E la fel ca Clue, doar că-s mai multe cadavre, atâta tot. Oricum, ideea e că jucătorul prinde criminalul cu ajutorul indiciilor dintr-o serie de fotografii cu scenele unor crime. Cea de acolo e crima numărul doi. Uitați-vă mai bine. O să vedeți că victima cocoțată pe statuie e Roadrunner.

Magozzi și Gino se uitară la prăjina îmbrăcată în lycra, apoi din nou la fotografie. Observară amândoi în același timp detaliile pe care le rataseră când se uitaseră prima dată, din cauză că imaginea generală era atât de asemănătoare. Rochia roșie, părul lung și blond, pantofii cu toc cui… toate erau perfect identice. Dar necunoscuta lor avea mâini delicate cu unghii date cu lac roșu. Mâinile din fotografia asta erau mari și vânoase, evident ale unui bărbat. Iar picioarele… erau de-a dreptul uriașe. La fel era și mărul lui Adam care creștea în mijlocul gâtului.

Gino privi spre pantofii uriași ai lui Roadrunner, apoi spre gâtul bărbatului.

— Isuse! șopti polițistul. Chiar el e.

Magozzi continua să examineze fotografia, cu mintea galopându-i, simțind cum îi crește tensiunea. Toată porcăria făcea parte dintr-un *joc.* Trebui să facă eforturi ca să înțeleagă ce spunea Grace MacBride.

— … cea mai mare parte a scenariilor de crime din joc sunt destul de banale. Dar decorul folosit pentru aceasta era atât de deosebit încât șansele să fie o simplă coincidență păreau…

— Astronomice! spuse Magozzi întorcând capul spre ea.

— Exact.

Se uită la femeia cea grasă.

— Ai spus că e un joc nou.

— Nou-nouț. Nici n-a ieșit încă pe piață.

— Așadar, singurii oameni care au văzut această fotografie sunt în camera asta.

Harley pufni și se răsuci cu tot cu scaun.

— Credeți că v-am mai fi chemat dacă ucigașul ar fi fost unul dintre noi?

— Poate, spuse Magozzi destul de neutru.

Grace MacBride se duse lângă biroul lui Roadrunner și-i puse o mână pe umăr.

— Câți sunt? întrebă ea încet.

Roadrunner ridică privirea spre ea.

— Cinci sute optzeci și șapte.

Se uită apoi spre Gino și Magozzi.

— Am pus jocul pe site-ul nostru de testare acum o săptămână. Până în dimineața asta, am avut 587 de accesări pe site-ul ăsta…

— *Cum*? explodă Gino. Chestia asta e pe internet?

— L-am închis acum, spuse Roadrunner defensiv. Imediat ce am văzut ziarul de dimineață.

— Ceea ce înseamnă că numai 587 de oameni în afară de noi au mai văzut fotografiile astea, se amestecă Grace MacBride.

— *Numai*?! orăcăi Gino.

Grace îl săgetă cu privirea.

— Nu știu de ce sunteți așa supărat. Până acum doar câteva ore, numărul suspecților era infinit. Și acum, noi tocmai l-am redus la 587.

— Plus cinci, accentuă tăios Magozzi, uitându-se pe rând la fiecare dintre ei, lăsând-o la urmă pe Grace MacBride. Și dacă nu știți motivul supărării

domnului detectiv Rolseth, e clar că nu v-ați gândit până acum că, dacă n-ați fi pus jocul ăsta pe internet, o tânără ar mai fi putut fi încă în viață.

Făcu o pauză de câteva clipe, lăsându-i să simtă greutatea cuvintelor, apoi își simți inima înțepenind dintr-odată în piept, înregistrând în sfârșit cuvintele pe care Annie le rostise ceva mai devreme.

— Stați așa. Ați spus că asta e a doua fotografie. Care e prima?

Harley se întoarse din nou spre monitor și începu să apese tastele.

— O scot imediat, dar nu e nici pe departe la fel de impresionantă ca prima. Iat-o!

Își trase scaunul într-o parte ca să-i lase pe detectivi să privească îndeaproape.

— Numărul unu. Nimic deosebit. Doar un tip care făcea jogging pe lângă râu.

Magozzi stătea chiar lângă Grace MacBride și auzi respirația femeii oprindu-se brusc. Se întrebă o clipă ce-ar fi putut să însemne, apoi atenția îi fu numaidecât atrasă de fotografia de pe monitorul lui Harley.

Și el, și Gino o priviră îndelung, amândoi cu fețele împietrite, lipsite de orice emoție. Magozzi își amintea dimineața zilei precedente, când îngenunchease lângă cadavrul tânărului ieșit la jogging, urmărindu-l pe Rambachan cum deschidea cu mâinile înmănușate gura mortului, simțind mirosul bomboanelor din copilărie.

— Ce are la gură? întrebă el.

Harley se lumină puțin la față.

— Ăsta-i un indiciu. Nu trebuie decât să dai clic pe el.

Întinse mâna spre mouse, însă vocea lui Magozzi îl opri și rămase cu ea în aer.

— Spune-mi că nu-i o bucată de acadea roșie!

Harley întoarse încet capul și se uită la el.

— De unde-ai știut asta? întrebă el, dar înțelese răspunsul înainte ca vorbele să apuce să-i iasă pe

gură.

Înțeleseseră cu toții, dar tipul cu tricoul polo trebuia să audă cuvintele.

— A fost ucis un bărbat ieșit la jogging? întrebă el cu vocea slabă.

Îi răspunse Gino:

— Ieri-dimineață. Voi nu vă uitați niciunul la știri?

— Și avea în gură o bucată de acadea, adăugă Magozzi. Asta nu s-a spus la știri.

Tăcerea dură doar câteva secunde, atât cât le trebui până înțeleseră cu toții realitatea celor întâmplate și înfiorătoarea posibilitate a ceea ce ar fi putut să urmeze.

— Dumnezeule! șopti Annie în cele din urmă. Dumnezeule mare! Joacă jocul. Îi ia la rând… pe toți!

Magozzi simți cum i se strânge inima în piept.

— Câți înseamnă „toți"?

— Douăzeci, spuse Mitch cu vocea stinsă, împleticindu-se până la un scaun, apoi așezându-se pe el. Sunt douăzeci de crime în total, în joc.

— Maică Precistă! șopti Gino.

Roadrunner își flutură frustrat brațele.

— Nu, nu, nu! Nu înțelegeți cum merge treaba. Da, sunt douăzeci de crime în joc, dar nimeni nu a văzut mai mult de crima numărul șapte.

— De unde știi? întrebă Magozzi.

Roadrunner oftă, pierzându-și parcă răbdarea.

— Fiindcă monitorizez totul 24 de ore, 7 zile pe săptămână, de-aia știu! Trebuie să rezolvi un nivel pentru a putea trece la celălalt și niciun jucător de pe site nu a reușit să treacă de crima numărul șapte. Mulți nu au ajuns nici măcar până acolo.

— Oh, asta da, ușurare! zise Gino. Mă temeam c-o să ne trezim cu o grămadă de cadavre împrăștiate prin oraș. Și se pare că n-o să mai avem decât cinci.

Magozzi își dorea cu ardoare un scaun. Un șezlong, de preferat, și poate și vreo două beri; și,

mai mult decât orice, o lume în care oamenii să nu se omoare așa, de amorul artei.

— Presupun că există un fel de listă de înregistrare pentru cei care accesează site-ul.

— Sigur. Nume, adresă, număr de telefon, e-mail.

Annie plecă de lângă tejghea și se îndreptă spre singurul computer din mansardă care părea să fie în posesia unei ființe umane. Biroul era frumos lustruit, lucios, neacoperit de tot felul de prostii, cu un vas de porțelan în care erau artistic aranjate o serie de flori de mătase, lucrate din fix aceeași tafta albastră ca și rochia femeii. Magozzi se întrebă dacă schimba florile în fiecare zi, ca să i se asorteze cu hainele.

— Vă arăt eu lista, dar nu cred c-o să vă ajute prea mult.

— Și de ce spui asta? întrebă Gino, apropiindu-se de biroul ei.

— Multe date sunt doar rodul imaginației.

Arătă spre un nume de pe monitor, hipnotizându-l pe Gino cu o unghie dată cu lac alb și stropită cu micuțe picături albastre, strălucitoare.

— Uitați-vă la ăsta, de exemplu. Claude Bilă, și locuiește pe strada Răzbunarea Pisicii Sălbatice.

— Ce fază veche! se plânse Roadrunner.

— Mie-mi spui? Oamenii nu mai au imaginație.

Gino se aplecă peste umărul lui Annie ca să vadă mai bine.

— Computerul tău nu sesizează chestiile de genul ăsta?

Umărul durduliu al lui Annie se roti într-o mișcare amețitor de senzuală. Gino mai că făcu atac de inimă.

— Înregistrările astea au devenit de multă vreme o sarcină inutilă. Cea mai mare parte a programelor nu solicită decât completarea unor anumite câmpuri. Nu verifică nimeni autenticitatea datelor. Și de ce ar face-o cineva? Doar n-o să le

refuzi potențialilor cumpărători dreptul de a accesa site-ul doar pentru că-și doresc puțină intimitate.

— Așadar, nu există nicio metodă de a afla numele adevărat al lui Claude Bilă.

Annie zâmbi ușor.

— N-am spus asta. În teorie, e relativ simplu. Localizezi punctul de unde s-a înregistrat pe site, apoi iei datele de la furnizorul de servicii de internet la care este abonat.

Magozzi își lăsă privirea în pământ, fiindcă nu voia să se uite la partenerii Monkeewrench. Nu în clipa asta. Dacă le-ar fi spus ce gândea și ar fi văzut până și cea mai mică urmă de ezitare pe chipul vreunuia dintre ei, se temea că ar fi fost în stare să scoată arma și să-l împuște.

— Vreau o copie după lista de înregistrări. Și mai vreau și cópii după toate scenariile crimelor din joc, în special după fotografiile regizate. Spuneți-mi, mi le dați de bunăvoie sau e cazul să revin cu mandat?

— Sigur că nu, se auzi vocea lui Grace MacBride.

Tremura. Stătea în picioare, perfect dreaptă, nemișcată – o femeie frumoasă, înaltă, cu o armă sub braț și totuși, fără să-și poată explica de ce, Magozzi o găsi în acea clipă cu desăvârșire neajutorată.

— Bărbatul de pe barcă, îi spuse ea lui Harley. Printează!

Apoi se întoarse spre Magozzi.

— E cea de-a treia crimă. Trebuie să o oprești!

• Capitolul 14

Magozzi stătea singur în biroul lui Mitch Cross, ținând telefonul cu umărul și bătând cu degetele într-o masă ce părea într-atât de sterilă de parcă ar fi fost pregătită pentru o intervenție chirurgicală.

Un program Muzak îi scârțâia în urechi, ucigând muzica celor de la Beatles. Magozzi examină încăperea în căutarea unor dovezi care să ateste că acolo lucra o ființă omenească, însă nu găsi niciuna. Nici măcar o singură hârtie nu se vedea aruncată nici pe birou, nici pe bufetul din spate, pe care era un computer ce părea nou și nefolosit. Își vedea reflexia în ecranul întunecat al monitorului, pe care nu se zărea nici cel mai mic fir de praf. Deschise vreo doi centimetri sertarul de sus al biroului și văzu mai multe creioane îngrijit ascuțite, aliniate într-un șir perfect, ca la armată, și o cutie de șervețele umede.

Pereții erau albi și goi, cu excepția unui singur tablou abstract, care nu-i transmitea lui Magozzi nicio emoție. Era lipsit de culoare, lipsit de viață – doar câteva puncte negre pe deșertul alb al pânzei. Îi crea impulsul copilăresc de a pune mâna pe niște carioci și de a-și încerca talentul la graffiti.

O copie după fotografia scenei crimei numărul trei stătea perfect centrată în mijlocul biroului din fața lui. Poziționarea fusese absolut accidentală – aruncase pur și simplu hârtia pe birou, când se așezase pe scaun –, dar îl enerva felul în care aceasta părea să se fi aranjat singură în perfectă armonie cu mediul înconjurător, ce putea fi lesne interpretat ca dovada unui comportament obsesiv-compulsiv. Împinse fotografia până când aceasta se înclină ușor, lucru care-l făcu să se simtă de îndată mai bine.

Scena crimei numărul trei părea mai degrabă genul de poznă copilărească născocită de mintea unui adolescent: un bărbat durduliu, de vârstă

mijlocie, așezat pe toaletă cu pantalonii rulați în jurul gleznelor și cu o gaură de glonț în cap. Magozzi hotărî că fusese probabil invenția individului masiv, plin de tatuaje; era cel mai grăitor exemplu de infantilism pe care-l văzuse vreodată.

Jocul DCS îți spunea că cea de-a treia victimă fusese găsită în toaleta unui vapor de agrement, în timpul unei petreceri pe râu. Magozzi se gândi că existau și locuri mai bune unde să întinzi o capcană unui criminal, dar și ăsta era destul de potrivit.

Fusese într-o astfel de plimbare cu ani în urmă, la o cină pe un vapor pe râul St. Croix, pe vremea când el și Heather mai făceau lucruri de genul ăsta împreună. Fusese mai mare decât se așteptase – trei punți și locuri pentru cinci sute de persoane – și mult mai puțin romantic. Punțile interioare erau niște încăperi vaste, fără niciun fel de spații private unde să-ți poți desfășura fanteziile romantice sau ucigașe. Toaletele erau într-un spațiu deschis, cu acces la vedere. La nevoie, Magozzi se gândi că putea acoperi întregul vas cu doar doisprezece ofițeri, câte patru pe fiecare punte, deși trăgea nădejde la un scenariu ceva mai bun. Anula cursa, umplea vaporașul cu polițiști îmbrăcați în hainele lor civile cele mai pricopsite și aștepta să apară nenorocitul.

Sistemul Muzak trecu de la Beatles la Mancini și Magozzi se uită la ceas, începând să-și piardă răbdarea. Nu-i trebuiseră mai mult de cinci minute ca să afle că doar câteva vase de agrement mai făceau excursii pe râu în această perioadă a anului și că numai unul – *Nicollet* – avea program în seara aceea. Dar să obțină și restul informațiilor de care avea nevoie îi lua mult mai mult decât ar fi trebuit.

Muzica se termină brusc și domnul Tiersval, președintele companiei de ambarcațiuni, reveni pe fir.

— Domnule detectiv Magozzi?

— Sunt încă aici.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Avem… o mică problemă aici.

Vocea bărbatului era sugrumată, parcă abia mai putea să respire.

— Pentru diseară avem programată nunta Hammond.

Lui Magozzi îi trebuiră câteva clipe să priceapă.

— Hammond, adică Foster Hammond?

— Da.

— Dumnezeule!

Dacă exista regalitate în Minneapolis, aceasta era reprezentată de Foster și Char Hammond. După ce pusese aproape monopol pe croazierele pe Marile Lacuri la începutul secolului, familia Hammond reușise să-și umple substanțial buzunarele și conturile bancare. Acum, dacă era să dea crezare zvonurilor, dețineau jumătate din centrul Minneapolisului și aveau mai multă influență politică decât votanții din trei state la un loc.

— Familia Hammond nu va accepta sub nicio formă să anuleze evenimentul, domnule detectiv. Se pregătesc pentru nunta asta de mai bine de-un an și au invitat toate numele importante din Minnesota. Am verificat cu avocații noștri să văd dacă putem face ceva, dar se pare că implicațiile legale în cazul în care am anula recepția sunt considerabil mai drastice decât în cazul în care s-ar găsi un cadavru pe vas. Puteți să credeți?

Da, Magozzi putea.

— Dacă refuz să onorez contractul, familia Hammond ar avea bază legală să aducă întreaga companie la faliment – și cu siguranță asta ar și face. Pe de altă parte – și acum Magozzi sesiză o notă de sarcasm în vocea bărbatului – dacă informăm pasagerii despre potențialul pericol și aceștia aleg totuși să vină la bord, legea nu ne

consideră cu nimic vinovați în cazul în care vreunul dintre ei moare.

Magozzi dădu din cap. Uneori, legile erau mai mult decât stupide.

— Poliția nu ne poate ordona să anulăm cursa?

Magozzi zâmbi pentru sine.

— Nu în districtul ăsta. Doar cu o declarație de stare de urgență din partea guvernatorului, iar ce avem noi aici e doar bănuiala că s-ar putea întâmpla ceva, nu prezența unui pericol concret.

— Poate vă ajută primarul în privința asta. E pe lista de invitați.

Magozzi își duse mâna la ochi.

— Aș vrea să știți, domnule detectiv, că, dacă ar fi după mine, aș scoate personal barca din apă și puțin mi-ar păsa de procese.

— Vă cred, domnule Tiersval.

Magozzi era întotdeauna surprins să găsească indivizi cu adevărat de bun-simț în vârful oricărui fel de scară ierarhică. Probabil că se uitase de prea multe ori la *Erin Brockovich.*

— I-am sunat pe soții Hammond și le-am explicat pe scurt situația. Au fost de acord să stea de vorbă cu dumneavoastră, dacă puteți ajunge acolo în următoarele treizeci de minute. Să vă dau adresa?

Nu era nevoie. Tot orașul știa cine locuia în vila masivă, de piatră, din Lake of the Isles.

Gino intră în birou tocmai când Magozzi punea telefonul în furcă. Arăta fix cu o gogoașă mai gras decât cu zece minute în urmă, când Magozzi îl lăsase în mansardă.

— Te-ai dat cu ei, îl acuză, arătând cu degetul spre bărbia partenerului său.

Gino își trecu mâna peste față și zahărul pudră căzu pe covorul gri, imaculat, din biroul lui Mitch Cross.

— M-aș da și cu Satana dacă-i vorba de gogoși cu zahăr. Ne-au făcut cópii după joc și ne-au furnizat datele de înregistrare ale tuturor

jucătorilor care au intrat pe site. Nici n-a trebuit să le cer de două ori. Generalul MacBride pusese imprimantele în funcțiune înainte să apuc să deschid gura și acum avem două ditamai cutiile pline cu hârtii. Tu ai reușit să identifici vreo barcă?

— Da, dar n-am vești bune. Îți povestesc în mașină.

•

Când ușa ascensorului se închise în fața celor doi detectivi, Grace își mută privirea înspre fereastră și se concentră asupra razelor palide ale unui soare anemic, ce pictau dușumeaua. Nu se simțea pregătită să privească în ochii prietenilor ei, nu încă.

Niște oameni mureau din cauza ei. Din nou.

Mitch se prăbuși într-un scaun lângă ea. Din afară, părea calm, însă isteria emana dinăuntrul lui ca o aură toxică.

— Ne-am dus dracului, anunță el în cele din urmă.

Comentariul abia dacă pătrunse în mintea lui Grace, însă Annie se grăbi să-i răspundă:

— Frumoasă atitudine, Mitch!

Mitch își ridică privirea spre ea.

— Ce crezi că o să se-ntâmple cu Monkeewrench când o să se afle toată povestea?

De data asta, vorbele pătrunseră până în mintea lui Grace și femeia se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui, Mitch? întrebă ea precaută, deși știa mult prea bine că deschide cutia Pandorei.

Mitch oftă adânc și-și trecu degetele prin păr.

— Vreau să spun că Greenberg era și așa nervos că producem un joc despre un criminal în serie. Când o să afle că am declanșat o explozie de crime la indigo Schoolhouse, împreună cu mai bine de jumătate dintre veniturile Monkeewrench vor deveni doar o amintire frumoasă.

Grace se dădu un pas înapoi și își privi vechiul prieten ca și când ar fi fost un străin periculos.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus asta.

Mitch își scărpină fața nebărbierită.

— Ce? Adică sunt singurul care-mi fac griji? Vorbesc de viitorul companiei noastre, Grace. Asta nu e doar o neplăcere temporară, e un dezastru!

— Pentru Dumnezeu, Mitch! Sunt oameni care mor din cauza jocului ăstuia!

— Pe care eu nici n-am vrut să-l fac, de la bun început, dacă-ți amintești!

Aproape că țipase. Apoi însă văzu expresia de pe chipul ei și și-ar fi dat viața ca să-și poată retrage cuvintele.

„E vina ta, Grace. A fost vina ta atunci și tot a ta e și acum."

• Capitolul 15

Magozzi se simțea ca Chicken Little în Zona Crepusculară. El și Gino tocmai spuseseră unui grup de aproximativ treizeci de oameni că o să le cadă cerul în cap, iar aceștia nu aveau nicio reacție – îi priveau nemișcați cu zâmbetele de complezență parcă pictate pe fețe, părând să-i compătimească pentru stupiditatea lor.

Stăteau pe o banchetă din lemn de prun, într-o încăpere pe care Magozzi o considera cam cu jumătate de metru prea mică pentru a respecta standardele unei săli de baschet. Char și Foster Hammond stăteau chiar în fața lor – bronzați, sănătoși, netulburați, încadrați de cei douăzeci și opt de membri ai procesiunii nupțiale plus părinții mirelui.

— Domnilor detectivi, vă mulțumim foarte mult pentru grija manifestată, spuse în cele din urmă Foster Hammond, adresându-le un zâmbet grațios, îndelung exersat și, preț de-o clipă, Magozzi crezu chiar c-o să-l mângâie pe cap în semn de apreciere pentru că era un servitor bine intenționat, chiar dacă mult prea naiv. Dar mă îndoiesc profund, continuă Hammond, că acest… individ… ar încerca așa ceva în decursul evenimentului din seara asta. Ar fi nebunie curată!

— Este un ucigaș psihopat, domnule Hammond, răbufni Gino. Nebunia este exact trăsătura lui definitorie.

Magozzi privi în jur, scrutând chipurile în căutarea unei reacții umane normale. Nimic. Nicio geană nu clipi la cuvintele „ucigaș psihopat”. Până și mirele și mireasa păreau calmi și relaxați, izolați prin educație și bani de aspectele triviale și neplăcute ale vieții, cum erau crimele.

Hammond ridică din umeri cu un gest elegant.

— Nu am nicio îndoială că așa este, domnule detectiv Rolseth, dar, cu excepția cazului în care

își dorește cu tot dinadinsul să fie prins, nu cred că îl vom vedea în această seară. Evenimentul a fost extrem de mediatizat în ultimele luni, spre exasperarea noastră, țin să adaug, și presa va fi și ea prezentă. La periferie, desigur.

„Desigur, își spuse Magozzi în gând. Ferească sfântul ca recepția să fie murdărită de prezența evidentă a unor oameni care munceau pentru a-și câștiga existența.”

— Mi-au trebuit luni întregi să-i conving pe împielițați să se țină de-o parte. Crucea vieții mele!

Hammond vorbea în continuare, ceva mai animat acum.

— Și ce răsturnare ironică de situație! Toată această publicitate nedorită ne-a obligat să luăm cele mai stricte măsuri de siguranță, având în vedere statutul unora dintre invitații noștri. Și slavă Domnului că am făcut-o!

— Puterea presei! spuse Gino cu un sarcasm pe care niciunul dintre cei prezenți, cu excepția partenerului său, nu îl înțelese.

Foster Hammond se opri pentru a sorbi grațios dintr-un pahar de cristal fără picior și, când ridică din nou privirea, expresia îi era cât se poate de serioasă.

— Este o situație de-a dreptul îngrozitoare, domnilor detectivi. Crime brutale, lipsite de sens, în frumosul nostru oraș!

— Așa este, domnule, aprobă Magozzi, întrebându-se dacă, după părerea lui Hammond, existau și crime care să nu fie brutale și lipsite de sens. Tocmai de aceea suntem aici, pentru a încerca să preîntâmpinăm o alta.

Hammond dădu cu gravitate din cap.

— Și sunt sigur că faceți o treabă excelentă. Tocmai din acest motiv am fost întotdeauna un sponsor generos al comunității pentru aplicarea legii din Minneapolis. Și vă rog să îmi spuneți dacă vă pot ajuta cu ceva – orice!

Orice, în afară de anularea recepției de nuntă a fiică-sii, insinuarea era evidentă. Oamenii de teapa lui Foster Hammond și a familiei lui nu auzeau decât ce voiau să audă și nu cooperau decât în măsura în care acest lucru nu se suprapunea planurilor personale. Era momentul să fie lingușitor, să adreseze complimente și să-l convingă pe rege că preîntâmpinarea unei crime nu avea să-i strice programul din acea seară. Orice altă tentativă ar fi fost sortită eșecului.

În cele din urmă, fură de acord să tolereze prezența la bord a unui număr restrâns de polițiști, cu condiția ca aceștia să fie corespunzător îmbrăcați. Hammond acceptă chiar să facă un anunț de avertizare după ceremonie și încă unul la urcarea pe vas.

Magozzi o privea pe Tammy Hammond, viitoarea mireasă, în timp ce spunea toate acestea și sesiză în ochii ei reci și albaștri un licăr pervers de entuziasm.

•

Tot drumul până la primărie, Magozzi și Gino clătinară din cap, încercând să înțeleagă ce se întâmplase la reședința familiei Hammond.

— Nimeni nu mi-a mai dat peste nas în halul ăsta din clasa a noua, spuse Gino.

— Ce s-a întâmplat în clasa a noua?

— Am invitat-o pe Sally Corcoran la bal. Era cea mai populară fată dintr-a doi'șpea.

— Mare prostie, comentă Magozzi binevoitor.

— Hammond ăsta îmi dă fiori, știai? Îmi amintește de-un șarpe. După ce-i dai târcoale și ai senzația că în sfârșit o să-l înhați, îți dai seama că te-a înhățat el deja de gât.

— Foarte poetic, Gino.

— Mersi. O s-o trec în jurnal, spuse el abătut. Doamne, întotdeauna am vrut să cred că oamenii de genul ăsta sunt reali, așa ca mine, ca tine și ca Joe fermierul, din capul străzii. N-am luat în seamă bârfele, zvonurile, publicitatea negativă… Nu le-

am dat atenție, fiindcă am vrut din tot sufletul să cred că sunt oameni obișnuiți.

— Toată lumea vrea să creadă asta.

— Și de ce? Fiindcă ei ne conduc lumea și vrem să credem că cei care ne conduc ne înțeleg interesele și le iau în considerație.

Magozzi opri la semafor și se uită la Gino.

— Și nu crezi că Forest Hammond se gândește la interesele noastre?

Gino îl privi uluit câteva clipe, apoi izbucni în râs.

• Capitolul 16

Încăperea era un muzeu olfactiv a sute de întâlniri aidoma acesteia. Mâncare fast-food, transpirație și mirosul de-acum interzis al fumului de țigară – toate acestea și multe altele emanau din pereții de ipsos și se ridicau în valuri de consistență inegală din dușumeaua de lemn.

Și așa și trebuia să fie, își zise Magozzi. E normal ca încăperile unde se adună polițiștii să păstreze mirosul mâncării proaste, al bărbaților și femeilor cu nervii întinși, al nopților nedormite și al cazurilor nerezolvate, fiindcă ăsta e mirosul amintirilor și mirosul care persistă e un fel de memorial; uneori, singurul de care are parte victima unei crime.

Magozzi își privi spectatorii, cocoțat în spatele pupitrului din față. Sergentul de patrulă Eaton Freedman își purta țanțoș uniforma apretată, croită la comandă pentru a acoperi cele o sută cincizeci de kilograme de mușchi tari ca piatra, cuprinse într-un trup gigantic, de doi metri și zece înălțime. Ceilalți – opt detectivi în afară de el și Gino – purtau pantaloni largi și jachete sport. Nimeni nu venea în costum la serviciu. Nu știai niciodată când puteai fi nevoit să te așezi în genunchi sau să te târăști prin cine știe ce gaură.

Când venea însă vorba de inspectorul-șef Malcherson, situația se schimba. Mizeriile prin care acesta era nevoit să se târască din când în când erau aproape în exclusivitate de natură politică și necesitau un alt tip de uniformă – costume de firmă și cravate de mătase și cămăși atât de apretate, încât gulerele îl rodeau, lăsându-i urme roșii pe gât. Avea o claie deasă de păr blond, aproape alb, care dădea bine pe cameră, și o față buhăită care nu avea același efect.

Stătea acum în picioare, într-un colț din față, separându-se în mod intenționat de bărbații și

femeile de sub comanda lui, cu o expresie chiar mai posacă decât de obicei. Costumul de azi era de culoare gri-închis, la două rânduri, bun de purtat la o înmormântare.

Nu era o unitate specială, nu încă. Unitățile speciale se formau pe termen lung, și Magozzi spera din tot sufletul să nu se ajungă la asta. Momentan, avea nevoie de oameni, iar șeful fusese îndeajuns de speriat de cele petrecute până acum ca să îi dea. Sau poate presa fusese cea care-l speriase cu adevărat. În orice caz, după ce Magozzi le povestise ce aflase de la Monkeewrench și le împărțise cópii și fotografii din jocul DCS, toți cei din încăpere erau, la rândul lor, speriați. Se pare că ideea unui joc *de-a crima* dădea tuturor aceiași fiori.

— Aveți întrebări până acum? li se adresă el.

Nouă capete se ridicară în același timp. O echipă de nouă capete fenomenal sincronizate.

— Este incredibil!

Celelalte capete fenomenale se întoarseră la unison spre Louise Washington, detectivul *de expoziție* al departamentului. Pe jumătate hispanică, pe jumătate negresă, femeie și lesbiană convinsă, satisfăcea în același timp mai multe grupuri minoritare. Faptul că era considerată bună în meserie le apărea tuturor ca o pură convenție socială, cu excepția celor care lucrau cu ea.

— Biiip! se auzi Gino de la locul lui de lângă ușă. Asta n-a fost o întrebare.

— Nu-i așa că-i incredibil? se corectă Louise.

Păru un semnal pentru inspectorul-șef Malcherson, care-și îndreptă spatele și ieși din colțul lui, prefăcându-se că preia comanda.

— Nu e loc de glumă aici. Nu-i nimic amuzant. Doi tineri nevinovați sunt morți și avem un psihopat care se plimbă liber pe străzile orașului.

Gino își șterse gura cu mâna lui mare în timp ce capetele fenomenale se plecau la unison, prefăcându-se că încep să studieze fotografiile de

pe birouri. Șeful era bine intenționat, dar nu mai ieșise demult în stradă și avea tendința să vorbească în stilul unui film vechi, cu Humphrey Bogart. Magozzi vorbi repede, înainte să se dea cineva de gol și să râdă prea tare.

— Ascultați-mă cu toții! Oricine ar fi individul ăsta, a omorât doi oameni în mai puțin de douăzeci și patru de ore, așa că nu avem timp de respiro. Primele două crime au urmat aproape cu exactitate scenariile din joc și criminalul le-a luat în ordine. Dacă urmează același tipar, știm unde ar trebui să aibă loc cea de-a treia crimă. Când? Asta e altă poveste. Poate diseară, poate la sfârșitul săptămânii. Are toată lumea fotografia numărul trei?

Se auzi foșnet de hârtii, apoi o voce răsună de undeva din spate.

— Hei, tipul ăsta stă pe o toaletă, nu?

Magozzi îl privi pe Johnny McLaren, tolănit pe un scaun în fundul camerei. Era cel mai tânăr polițist din secție – păr roșu aprins, mereu vesel, probleme mari la jocurile de noroc.

— Nimic nu-ți scapă, Johnny. În joc ni se spune că cea de-a treia crimă are loc în timpul unei petreceri pe un vas de agrement – un vapor cu zbaturi, mai exact. În mod normal, avem mai multe de genul ăsta, care fac curse atât pe Saint Croix cât și pe Mississippi – mese, cine, petreceri, recepții în timpul sezonului, până în octombrie. Dar am avut noroc săptămâna asta. Singurul vas care are cursă până în week-end este *Nicollet.* Au o recepție de nuntă în seara asta.

— Dobitocii, mormăi Louise. E frig să mori la noapte. Nimic nu-i mai frumos ca un hanorac tras peste rochia de mireasă.

— Păcat că nu-i putem opri, spuse sergentul de patrulă Freedman, și capetele se întoarseră spre el.

În gâtlejul lui Freedman parcă locuia James Earl Jones[4] și bărbatul nu putea spune două cuvinte fără să atragă atenția tuturor celor care-l auzeau.

— Foarte frumos, Freedman! spuse Gino. Un negru militează în favoarea statului polițienesc. Stai să iau legătura cu NAACP[5], poate te nominalizează pentru un premiu de imagine.

Freedman rânji.

— Hei, eu sunt pentru dictatura poliției. Doar să fiu eu șeful. Apoi se întoarse spre Magozzi. Ați discutat cu familia?

Magozzi dădu din cap.

— Da. Și aici vin veștile proaste. Mireasa îmbujorată este Tammy Hammond.

— La dracu'! exclamă Louise Washington. Nunta Hammond? Foster și Char Hammond?

— Chiar ei. Și credeți-mă, oamenii ăștia au tot orașul pus pe taste rapide. Până am ajuns eu și Gino acolo, inspectorul-șef Malcherson primise deja telefoane de la primar, de la membrii consiliului, de la procurorul general, de la senatorul Washburn.

Malcherson confirmă dând din cap, cu o mutră jalnică.

— Mesajul era cât se poate de clar. Nu trebuie să deranjăm nici cu cel mai mic detaliu recepția de nuntă.

— Stai așa!

Tinker Lewis își flutura în spatele încăperii brațul vânjos, ascuns sub mâneca sacoului de tweed. Avea ochi căprui și triști și linia părului i se retrăgea parcă până în Australia. Era de zece ani la Criminalistică și rămăsese unul dintre cei mai blânzi oameni pe care îi cunoscuse Magozzi.

— Vor să stăm cu mâinile în sân și să fim spectatori la toată povestea?

— Ei sunt convinși că n-o să se întâmple nimic, spuse Magozzi. Și s-ar putea să aibă dreptate. Mai e o cursă sâmbătă seară – petrecerea de pensionare a unui director 3M – iar eu, în locul ucigașului, acolo m-aș duce. Nu sunt măsuri de securitate, spre deosebire de evenimentul din seara asta, pentru care au fost chemați cei de la Argo.

— Argo? Băieții lui Red Chilton?

Magozzi aprobă. Toți cei prezenți, cu excepția doar a celor mai tineri dintre ei, îl cunoscuseră pe Red Chilton pe vremea când acesta lucra la Criminalistică, purta jachete sport ieftine și conducea mașini vechi de cinci ani, la fel ca ei. Cu șapte ani în urmă, se pensionase anticipat și înființase agenția Argo Security, cu unii dintre cei mai buni foști polițiști din sistem. Acum purta costume italienești și conducea un Porsche.

— Printre invitații din seara asta se numără niște persoane foarte importante. Primarul, pentru început, doi senatori, mai multe nume din lumea filmului. Hammond i-a contractat cu mult timp în urmă pe Argo pentru eveniment și Red a luat povestea foarte în serios. Douăzeci de oameni de-ai lui vor fi prezenți diseară, toți înarmați; intră doar câte o persoană, pe rând, și toți invitații sunt verificați cu detectoare de metal. Ce mai, ca la carte. Hammond a fost de acord să accepte prezența unui „număr restrâns de polițiști, foarte discreți”, dar numai atât. N-o să ne putem da în spectacol.

Tinker mârâi.

— Deci cum stă treaba?

— Două brigăzi de polițiști în uniformă în parcare și șase oameni pe punte, amestecați printre invitați. Gino a vorbit cu Red și l-a pus la curent, ca să nu ajungem să ne împușcăm între noi.

— Prin urmare, vom avea treizeci de oameni înarmați pe un vapor de agrement, spuse Freedman. La naiba, dacă o luăm spre sud, avem șanse să cucerim Louisiana.

Louise Washington clătină din cap.

— Băiatu' nostru n-o să se-arate în seara asta.

— Poate că nu, dar, dacă apare, e cea mai bună șansă pe care-o avem. E singura crimă din joc care se petrece în spațiu închis. Următoarea, de exemplu, are loc la mallul America și nici nu vreau să mă gândesc cum am reuși să acoperim tot

perimetrul de acolo. Freedman, tu și McLaren vă ocupați de detalii. Gino o să vă transmită și restul sarcinilor după ce terminați. Recepția începe la șapte. Red vă așteaptă la debarcader în jur de cinci. Uitați-vă bine la măsurile de siguranță pe care le-a luat. Dacă găsiți vreo bubă, ne informați imediat ca să putem interveni. Întrebări?

— Da, am eu o întrebare, zise McLaren. Le spune cineva oamenilor care vin diseară că ar putea exista o mică problemă legată de o crimă?

— Oh, da!

Magozzi privi zidul gol și-și aminti licărul de entuziasm din ochii lui Tammy Hammond.

— Hammond a promis că face un anunț după ceremonie și oamenii lui Red vor face același lucru la intrare, pentru toți cei care nu au fost la biserică. Dar nu cred să aibă vreun efect asupra cuiva, mai ales când o să vadă atâtea măsuri de securitate. Șeful i-a sunat deja pe toți politicienii pe care-i cunoaște și toți au spus că se duc oricum. Cât despre ceilalți… Nu știu… Mai că am senzația că-i distrează povestea asta.

Louise se strâmbă.

— Bogătanii sunt întotdeauna ciudați!

Magozzi se uită la ceas și grăbi ritmul.

— Așadar, astea sunt aranjamentele pe vas. Între timp, o parte dintre voi o să se ocupe de listele cu persoanele care s-au înregistrat să testeze jocul pe site. Trebuie să comparăm cu înregistrările publice și să restrângem lista cât mai mult cu putință, ca să nu fim nevoiți să batem la cinci sute de uși. Unele adrese se vor dovedi false…

— Ca aceea a criminalului, de exemplu, pufni Louise.

— Poate că da, poate că nu. Nu uitați că tipul e jucător împătimit. *Vrea* să joace. Să-și treacă numele și adresa reală, să ne privească în ochi când vom merge să-i punem întrebări… chestiile astea trebuie să valoreze multe puncte în mintea lui, așa că luați posibilitatea foarte în serios.

Eliminați persoanele în vârstă, copiii sub zece ani, paraliticii… pe toți ceilalți, priviți-i cu atenție maximă. După ce mai scurtăm lista, mergem după ei.

— Îi scoatem din schemă pe cei care nu sunt din oraș? întrebă Freedman.

Magozzi clătină din cap.

— În niciun caz! Un individ din Singapore ar putea bine mersi să se joace pe laptop, dintr-o cameră de hotel. Crimele astea au avut loc fulgerător, una după alta. Ar putea foarte bine să fie cineva din afara orașului, care să-și lase urma înainte de a se-ntoarce acasă. Verificați toate numele de pe listă – absolut toate! Sunați pe oricine credeți că e cazul, *oriunde* este nevoie. Faceți tot ce puteți cu telefonul și computerul. Dacă dați peste cineva care e posibil să fie din alt stat, chiar și din altă țară, pasați-i-l lui Gino și o să verifice el în locația cu pricina. Șeful ne-a garantat fondurile pentru ore suplimentare în cazul ăsta, așa că oricare dintre voi e dispus să facă tură dublă în seara asta e rugat să treacă pe la Gino după ce termină aici. O să vă spună el ce să faceți.

— Dar cum e cu idioții care-au scos jocul ăsta de la bun început? mârâi Tinker Lewis.

— O să-i verificăm și pe ei.

Magozzi coborî de la pupitru și-i întinse o singură coală de hârtie lui Tommy Espinoza, un bărbat slab și deșirat, cu o geacă de pluș peste un sacou din denim. Avea coloritul negricios al tatălui său din America Latină, ochii albaștri ai maică-sii, suedeză la origine, și o burtă în formă de pară, ca un pufulete umflat. Teoretic, era și el detectiv, practic însă nu ieșea niciodată în stradă. Geniul informatician al secției era mult prea valoros în fața monitorului ca să fie supus vreunui risc în afara clădirii.

— Ai aici datele despre cei cinci parteneri de la Monkeewrench, Tommy. Fă profiluri pentru toți, cât poți mai repede. Nu pleca până nu termini.

— Crezi că ar putea fi vreunul dintre ei?

— După părerea mea, nu. Sunt parteneri egali și, dacă jocul ăsta pică, toți au mult de pierdut. Dar sunt pe listă. Oricine a avut acces la joc e pe listă și ei au avut mai mult decât oricine altcineva.

— I-ați întrebat dacă are vreunul alibi? se interesă Louise.

— Da, spuse Gino. Am învățat și noi asta la cursurile de detectivi prin corespondență. Cross e însurat, dar nevastă-sa era în Los Angeles când a fost omorât băiatul ieșit la jogging și a stat la birou singur până târziu aseară, așa că nevastă-sa nu-l poate acoperi în niciunul din cazuri.

Espinoza citi cele cinci nume, apoi ridică privirea spre Magozzi.

— Glumești, nu? Roadrunner[6]?

— E numele de pe permis, sări Gino.

— E pe dracu'!

— Dacă-ți zic!

Espinoza citi încă o dată cele cinci nume, clătinând din cap.

— Și Harley Davidson? Spune-mi că nu s-au născut cu numele astea!

— Tu să ne spui, Tommy. Apropo, McLaren, Freedman, aveți și voi trecute numele astea pe listă, însemnate cu markerul. Să vă uitați după ei diseară. Nu se numără printre invitați. Gino?

— Eu am terminat.

— Șefu'?

Se uită la Malcherson care rămăsese fix în același loc, cu expresia lui caracteristică, de aparent calm imperturbabil, care nu păcălea pe nimeni. Obrajii îi erau prea aprinși, ochii pe atât de agitați pe cât de nemișcat îi era corpul. Magozzi își zise că nu avea să mai reziste mai mult de cinci minute.

— Vreți să adăugați ceva?

— Doar că avem o grămadă de reporteri la parter. Toți vor detalii despre povestea cu îngerul. Evitați-i pe cât puteți, trimiteți-i la mine, la

Magozzi sau la Rolseth dacă nu se poate altfel. Nu vreau să aud prea multe „fără comentarii” la știrile de diseară. Nu dă bine.

• Capitolul 17

„Nu ți-ai da seama uitându-te la mine, își spuse în gând Wilbur Daniels, dar, înăuntrul meu, *acesta* e bărbatul care am fost dintotdeauna.” Sălbatic. Iubitor de risc. Un aventurier al sexului, dispus să încerce orice o dată, dorind cu ardoare să simtă gustul bizarului, al exotismului la limita perversiunii… doar să i-o ceară cineva.

Și în sfârșit cineva i-o ceruse.

În ultimele zece minute, Wilbur hotărâse că exista cu adevărat Dumnezeu și că acesta le zâmbea din când în când bărbaților durdulii, de vârstă mijlocie, cu viețile la fel de lipsite de culoare precum cele câteva smocuri de păr care le mai rămăseseră pe scăfârlia altfel cheală.

Era și durere, desigur. Picioarele lui moi, care-și petrecuseră ultimii douăzeci de ani ascunse sub birou, nu erau obișnuite cu presiunea pe care o solicita această poziție. Mușchiul pulpei, flasc, prea puțin folosit, îi zvâcnea spasmodic, amenințând să se rupă și totuși nu ar fi vrut ca junghiul să-i treacă. Nu se mișca niciun centimetru ca să aline durerea care părea mai degrabă să-i intensifice plăcerea. „De m-ar vedea ceilalți acum!” își spuse el zâmbind, imaginându-și expresiile șocate și oripilate ale celor care credeau că-l cunosc. Imaginea îi plăcu și un chicot deloc bărbătesc i se strecură printre buze. Își ceru scuze numaidecât, dar i se răspunse că nimeni nu trebuie să se scuze vreodată fiindcă găsește plăcerea, oricât de întunecate ar fi motivele care au provocat-o.

Oh, da! Oh, Doamne, cât de adevărat!

În secunda următoare își mușcă propria mână ca să-și înăbușe un strigăt de extaz și, preț de-o fracțiune de secundă, se întrebă cum avea să explice mai târziu prezența rănii. Apoi însă i se ceru să treacă într-o nouă poziție, și mai

neastâmpărată, și uită și de mână, și de crampa din coapsă, și de întreaga lui viață mizerabilă într-o senzație atât de intensă, încât se îndoi că mușchiul inimii va putea face față experienței.

Arma nu-l sperie când apăru. Ei, bine, doar puțin… dar făcea parte din joc, nu? Se știe prea bine că prezența spectrului morții intensifică întotdeauna plăcerile pe care ți le oferă viața. Și, cu siguranță, o intensifica și pe-asta.

Țeava îi apăsă tâmpla – amenințarea supremă – și simți un fior de plăcere într-atât de profund, încât crezu c-o să explodeze.

Și, într-un fel, așa se și întâmplă.

•

Sergentul de patrulă Eaton Freedman își strânse cureaua tocului de armă și se strecură în haina costumului de ocazie ce i se păruse prea strâmtă chiar și înainte să-și îndese pistolul sub ea. Trebuia să fii orb să nu vezi umflătura, însă, ce-i drept, majoritatea celor care se uitau la Eaton Freedman observau rareori detaliile – nu vedeau decât un negru uriaș.

Detectivul Johnny McLaren ciocăni în ușa biroului lui Freedman.

— Nu te mai împopoțona, Freedman, trebuie să plecăm… Oh! Super!

Freedman aruncă o privire critică blazerului de poliester maro al lui McLaren.

— L-ai primit de la ajutoare?

McLaren își luă o expresie indignată.

— Sigur că da. Pe cinci dolari.

— Ni s-a spus să ne îmbrăcăm ca invitații de la nuntă.

— Hei! Pe ăsta l-am purtat și la nunta *mea*!

— Ceea ce explică și divorțul. În plus, nu ți se potrivește cu părul.

— Ce echipă! Oricum, nimeni n-o să ne observe. Un fundaș negru masiv și un Morcoveață. Ce-o fi fost în capul lui Magozzi când ne-a ales pe noi?

Râsul lui Freedman bubui ca un tunet.

— Nu știi?

— Fiindcă suntem cei mai isteți, cei mai buni și cei mai antrenați tipi din departament?

— Sau poate pentru că locuim amândoi la doar zece minute distanță și ne putem deplasa posterioarele acolo mai repede decât ceilalți?

Lui McLaren păru să i se pleoștească creasta de cocoș.

— *Și* pentru că suntem cei mai isteți, cei mai buni și cei mai antrenați din tot departamentul, adăugă Freedman.

— Așa mă gândeam și eu. Să mergem! Dacă te faci mai frumos, mirele o să-și lase mireasa și o să fugă cu tine.

Jumătate de oră mai târziu, când Freedman și McLaren își parcară mașina fără niciun însemn oficial în fața porții de acces pe vasul de agrement *Nicollet,* două matahale în costume negre apărură ca din pământ în dreptul portierelor. Freedman coborî geamul și privi în sus, spre un individ fără gât și ras în cap.

— Berg, nenorocitule, până și părul a fugit de tine, pramatie?

Chipul bărbatului rămase împietrit.

— Femeile mi-l tot smulgeau în momentele de pasiune, așa că l-am ras. Ieși de-acolo, Freedman, ca să-ți tăbăcesc posteriorul ăla de abanos.

— Poate doar în vis, suedez cu burta plină de pește! spuse Freedman rânjind, apoi îi șopti conspirativ lui McLaren: Am făcut patrula de Hennepin împreună cu tipul ăsta cu ceva ani în urmă. Mă dorește din prima clipă în care m-a văzut. Eram la un pas să depun plângere de hărțuire sexuală când a venit Red Chilton și l-a luat de la noi.

Berg se aplecă și scăfârlia lui masivă umplu deschizătura ferestrei. Apoi aruncă o privire sceptică siluetei firave a lui McLaren.

— Nu știu ce-i cu voi, polițiștii ăștia noi. Toți sunteți niște pișpirei!

— Da, dar avem arme mari, zise McLaren, atingându-și fruntea c-un deget. Johnny McLaren.

— Hei, Fritz! Fă-te-ncoa' să-ți fac cunoștință cu sergenții de patrulă Eaton Freedman și Johnny McLaren!

Cea de-a doua matahală se aplecă să privească înăuntrul mașinii, dădu o dată din cap, apoi se retrase.

— Ei, uite-un tip sociabil! mârâi Freedman.

— A lucrat doisprezece ani la ATF, spuse Berg. Și, după cum știi, arta conversației nu se numără printre principalele lor talente. O să fac tot posibilul să-l împiedic să vă-mpuște din greșeală.

— N-ar strica.

McLaren îl urmări cu privirea pe bărbat, care se apropie suspicios de o altă mașină, căutând probabil bombe, sau arme biologice, sau țigări de contrabandă.

— Doamne, ce fioros arată!

— Tocmai de-aia l-am și pus pe el în față, zise Berg. Le dă un sentiment de siguranță clienților. Totuși, e bun doar de impresie. Crește căței coker spaniel.

— Probabil ca să-i mănânce.

Berg râse și făcu un semn cuiva din cabina de pază. Un grilaj de șaizeci de metri pătrați începu să se ridice cu un huruit.

— Red e pe barcă și vă așteaptă. Mare poveste diseară, ha?

— S-ar putea să fie, aprobă Freedman. Asta e singura cale de acces?

— Pentru mașini, da. Căutăm pe toată lumea pe lista de invitați și-i verificăm înainte să intre.

Ridică un detector de metale pe care-l ținea în mână.

— Cred c-o să-i placă primarului, spuse McLaren.

— De el o să mă ocup personal. Întotdeauna am zis că-i o jigodie. Mi-a părut bine să te văd, Freedman.

— Și mie, Anton.

McLaren așteptă până când trecură de grilaj și intrară în parcare, și abia apoi îndrăzni să șoptească:

— *Anton*?

— Nici să nu-ncepi, îl avertiză Freedman.

Nicollet era ancorată la docuri și era de aproximativ zece ori mai mare decât se așteptase McLaren – trei punți suprapuse care străluceau albe pe fundalul norilor cenușii care începeau parcă să se destrame la mijloc. Aveau să dispară complet până la lăsarea serii, se anunțase la meteo și, sub cerul senin, temperatura avea să scadă și mai tare. Halal noapte să ți-o petreci pe vapor, în mijlocul râului!

— Deja-i al dracului de frig, mârâi Freedman zorind pasul. Uite-l pe Red. Tu îl cunoști?

— Nu.

McLaren se uită la bărbatul care înainta spre ei prin parcare. Se așteptase la un individ musculos, crescut după metoda sănătoasă a caselor din Minnesota, însă Chilton semăna mai degrabă cu Clark Gable, în anii lui de glorie, până la mustăcioara neagră și zâmbetul de milioane.

— Arăți bine, Red!

Freedman îi întoarse zâmbetul în timp ce-i scutura vârtos mâna.

— Johnny McLaren, fă cunoștință cu prostul care a vândut nobila profesie de prestator de servicii publice pentru neînsemnata sumă de câteva sute de mii de dolari pe an.

— E întotdeauna o onoare să întâlnesc persoane care au dovedit că au creier, spuse Johnny cu căldură, strângându-i mâna. Mai ales după ce eu m-am pricopsit cu unul ca Freedman.

Red râse din inimă.

— E o plăcere să te cunosc, Johnny McLaren. Ați văzut măsurile de la intrare când ați venit, nu?

— Foarte stricte, spuse Freedman.

Red dădu din cap.

— Așa-i. Dar cu asta nu reușim decât să controlăm traficul de vehicule.

Arătă cu un gest larg parcarea, care se lipea, fără prea mari obstacole, de o altă proprietate de pe malul fluviului.

— Oricine ar putea intra pe aici, așa că adevărata pază e la punctele de urcare pe vas. O să postez câte patru oameni la fiecare dintre ele și toți invitații vor fi din nou verificați. Nimeni nu intră înarmat decât dacă are una de-asta!

Le dădu lui Freedman și lui McLaren insigne cu logoul Argo.

— Câți de-ai voștri vin?

— O să avem două mașini și câțiva polițiști în uniformă în parcare. Doar șase în civil la bord, cu tot cu noi, spuse Freedman.

Red se scotoci prin buzunar și scoase încă patru insigne, pe care i le întinse lui Freedman.

— Am verificat deja barca. Dar presupun c-o să vreți să vă uitați și voi.

— Sigur.

— Bine. Putem să verificăm împreună echipajul, chelnerii și firma de catering. Trebuie să apară în orice clipă și-o să fie-o grămadă, plus formația – niște imbecili de le zice Whipped Nipples[7].

— Pe bune? întrebă McLaren. Whipped Nipples?

Freedman îl privi pieziș.

— Mă sperie că știi cine sunt.

— Glumești? Sunt incredibili! Numai corzi. Violoncel, bas, viori și niște instrumente cum n-ați mai văzut, din țări de care nu ați auzit. O să-ți placă, Freedman.

— N-o să-mi placă fiindcă nu-mi place cum le zice.

— Nici lui Foster Hammond nu i-a plăcut. I-a plătit în plus ca să nu-și spună numele cu voce tare și să nu-l afișeze pe nicăieri.

Freedman clătină cu gravitate din cap, într-o clasică atitudine de *în ce hal a ajuns lumea*!

— Nu pot să-nțeleg de ce și-ar alege cineva așa un nume.

— Unul dintre băieții mei mi-a spus că-s toți niște fătălăi – la propriu. Înțelege ce vrei din asta.

McLaren îl mustră clătinând din deget.

— Nu-i frumos să folosești cuvântul ăsta.

Red rânji, dezgolindu-și toți dinții.

— Nimic nu-ți scapă, McLaren.

— E a doua oară când mi se spune asta pe ziua de azi.

— În cazul ăsta, înseamnă că așa este și-atunci suntem pe mâini bune. Revenind la subiect, avem trei toalete la bord. Șase, de fapt. Una de bărbați și una de femei pe fiecare punte. Rolseth mi-a zis că vrea ca oamenii voștri să stea aici, dar las și eu câte-un băiat de-al meu pe-aproape, în caz că aveți nevoie de întăriri. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, să-mi spuneți.

Freedman dădu din cap.

— Mulțumesc, Red. Apreciem cooperarea.

— Cooperare pe dracu'! Dac-o pățește cineva în seara asta, nu strică să am poliția în preajmă, ca să am pe cine da vina. Acum, haideți cu mine la bord, ca să vă prezint căpitanului Magnusson. E o figură băiatul ăsta! O să vă facă turul navei, apoi o să discutăm planurile pentru diseară la un ceai și prăjiturele.

— Aș prefera un scotch, spuse Johnny.

— Da, și eu la fel. Povestea asta nu mă lasă să dorm de șase luni, îl visez pe Foster Hammond în fiecare noapte. Nu credeam că ar putea fi mai rău. Și cât m-am înșelat! Și pentru toată agitația noastră, primim ceai și prăjiturele. Nu c-ar fi treaba lor să ne dea de mâncare, desigur, dar ca gest de politețe…

— N-ai glumit cu ceaiul și prăjiturelele? întrebă Freedman, nevenindu-i să creadă.

Red clătină din cap cu tristețe.

— Există un singur lucru pe lume despre care nu glumesc niciodată – mâncarea. Vi le recomand pe cele roz. Au umplutură de lichior. Acum așa, între noi… Chiar credeți că nenorocitul ăla o să apară diseară?

Freedman ridică din umeri.

— Dacă apare, o să culegem toți laurii.

— Șaizeci la patruzeci. Tocmai mi-am cumpărat o casă în Boca Raton și nu mi-ar strica ceva în plus. Mă omoară ăștia cu impozitele.

Căpitanul Magnusson era pe puntea centrală, privind neajutorat cum nava îi era asediată de o armată de bărbați înarmați, în costume. Era un bătrân cu chipul brăzdat de vreme, cu obraji roșii, pistruiați, și smocuri de păr portocaliu care-i ieșeau de sub șapcă.

— L-au ales în postul ăsta numai pentru felul în care arată? se întrebă McLaren cu voce tare.

— Mai că ți-ar veni să crezi c-așa a fost, îl aprobă Red.

— Hei, e tot roșcovan! Poate ți-e rudă, McLaren! își tachină Freedman partenerul.

— Nici pomeneală. Ăsta-i neam de viking, se vede după burdihan.

Freedman aruncă o privire plină de însemnătate spre burta lui McLaren.

— Să-nțeleg că și tu ești viking acum?

— Ce-am eu nu e burtă. E investiție Guinness, Freedman. Burdihan de-ăla faci de la prea mult pește în aspic.

— Nimeni nu face burtă de la pește în aspic. După ce mănânci porcăria aia, vomiți!

— Ai încercat tu?

— Ei, aș! Dar face soacră-mea la fiecare Crăciun. Pute-n toată casa a mort de trei zile.

Scoase un fluierat prelung și urcară toți trei la bord.

— Drăguță barcă!

— Într-adevăr, spuse Red, făcându-i semn căpitanului. Avem permisiunea să urcăm la bord, domnule căpitan?

Magnusson zâmbi sincer.

— Aye!

— Chiar mă-ntrebam cine învârte zbaturile vaporului?

— Veverițele!

— Perfect. O să le spun afurisitelor ălora mici să nu-mi mai ronțăie izolația din pod și să vină aici să-și ia de lucru!

• Capitolul 18

Roadrunner își ținea privirea pironită în asfalt, la mai puțin de un metru în fața bicicletei, atent să nu-i scape vreo crăpătură recent apărută, care să muște din roata nouă, de curse, și să-l trimită învârtindu-se direct în mijlocul traficului aglomerat din stânga lui.

Asudase pedalând în forță în susul dealului, pe lângă râu, simțea arsura în coapse și gambe, dar încă nu-l durea destul. Ar fi trebuit s-o facă de două ori, poate chiar de trei sau de patru, până când durerea ar fi explodat, și lumea s-ar fi colorat în nuanțe de portocaliu, și zgomotul din mintea lui ar fi încetat brusc, ca o binecuvântare.

„Uită-te pe unde mergi, dobitocule!”

Depășise linia galbenă ce separa aleea de bicicliști de șosea și evitase la doar câțiva centimetri caroseria neagră și lucioasă a unui Mercedes ultimul model. Întoarse încet capul, își opri ochii palizi asupra bărbatului roșu la față care striga la el din spatele volanului și nu și-i mai mișcă de acolo. Pedala în continuare, ca să se mențină în linie cu mașina, uitându-se doar la bărbat și la nimic altceva, în timp ce mașina și bicicleta înaintau una lângă cealaltă, cu treizeci și cinci de kilometri la oră, pe Washington Avenue.

Un val de nesiguranță încreți chipul furios al bărbatului, făcându-i să se miște pungile de grăsime de sub ochi. Privi în față, apoi iar la Roadrunner, apoi din nou în față.

— Nebunul dracului! urlă el prin fereastra portierei din dreapta, apoi mări viteza, încercând să se depărteze.

Roadrunner pedală și mai repede și veni lângă el, fără să-și dezlipească vreo clipă privirea, cu fața albă ca varul și traversând pe verde neștiutor prin intersecția cu Portland Avenue. Schimbă în viteza-ntâi ca să-i fie și mai greu și aproape că zâmbi

când simți arsura din coapse intensificându-se și văzu îngrijorarea de pe chipul bărbatului transformându-se în teamă.

„Nu te mai holba la mine, ciudatul dracului, auzi? Nu te mai holba sau pe legea mea că o să-ți pară rău…”

Vocea din mintea lui se auzea atât de tare, atât de clar, încât ștergea anii dintre atunci și acum și îi încețoșa privirea lui Roadrunner, ca să nu poată vedea ciocanul prăbușindu-se iar, și iar, și iar…

Când deschise ochii, Mercedesul dispăruse de mult și el era oprit la semafor, cu picioarele desfăcute de-o parte și de alta a bicicletei, gâfâind puternic, mai să se înece, privindu-și degetele strâmbe și noduroase ale mâinii, care semănau mai degrabă cu bețele răvășite într-un joc de marocco.

— E-n regulă.

Șoapta i se pierdu printre claxoane, fluierături și huruitul asurzitor al unui autobuz.

— E-n regulă acum.

Făcu dreapta și o luă înspre podul Hennepin Avenue, văzu silueta amorțită a Mississippiului strecurându-se posac pe sub matahala de oțel și beton, în drumul lui spre sud. Apa părea cenușie aici, lucru care i se păru ciudat lui Roadrunner, fiindcă fusese atât de albastră mai devreme. Desigur, asta fusese în josul râului, la debarcader, lângă vasul de agrement, și era posibil ca atunci norii să nu fi apărut încă pe cer – Roadrunner nu-și mai aducea aminte.

•

Se făcuse aproape șase când Grace intră pe aleea scurtă din fața casei și-și propti botul Range Roverului în ușa garajului. Rămăsese mai puțin de o oră până se întuneca. Nu mai avea timp să-l scoată pe Charlie la plimbarea zilnică prin parc. Se întrebă cum avea să-i explice asta.

Tastă un cod pe o plăcuță montată în parasolarul de deasupra volanului și urmări ușa de oțel ridicându-se. Înăuntrul micuțului garaj, mai multe

lămpi de halogen montate în tavan se aprinseră automat și inundară spațiul de lumină. Nu exista nicio umbră și niciun loc unde cineva s-ar fi putut ascunde.

— Ar fi mult mai ușor dacă m-ați lăsa să le montez sub grindă, domnișoară. O să fie al naibii de greu să le atârn din tavan.

Prostul! Nu-și dăduse seama că, dacă pui luminile sub grindă, tot spațiul de deasupra rămâne întunecat și cineva s-ar putea ascunde acolo, ghemuit, gata să sară.

Se abținuse și nu-i spusese cât de idiot era. Se mulțumise doar să zâmbească și-i ceruse foarte politicos să se grăbească să termine cu garajul. Mai avea încă multe instalații electrice de rezolvat înainte să se poată muta.

Odată ce Range Roverul fu parcat în siguranță în garaj, cu ușa bine închisă în spate, Grace apăsă un alt buton și luminile se stinseră. Nu era decât o singură fereastră în clădirea micuță – o fereastră îngustă lângă ușa laterală, care permitea intrarea unei singure raze palide de soare. În afară de asta, întunericul era absolut.

Să-și scoată arma înainte de a coborî din mașină ajunsese să facă în așa măsură parte din rutina lui Grace, încât nici nu conștientiză gestul. În cei cinci ani cât trăise în casa asta, nu ieșise nici măcar o singură dată din garaj fără să strângă în mâna dreaptă revolverul de 9 mm, ținându-l, ce-i drept, lipit de corp, într-un rar gest de considerație față de vecinii care ar fi putut să nu înțeleagă.

Se duse până la ușa laterală, privi prin fereastra îngustă peticul de stradă ce despărțea garajul de casa ei, apoi apăsă un cod de șase cifre pe o tastatură de lângă ușă și auzi clicul înfundat al încuietorii electrice. Păși afară și se opri preț de-o clipă, ținându-și respirația, ascultând, privind, cu toate simțurile încordate pentru a sesiza până și cel mai mic detaliu nelalocul lui. Auzi foșnetul frunzelor de pe drum strivite sub greutatea unei

mașini în trecere; suspinul basului unui sistem de sunet undeva în josul străzii; ciripitul amorțit al vrăbiilor pregătindu-se pentru noapte. Nimic neobișnuit. Nimic altfel.

Mulțumită, închise în cele din urmă ușa micuță în urma ei și auzi țiuitul scurt care anunța activarea alarmei. Nouăsprezece pași rapizi pe o fâșie de beton care lega garajul de ușa din față, cu ochii fugindu-i în toate direcțiile, cu palma transpirându-i în jurul revolverului de 9 mm și ajunse! Strecură cardul roșu în aparat, deschise ușa grea de la intrare, păși înăuntru și o închise repede în urma ei. Expiră în sfârșit abia când Charlie veni la ea târându-se pe burtă, cu capul plecat în semn de supunere, măturând podeaua cu ciotul care amintea vag a coadă.

— Băiatul meu!

Zâmbi, puse revolverul în toc și se lăsă în genunchi ca să îmbrățișeze minunea cu blana sârmoasă.

— Iartă-mă că am întârziat.

Potaia o pedepsi lingând-o vârtos pe față, apoi se retrase pe coridorul scurt până în bucătărie. Se auziră câteva zgârieturi pe linoleum, apoi Charlie se întoarse în galop, cu lesa în gură.

— Îmi pare rău, băiatule! Nu mai avem timp.

Charlie o privi câteva clipe, apoi deschise încet gura și lăsă lesa să cadă pe jos.

— Nu mai e mult și se întunecă, îi explică ea.

Câinele o privi cu cea mai deznădăjduită expresie.

Grace trase aerul printre dinți.

— Nu ieșim la plimbare după ce se întunecă, mai știi? Așa ne-am înțeles.

Ciotul jumulit de coadă începu să se-agite.

— Nu. Nu se poate. Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

Charlie nu cerșea. Nu scâncea. Nu se milogea niciodată fiindcă viața pe care o avusese înainte, oricare ar fi fost ea, îl făcuse să uite toate aceste

lucruri. Se prăbuși pur și simplu pe preșul oriental și-și lăsă capul pe labe, împingând cu nasul lesa lăsată pe jos. Grace nu putea suporta.

— Ești un escroc sentimental!

Ciotul se mișcă doar un pic.

— Ar trebui să alergăm până acolo.

Câinele se ridică dintr-o mișcare.

— Și n-am putea sta prea mult.

Charlie își deschise gura într-un zâmbet încântător și limba i se rostogoli în afară.

Grace se aplecă și prinse lesa în zgarda groasă a câinelui, simțindu-și degetele cum încep să-i tremure și, lucru și mai ciudat, mușchii atât de rar folosiți din colțurile gurii ridicându-se ușor.

— Ne facem unul pe altul să zâmbim, nu-i așa, băiete?

Și cât de minunat era asta pentru amândoi!

Străbătură în fugă distanța scurtă până la micuțul parc din apropiere, cu geaca lui Grace fluturând în același ritm cu urechile lui Charlie, cu ghetele lovindu-i-se cu zgomot de asfalt.

Ultimele raze palide ale unui soare rece apăreau și dispăreau printre casele apropiate în timp ce ei doi treceau în fugă pe lângă ele, derulându-se la limita câmpului vizual al lui Grace, asemenea unor scene din vechile filme mute.

Cartierul se liniștea odată cu apropierea orei cinei și lăsarea frigului. Doar două mașini trecură pe lângă ei: un Ford Tempo 1993 condus de o tânără, cu număr de înmatriculare 907 Michael-David-Charlie, și un Chevy Blazer roșu, din 1999, cu doi pasageri și număr de înmatriculare 415 Tango-Foxtrot-Zulu.

„Sunt doar oameni”, își spuse Grace. Oameni obișnuiți, ca toți ceilalți, care se întorc acasă de la lucru și dacă încetiniseră puțin când o văzuseră sau priviseră prea lung pe fereastră era doar fiindcă nu era ceva obișnuit să vezi pe cineva plimbându-și câinele în goana mare.

Totuși, urmări mașinile cu privirea până când dispărură în capul străzii și avea să le păstreze numerele în memorie zile întregi, dacă nu chiar mai mult. Nu se putea abține.

Nu era cine știe ce parc. Un pătrat micuț de iarbă tăiată scurt, un pâlc de stejari roșii, cu doar câteva frunze uscate atârnându-le pe ramurile golașe, un leagăn ruginit, două balansoare mâncate de vreme și o cutie cu nisip, folosită mai mult de mâțele din cartier decât de copii. Charlie îl adora. Grace îl tolera fiindcă era un spațiu relativ deschis, de unde putea vedea fără piedici în toate direcțiile și pentru că era aproape întotdeauna pustiu.

Când îi desfăcu lesa, Charlie fugi ca din pușcă la primul copac, ridică un picior și-și însemnă teritoriul, apoi trecu la următorul. Marcă fiecare copac de cel puțin două ori înainte de a se întoarce, cu limba atârnându-i, la Grace, care îl aștepta lângă balansoare, cu spatele lipit de trunchiul celui mai mare stejar, cu ochii tot atât de agitați pe cât fusese câinele mai devreme.

— Gata? îl întrebă.

Charlie păru speriat de o idee într-atât de ridicolă și țâșni imediat din loc, ca să-și reia pentru a treia oară circuitul. Sunetul labelor lui remodelând covorul de frunze uscate era singurul care deranja nemișcarea amurgului în acest cartier liniștit. Viața probabil că exista în casele mici, care se întindeau de-a lungul străzilor din jurul parcului, dar nu ți-ai fi putut da seama de afară. Curțile erau goale, ferestrele închise, urșii de oraș se retrăseseră în bârloguri.

Grace tresări la auzul unei uși trântindu-se brusc la câteva case distanță, dar se relaxă când văzu silueta clară a unui copil alergând pe stradă, în cealaltă direcție a parcului. Dispăru în spatele unui trunchi gros de copac și Grace își imagină un desfrânat de nouă, maximum zece ani, furișându-se afară din casă pentru a trage un fum.

Charlie suspectă ceva mai sinistru și fu într-o clipă lângă ea, lipindu-i-se strâns de picioare, îngropându-și nasul umed în palma ei rece. Nu-i plăceau sunetele sau mișcările bruște decât dacă le făcea el.

— Eroul meu! îi șopti Grace, mângâindu-i capul osos. Calmează-te, e doar un copil.

Începu să-i prindă zgarda lui Charlie, pregătindu-se de tura de alergare înapoi spre casă, când, dintr-odată, se auzi din nou o ușă trântindu-se. Grace ridică speriată capul și văzu alte trei siluete alergând pe stradă după prima. Erau copii, mai vânjoși de data asta, cu siguranță mai mari, și era ceva ciudat în felul în care se mișcau; parcă erau niște prădători la pândă și Grace rămase nemișcată, cu atenția încordată la maximum.

— La naiba, de data asta o-ncasezi, derbedeu mic!

Strigătul de furie ce străbătu parcul îl făcu pe bietul câine să se trântească pe burtă, zgârmând pământul cu ghearele în timp ce se târa pe sub picioarele lui Grace până în spatele copacului.

„Derbedei mici!” își spuse Grace lăsându-se pe dată în genunchi și începând să mângâie animalul înspăimântat, șoptindu-i vorbe liniștitoare, încercând să-l calmeze:

— Nu-i nimic. Nu-i nimic. Sunt doar copii. Copii care fac gălăgie. Dar n-o să-ți facă nimic ție. N-o să-i las. Nimeni n-o să-ți mai facă rău vreodată. Mă auzi, Charlie?

Limba lui îi linse obrazul, lăsându-i-l umed și dintr-odată înghețat în aerul rece; dar tot mai tremura. Grace îl mângâia întruna, strângându-i lesa în timp ce-i urmărea pe cei trei copii cercetând cu mult zel parcul. Nu le trebui prea mult până să-și găsească victima și să tragă copilul din spatele copacului.

— Nuuu…

Era un singur cuvânt de disperare; vocea unui copil strigând cu groază de adult, amuțit de sunetul

înfundat al unui pumn care lovea într-o zonă moale a corpului. Grace se ridică încet în picioare, mijind ochii ca să poată distinge la cincizeci de metri depărtare.

Doi dintre copiii cei mari îl țineau de mâini pe cel mai mic în vreme ce al treilea dansa în jurul lui ca un boxer, cărându-i pumni în stomac. Poate că puștiul făcuse ceva de ajunsese aici; Grace nu știa; dar regulile de bază ale fair play-ului erau în mod clar încălcate și Grace nu putea tolera asta.

— Stai aici! îi spuse lui Charlie – o comandă absolut inutilă, având în vedere că animalul era în continuare lipit de pământ ca o clătită. Grace o spusese mai mult pentru mândria lui decât din alte motive.

Prea puțină lumină mai rămăsese pentru a se reflecta în silueta în haină lungă și neagră ce se apropia din cealaltă parte a parcului; și chiar dacă n-ar fi fost așa întuneric, cei trei băieți probabil că oricum nu ar fi observat-o. Erau mult prea absorbiți de activitatea lor. În mintea lor erau singuri, apoi, dintr-odată, o voce calmă, dar hotărâtă răsună la doar câțiva pași, spunând:

— Stop!

Speriat, puștanul care ardea pumnii sări în picioare și se răsuci pe călcâie, cu fața spre ea. Avea paisprezece, cel mult cincisprezece ani, păr blond și des, față mică, furioasă, acoperită de acneea specifică pubertății.

„Exces de testosteron”, își zise Grace, aruncându-le o privire scurtă și celorlalți doi, care semănau atât de bine cu primul încât erau aproape sigur frați. Purtau toți trei pantaloni largi, cu multe buzunare, și tricouri ieftine care le atârnau mai jos de genunchi. Puștani teribiliști. Hainele erau prea subțiri pentru a putea ascunde o armă.

Micuțul pe care-l țineau prins de mâini era singurul care avea haină și Grace bănuia că, dacă și-ar fi scos-o vreodată, n-ar mai fi văzut-o nicicând. Nu găseai geci din piele de miel, ca a

puștiului, la Kmart și nici măcar la Wilson's Leather. În mod clar, puștiul opera la scară foarte înaltă. Era pe atât de negru pe cât de albi erau ceilalți, lucru destul de surprinzător. Nu prea vedeai cele două rase amestecându-se în orașul ăsta, nici la război, nici la pace.

Stătea chircit în urma ultimului pumn pe care-l încasase în stomac și, când ridică privirea, Grace văzu un chip neted ca de bebeluș care ar fi trebuit să fie mai degrabă în leagăn, în niciun caz într-un parc, încasând o bătaie. Ochii și nasul îi erau umezi, dar ținea maxilarul cu îndârjire încleștat și nu scotea un sunet.

— Cine dracu' ești tu?

Ochii mici și palizi ai boxerului o măsurară disprețuitor din cap până-n picioare, cu o privire evident menită să intimideze.

Grace oftă. Fusese o zi lungă și era prea obosită pentru asta.

— Dați-i drumul.

— Oh, da, sigur! Cum să nu! Cară-te dracului de-aici, cățea, până nu ne luăm și de tine.

Frații numărul doi și trei traseră amândoi deodată de brațele puștiului, ca și cum ar fi fost un singur trup și nu două, amestecându-se în discuție cu propriile sugestii.

— Trage-i-o!

— Da, trage-i-o! Hei! Să știi că nu-i o idee rea.

Chicote nervoase.

— Da, nu i-ar strica o lecție cățelei ăsteia albe.

Cățelei albe? Grace scutură din cap, alegând să nu le atragă atenția că și ei erau, la rândul lor, tot albi. „Îmbătrânesc, își spuse. Nu mai înțeleg insultele tinerilor."

Bătăușul își ridică umerii și-și lăsă capul, privind pe sub sprâncenele încruntate.

— Îți place să ți-o tragi, cucoană? Unde-ți place? Care-i problema ta? Tataie al tău nu știe să ți-o tragă cum îți place așa că ai venit aici să cauți niște prospături?

Erau toți cam la un an sau doi distanță de vârsta la care ar fi fost cu adevărat periculoși, atâta vreme cât nu aveau arme. Ar fi putut avea cuțite, desigur, și Grace era pregătită pentru asta, dar nu credea să fie cazul. La vârsta puștilor, armele apăreau întotdeauna încă de la început.

— V-am spus să-i dați drumul băiatului, zise Grace.

Puștanul făcu un pas spre ea și se opri, privind prin semiîntuneric, cu o sclipire în ochi în clipa în care o văzu mai bine.

— Oh, da, parcă așa ai zis. Hai să-ți spun eu cum facem. Te-așezi în genunchi și mi-o sugi, și poate mă mai gândesc.

Probabil că nu era cazul să zâmbească, dar Grace nu se putu abține.

— Ești o bestie mică de-a dreptul dezgustătoare, nu-i așa?

— Cum adică „mică”? explodă el și Grace începu să râdă și mai tare.

Ciudat ce îi poate face pe oameni să-și iasă din minți.

Făcu încă un pas spre ea, începu să ridice brațul, apoi țipă, simțind șocul electrizant de durere care-i porni din încheietura umărului și i se-ntinse până-n degete.

Grace îi dădu drumul și-l urmări calmă pe puștiul cu pretenții de boxer retrăgându-se cu pași împiedicați, ținându-se de umăr, cu fața schimonosită într-un efort maxim de a-și stăpâni lacrimile.

— Sfântă Precistă! De ce-ai făcut asta? Cine naiba ești? Pleacă dracului de lângă mine!

Grace se îmbufnă.

— Ce? Nu mă mai iubești?

— Cățea! Mama mă-tii de cățea! Ce mi-ai făcu? Nu-mi mai simt brațul.

— Ce ți-a făcut, Frank? Ce ți-a făcut?

— Să v-arăt!

Grace făcu un pas spre cei doi, care schimbară o privire alarmată peste capul puștiului negru, apoi îi dădură drumul și se dădură repede îndărăt.

— S-a zis cu tine, târfa! îi șuieră unul dintre ei printre dinți, încercând o rămășiță de bravadă în timp ce se retrăgea. Ești moartă, cretina dracului!

— Aha.

Nu-i urmări. Nu chiar. Merse în urma lor în pas alert, oprindu-se în cele din urmă când ajunse la curbă, amintindu-și că erau doar niște copii și că pe copii nu-i bine să-i sperii prea tare.

Îi urmări dispărând într-o casă cu tencuială de ghips, apoi spuse cu voce tare:

— Nu te furișa pe la spate!

Se răsuci pe călcâie și-l văzu pe puștiul cel negru rămas înțepenit la doar câțiva metri distanță.

— Nu trebuia să m-auzi, zise el dezumflat.

— Ei, uite că te-am auzit.

Toată buza de jos îi era ieșită în afară.

— Nimeni nu mă aude. Sunt umbra neagră. Tăcut ca noaptea. Sunt cel mai bun.

— Ești bun, recunoscu Grace. Dar eu sunt mai bună.

O porni înspre copacul unde-l lăsase pe Charlie. O talpă dezlipită dintr-un adidas al puștiului scârțâia în timp ce băiatul se ținea după ea.

— Ar fi trebuit să-ți iei și o pereche de pantofi când ai *săltat* geaca. Asta te-a dat de gol.

— E geaca mea!

— Cum să nu.

— Pielea bună durează mai mult. Adidașii, nu. Pe-ăștia i-am furat. Arată-mi ce i-ai făcut lui Frank, ha?

Grace lungi pasul.

— Du-te acasă, puștiule!

— Da, sigur… Eu, singur cu blonzii în casă, după ce tocmai i-ai făcut de mai mare râsul. Aștept până vine Helen.

Grace se opri, trase aer în piept, apoi se uită la el:

— Locuiești cu băieții ăia?

Puștiul arătă spre casa cu tencuială de ghips în care intraseră Prost, Prostilă și Prostescu.

— Asistență socială.

Ridică din umeri.

Una din sprâncenele lui Grace se ridică ușor.

— Asistență socială aprobată?

— Nu se implică prea mulți negri. Tu nu asculți știrile? Așa că uneori avem noroc, alteori ajungem la Little Rock.

— Ce știi tu despre Little Rock?

— Am citit despre ea.

— Nu zău? Și câți ani ai?

— Nouă. Aproape zece.

„Și-n curând o sută”, își spuse Grace și o porni iar din loc. Era aproape întuneric beznă acum și-și dorea cu disperare să ajungă acasă. Puștiul parcă se lipise de ea.

— Tu unde te duci? îl întrebă, oprindu-se.

— Mă plimb și eu.

— Și Helen asta, e asistenta ta maternală?

— Da.

— Îți place?

— E de treabă. Cel puțin nu-i lasă pe ceilalți să mă omoare când e de față.

— Și acum unde e?

— La muncă. Ajunge acasă la șapte jumate.

În față, Grace văzu nasul lui Charlie ițindu-se de după copac.

— Înseamnă că o să te mai plimbi jumătate de oră.

— Cam așa. Hei, ăla-i un câine?

Brațul lui Grace opri avântul copilului.

— Se sperie ușor.

— Oh!

Puștiul se așeză în genunchi și întinse brațul, cu palma roz întoarsă.

— Aici, cuțu! Hai, vino!

Charlie își lipi capul de pământ și încercă să se facă nevăzut.

— Mamă! Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Așa l-am găsit.

Puștiul întinse gâtul și studie câinele preț de câteva clipe.

— Ce trist!

Grace îi aruncă o privire lungă. Crezuse întotdeauna că oricine putea înțelege suferința unui animal nu era cu desăvârșire pierdut.

Făcu un gest scurt cu mâna, pe care Charlie îl cântări vreme îndelungată înainte să se ridice și să se apropie cu mare grijă de ei, cu capul plecat în semn de desăvârșită supunere.

— Mamă! făcu puștiul fără să schițeze nici cea mai mică mișcare. E speriat de moarte, dar tot vine. Ești un fel de câine alpha.

— De unde scoți chestiile astea?

— Citesc, ți-am mai spus.

— Copiii de nouă ani n-ar trebui să citească. Ar trebui să stea în fața calculatoarelor și să joace jocuri violente care să le spele creierii.

Dinții puștiului străluciră nefiresc de albi în întuneric.

— Sunt un răzvrătit.

— Să știi.

Îl privi pe Charlie apropiindu-se încă un centimetru, încrederea lui în Grace luptându-se să înfrângă frica față de străini.

— Haide, Charlie, e-n regulă.

Dar Charlie nici nu voia s-audă. Se opri locului și se așeză, privind cu ochi neliniștiți când la femeia care reprezenta siguranța, când la imaginea aparent terifiantă a unui băiețel de un metru douăzeci.

— Presupun că e ca și cum… începu Grace, dar, înainte să apuce să termine, puștiul se trânti cu spatele pe jos. Ce faci?

— Îmi expun burta, îi șopti băiatul. Poziția de totală supunere. Neamenințătoare.

— Ah!

— Îl știi pe ăla care s-a dus în Alaska și a trăit cu lupii? A spus că asta trebuie să facă lupii din afară ca să fie primiți în haită. De ce ai pistol?

Grace privi în lungul străzii întunecate spunându-și că trebuie să-și fi ieșit rău din formă dacă un polițist gras și un copil o citiseră în aceeași zi. Când întoarse din nou capul, Charlie era lângă băiat, spălându-i fața cu limba lui mare și dând din coadă ca apucat.

— Hei, Charlie, băiatule… râse puștiul, strâmbându-se acum și încercând să scape de limba dezlănțuită. Se pare că tipul ăla cu lupii nu vorbea prostii, nu?

Grace își încrucișă brațele la piept și privi în continuare, cu o expresie încărcată de dezgust. Charlie era acum complet deasupra băiatului, îl lingea, scheuna, bătea nebunește din ciotul care-i ținea loc de coadă și, pe scurt, se făcea cu desăvârșire de râs. Și mai rău era că-i distrăgea atenția. O mașină păru să apară ca din pământ, înaintând încet pe lângă parc. Nici măcar n-o auzise.

— Charlie!

Vocea-i trădă o umbră de panică. Urmări mașina și o văzu intrând pe aleea casei cu tencuiala de ghips. O femeie coborî dinăuntru, apoi scoase o pungă de cumpărături. Grace răsuflă.

— E timpul să mergem!

Cu vădită șovăială, Charlie veni ascultător lângă ea și puștiul se ridică și-și scutură frunzele uscate de pe pantaloni.

— Ne jucam doar. Un câine ca ăsta are nevoie de-un băiat. Dacă vrei, aș putea să vin după ore uneori, să-i țin de urât până vii acasă.

— Nu, mulțumesc.

Grace făcu un semn din cap înspre casă.

— Tocmai ți-a sosit salvarea.

Puștiul privi spre mașină și, când se uită înapoi, Grace și Charlie începuseră deja să se îndepărteze.

— Stai puțin! Nu mi-ai arătat ce i-ai făcut lui Frank!

Grace clătină din cap fără să se întoarcă.

— Haide, doamnă, ai inimă! O chestie ca asta ar putea fi salvarea mea, crede-mă! strigă în urma ei.

Grace mergea mai departe.

— Problema cu oamenii ca tine e că nu înțelegeți cum e să-ți fie frică în permanență.

Strigătul era furios acum. Frustrat.

Asta o opri. Trase aer în piept, îl suflă afară, apoi se răsuci pe călcâie și făcu cale-ntoarsă.

— Ascultă, puștiule…

— Mă cheamă Jackson.

Își plimbă limba prin interiorul obrazului, gândindu-se.

— Ești prea scund pentru chestia pe care i-am aplicat-o lui Frank, pricepi? Dar o să-ți arăt altceva…

• Capitolul 19

Freedman și McLaren erau meticuloși. Făcură un tur al vaporului împreună cu căpitanul Magnusson și încă unul pe cont propriu, cercetând de două ori cele trei perechi de toalete, zonele în care se pregătea mâncarea, chiar și cabina micuță unde căpitanul ținea o carte, un balansoar și o uniformă de rezervă, atârnată într-un cârlig, pe perete.

— Nu aveți prea mult spațiu aici, îi spusese Freedman, încercând să-și strecoare silueta mătăhăloasă prin intrarea îngustă a ușii.

— Am cât îmi trebuie, răspunsese căpitanul, clipind din ochi. Nevesti-mii, ce-i drept, îi trebuie sufragerie, sală de mese, cameră de zi, un colțișor pentru micul dejun… o sută una camere, Dumnezeu știe pentru ce! Dar mie? Dă-mi un scaun și-o carte, și poate și-un televizor din când în când, și sunt în paradis! Am spus întotdeauna că, dacă bărbații ar conduce într-adevăr lumea, așa cum pretind femeile, toate casele ar fi de opt pe zece și am avea mult mai mult spațiu în suburbii.

Până la sosirea echipajului și a firmei de catering, Freedman și McLaren își postaseră în parcare echipele de polițiști în uniformă, care-i ajutau pe băieții lui Chilton să-i cerceteze pe nou-veniți. Ceilalți ofițeri în haine civile urcaseră și ei deja la bord.

La 18:30 făcură o pauză la barul salonului de pe puntea centrală, înainte de a ieși înapoi în frig. Îi cerură două sticle de apă tânărului care lustruia paharele și le băură în timp ce-i urmăreau pe băieții de la organizare adăugând ultimele detalii pe fețele de masă albe, pe care stăteau îngrămădite pahare de cristal, tacâmuri de argint și flori proaspete. O femeie înțepată, cu nasul ca un plisc de șoim și îmbrăcată într-un costum negru, împărțea ordine în dreapta și-n stânga, mutând din

când în când cu câte-un centimetru vreun tacâm sau vreun pahar.

— Suntem pregătiți, spuse McLaren.

— Mai pregătiți nici că se poate, îl aprobă Freedman, uitându-se la cei doi polițiști în civil postați lângă toalete, apoi urmărindu-i cu privirea pe trei dintre băieții lui Chilton, care se învârteau în salon ca niște lei în cușcă.

— Barca asta parcă-i o tabără militară!

— Prea multă agitație, spuse McLaren. N-o să apară în seara asta.

— Nu. Ceea ce-nseamnă că va trebui s-o luăm de la capăt sâmbătă.

— Am bilete la Gopher sâmbătă! Joacă atunci cu Wisconsin.

Freedman plescăi compătimitor din limbă.

Când invitații începură să sosească, se postară amândoi la câte o intrare, urmărindu-i pe oamenii lui Chilton care-i controlau cu detectoarele, cercetând cu privirea fiecare persoană care urca la bord. O colosală pierdere de vreme, își spuse Freedman, tremurând în costumul de lână, urmărind parada bogaților și preabogaților statului trecând prin coridorul de bărbați înarmați și lăsându-se controlați cu detectoarele de metal de parcă ar fi făcut asta în fiecare zi. Și poate chiar făceau. De unde să știe el?

Când în sfârșit ambarcațiunea se desprinse de mal și ieși în largul fluviului, Freedman și McLaren își începură rondurile stabilite, patrulând pe rând fiecare punte, când intrând în saloane, când ieșind în aerul înghețat. Așa frig cum era, după câteva ture, Freedman începu să se simtă mai confortabil afară decât înăuntru. Pune un negru de doi metri într-un costum ieftin în aceeași încăpere cu cinci sute de bogătani albi și, cât de curând, un individ amețit, a cărui cravată costa cât salariul lui pe un an, avea să-i ceară să-i umple carafa cu apă. Se întâmplase deja de patru ori în primele

cincisprezece minute și răbdarea lui Freedman începea să i se subțieze odată cu respectul de sine.

— Hei, Freedman!

Johnny McLaren ieșea pe ușa salonului de pe puntea centrală tocmai când el se pregătea să intre.

— Tocmai veneam să te caut… Ce ai?

— Dobitocii îmi tot cer să le-aduc de băut, asta am.

— Niște cretini, dă-i dracului!

Îl trase înăuntru pe Freedman și începu să-și facă loc printre mese, spre ringul de dans. Cei de la Whipped Nipples erau pe puntea asta și interpretau ceva ce semăna a vals clasic pe ritmuri de salsa. Lui Freedman poate că i-ar fi plăcut, dacă n-ar fi avut un nume atât de stupid.

— Nu dansez cu tine, McLaren. Ești prea scund!

— Poartă-te frumos, Freedman, îți vreau binele. Hammond a aranjat un bufet și pentru noi, băieții de la pază, în bucătărie.

— Zău?

— Zău! Nicio friptură… doar caviar, și homar, și porcării de-astea. Dar nu-i rău.

Căpitanul Magnusson își făcea propriile runde obligatorii prin salon, zâmbind, răspunzând la întrebări, cu un aer foarte *căpitănesc.* Freedman se întrebă cine conducea vaporul.

— Totul e-n ordine, domnilor detectivi? întrebă lupul de mare în clipa în care trecură pe lângă el.

— Nicio problemă, răspunse McLaren cu un salut scurt, căscând ochii la o pată roz de pe gulerul căpitanului.

— Șampanie roz, mărturisi bătrânul, apăsând-o cu o batistă albă ca mătasea. Am avut o coliziune nefericită cu o tânără încântătoare și un pahar prea plin.

— Ghinion!

— Ba deloc! A fost chiar înviorător. S-a înfipt direct în mine. Cu fața.

Avea un rânjet prea obraznic pentru vârsta lui.

— Tocmai mă duceam să-nmoi cămașa într-o chiuvetă cu apă rece și să-mi iau una nouă. Ne vedem mai târziu, domnilor.

Freedman și McLaren îl urmăriră îndreptându-se spre ușa salonului, apoi își continuară traseul pe lângă ringul de dans, către zona în care le fusese pregătită masa.

Se opriră amândoi deodată.

— McLaren?

— Da?

— Toaletele sunt în spate.

— Da.

— El s-a dus în față.

— Da. Spre cabina lui.

— Atunci, unde o să-și înmoaie cămașa?

McLaren închise ochii, văzu cabina micuță a căpitanului, cu un singur scaun, o carte și o ușă îngustă, de dulap – doar că uniforma de rezervă era atârnată într-un cui pe perete și de ce ar fi pus-o acolo dacă avea un dulap?

— La dracu'! spuse el încet.

În clipa următoare, se puseră amândoi în mișcare, atât de repede pe cât puteau fără a o lua propriu-zis la fugă, făcându-și loc printre mese, năvălind prin mijlocul unui grup de domnișoare de onoare care chicoteau în fața intrării. Ieșiră apoi în aerul înghețat, făcură la dreapta și o rupseră amândoi la goană – Morcoveață cel mic și negrul uriaș – înspre cabina căpitanului.

•

Tura lui Tommy Espinoza se terminase cu trei ore în urmă, dar era încă la birou, sorbind cafea rece și tastând cu înverșunare comenzi în computer. Își simțea ochii plini parcă de nisip, brăzdați de sute de firicele roșii după mai bine de unsprezece ore petrecute în fața calculatorului, dar tocmai acesta era motivul pentru care Dumnezeu inventase picăturile Visine.

Băgă mâna în dovleacul de plastic care rânjea în colțul biroului și pescui dinăuntru un baton de

Snickers.

— Haide, haide…

Își trecu degetele prin părul negru, așteptând răspunsul computerului. În sfârșit, acesta veni, sub forma unui țiuit asurzitor de alarmă.

— La dracu'! mormăi, începând să apese din nou tastele, nervos.

— Ai ceva pentru mine, Tommy?

Magozzi stătea în pragul ușii, cu un rucsac de piele mâncată de vreme aruncat pe umăr.

Tommy nu-și luă ochii de pe ecran, îi făcu doar un semn cu mâna lui Magozzi.

— Ia vino încoace, Leo! Uite peste ce-am dat când am încercat să găsesc informații despre băieții de la Monkeewrench.

•

În clipa în care Freedman și McLaren năvăliră în cabina căpitanului Magnusson, bătrânul deschisese deja ușa glisantă a toaletei sale private și se dădea îngrozit de-a-ndăratelea. Se împiedică de balansoar cu spatele și se prăbuși în acesta, cu ochii căscați, cu respirația întretăiată. McLaren se duse la el în vreme ce Freedman merse să se uite primul.

Era o încăpere inimaginabil de îngustă, cu toate obiectele reduse la cele mai mici dimensiuni posibile, ca o toaletă de iaht. O chiuvetă micuță, de oțel, o oglindă micuță, un duș într-atât de mic încât Freedman ar fi trebuit să fie strâns la presă ca să poată încăpea sub el. Doar vasul de toaletă era de dimensiuni normale. La fel și bărbatul care stătea pe el. Purta costum, dar era gol de la brâu în jos, cu pantalonii căzuți în jurul gleznelor, cu picioarele grase și albe larg desfăcute, cu colțurile cămășii atârnându-i între coapsele moi. Avea capul sprijinit de peretele din spate, ca și când s-ar fi odihnit doar. Dar fusese de data asta o crimă murdară. Dâre groase de sânge i se scurseseră din gaura lăsată de glonț în frunte, întinzându-se de-o parte și de cealaltă a nasului, umplându-i ridurile

din jurul gurii, coborând în josul gâtului și pătându-i gulerul cămășii albe.

Freedman văzuse în cariera lui suficiente victime prin împușcare ca să-și dea seama că bărbatul de aici nu murise imediat. Fusese nevoie de câteva bătăi de inimă ca să se explice cantitatea mare de sânge scursă prin gaura relativ mică lăsată de glonț.

Se dădu la o parte pentru ca McLaren să poată privi prin ușa îngustă.

— Isuse! exclamă acesta cu respirația tăiată. Nu pot să cred! Căpitane? Când ai folosit ultima oară toaleta?

Căpitanul Magnusson îl privi din scaun, clipind rapid.

— Vai de mine! Ăă, ieri, cred. Nu, stați. Nu am ieșit în larg ieri. Alaltăieri, atunci, presupun…

Freedman și McLaren se întoarseră spre cadavru.

— Sângele e uscat, remarcă Freedman. S-a întâmplat înainte să venim noi.

— Ceea ce înseamnă că era aici mai devreme, când am verificat cabina.

Capul mare al lui Freedman se înclină cu gravitate.

— Și mai rău.

•

Magozzi și Espinoza stăteau aplecați în fața monitorului, amândoi cu aceeași expresie uluită.

— Este incredibil, spunea Tommy. N-am mai văzut în viața mea firewall-uri[8] ca astea.

— Nu poți să găsești nimic despre ei?

— Dacă te interesează ultimii zece ani, îți găsesc orice. Impozite, fișe medicale, declarații de venit. La dracu', mai că pot să-ți spun și când s-a dus fiecare ultima oară la veceu. Mai înainte de zece ani însă… Nimic.

Tommy se lăsă pe spătarul scaunului.

— Niciun contract de muncă, nicio foaie matricolă sau diplomă școlară, nici măcar

certificate de naștere. Dacă e să ne luăm strict după dovezile fizice, oamenii ăștia nu există decât de zece ani.

— Dar asta-i imposibil!

— Se pare că nu. La prima impresie, aș zice că s-au șters din sistem.

— Se poate face asta?

Tommy ridică din umeri, luă un chips dintr-o pungă deschisă de pe birou, îl îndesă în gură și vorbi în timp ce mesteca:

— Teoretic, sigur. Aproape toate bazele de date sunt computerizate în ziua de azi. Și orice informație dintr-un computer poate fi ștearsă. Dar nu-i așa ușor cum pare. Un hacker obișnuit nu poate să ia pur și simplu un laptop și o legătură la internet și să-și șteargă întreaga istorie. Ar trebui să fii de-a dreptul genial ca să treci de firewall-uri, în special de cele create de FBI pentru IRS sau SSA[9]. Crede-mă, așa ceva nu e posibil!

Magozzi mârâi.

— Protecția martorilor?

— Nici gând. Nu-s atât de buni. Ăstora pot să le găsesc urmele și-n somn. Dacă băieții de la Monkeewrench au făcut asta, atunci Protecția martorilor ar trebui să-i angajeze pe ei.

Magozzi își scărpină barba nerasă de-o zi, analizând această nouă descoperire.

— Așadar, și-au schimbat numele și și-au creat identități noi.

Tommy își azvârli încă un chips în gură.

— Nu m-ar mira. Cum altfel să te pricopsești cu nume ca Harley Davidson sau Roadrunner? Întrebarea de o mie de puncte este de ce s-ar chinui în asemenea măsură cinci oameni obișnuiți să-și șteargă trecutul?

Magozzi nu trebui să se gândească de două ori.

— Activități criminale.

— Așa mi-am zis și eu. Poate sunt niște suspecți mai plauzibili decât credeai.

Magozzi întinse mâna după un cartof. Chipsul îi ajunse în gură înainte să-și dea seama ce face. Doamne, cât era de bun!

— O echipă de cinci criminali în serie care să acționeze împreună? De-am avea noi norocul ăsta! Am putea cumpăra Japonia din vânzarea drepturilor de autor pentru așa o poveste.

— Da. Probabil c-au fost doar jefuitori de bănci sau teroriști internaționali. Acum zece ani, au intuit revoluția informatizării și au hotărât că ies mai mulți bani din software.

— Exact.

Magozzi își frecă ochii, încercând să alunge durerea de cap ce începea să se instaleze în spatele lor.

— Am ajuns într-un punct mort?

— Nu neapărat.

Tommy își răsuci gâtul ca să se dezmorțească.

— Mai am încă vreo câteva idei pe care vreau să le-ncerc și, chiar dacă nu găsesc nimic, computerizarea informației nu este încă totală. Mai e drum lung până acolo. Mai există încă hârtii prin arhive, dacă ești suficient de bătrân să-ți mai amintești unde să cauți. Atâta doar că metoda tradițională durează foarte mult timp. Vrei să mai încerc?

— Neapărat.

Magozzi întoarse spatele ispititoarei pungi de cartofi și o porni spre ușă.

— Apropo, cum stau din punct de vedere financiar? Ajung la sapă de lemn dacă jocul ăsta nu iese pe piață?

Tommy îl privi de parcă era nebun.

— Glumești? Compania a făcut peste zece milioane anul trecut și nu a fost prima dată. Cel mai mic venit al unui partener – scoase o foaie de hârtie de sub punga de chipsuri și se uită pe ea – este de patru milioane. Asta-i Annie Belinsky. Nu ți-ar veni să crezi cât cheltuiește femeia asta pe haine.

Magozzi îl privi parcă fără să creadă.
— Sunt bogați?
— Păi, da…
Se auzi țârâitul unui telefon și Tommy începu să caute printre hârtiile de pe birou.
— Unde dracu' l-am pus?
— E al meu, spuse Magozzi scoțându-și celularul din buzunar. Fă-mi cópii după tot ce găsești, te rog, Tommy. Și, dacă tot ești aici, vezi dacă găsești permisul de portarmă al lui Grace MacBride.
Deschise clapeta telefonului.
— Magozzi!
Tommy îl privi pe Magozzi ascultând vocea de la celălalt capăt. Chipul îi deveni dintr-odată alb ca un giulgiu și, în clipa următoare, Magozzi ieșea în goană pe ușă.

• Capitolul 20

Orășelul Calumet din Wisconsin nu mai primise atâta atenție din partea presei din 1993, când dovleacul de trei sute cincizeci de kilograme al lui Elton Geber căzuse din remorcă în drum spre Concursul Dovlecilor Uriași. Dar chiar și atunci, reporterii rataseră adevărata poveste.

Jurnaliștii de televiziune trataseră subiectul pe jumătate în glumă, de vreme ce dovleacul fusese singura victimă și niciun reporter nu făcuse vreodată legătura dintre dovleacul zdrobit și glonțul pe care Elton și-l trăsese în gură două săptămâni mai târziu. Marele premiu din acel an fusese de cincisprezece mii de dolari, exact cât i-ar fi trebuit lui Elton să-și plătească ipoteca pusă pe fermă, și nu exista nicio îndoială că ar fi câștigat. Cel mai apropiat concurent abia dacă reușise să atingă jenanta greutate de două sute cincizeci de kilograme.

Nu fusese câtuși de puțin o glumă, își spunea șeriful Mike Halloran. Mai degrabă o tragedie americană și media ratase cu desăvârșire esențialul. La fel cum îl rata și de această dată.

Mintea lui abia dacă înregistra huruitul unor elice undeva afară. Se învățase cu elicopterele echipajelor de filmare, la fel cum se învățase și cu dubițele cu antene satelit care patrulau străzile orașului, oprindu-i pe toți cei care păreau suficient de întristați sau de înspăimântați încât să le tremure vocea în timpul interviului. Se învățase cu agitația și strigătele reporterilor de pe treptele de la intrare, ori de câte ori un ofițer încerca să iasă din mașină.

Conform raportului de autopsie, John și Mary Kleinfeldt muriseră între miezul nopții și unu dimineața, în noaptea de duminică spre luni. La nici opt ore mai târziu, devenise principala știre pe toate canalele de televiziune din Wisconsin, pe

care diverși prezentatori o caracterizau drept tragedia „… a doi bătrânei în vârstă, cu teama lui Dumnezeu, uciși cu sălbăticie în timp ce se rugau în biserică”.

Nimeni nu menționase crucile însângerate crestate pe trupuri – până acum, Halloran reușise să păstreze secret acest oribil detaliu –, dar, chiar și fără el, era o poveste irezistibilă pentru reporteri și fascinantă pentru spectatori. Ideea că cineva împușcase niște bătrâni era în sine destul de oribilă; plasează crima în presupusul sanctuar al unei biserici și adaugi indignare întregii povești; și poate și puțină frică. Știrile șocante făceau întotdeauna audiență mare.

Mai târziu în aceeași zi, moartea ajutorului de șerif Danny Peltier lovise ca fulgerul buletinele de știri, la mai puțin de jumătate de oră după ce se întâmplase, în timp ce Halloran încă mai stătea aplecat asupra cadavrului, uitându-se la pistruii bietului băiat, plângând ca o fetiță. Până în seara zilei de luni, jurnaliștii, reporterii și carele de televiziune măriseră populația orășelului Calumet cu cel puțin o sută de locuitori și acum, o zi mai târziu, încă mai erau aici.

Dar ratau povestea, toți până la ultimul. Nu vedeau tragedia din spatele tragediei, crima din spatele crimei. Niciunul dintre ei nu știa că Danny Peltier, pistruiat, tânăr și sfâșietor de inocent, murise pentru că șeriful Michael Halloran uitase cheia de la apartamentul soților Kleinfeldt.

— Mike?

Înainte să ridice privirea, Halloran își șterse de pe chip urma oricărei expresii și-și înălță ochii goi spre Bonar, care stătea în pragul ușii.

— Salut, Bonar.

Vechiul lui prieten se apropie și-l dojeni cu aerul unui Jonathan Winters[10] supărat:

— Arăți ca dracu’, băiete!

— Mersi.

Halloran lăsă deoparte unul din turnurile înclinate de hârtii de pe birou, scoase o țigară din buzunar și o aprinse.

Bonar se așeză și dădu agitat din mâna lui grasă, alungând fumul care venea spre el din cealaltă parte a biroului.

— Să știi că te-aș putea aresta fiindcă fumezi într-o instituție publică.

Halloran dădu din cap și mai trase un fum. Nu mai fumase în birou de ani de zile și nu-și mai amintea ultima oară când fumatul îi făcuse atât de multă plăcere. Plăcere sporită de natura ilicită a gestului. Nu era de mirare că oamenii erau atrași de lucrurile interzise.

— Sărbătoresc. Am rezolvat cazul.

Bonar îl măsură din cap până-n picioare, privindu-i uniforma care părea neschimbată de două zile și cearcănele adânci din jurul ochilor, aproape la fel de negre ca și părul prietenului său.

— Nu-mi pare că ai sărbători. În plus, ești un mare mincinos. *Eu* am rezolvat cazul. Copilul a făcut-o. Ți-am spus de la bun început.

— Nu-i adevărat. Mi-ai spus că părintele Newberry e criminalul.

— Asta era mai degrabă o dorință. Și am spus asta înainte să știu că soții Kleinfeldt au produs o odraslă. Din clipa în care mi-ai spus lucrul ăsta am zis că progenitura lor trebuie să le fi făcut felul, știi foarte bine. Dar mi-a părut rău să renunț la *padre.* Era perfect. Crucile săpate pe piept, o ditamai moștenirea pentru biserică… Zi și tu dacă moșu' nu era un suspect pe cinste!

Se plecă și împunse cu degetul hârtiile de pe biroul lui Halloran.

— Ai ceva de mâncare pe-aici?

— Nu.

Bonar oftă nefericit și se lăsă pe spătarul scaunului, mângâindu-și înduioșat burta considerabilă. Cămașa maro a uniformei îi stătea

căscată între nasturii care cu chiu cu vai mai atârnau de câte un fir de ață.

— Așadar, îngerii au coborât din cer și ți-au spus că odrasla le-a făcut felul, după ce-ți spusesem și eu același lucru, țin să menționez, dar informația asta, prietene, nu ne folosește la nimic. Nu știm nici cine, nici unde este copilul lor, nici cum arată, nici câți ani are…

Halloran zâmbi ușor. Era bine. Era bine să discute cazul cu Bonar, să se gândească numai la asta și la nimic altceva – era o linie dreaptă de care se putea agăța, atâta timp cât dura.

— Copilul s-a născut în Atlanta. Acum treizeci și unu de ani.

— Nu zău? Ai avut o viziune sau ce?

— Impozite. Cele mai vechi pe care le-am găsit sunt de acum treizeci și ceva de ani, pe când soții Kleinfeldt erau familia Bradford. Nu erau bogați pe-atunci. Recent căsătoriți probabil, la începutul vieții, cu venituri suficient de mici încât să-și deducă din impozite cheltuielile medicale. Destul de mari pentru vremea aia. Stăteau de patru ani în Atlanta. Am tras concluzia că erau cheltuieli de maternitate.

Bonar se îndreptă puțin în scaun; îi stârnise curiozitatea.

— Așa că am sunat la Evidența Populației din Atlanta și am cerut listele cu familiile Bradford care au avut copii în acel an. Și i-am găsit – copilul Bradford, născut la 23 octombrie 1969, al soților Martin și Emily Bradford.

Bonar păru să-și țină respirația preț de-o clipă.

— Stai așa! Soții Kleinfeldt au fost uciși pe 23 octombrie.

Halloran dădu posomorât din cap.

— La mulți ani, copilașule!

— La naiba! Pe toți dracii! Chiar i-a omorât copilul lor!

Halloran trase un ultim fum, apoi aruncă țigara într-o cutie goală de cola.

— Păcat că nu ești procuror. Tipul ăla-i încăpățânat ca un catâr. Vrea amprente, martori… știi tu. Genul de dovezi legale pe care nu le avem. Și copilul nici măcar nu le-a moștenit averea.

Bonar clătină din cap.

— Nu contează. Nu faci desene cu cuțitul în trupurile părinților tăi doar fiindcă le vrei banii. Avea el altceva în cap și nu cred c-o să ne placă atunci când o să aflăm ce anume.

Își umflă obrajii și scoase un oftat prelung, se ridică din scaun cu mare greutate și se duse lângă fereastră.

Ferma lui Helmut Krueger era de cealaltă parte a străzii. Se uită la vacile care se întorceau de la păscut îndreptându-se spre grajd, pregătindu-se pentru mulsul de seară, și se gândi că ar fi trebuit să se facă fermier. Vacile nu-și omorau niciodată părinții.

— Ai căutat numele copilului în baza de date?

— Aici am o problemă. Pe certificatul de naștere nu apare niciun nume.

— Cum?

— Funcționara cu care am discutat mi-a spus că nu este ceva chiar atât de neobișnuit. Certificatul se completează în ziua nașterii și nu toți părinții sunt hotărâți asupra numelui. Dacă nu-i sună după ce iau o decizie, spațiul rămâne necompletat. Dar era trecut numele spitalului și mi-au dat și numele doctorului de familie.

— Și ai vorbit cu el? întrebă Bonar.

Halloran clătină din cap.

— Nu-mi spune. E mort.

— Ba e în viață și plecat la golf. Nevastă-sa a zis că-i spune să mă sune diseară, când se întoarce.

Bonar dădu din cap și privi din nou pe fereastră.

— Așadar, ne pregătim de drum.

— Poate. Vrei să mănânci ceva până sună doctorul? I-am dat nevesti-sii numărul de mobil, așa că putem să plecăm de-aici.

Bonar se întoarse și se uită la el; silueta lui masivă și obosită bloca ultimele raze de soare ce încercau să pătrundă pe fereastră.

— Ne vedem la tine. Trebuie să mă opresc să fac piața mai întâi.

— Putem merge la cafenea.

— E douăzeci și patru, Mike.

— Știu și eu că… începu Halloran, apoi se opri brusc. Oh, la dracu'! Bonar, am uitat complet. Îmi pare rău, prietene.

— Nu face nimic.

Bonar avea un zâmbet trist și prostuț care ierta totul.

— Prea mulți oameni mor în octombrie, nu crezi?

— Așa este.

•

„Dar de moartea *asta* n-ar fi trebuit să uiți", își spuse Halloran jumătate de oră mai târziu, intrând pe aleea din fața casei. Rămase câteva clipe în mașină, măcinat de remușcări, aproape dorindu-și să nu-și fi pierdut credința doar ca să se poate duce la spovedanie și să fie iertat.

Teoretic vorbind, Bonar era burlac, dar din toate punctele de vedere care contau cu adevărat, era văduv de la furtuna din octombrie 1987, când iubita lui din liceu ieșise pe drum și îngropase botul camionetei lui taică-său în mlaștina Haggerty. Un strat de zăpadă gros de un metru se așternuse în următoarele patruzeci și opt de ore, dar drumul pe lângă mlaștina Haggerty era rar circulat, așa că abia peste patru zile plugul intrase în sfârșit pe acolo și găsise trupul înghețat, nu prea drăgălaș, al lui Ellen Hendricks.

Nu murise pe loc și asta fusese cel mai rău, fiindcă folosise timpul rămas pentru a-i scrie lui Bonar o scrisoare care se răsucea de jur împrejur pe marginile hărții statului Wisconsin, primită gratuit de la Standard Oil. Era rănită și era frig, dar nu exista umbră de teamă în acea scrisoare – doar

certitudinea dincolo de orice rațiune că Bonar o s-o găsească. Vorbea despre nunta lor care avea să aibă loc în curând, despre cei trei copii pe care urmau să-i aibă împreună, despre Fordul Thunderbird cu două locuri, pe care Bonar era musai să-l vândă fiindcă nu era loc pentru copii și, spre sfârșit, când mâna începuse să-i tremure, îl certa blând fiindcă întârzia atât.

Scrisese ultimele cuvinte pe douăzeci și patru octombrie și, în fiecare an de atunci, Halloran și Bonar petrecuseră acea seară împreună, mâncând, bând și evitând să vorbească despre ceea ce ar fi putut să fie. Tradiția ajunsese mai degrabă un ritual al prieteniei lor decât un tribut adus fetei care murise cu mult timp în urmă, dar, într-un mod ciudat pe care nu încercaseră niciodată să-l înțeleagă, data rămăsese importantă. N-ar fi trebuit să uite.

— Mda, și nici cheile de la casa soților Kleinfeldt n-ar fi trebuit să le uiți! spuse Halloran cu voce tare, apoi lovi volanul mașinii până când începu să-l doară mâna.

Ulmi bătrâni de o sută de ani ocupau singurul acru care mai rămăsese din ferma străbunicului său. Păstrase casa și grădina, dar vechea construcție colonială olandeză arăta acum nelalocul ei în mijlocul cartierului de locuințe cu etaj, ieftine și de prost gust. Era o casă mult prea mare pentru un bărbat singur, dar patru generații ale familiei Halloran crescuseră aici și Mike nu se îndura să se despartă de ea.

Coborî din mașină și traversă peluza până la ușa din față, strângându-și geaca desfăcută în jurul trupului. Vântul se întețise de când plecase de la birou, cu doar câteva minute în urmă, și frunzele uscate i se învârteau în jurul ghetelor, luându-și zborul… spre Florida, dacă aveau cât de cât minte! Aproape că se simțea mirosul iernii și Halloran își aminti că Danny prevestise că va ninge devreme –

și spusese asta nu mai târziu de ieri, în timp ce el îl conducea pe bietul tânăr spre propria-i moarte.

Intră în holul micuț și auzi sunetul ghetelor din copilărie lovind podeaua de lemn ca să se scuture de zăpadă, apoi vocea maică-sii, amuțită de zece ani acum, amintindu-i să închidă ușa; ce era în capul lui? Voia să iasă toată căldura din casă? Într-un gest de sfidare venit un deceniu prea târziu, Halloran lăsă ușa întredeschisă pentru Bonar, întrebându-se de ce oare majoritatea amintirilor lui erau legate de iarnă, de parcă ar fi trăit treizeci și trei de ani într-un loc cu un singur anotimp.

Își atârnă geaca groasă în dulapul de pe hol, apoi își puse centura și arma pe raftul de deasupra.

— Nu-ți dai seama cât de stupid e ce faci? îl întrebase Bonar prima oară când îl văzuse făcând gestul. Imaginează-ți că sunt un drogat care intru peste tine, da? Și norocul meu este că tu ți-ai lăsat arma chiar aici, în dulapul din față, ca s-o pot lua la intrare și să te-mpușc în stomac când o să cobori împleticit scările, în pijama.

Dar Emma Halloran nu ar fi permis niciodată prezența unei arme mai departe de holul de la intrare. Nici Winchesterul de cincizeci de ani al soțului ei și în niciun caz revolverul de 9 mm al lui fiu-său. Era în pământ de zece ani și Halloran tot nu putea să treacă de hol cu arma la brâu.

Avea o sticlă de Dewar în frigider, o adevărată crimă, după părerea lui Bonar, dar lui Halloran îi plăcea rece.

Turnă o cantitate sănătoasă în două pahare în care cumpărase cândva jeleu de struguri, apoi sorbi dintr-unul în timp ce examina conținutul frigiderului. Împinse la o parte o farfurie cu resturi de la cină și găsi o comoară într-un dreptunghi de hârtie de măcelărie din congelator.

— Iubito, am venit! strigă Bonar de la ușa din față, trântind-o cu putere în urma lui.

Intră tropăind din hol în bucătărie și aruncă pe tejghea două pungi de cumpărături. Halloran

aruncă o privire frunzelor verzi care se zăreau deasupra.

— Mi-ai luat flori?

— Asta e lăptucă cu frunză lungă, deșteptule! Ai anșoa?

— Ce, ești nebun?

— Așa mă gândeam și eu, zise Bonar, începând să golească pungile. Nu te teme. Am eu anșoa, am usturoi, mai am o legătură tristă și veștedă de fasole verde care va avea nevoie de resuscitare…

— Eu îl am pe Ralph.

Bonar trase aer printre dinți și se uită la Halloran. Ralph fusese ultimul vițel Angus pe care Albert Swenson îl crescuse înainte să-și vândă ferma și să se mute în Arizona. Bonar și Halloran cumpăraseră vițelul împreună și-l hrăniseră cu porumb și bere ultimele două luni din viața sărmanului animal.

— Credeam că l-am dat gata data trecută.

Halloran făcu un semn cu capul spre pachetul alb din chiuvetă, apoi îi întinse lui Bonar porția de Dewar, servită în borcanul de jeleu.

— Am păstrat o pulpă.

— Domnul fie lăudat!

Bonar ridică paharul, îl dădu pe gât, apoi se strâmbă.

— Frate, de câte ori trebuie să-ți spun? Dacă e rece, nu se mai simte aroma. Nu poți să ții așa ceva la frigider și în niciun caz nu poți să bei așa o minune din borcane desenate cu personaje de animație! Cine-i ăsta? Marțianul?

Halloran se uită la desenul negricios de pe paharul prietenului său. O mare parte din vopsea se ștersese de-a lungul anilor, dar încă se mai putea distinge casca personajului.

— La naiba! Voiam eu marțianul!

Bonar pufni în timp ce-și umplea din nou paharul, apoi începu să frece cu usturoi un vas de lemn în care Halloran crezuse întotdeauna că trebuie să stea fructe.

— Bagă-l pe Ralph să se dezghețe cam trei minute, dă cuptorul la maximum și scoate o tigaie de fontă!

— Ziceam că-l facem pe grătar, afară.

— Ei, te-ai înșelat. O să-l frigem la foc iute și-l terminăm în cuptor. Apoi adaug vin peste grăsimea rămasă în tigaie, amestec până se îngroașă sosul, arunc niște ciuperci și *voilà*!

Halloran cotrobăi prin sertarul de tacâmuri, căutând cuțitul de friptură.

— Glumești, nu?

— Sigur că glumesc. Ai încercat vreodată să cumperi ciuperci de la Jerry?

— Altădată ai fi înfipt carnea într-o țepușă și ai fi prăjit-o la flacără. Tare-aș vrea să nu te mai uiți la canalele pentru gospodine.

— Nu mă pot abține. Bucătarii sunt clovnii secolului douăzeci și unu. Ca Gallagher fără pepene, îl mai știi?

— Tipul ăla cu ciocanul.

— Ăla, da. Doamne, ce mi-a mai plăcut. E mort?

Halloran goli paharul și-l umplu din nou.

— Probabil. Toți ceilalți sunt.

Bonar tăcu preț de câteva clipe, apoi începu să chicotească. Dewarul începea să-și facă efectul.

Când sună celularul lui Halloran, Ralph nu mai era decât o amintire însângerată pe farfuriile albe ciobite și bucătăria era un dezastru.

— Începe, zise Halloran deschizând telefonul, dorindu-și să fi băut ceva mai puțin, încercând să-și amintească toate întrebările pe care voia să i le pună doctorului.

— Alo?

Vocea cultivată a unui bărbat traversă spațiul până la urechea lui, înceată și plină de dulceața sudului.

— Bună seara, aici dr. Leroux. Am primit un telefon de la șeriful Michael Halloran.

Bună seara? Isuse, mai vorbea cineva așa? Nu știa din ce cauză – poate accentul era de vină – dar, ori de câte ori vorbea cu o persoană din sud, Halloran se simțea ca un țărănoi, ca un fiu de fermier, ceea ce era, și ca un prost needucat, ceea ce nu era.

— Aici Mike Halloran. Vă mulțumesc că m-ați sunat, doctore Leroux. Dacă închideți, vă pot suna eu, pe cheltuiala mea.

— Cum doriți.

Convorbirea se întrerupse brusc.

Halloran închise celularul și se apropie de telefonul din perete.

— Cum pare? întrebă Bonar.

— Parc-ar fi colonelul Sanders, ceva mai țâfnos. Alo, domnul doctor Leroux? Din nou Mike Halloran. Sunt șeriful Departamentului din Kingsford County, Wisconsin, și încerc să obțin informații despre niște pacienți pe care i-ați avut în evidență cu ani în urmă…

— Martin și Emily Bradford, îl întrerupse Sudul pe Nord. Mi-a spus soția.

— A fost cu mai bine de treizeci de ani în urmă, domnule doctor. Vi-i mai amintiți?

— Cât se poate de bine.

Halloran așteptă câteva clipe ca interlocutorul său să ofere de la sine mai multe informații, dar nimic nu întrerupse tăcerea de la capătul firului.

— Aveți o memorie impresionantă, domnule. Cred că ați avut sute de pacienți de atunci…

— Nu discut despre pacienții mei, domnule șerif, indiferent cât timp a trecut de când i-am tratat. Ca ofițer responsabil cu aplicarea legii, ar trebui să știți asta.

— Soții Bradford au murit la începutul acestei săptămâni, domnule doctor. Clauza de confidențialitate nu se mai aplică. Pot să vă trimit cópii după certificatele de deces, dar speram să mă credeți pe cuvânt ca să nu mai pierdem un timp prețios.

Oftatul doctorului traversă țara prin firul de telefon.

— Ce anume vă interesează, domnule șerif?

— Am înțeles că au avut un copil.

— Da.

Ceva nou în vocea de la telefon. Tristețe? Regret?

— Încercăm să găsim acest copil.

Halloran îi aruncă o privire lui Bonar, apoi apăsă butonul de activare a difuzorului.

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule șerif, răsună vocea tărăgănată în întreaga bucătărie. Am adus copilul pe lume, i-am tratat după naștere atât pe dna Bradford, cât și pe copil, apoi nu i-am mai văzut niciodată. Și nici n-am mai auzit nimic despre ei.

Umerii lui Halloran se lăsară în jos, în semn de dezamăgire.

— Domnule doctor, ne aflăm într-un punct mort. Certificatul de naștere nu a fost completat. Nu știm nici numele, nici sexul. Nu știm nici măcar dacă au avut un băiat sau o fată.

— Nici eu nu știu.

Halloran rămase mut de uimire.

— Poftim?

— Copilul s-a născut hermafrodit, domnule șerif. Și, dacă nu cumva cineva a intervenit asupra sărmanei creaturi, mă îndoiesc că el sau ea știe cu exactitate până în ziua de astăzi ce este. Am încercat să implic serviciile sociale de aici imediat după naștere și am fost întotdeauna convins că bunele mele intenții au cauzat brusca dispariție a soților Bradford din zona Atlantei.

— Hermafrodit? repetă Halloran, nevenindu-i să creadă, schimbând o privire cu Bonar care rămăsese, la propriu, cu gura căscată.

Doctorul Leroux oftă, începând să-și piardă răbdarea.

— Asexuat sau, mai precis, cu dualitate de sex. Există variații de manifestări fizice în anumiți

parametri. În cazul copilului soților Bradford, testiculele și penisul erau interiorizate, dar complete totuși. Configurația vaginală era prezentă, dar deformată și nu se putea determina în acel moment dacă ovarele erau funcționale.

— Dumnezeule!

Doctorul continuă, începând să se lase prins de subiect:

— Se întâmplă foarte rar – nu știu statisticile pe dinafară dar nici chiar la vremea respectivă nu trebuia să se transforme într-o tragedie de-o viață. Când sunt prezente organele genitale și interne ale ambelor sexe, ca în cazul bebelușului Bradford, părinții aleg pur și simplu sexul copilului pe baza viabilității fizice a organelor. Intervenția chirurgicală pentru implementarea alegerii făcute este relativ simplă.

— Și ce au ales soții Bradford? întrebă Halloran și doctorul îi răspunse numaidecât.

— Au ales o viață de coșmar pentru copilul lor și pentru asta sper că ard acum în iad.

— Nu înțeleg.

— Acești… *oameni,* izbucni doctorul, și-au numit propriul copil – și citez exact cuvintele lor, fiindcă n-o să uit niciodată expresia pe care au folosit-o – „o ofensă în ochii lui Dumnezeu; o rușine”. Își închipuiau că nașterea copilului fusese o pedeapsă divină pentru un păcat imaginar și că, dacă ar fi intervenit în vreun fel, păcatul ar fi revenit și… Se opri și trase cu zgomot aer în piept. În orice caz, cât timp s-au aflat sub îngrijirea mea, părinții nu au ales nici numele, nici sexul copilului și credeți-mă, domnule șerif, chiar și azi, după atâția ani, liniștea mi se tulbură când mă gândesc cum trebuie să fi fost viața sărmanului copil. Vă imaginați? *N-au vrut nici măcar să-i dea un nume…*

Cineva din fundal i se adresa precipitat doctorului – soția lui, probabil dar Halloran nu putea distinge cuvintele.

— S-a întâmplat ceva, domnule doctor?
Auzi un râset înfundat.
— Fibrilație arterială, tensiune mare, un ușor defect de valvă. La vârsta mea, se întâmplă multe rele, domnule șerif, și soția mea își face griji pentru toate. Spuneți-mi însă un lucru, dacă vreți, înainte de-a încheia conversația.
— Tot ce-mi stă în putință, domnule doctor.
— În statul în care locuiesc eu, nu intră în atribuțiile poliției să localizeze moștenitorii dispăruți. Este vorba de o crimă, nu-i așa?
Halloran îi aruncă o privire lui Bonar și acesta dădu din cap.
— Omucidere.
— Serios?
— Soții Bradford – de fapt, și-au spus Kleinfeldt cât au stat aici – au fost uciși luni dimineață.
Apoi, fiindcă doctorul fusese amabil și mult mai uman decât se așteptase Halloran, îi spuse și ceea ce știa că vrea să audă.
— Au fost uciși în biserică, în timp ce se rugau.
— Ah! Fusese un șuierat mai degrabă decât un cuvânt și Halloran simți satisfacția din el. Înțeleg. Vă mulțumesc, domnule șerif Halloran. Vă mulțumesc mult pentru această informație.
Întreruperea convorbirii se auzi tare în difuzor.
Halloran se duse la masă și se așeză lângă Bonar. Niciunul din ei nu spuse nimic preț de un minut, apoi Bonar se lăsă pe spătarul scaunului, scoțându-și burta de sub strânsoarea curelei.
— Am o idee, spuse el. Ce-ai zice să închidem tot dosarul și să spunem că bătrânii Kleinfeldt au murit din cauze naturale?

• Capitolul 21

Magozzi nu fusese niciodată într-o zonă de război, dar își imagina că nu putea arăta chiar atât de rău, altfel nimeni n-ar mai fi rămas să lupte.

Drumul de acces spre debarcaderul de lângă râu era înțesat de vehicule de urgență, de care de reportaj și de o gamă uluitor de largă de SUV-uri scumpe și sedanuri elegante, unele dintre ele abandonate cu portierele deschise și motoarele pornite. Elicopterele de știri împânzeau cerul deasupra, brăzdând cu reflectoarele lor puternice terenul de dedesubt, bătând cu elicele aerul rece al nopții, în ritmul coloanei sonore a unui film de război.

Erau oameni peste tot: polițiști în uniformă și în haine civile, legiști și o mulțime de civili nervoși care se învârteau de colo-colo, cei mai vehemenți dintre ei încercând să-i convingă pe polițiști să-i lase să treacă de punctele de control.

Magozzi își strecură Fordul prin labirintul de oameni și mașini și se opri în dreptul cabinei pe care o montaseră oamenii lui Chilton. Prin parbriz, văzu uniformele MPD și pe oamenii lui Red Chilton luptându-se, fără nici cea mai mică șansă, să împiedice civilii și ziariștii să intre în parcare. Barierele opriseră carele de transmisie ale televiziunilor, dar tot locul era împânzit de reporteri urmați de cameramani cu aparate portabile, care strigau cât puteau de tare ca să se-acopere unul pe altul în transmisiunile în direct către diverse canale care-și întrerupeau programul obișnuit pentru un reportaj special.

Exceptând o eventuală invazie a marțienilor, nunta Hammond în sine ar fi ținut capul de afiș al știrilor de la ora zece. Dacă la asta se mai adăuga și o crimă, audiența maximă era garantată. Și în statul ăsta dependent de televizor, Magozzi ghici că mai bine de optzeci de procente din populație

urmărea chiar acum întregul circ în direct. Și printre acești optzeci la sută se număra probabil și criminalul.

Un bărbat în smoching, cu față de asasin plătit, îi bătu în fereastră. Magozzi văzu o insignă Argo găurindu-i reverul costumului de o mie de dolari. Coborî geamul și-i prezentă legitimația, apoi arătă cu degetul peste umăr.

— Ale cui sunt toate mașinile astea?

— Ale rudelor, prietenilor, cine știe? spuse bărbatul cu o expresie plouată. Toți ăștia de pe nenorocita de barcă stau cu telefoanele lipite de ureche din clipa în care s-a găsit cadavrul. Vezi Lexusul ăla mare din spate?

— Da, îl văd.

— A intrat ca un tanc. L-a lovit pe un băiat de-al nostru în genunchi, când a-ncercat să-l oprească. Mama nu știu cărui puști de la petrecere. Ar fi trebuit s-o împușcăm ca s-o împiedicăm să intre.

— Red nu vă lasă să împușcați lumea?

Individul chiar zâmbi, dar zâmbetul nu-i îndulci cu nimic trăsăturile. Tot a asasin plătit arăta.

Magozzi parcă între două dube de intervenție și încuie mașina. Din când în când, la cincizeci de metri distanță, câte un nuntaș deja intervievat reușea să coboare de pe vas – firimituri aruncate rechinilor din presă. Șocați de întorsătura pe care o luase petrecerea, orbiți de luminile camerelor, bogații și puternicii arătau slabi și ciudat de vulnerabili în fracurile lor de înaltă clasă și rochiile creații unicat. Majoritatea rămâneau nemișcați ca oile sub ropotul de întrebări strigate, însă o femeie în vârstă, acoperită de bijuterii și care îi părea cunoscută lui Magozzi, nici nu voia s-audă. Când reporterița tupeistă de la Channel Ten intră în spațiul ei, femeia îi arse una zdravănă direct în poponeața bombată.

Magozzi recunoscu în sfârșit femeia – era mama mirelui.

— Foarte bine, cucoană! murmură el cu un zâmbet trist, încântat că cineva făcuse în sfârșit ceea ce el își dorea de ani de zile.

Nu se depărtase nici doi pași de mașină, când gloata simți miros de prospătură și tăbărî asupra lui. Ridică mâna pentru a-și feri ochii de luminile a zeci de camere și tresări, speriat de valul brusc de urlete și întrebări. Erau mult prea multe ca să le poată înțelege și Magozzi tocmai se pregătea să-și scoată coatele în afară și să-și facă loc – ducă-se dracului politica de bune relații cu presa a departamentului – când blonda de la Channel Ten se lansă asupra lui, învârtind microfonul portabil ca pe-o macetă cu care își croiești drum prin junglă.

Era prea drăguță, prea dornică de un post de prezentatoare și avea o predilecție pentru subiectele de senzație, care nu prea se potrivea cu stilul celor de la Channel Ten, orientat în general spre știri mai blânde. Magozzi o vedea îndreptându-se spre o altă piață în cel mult un an și, în ceea ce-l privea, chestia asta nu se putea întâmpla îndeajuns de repede. Era obraznică, agresivă, avea neplăcutul obicei de a cita în afara contextului și, în plus, nu-i pronunțase bine numele nici măcar o dată.

— Detectiv Ma-go-zee? strigă ea atât de tare încât toți ceilalți reporteri amuțiră.

Magozzi zări câteva priviri dezaprobatoare în mulțime. De regulă, presa din Minnesota era remarcabil de civilizată. Reporterii vorbeau, ce-i drept, deodată, puneau întrebări stupide și lipsite de considerație de genul „Cum v-ați simțit când ați aflat că fiica dumneavoastră de șase ani a fost împușcată de fratele ei?” și uneori, ca în cazul de față, strigau… dar într-o anumită limită. Magozzi se întrebase întotdeauna dacă exista vreun aranjament tacit cu privire la limita maximă de decibeli care stabilea pragul de trecere al unui

reporter de la entuziasm la nepolitețe. Dacă exista o astfel de limită, blonda tocmai o încălcase.

— A zbierat cineva? întrebă el.

Zâmbi în colțul gurii zărind furia din ochii femeii când un chicot înfundat străbătu mulțimea de reporteri.

— Detectiv Ma-go-zee… începu ea din nou.

— Mă cheamă *Magozzi.* Ma-go-*ți*.

— Mda… Kristin Keller, de la Channel Ten News. Domnule detectiv, ne puteți confirma că bărbatul împușcat în seara aceasta pe *Nicollet* folosea toaleta în momentul când a fost ucis?

„Jigodie lipsită de delicatețe”, își spuse Magozzi. Cu siguranță, nu era o fată din partea locului. Fetele bine crescute din Minnesota nu făceau niciodată referiri, oricât de vagi, la funcțiile fiziologice.

— De-abia am ajuns, domnișoară Keller. Nu pot confirma nimic în acest moment. Mă scuzați…

Începu să-și croiască drum prin mulțime spre intrarea pe vapor, dar putea jura că-i simțea respirația în gât.

— Este o nouă crimă legată de jocul Monkeewrench? se auzi femeia strigând din spatele lui.

La dracu’! Se opri și, când se întoarse spre ea, îi văzu zâmbetul viclean întipărit pe chip.

— Sursele noastre ne-au confirmat că scenariul crimei de azi-noapte, din cimitirul Lakewood, este identic cu cel dintr-un joc pe calculator creat de compania Monkeewrench, o companie locală de software. Aveți vreun comentariu pe această temă, domnule detectiv?

— Nu, deocamdată.

Hawkins, de la St. *Paul Pioneer Press,* vorbi și el.

— Haide, Leo! Am primit telefoane toată ziua în legătură cu crima din cimitir, de la persoane care au jucat jocul pe internet. Toți ne-au spus că a fost o copie identică și acum umblă zvonul că și crima

asta ar putea fi copiată tot după un scenariu din același joc.

— Am primit și noi aceleași telefoane, spuse Magozzi.

— Așadar, departamentul de poliție *este* conștient de legătura dintre aceste crime și jocul de calculator?

— Suntem conștienți că există niște asemănări pe care le investigăm.

— În joc sunt douăzeci de crime… strigă Kristin Keller, apoi elicopterul propriului ei canal trecu pe deasupra și-i acoperi cuvintele. Luați porcăria asta de-aici! o auzi Magozzi strigând, în timp ce înainta grăbit prin mulțime, înspre intrarea pe vapor.

McLaren îl întâmpină pe puntea centrală.

— Acum, chiar c-o să explodeze, nu-i așa? întrebă el sec.

— Da. Și încă direct în fața noastră.

•

Fusese nevoie de o crimă, dar cineva reușise în sfârșit să-l eclipseze pe Foster Hammond și magnatul nu era deloc încântat. *Posibilitatea* ca o crimă să aibă loc la nunta fiică-sii îi dăduse poate fiori ieftini, dar își pierduse simțul umorului în clipa când poliția intrase în forță în mijlocul petrecerii.

Evenimentul social al anului era acum scena unei crime, mireasa era de neconsolat, mâncarea în valoare de douăzeci și patru de mii de dolari avea să ajungă la cantinele pentru săraci și iluștrii invitați ai lui Hammond fuseseră adunați cu toții într-un salon, pentru interviuri. „Ca niște criminali de rând”, îi suflase printre dinți lui Magozzi.

Magozzi încă se lăuda în sinea lui fiindcă reușise să-și țină limba în frâu în timpul șaradei de la reședința Hammond, dar, când nenorocitul începuse să vorbească despre incompetența poliției, se scuzase și ieșise din încăpere înainte să spună ceva cu desăvârșire deplasat, de genul „Doar ți-am spus, imbecil țâfnos și arogant!”

Acum era la cincizeci de metri depărtare de haosul controlat care pusese stăpânire pe *Nicollet,* privind apele negre precum cerneala ale Mississippiului, întrebându-se ce dracu' să facă pentru a prinde un individ care trăia în lumea cibernetică și omora în cea reală.

Privi în lungul râului și văzu milioane de posibile ascunzători în spatele copacilor și printre tufișuri, după stâncile mari și în umbrele adânci. Nenorocitul s-ar fi putut ascunde chiar acolo, chiar acum, privindu-l, jubilând. Dar Magozzi nu credea că era cazul.

Cu un oftat adânc, aruncă o ultimă privire pe deasupra apei și o porni înapoi spre bariera de mașini de poliție aliniate una lângă cealaltă în parcare. Luminile albastre și roșii pâlpâiau întruna, colorând marginea albă a vasului *Nicollet* într-un straniu curcubeu sângeriu, ce varia în nuanțe de roșu și indigo.

Gino evadase în sfârșit din mijlocul vacarmului de pe vapor și se strecura acum pe sub benzile galbene, venind spre el. Era prea gros îmbrăcat pentru cele cinci grade, într-o geacă de puf cu glugă cu margine de blană și purta mănuși groase de schi, care ar fi fost bune la minus douăzeci de grade. Doi tehnicieni criminaliști veneau în urma lui, cărând o targă pe care era așezat un sac negru, cu fermoarul tras.

— Pleci mai târziu în expediție în Antarctica? îl întrebă Magozzi.

Gino îl privi serios.

— M-am săturat să-mi înghețe coastele de frig. Și-i abia octombrie, zău așa! Ce s-a întâmplat cu vara indiană? Îți jur pe ce-am mai sfânt că mă mut în sud. Urăsc statul ăsta nenorocit. Urăsc iarna. O să facem Halloweenul în costume de schi săptămâna viitoare și, de câte ori o să deschizi ușa, o să pierzi căldură de câteva sute de dolari.

Magozzi îi întrerupse văicăreala care s-ar fi putut întinde până la primăvară.

— Ei? Deci ce avem?

Gino scoase un suspin din rărunchi, care umplu aerul din jurul feței lui cu norișori albi de abur.

— Aceeași poveste. Un coșmar din iad. Ce vrei mai întâi, bârfele sau faptele?

— Cu siguranță, bârfele. Adevărul e prea dureros.

— Primarul și-a rupt coloana de cât s-a tot aplecat să-i pupe dosul lui Hammond – *să-și ceară scuze,* dacă-ți vine să crezi, pentru că i-a cauzat așa o neplăcere. Prostul dracului!

— Care din ei?

Gino zâmbi îmbufnat.

— Bună întrebare. În clipa asta, aş spune că e valabil pentru amândoi. În orice caz, primarul și-a revenit repede după mai sus-pomenita fractură de coloană, la timp pentru a-și spăla păcatele față de cel mai mare finanțator al campaniei sale, acuzându-i pe față pe McLaren și Freedman fiindcă, citez: „Au lăsat să se petreacă acest lucru îngrozitor”.

— Glumești, nu-i așa?

— Câtuși de puțin. Politician nenorocit! Dar poți să fii mândru de băieții noștri. Au stat calmi și-au înghițit.

— Isuse Hristoase! Adu-mi aminte să le dau un spor de periculozitate când calculăm plata pentru orele suplimentare de azi.

— Cred c-ar merita și două decorații Purple Hart.

Magozzi ridică privirea și-l văzu pe Red Chilton urmat de doi dintre băieții lui, coborând de pe vapor. Până și Red, în mod normal mereu la patru ace, arăta cam mototolit. Magozzi n-ar fi schimbat locul cu el nici pentru tot aurul de la Fort Knox.

— Ce face Red? Nici nu l-am văzut înăuntru.

— Ah, îl știi pe Red! Maestrul diplomației. Părerea mea personală e că-și irosește talentul în meseria asta. Ar trebui să fie ambasador.

— După tine, pe cine-o să cadă vina în toată povestea? La urma urmei, după ce se mai calmează spiritele, oamenii o să se-ntrebe de ce treizeci de profesioniști înarmați, avertizați că s-ar putea întâmpla ceva, n-au fost în stare să preîntâmpine crima.

— Ei, aici e vestea bună. Anant spune că victima este moartă probabil de câteva ore, cu mult dinainte să apară oricare dintre noi. Magnusson nu a spus nimănui despre toaleta lui privată când ne-a prezentat nava. O chichineață cu ușă de-aia pliabilă, ca un acordeon – toată lumea a presupus că e doar un dulap. Desigur, ignoranța nu e o scuză – și băieții de la Argo, și ai noștri au verificat nava înainte ca invitații să urce la bord. Dar Red nu aruncă pisica în curtea noastră și nici noi într-a lui. Ținem cu toții pumnii strânși și sperăm să nu se bage de seamă, dacă mă-nțelegi.

Magozzi dădu din cap.

— Altceva ce mai știi?

— Tot ce știu cu siguranță e că avocații lui Hammond o să stea treji toată noaptea ca să scrie aproximativ cincizeci și două de procese. Nu m-ar mira dacă Hammond ar încerca să-l dea în judecată pe mort pentru daune de imagine, fiindcă a avut tupeul să se lase omorât. Desigur, în realitate n-are nicio șansă, fiindcă Hammond a fost avertizat, dar a ales să ignore avertismentul.

Magozzi zâmbi.

— Așadar, Hammond e cel care ar trebui să se aștepte la procese.

Gino făcu cu ochiul.

— Să spunem doar că o să vadă, cu ocazia asta, care-i sunt adevărații prieteni. Dacă are vreunul. Hei, poate-l dau și *eu* în judecată pentru daune emoționale – o ajutam pe Helen cu tema la istorie când am primit telefonul. Dacă ia notă mică mâine la test? O să fie foarte afectată, n-o să se mai poată concentra la școală, n-o să aibă rezultate, n-o să mai meargă la facultate – zău așa, discutăm despre

niște pagube foarte serioase. În orice caz, lăsând la o parte intrigile politice și procesele, treaba e cât se poate de nasoală. Același rahat – cuvintele mele, nu ale lor – o gaură în cap cu un 22. Cu un singur element în plus – tipul ăsta are o urmă proaspătă de mușcătură pe mână. Foarte recentă. Făcută cu doar câteva minute înainte să moară.

— Fantastic. Băiatul nostru devine creativ.

— Da, așa mi-am zis și eu. M-am bucurat, am crezut că poate găsim o potrivire de ADN sau de amprentă dentară după mușcătură. Apoi Anant mi-a spus că, după părerea lui, victima s-a mușcat singură.

— Ce?

— Da. Mușcătura e deosebită, arată niște canini strâmbi. Pare să se potrivească destul de bine.

— Vrei să-mi spui și mie de ce s-ar fi mușcat victima singură?

— Hei, e târziu. Sunt obosit și nici nu vreau să-ncep să mă gândesc. O să ne explice Rambachan. El are întotdeauna răspunsuri la întrebări de genul ăsta.

Magozzi privi peste umărul partenerului său și văzu silueta deșirată, inconfundabilă, a medicului legist, mișcându-se pe puntea exterioară a vaporului de agrement, cu poalele hainei desfăcute fluturându-i în spate, cu capul aplecat, căutând indicii pe care Magozzi n-ar fi putut decât cel mult să le bănuiască. Când îi surprinse privirea, îi făcu semn cu mâna. Rambachan ridică un deget, apoi își reluă runda, iar Magozzi își îndreptă din nou atenția asupra lui Gino.

— Cum merg interviurile?

Gino pufni, târșâindu-și ghetele îmblănite pe asfaltul înghețat.

— Încet. S-au împrăștiat ca niște căprioare intrate-n panică de-ndată ce-au văzut echipajele de poliție.

Aruncă o privire nervoasă farurilor roșii-albastre care pâlpâiau pe capotele mașinilor.

— N-am putea opri chestiile astea? mormăi el, mai mult pentru sine. A fost nevoie de jumătate de oră doar ca să-i numărăm pe toți. Peste trei sute de invitați. Și toți, până la ultimul, mă urăsc în clipa asta.

— E un record pentru tine, nu-i așa? Să-ți pui în cap trei sute de oameni într-o singură noapte?

— Știi ce-a trebuit să le fac? Adică, sunt toți îmbrăcați cu cele mai faine haine, gata de petrecere, veniți să sărbătorească un eveniment fericit, mă-nțelegi? Iar eu mă-nvârt cu o fotografie Polaroid a unui mort cu o gaură în cap, întrebându-i dacă nu e cumva partenerul sau tatăl lor. Acum, gândește-te la statistici. Câți dintre oamenii ăștia ai crede că o să-și verse mațele când ar vedea fotografia unui mort la o recepție de nuntă?

— Doamne, Gino…

— Treisprezece. Treisprezece au vomitat pe loc. Toată barca miroase ca o bodegă duminică dimineața. Iar pe cei care n-au vomitat i-a apucat isteria. Ar fi trebuit să le împărțim Valium în păhărele de plastic. „Poftim, ia pastila și uită-te la poza cu mortu'!" La dracu', mi-a părut rău până și de mireasă, și fata asta chiar m-a scos rău din sărite azi după-amiază. Dar e doar un copil, mă-nțelegi? Cu siguranță, o crimă la o nuntă seamănă cu un roman de Agatha Christie la vârsta ei. Dar să trebuiască să te uiți la cadavru… asta e cu totul altceva. Mă uitam la ea cum stătea așa, în rochie de satin și dantelă albă, cu perle în păr, și eu, domnul cel drăguț, am pus-o să se uite la un cadavru în noaptea nunții. Isuse, până și mie mi s-a întors stomacul pe dos. Mi-era groază să nu fie unul dintre ei, mă-nțelegi?

Magozzi dădu din cap.

— Dar nu a fost.

— Nu. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe tipul mort. Așa că, în concluzie, n-avem nimic. Niciun semn de împotrivire, niciun tub de cartuș, nicio pistă pe care s-o urmăm fără rezultate de laborator.

Doar un bărbat în costum, fără portofel, exact ca în joc.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să ne grăbim și să-i trimitem amprentele la analiză ca să putem identifica victima.

— Sau poate-i găsim portofelul aruncat în vreun tomberon pe-aproape, cine știe?

Magozzi își îndesă mâinile în buzunare, căutând mănușile pe care le lăsase pe sertarul dulapului din față.

— Avem nevoie de ora morții ca să vedem pe unde erau atunci băieții de la Monkeewrench.

— A murit între două și patru, atâta știu deocamdată. Și i-am sunat eu pe toți în timp ce tu erai pe drum încoace, imediat după ce mi-ai spus că au apărut ca din senin acum zece ani. Acum, să nu-mi zici că asta nu-i ciudat.

— E ciudat.

— În orice caz, au răspuns cu toții în afară de MacBride și ține-te bine: au plecat toți mai devreme de la lucru, s-au dus acasă singuri și au rămas acolo. Niciunul dintre ei nu are vreun alibi solid, poate doar MacBride, când om reuși să dăm de ea.

— Ce le-ai spus?

— Nu le-am spus absolut nimic. I-am întrebat doar unde erau între două și patru și le-am spus că trebuie să vină la poliție, să dea declarații oficiale. Mâine-dimineață, la zece. Nu le-am pomenit nimic de circul ăsta, dar dacă vreunul dintre ei are televizor, o să afle oricum.

Înclină trist capul.

— Și știi ce, prietene? Cu excepția cazului în care îi batem pe toți cu furtunul în speranța că unul dintre ei cedează, suntem mâncați. Până acum, individul ăsta a mers cu câte-o crimă pe zi, iar următorul scenariu din joc este știi-tu-unde.

Magozzi închise ochii, amintindu-și. Cea de-a patra crimă din joc avea loc la mallul America, iar logistica necesară pentru a acoperi un asemenea perimetru era coșmarul oricărui polițist, ca să nu

mai vorbim de dezastrul care s-ar fi produs dacă atracția turistică numărul unu din Minnesota se transforma în scena unei crime.

— Nu știu. Instinctul meu îmi spune în continuare că nu… Criminalul nu e unul dintre partenerii Monkeewrench.

Gino își scoase o mănușă fără degete, ceva mai mare decât un câine de talie mică, și începu să scormonească într-un buzunar al gecii.

— De ce? Doar pentru că ne-au sunat? N-ar fi pentru prima oară când un criminal își raportează crima. Psihopații se distrează cu chestii de genul ăsta, crede-mă. Sau poate că unul dintre ei încearcă să-i înfunde pe ceilalți. Toți cunosc bine jocul. Și-acum, zi-mi tu cum se explică faptul că niciunul dintre ei nu are trecut. Dacă e să-ți spun ce cred eu, sunt prea multe semne de întrebare în jurul băieților ăstora veseli.

Magozzi urmărea cu privirea vânătoarea prin buzunare a prietenului său.

— Mai c-aș zice că tu vrei să fie unul dintre ei.

— Ei, ba bine că nu! Ori e unul dintre ei, ori vreun jucător anonim de pe lista de înregistrare și, ultima oară când am discutat cu Louise, nu reușiseră să elimine decât vreo sută din cinci sute și ceva. A zis că e practic imposibil; ori de câte ori găsesc ceva, vreun semn că trebuie să se uite mai cu-atenție – o adresă falsă, adrese de facturare care nu se potrivesc cu cele de reședință, chestii de-astea – nu pot să facă nimic. Nu *putem* să facem nimic. Niciun furnizor de internet nu dă informații despre abonați fără mandat și, deocamdată, noi nu avem decât bănuiala că ucigașul se află pe această listă. Poate să omoare jumătate de oraș până să obținem noi aprobările legale pentru genul ăsta de violare a intimității.

— Mai că mi se face dor de vremea lui Hoover.

— Că bine zici! aprobă trist Gino.

Magozzi își mișcă degetele de la picioare înăuntrul pantofilor și-și dădu seama că-și mai

simțea cam jumătate dintre ele.

— Băieții de la Monkeewrench ar putea probabil să rezolve treaba și fără mandat.

Gino își abandonă căutarea prin buzunare și căscă ochii.

— Ai înnebunit?

— Dacă au fost în stare să șteargă toate datele despre ei, sunt în stare să ne obțină și nouă informațiile de care avem nevoie, fără mandat. Și fără să lase vreo urmă. Suntem contra cronometru, Gino. Ne trebuie ceva.

— Grozav! Și îl arestăm pe tip fără dovezi acceptate în tribunal, așa că scapă oricum.

— Dacă obținem o pistă cu adevărat interesantă din ce aflăm de la ei, n-o să fie cazul să ne folosim de dovada asta. Găsim noi altceva să-l înfundăm.

Gino mârâi.

— Poate. Dar să implicăm civili? Și posibili vinovați, că veni vorba, ca să eliminăm suspecții într-o serie de crime? Mai bine-am apela la un medium.

Magozzi clătină din cap.

— Nu prea cred că avem de ales. La cum stau lucrurile acum, toate potențialele piste se înfundă din punct de vedere legal. Singura noastră soluție este să mergem direct la sursă, ca să vedem de unde au pornit aceste piste. Monkeewrench poate să facă tot ceea ce noi nu putem. Chiar dacă l-am convinge pe Tommy să-și încalce jurământul și încă vreo câteva legi, el e doar unul. Singurul din tot departamentul care are cât de cât o șansă să afle cine sunt jucătorii anonimi. Durează mult prea mult…

— Și nu avem timp, știu, știu…

Gino îl privi preț de câte clipe lungi, apoi își reluă scotocitul prin buzunare.

— Dacă unul dintre parteneri e ucigașul, cu siguranță ceilalți nu o să ne ajute să ajungem la el… sau la ea. N-am ști niciodată dacă putem sau

nu să avem încredere în informațiile pe care ni le dau ei. La asta te-ai gândit?

Magozzi dădu posac din cap.

— Da, m-am gândit. Dar tot o să le cer ajutorul. Ce avem de pierdut?

— Dacă se folosesc de șansa asta ca să ne îndepărteze de unul dintre ei, pierdem timp.

— Nu în mai mare măsură decât pierdem deja acum, dându-ne cu capul de pereți. Și ce dracu' tot cauți, zău așa?

— Asta!

Cu un rânjet triumfător, Gino scoase o pungă de plastic din ultimul buzunar în care căută și o flutură în fața lui Magozzi.

— Salvarea! Nirvana! Consolarea pentru lucrurile rele ale vieții.

Deschise punga și umplu aerul dintre ei cu aroma fursecurilor cu ciocolată făcute în casă.

Magozzi acceptă unul și mușcă din el.

— O iubesc pe Angela, spuse el cu gura plină.

— O să-i spun, răspunse Gino, mestecând fericit. Sper să nu se sperie.

Aruncă o privire spre câteva perechi care coborau de pe vapor.

— Cred c-ar trebui să mă întorc acolo. Să mă asigur că McLaren nu-și bagă-n buzunar numerele de telefon ale domnișoarelor de onoare.

— Poate avem noroc, spuse Magozzi. Poate vreun invitat a văzut o matahală tatuată pe un Harley sau o divă de o sută de kilograme.

Gino pufni.

— Suntem în Minnesota. Aici jumătate dintre femei au peste o sută de kilograme.

— Da, dar nu toate sunt sexy.

— Din păcate. Cum o cheamă? Annie și mai cum?

— Belinsky. Și la ce ai tu acasă, n-ar trebui să o fi văzut.

Gino zâmbi ușor.

— Ar fi trebuit să fiu mort. Își ridică gulerul gecii. Doamne, ce frig e! Uite că vine doctorul!

Rambachan cobora cu băgare de seamă de pe vas, cu ochii lipiți de pasarela groasă, de lemn, lată de cel puțin un metru, ca și cum ar fi fost un pod de funii peste Marele Canion. Magozzi îl urmări evitând reporterii și îndreptându-se spre ei. Expresia lui, în mod normal binedispusă, era trasă și obosită și mergea ușor clătinat.

— Bună seara, domnilor detectivi.

Rambachan își aplecă ușor capul, în semn de politețe. Magozzi ar fi putut jura că tenul îi era ușor cenușiu.

— Dr. Rambachan, să înțeleg că nu prea îți plac bărcile?

Le adresă un zâmbet bolnăvicios, arătându-și mai puțini dinți decât de obicei.

— Excelent fler de detectiv! Da, ai dreptate. Sufăr de o teamă patologică de ambarcațiuni și mi s-a făcut rău cât am stat la bord.

Magozzi se minună cum de unui om care-și petrecea zilele în compania cadavrelor în putrefacție putea să i se facă rău pe un vapor tras la mal.

— Îmi pare rău că îți tot stric serile, doctore.

Rambachan încercă să zâmbească.

— Răul nu doarme niciodată, spuse el, evident încântat că i se oferea ocazia să folosească un aforism. Și nu-ți face griji. Am sunat-o deja pe buna mea soție să-i spun că ajung foarte târziu. Crimele astea se transformă în obiceiul prost al unui individ. Aș vrea să termin autopsia în seara asta. Poate găsesc ceva care să vă ajute în investigație.

Lui Magozzi mai că-i veni să-l pupe.

— Îți rămânem datori, doctore. Mulțumesc.

— E meseria mea, domnule detectiv. Vă sun imediat ce o să am ceva de raportat. Se întoarse spre Gino și-și plecă ușor capul. A fost o onoare să lucrez cu dumneata în seara asta, domnule detectiv

Rolseth. Ai dat dovadă de multă considerație față de invitați în timp ce-ți îndeplineai sarcina atât de neplăcută.

Gino, deloc obișnuit să primească complimente, roși, apoi se umflă în pene.

— Mda, păi… puteam s-o fac și fără. Am supt pietre, asta am făcut.

Rambachan se lumină la față și se întoarse spre Magozzi.

— A suge pietre? Găsesc expresia asta în carte?

Magozzi își înăbuși un zâmbet și clătină din cap.

— Probabil că nu.

— Atunci, îmi explici dumneata altă dată?

— Cu plăcere.

— Excelent. În cazul ăsta, o seară bună amândurora.

Gino așteptă până când indianul nu mai putea să-i audă, apoi se întoarse spre Magozzi cu un zâmbet până la urechi.

— Ce-i cu voi doi? Am impresia că se închegă un fel de legătură aici… Eu abia dacă pricep ce spune și voi doi stați la taclale ca doi lorzi la un ceai englezesc.

Magozzi ridică din umeri.

— Nu știu. Dar e atât de… politicos. Și de naiv. E o combinație plăcută. Crede că *Să vorbești minnesotana* e o carte de lingvistică.

Gino râse din toată inima.

— Sper că i-ai spus.

— Nu încă…

Celularul lui Magozzi sună și detectivul se scotoci prin buzunar.

— La dracu’! Stai așa, Gino… Magozzi! lătră el în telefon.

Mult timp nu spuse nimic și Gino putea jura că vede începutul unui zâmbet.

— Nu mai spune. Ai o adresă pentru mine?

Scoase o bucată de hârtie din fundul unui buzunar și mâzgăli pe ea niște numere și un nume de stradă.

— Ciudat loc în care să locuiască un multimilionar. Ești grozav, Tommy. Acum du-te acasă și odihnește-te. Am nevoie de tine mâine-dimineață la prima oră.

Când închise telefonul, chipul îi radia.

— Vești bune? întrebă Gino.

— Grace MacBride, sau cine-o fi de fapt, are șase arme înregistrate pe numele ei, printre care și un 22.

Gino dădu din cap, atotștiutor.

— Ea a fost.

— Mă duc până acolo, poate-o găsesc acasă. O-ntreb unde a fost între două și patru, poate mă uit la armă și o rog să mă ajute cu lista de înregistrări.

— Foarte frumos! „Auzi, ne-ajuți, te rog, să prindem criminalul? Asta, desigur, dacă nu cumva tu ești criminalul și, în cazul ăsta, pot să-ți văd pistolul?”

Magozzi ridică din umeri.

— Ai tu altă idee?

— Da, am o idee. Să fug cât mai departe de cazul ăsta. Eu și Jimmy ne gândeam la ziua aia cu schimbul de polițiști. N-ar fi rău să ne înscriem pentru Montana.

• Capitolul 22

Magozzi străbătu în viteză străzile laterale, cu luminile de urgență activate, apoi o luă pe 94 East, înspre St. Paul. Șoseaua era aproape pustie la acea oră – prea târziu pentru oamenii care lucrau a doua zi să mai fie pe afară, prea devreme pentru ca petrecăreții de prin cluburi să se-ntoarcă acasă – așa că apăsă accelerația și viră pe aleea din stânga, dorindu-și să fi avut una dintre mașinile noi de teren ale departamentului și nu un Ford sedan vechi de doi ani.

Pe de altă parte, de ce se grăbea atâta? Știa el foarte bine că Grace MacBride nu era o ucigașă – și, chiar dacă ar fi fost, nu s-ar fi învârtit la ora asta prin casă cu hainele pătate de sânge, cu arma în mână, așteptându-l pe el să vină s-o aresteze. Revolverul 22 înregistrat pe numele ei era o coincidență foarte subțire – o astfel de armă era la fel de comună ca o tigaie, în orașul ăsta –, dar era un pretext ca să treacă pe la ea și Magozzi se hotărî să nu analizeze prea în detaliu motivele pentru care-și dorea să facă asta.

— Alibi. Lista de înregistrări! spuse el cu voce tare, de parcă și-ar fi căutat motivele pe care să le invoce pentru ca vizita lui să pară plauzibilă. Și în felul ăsta justifica mai ușor și viteza excesivă.

Sistemul stricat de încălzire a mașinii își reveni ca prin minune la o sută douăzeci de kilometri la oră și Magozzi se încălzi pentru prima dată de când ieșise din clădirea primăriei.

Frână cu un scârțâit puternic pe ieșirea Cretin-Vandalia și opri semnalizarea luminoasă. În scurtul timp cât îi luă să străbată la viteză normală cele câteva străzi până la Groveland Avenue, temperatura din mașină scăzuse deja cu zece grade și volanul de plastic începuse să se simtă ca un cerc de gheață.

În centrul cartierului rezidențial, tot mai zări câțiva oameni pe-afară, în ciuda frigului. Un grup de puștani de școală, care ar fi trebuit să fie acasă, în pat, la ora asta; un el și-o ea care-și plimbau câinele lățos, cu părul atât de lung încât părea că nu are picioare; un jogger împătimit care trăia cu iluzia că să alergi seara pe alei întunecate e ceva sănătos. Toți aveau mănuși în mâini, chiar și copiii, ceea ce însemna că erau cu toții mai isteți decât el.

Își strecură o mână între genunchi, ca să-și încălzească degetele, ținând volanul cu cealaltă, visând la mănușile rămase acasă, pe raftul din dulap.

Casa lui Grace MacBride era la fel de modestă ca toate locuințele din acest cartier simplu, în care stăteau oameni obișnuiți – ceea ce părea cam ciudat, având în vedere câți bani știa el că are. De ce locuia o multimilionară într-o căsuță mică, având un singur etaj, cu garaj detașat? Încă o contradicție pe care s-o adauge la colecție.

Parcă pe cealaltă parte a străzii și studie casa preț de câteva clipe, în timp ce respirația îi ieșea în aburi, în mașina înghețată. Umbre opace acopereau toate ferestrele; singura sursă de lumină era o puternică lampă cu halogen, care inunda cu strălucirea ei o curticică lipsită de orice proeminență. Nu tu răzoare de flori, nu tu tufișuri – niciun fel de decorațiuni sau de detalii primitoare. Doar o alee simplă, de ciment, care conducea spre ușa grea, fără fereastră.

Magozzi opri motorul și ieși din mașină, ridicându-și gulerul hainei peste urechi. Trenciul subțire de microfibră, care păruse o decizie stilistică bună în luna august, se dovedea acum ilar de ineficient. Dar ca orice minnesotan veritabil, cu excepția lui Gino, Magozzi aștepta întotdeauna să ajungă în pragul hipotermiei înainte să-și pună geaca de iarnă, ca și cum, dacă purta haine subțiri, ar fi încurajat vremea să se adapteze în consecință.

Traversă strada pustie și străbătu aleea dreaptă ca o săgeată, până la cele trei trepte de ciment care urcau spre intrarea din față. Se opri pe prima treaptă și studie ușa.

Ultima oară când văzuse o ușă de oțel fusese cu ocazia unei crime petrecute într-un laborator de amfetamine din suburbie, primăvara trecută. O linie de apărare costisitoare pentru traficanți de droguri, mafioți și ultraparanoici. Ar fi avut sens și în cazul unei femei care se ascundea de vreun fost soț sau prieten nebun, și nu era prima dată când acest scenariu se înfiripa în mintea lui Magozzi.

Văzuse frica din ochii femeii prima oară când o întâlnise și își spusese din prima clipă: *victimă a unui abuz.* Ideea asta se năruise însă în doar câteva minute. Participarea mentală a victimei era problema. Și în cazul lui Grace nu era vorba de așa ceva. Era speriată, da; dar incapabilă să riposteze, nu. Ce-i drept, își montase ușă de oțel la intrare și căra un Sig Sauer după ea, dar acestea erau acțiunile cuiva care-și lua destinul în mâini, care se pregătea pentru pericol mai degrabă decât să se ascundă. În plus, scenariul cu victima abuzată ar fi explicat doar de ce MacBride își schimbase identitatea – nu și ceilalți patru.

Clătină din cap, ca să-și alunge gândurile care nu duceau nicăieri. Observă un interfon cenușiu montat în cadrul ușii și, ironic, un preșuleț de cauciuc pe care scria „Bun venit!” Se întrebă dacă era vreo glumă a lui Grace MacBride.

Când păși pe preș, auzi clar un bâzâit electronic, chiar deasupra capului. Identifică repede sursa – o cameră de supraveghere, ascunsă sub jgheab, care se întoarse fixându-și ochiul vigilent asupra lui.

Magozzi îngenunche și ridică un colț al preșului de la intrare, descoperind o trapă de presiune montată în treapta de sus, evident legată la cameră, și de acolo, probabil, la un sistem de alarmă în interiorul casei.

Nivelul patologic al paranoiei se manifesta la fiecare pas și, într-un anumit stadiu, asta era incredibil de deranjant. Ce ar fi putut justifica asemenea măsuri de siguranță? Dacă nu un fost partener violent, atunci ce? O corporație de spionaj? Magozzi nu credea. Și aflase chiar în acea seară de la Espinoza că nu era nevoie să părăsești confortul propriei camere ca să minți, să înșeli sau să furi într-o lume care era interconectată până în cel mai mic detaliu pe World Wide Web.

Apăsă butonul interfonului și așteptă, cu respirația ieșindu-i în pufăituri înghețate. Preț de mai bine de-un minut, tăcerea fu totală. Apoi, trei clacuri metalice – zăvoarele care se deschideau.

Ușa de metal se deschise și Grace MacBride apăru în fața lui, cu chipul ei alb, îmbujorat și umed. Purta o pereche de pantaloni largi, de culoare gri, un tricou mult prea mare și avea părul prins în coadă. Ar fi părut aproape vulnerabilă dacă nu i-ar fi văzut tocul de la gleznă și revolverul din el.

— Este unsprezece noaptea, domnule detectiv Magozzi.

Vorbea sec, pe un ton cât se poate de neutru. Nu părea prea surprinsă să-l vadă apărut la ușa ei.

— Îmi cer scuze pentru ora înaintată, domnișoară MacBride. Vă întrerup din ceva?

— Făceam exerciții.

Magozzi arătă înspre revolverul de la gleznă.

— Purtați arma când faceți exerciții?

— Port arma tot timpul, domnule detectiv. V-am spus deja. Ce doriți?

„O gazdă perfectă”, își zise Magozzi sarcastic.

— Vreau să mă uit la revolverul dumneavoastră calibrul 22.

— Aveți mandat?

Vocea îi rămăsese impasibilă, privirea îi rămăsese fixă. Unu la zero pentru MacBride – era fie nevinovată, fie sociopată.

Magozzi oftă, simțindu-se dintr-odată epuizat.

— Nu, nu am mandat, dar pot să fac rost de unul. Și o să rămân aici pe placa asta de presiune care-ți face alarma să-ți sune în casă până când mi-l aduce Gino.

— Sunt suspectă?

— Toată lumea e suspectă. Există vreun motiv pentru care nu vrei să văd arma?

— Nu trăim sub dictatură polițienească, domnule detectiv Magozzi.

Doamne, ce țâfnoasă era! Era absolut imposibil să fi fost vreodată într-o relație abuzivă. Cu o atitudine ca asta, tipul ar fi omorât-o din prima seară.

— Domnișoară MacBride, oamenii mor în orașul ăsta și dumneata mă faci să pierd timpul.

Îmbujorarea din obrajii femeii, cauzată de exercițiile fizice, se transformă acum în roșul aprins al furiei. Atinsese un nerv.

— *Dumneata* pierzi timpul! Vii să investighezi oamenii care ți-au raportat crima în loc să cauți ucigașul.

Magozzi refuză să muște momeala. Rămase nemișcat în frig, sperând că femeia nu-l vede cum tremură sub haina subțire, așteptându-se să-i trântească ușa în față. Dar Grace îl surprinse.

— Of, mai ducă-se dracului! Intră și închide ușa. Și rămâi pe loc. Să nu miști un deget!

Magozzi intră cât putu mai repede, închise ușa, apoi privi în jur.

— Nu-mi scanezi retina?

Grace îl privi nedumerită.

— Ce vrei să spui?

Magozzi ridică din umeri.

— Ai un sistem de securitate foarte serios.

— Sunt o persoană foarte serioasă, i-o reteză ea, răsucindu-se pe călcâie și înaintând pe coridorul lung și întunecat.

Când dispăru în spatele ușii de stejar, Magozzi făcu doi pași înăuntru, căutând un indiciu cât de mic cum că acolo locuia cu adevărat cineva, însă

foaierul și holul erau la fel de goale și de lipsite de personalitate ca și exteriorul casei.

O scară pe partea stângă, două uşi închise – camera de zi și mai ce? o cameră de lucru? – pe dreapta. Între ele nu era nimic, doar o podea de lemn de arțar, frumos lustruită, și pereții netezi, de culoarea cojii de ou. Dacă Grace MacBride avea personalitate, lucru de care Magozzi începea să se îndoiască, aceasta nu se ghicea din modul în care își decorase casa.

Auzi pași furioși și ușa se deschise din nou de perete. Grace îl săgeta cu privirea din prag.

— Vreau să fie totul legitim. Dacă vrei să vezi arma, poți să te uiți la ea în cabinet.

— Sigur. E chiar mai bine.

Îl urmări cu o privire pe care Magozzi o clasifică drept profund dezaprobatoare, în timp ce se apropia de ea. Dacă privirea tăioasă avusese menirea să-l facă să se simtă ca un intrus bădăran, nu-și atinsese scopul. Nu făcu decât să-l indispună.

— Până și dumneata trebuie să-ți dai seama cât de ridicolă este această situație, domnule detectiv.

Magozzi alese să ignore partea cu „până și dumneata”. *Directiva 101. Nu răspundeți la abuzurile verbale ale civililor.*

— Și de ce, mă rog?

— Crezi că aș folosi o armă înregistrată pe numele meu ca să omor pe cineva? Crezi că nu aș fi curățat-o până acum, dacă aș fi împușcat-o cu ea pe biata fată de ieri?

Nu spune nimic despre crima de pe vapor, remarcă Magozzi. Fie nu aflase de ea, fie se prefăcea că nu știe.

— Desigur că ai fi curățat-o. Nici nu m-aș aștepta la mai puțin din partea dumitale, domnișoară MacBride. Dar munca de detectiv este în mare parte doar un proces plictisitor de adunare de informații și scriere de rapoarte. Obiectivul meu aici este să remarc că dumneata deții o armă de același calibru ca aceea folosită de ucigaș și să

adaug în raport că am examinat mai sus-menționata armă, cu permisiunea dumitale, și că nu am găsit nicio dovadă cum că ar fi fost întrebuințată recent.

— Îți acoperi spatele.

— Absolut. Prima dată când n-o voi face o să fie atunci când ucigașul o să lase în urmă o armă murdară, acoperită cu sânge, învelită într-o hârtie pe care să scrie „Eu sunt arma crimei”.

Grace deschise ușa de perete și-i făcu semn să intre într-o bucătărie ternă, utilată cu toate cele necesare, cu faianță albă, strălucitoare și o chiuvetă de inox care părea să fi fost lustruită de profesioniști. Oale și tigăi scumpe atârnau deasupra unei tejghele de granit negru, pe care erau înșirate aparate pe care numai un bucătar împătimit le-ar fi putut avea.

O oală cu capac sfârâia la foc mic, umplând aerul cu o delicioasă aromă de vin și usturoi. Nu știa de ce, dar Magozzi nu și-o putea imagina pe Grace MacBride făcând nici cea mai mică activitate domestică, însă imaginea din fața lui vorbea de la sine, dovedind că femeia avea și o latură mai sensibilă, pe care făcea mari eforturi să o ascundă.

Nu se obosi să se-ntrebe de ce gătea la ora unsprezece noapte, presupunând că tot ceea ce făcea Grace MacBride era, oricum, ieșit din comun.

— Ai un câine? o întrebă.

Grace îl privi încruntată.

— Da… Oh, vasul de apă. Se vede că ești detectiv.

Magozzi ignoră comentariul.

— Unde este?

— Se ascunde. Îi e frică de străini.

— Hmm… A învățat asta de la dumneata?

Grace îi aruncă o privire iritată, apoi îl conduse pe sub o arcadă în camera de zi, plasată în mod ciudat în spatele casei, și nu în partea din față. Era

cu totul diferită de restul casei – surprinzător de caldă, cu fotolii cu spătarul în evantai și o canapea de piele pe care stăteau împrăștiate perne de mai multe culori. O măsuță de sticlă era acoperită cu reviste despre calculatoare și manuale voluminoase despre limbajele de programare. Un coș de trestie plin cu dovleci în miniatură stătea într-un colț, lângă o urnă umplută cu flori uscate și tărtăcuțe. Încă un licăr al laturii ei mai sensibile.

Magozzi examină cu deosebită atenție tablourile, toate originale, care acopereau pereții – o colecție eclectică de picturi abstracte, în alb-negru, fără îndoială operele aceluiași artist care pictase tabloul din biroul lui Mitch Cross, și două peisaje calde, în acuarelă.

Grace îngenunche în fața unui cabinet foarte elegant, de abanos, așezat în colțul îndepărtat la încăperii, și strecură înăuntru o cheie. Interiorul era căptușit cu catifea roșie și găzduia fenomenalul arsenal al lui Grace MacBride. Femeia scoase un Ruger 22 și i-l întinse, ținându-l de țeavă.

Magozzi examină arma, trase glisorul, examină încărcătorul. Gol. Nimic în cameră. Și era imaculat, cu o ușoară strălucire de ulei, la fel de sclipitor ca și chiuveta din bucătărie.

— Presupun că n-ai fi de acord să mi-l predai mie…

Femeia scoase un oftat exasperat.

— Să înțeleg că nu.

I-l dădu înapoi, apoi arătă spre restul armelor.

— Frumoasă colecție. Ai ceva arme de foc.

Grace nu spuse nimic.

— De ce anume te temi atât de mult?

— De taxe, de cancer… ca toată lumea.

— Armele nu sunt prea eficiente în niciuna din aceste situații. Nici ușile de oțel, că veni vorba.

Din nou, tăcere.

— Nici să-ți ștergi trecutul.

Un fulger îi străbătu ochii.

— Vrei să-mi povestești despre asta?

— Despre ce?
— Despre planeta pe care ați locuit tu și prietenii tăi până acum zece ani, când ați aterizat aici.
Grace întoarse capul, cu maxilarul încleștat. Își mușca buza ca să nu explodeze, ghici Magozzi.
— Și cât timp ai pierdut investigând pista asta?
Magozzi ridică din umeri.
— Nu prea mult. N-a fost greu. Am un geniu informatician la birou, care-și smulge și acum părul din cap ca să treacă de niște firewall-uri. De fapt, e cel mai mare fan al vostru. Zice că ar trebui să vă angajeze pe toți la Protecția Martorilor.
O fixă cu privirea, sperând să zărească o reacție, cât de mică, însă femeia nici nu clipi.
— Știi, dacă sunteți în program, m-ai scăpa de o grămadă de bătaie de cap dacă mi-ai spune.
Grace îl ignoră, puse Rugerul la loc, închise cabinetul de arme, apoi se ridică și-și împreună brațele la piept.
— Ai terminat? Dacă da, aș vrea să mă întorc la exercițiile mele.
Magozzi își îndreptă atenția asupra unei acuarele, un peisaj urban plin de figuri fericite, remarcabil detaliate având în vedere genul. Un artist tânăr, își spuse, care amesteca stilurile maeștrilor în timp ce și-l căuta pe-al lui. Imaginea sociabilă părea ciudat de nelalocul ei într-o casă gândită mai degrabă ca o fortăreață, locuită de o femeie care în mod cert se născuse fără mușchii ce permit formarea zâmbetului. Se întrebă care o fi fost motivul pentru care cumpărase această casă.
— Oamenii noștri lucrează de ieri la listele de înregistrare pe care ni le-ați dat.
— Și?
— Merge încet.
— Normal că merge-ncet. Și e stupid.
— Pardon?
— N-o să vă folosească la nimic și știi prea bine. Nici cel mai prost criminal nu și-ar lăsa

numele, și adresa, și numărul de telefon ca să veniți voi să-l luați ca din oală. Și ăsta nu e prost…

Magozzi deschise gura ca să răspundă, însă nu destul de repede.

— … Și nu-mi veni mie cu baliverne de genul „asta e procedura”, continuă Grace. Atotputernica procedură… asta îi ține întotdeauna în loc pe polițiști. Vă pierdeți timpul, resursele și energia pe care le-ați folosi mai bine ca să-i întindeți individului ăstuia o capcană. Fiindcă nu stă și, dacă lovește din nou, victima e pe conștiința voastră, fiindcă ați fi avut șansa să-l opriți dacă n-ați fi fost atât de preocupați să tăiați numele de pe o listă și să-mi verificați mie revolverul de calibru 22…

— I-am întins o capcană! răbufni amărât Magozzi, furios dintr-odată pe această femeie ciudată, plină de secrete, paranoică, fără trecut, care-i ținea teorii despre cum să-și facă meseria; furios pe întregul caz care îi scăpa de sub control și pe cadavrele care se înșirau unul după altul, ca mărgelele; furios pe lipsa ei de respect și pe refuzul ei de a coopera, și în special, furios pe el însuși, fiindcă avea senzația că îi scapă ceva esențial în afurisitul ăsta de caz. Recepția de nuntă a lui Tammy Hammond a avut loc în seara asta pe *Nicollet.* Nu numai că am avut zece oameni prezenți la fața locului, dar mai erau încă douăzeci și de la Argo Security. Locul a fost păzit mai ceva decât Casa Albă. Și ghici ce? Tot am ajuns prea târziu.

Femeia îl privi nemișcată preț de câteva clipe, înregistrându-i parcă vorbele furioase, apoi Magozzi văzu toată indignarea scurgându-i-se din privire, lăsând în urmă doar niște oglinzi albastre, care reflectau cea mai adâncă disperare. „Dumnezeule, trebuie să fie sinceră, își spuse Magozzi. Nimeni nu poate juca așa ceva.”

— Dumnezeule! șopti ea și Magozzi îi auzi vocea adevărată și îi văzu adevăratul chip și, doar

pentru o clipă, o oarecare umbră de vină, ca și cum s-ar fi dezamăgit pe ea însăși.

În clipa următoare, disperarea se risipi, făcând loc unei furii care o întrecea pe a lui și unei uri îndreptate direct spre el.

— Idioților!

Vocea-i era joasă, calmă și lăsă cuvintele să apese preț de câteva clipe, ca pentru a se asigura că el le simte pe deplin efectul.

— Ați ajuns *prea târziu*? V-am spus ce o să se întâmple, v-am spus unde și acum încă o persoană a murit fiindcă ați ajuns *prea târziu*?

Simți impulsul de a se apăra, știa că greșește, dar nu se putu abține.

— Încă încercam să obținem permisiunea de a urca la bord când a fost omorât tipul ăsta. Poate că voi ar fi trebuit să ne sunați mai din timp și să ne spuneți că unul dintre jucătorii voștri psihopați vă folosește creația drept șablon. Nu noi am acționat prea târziu, ci voi!

Isuse, parcă ar fi fost un puști de generală care încearcă să se dezvinovățească, aruncând vina pe altul. Chestia asta-l enervă și mai tare.

— Unde erai între două și patru?

Ochii femeii părură să se transforme în picături albastre de gheață.

— La muncă. Singură. N-am martori, n-am alibi. Toți ceilalți au plecat la douăsprezece. Vrei să mă arestezi, domnule detectiv? Te-ar face să te simți mai bine, după ce-ai dat-o-n bară?

Era total greșit. Polițiștii și martorii – dacă numai atât era – n-ar fi trebuit să fie adversari. Dar femeia asta avusese ceva cu polițiștii cu mult înainte să-l întâlnească pe el. Magozzi era doar ținta cea mai recentă.

Își mișcă umerii pe sub haină, încercând să-și dezmorțească mușchii care păreau niște cârcei încolăciți.

— Nu vreau decât puțină cooperare. Trebuie să periem lista cu înregistrări, să găsim numele și

adresele reale ale celor care s-au înregistrat cu date false și nu avem timp…

— Să o faceți legal?

Magozzi nu spuse nimic.

— Să văd dac-am înțeles bine. Dai buzna aici în mijlocul nopții, încălcându-mi drepturile civile, acuzându-mă practic de crimă, și acum îmi ceri să te ajut?

De data asta, Magozzi avu destulă minte să-și țină gura.

— Ești nemaipomenit, domnule detectiv!

— Mulțumesc.

— Ieși dracului din casa mea!

Telefonul îi sună în timp ce trecea prin bucătărie. Îl scoase din buzunar, îi deschise clapeta și mârâi nervos:

— Magozzi!

— S-a întâmplat ceva, iubito? îi răsună în ureche vocea lui Gino.

— Da. A căzut piața în India și Pakistanul are arme nucleare. Și nu merge căldura în mașină.

— Ești la MacBride?

— Da.

— Atunci, ori nu-i merge telefonul, ori i-a oprit soneria. Spune-i de interviurile de mâine. Oricum vin prietenii ei, mai bine să-i avem pe toți deodată. Ai aflat ceva cât ai stat acolo?

— Că nu-mi pot stăpâni nervii.

Gino râse.

— Ne vedem mâine, prietene.

Magozzi dădu să-și pună telefonul înapoi în buzunar, însă se răzgândi și, cu un oarecare sentiment de vină, îl trecu șmecherește pe lângă haină și-l așeză în schimb pe tejghea. Se întoarse și se uită la MacBride, care stătea sub arcada ce dădea în camera de zi, cu brațele încrucișate la piept, în poziția clasică a omului furios.

— Prietenii dumitale vin toți să dea declarații oficiale mâine la zece. Pe dumneata n-au putut să te găsească.

Capul i se mişcă aproape imperceptibil.
— Am oprit soneria telefonului.
— Aşa au bănuit şi ei. Poţi să ajungi?
— Oh, sigur, de ce nu? Să pierdem şi mai mult timp împreună, nu-i aşa? Să-i dăm maniacului ocazia să mai omoare pe cineva, până să vă hotărâţi voi să-l împuşcaţi. Ce faceţi în legătură cu mallul America?
— Nu discut anchetele în desfăşurare cu civilii.
— În special, cu suspecţii.
Magozzi o privi preţ de câteva clipe lungi, apoi se răsuci pe călcâie şi traversă holul înspre intrare. Deschise uşa şi căscă gura surprins.
Un puşti negru stătea pe trepte, cu umerii ascunşi într-o geacă de piele de foarte bună calitate.
— Aş dori s-o văd pe stăpâna casei, îi spuse el lui Magozzi, mutându-şi greutatea de pe-un picior pe celălalt, gata s-o ia la fugă.
N-o auzi pe Grace venind în spatele lui, dar îi simţi prezenţa.
— Jackson! Ce cauţi aici?
Expresia puştiului se mai relaxă un pic.
— Eşti bine?
Grace dădu din cap.
— Sigur că sunt bine.
— Oh, în regulă atunci. Am văzut maşina aia oprind şi pe ăsta ieşind din ea şi…
Privirea suspicioasă îi urcă de pe pieptul până pe chipul lui Magozzi.
— Are armă, să ştii.
— E-n regulă. Are voie. E poliţist.
— Oh, păi… Am venit doar să mă asigur că eşti bine. E ceva ce nu-mi place la el…
— Ai ochi buni, Jackson. Mulţumesc pentru grijă.
Puştiul îi mai aruncă o privire lui Magozzi, hotărî probabil că nu reprezenta o ameninţare, apoi sări de pe scări şi dispăru în josul străzii.

— Ce-a mai fost și asta? Angajezi puști de pe stradă să te supravegheze?

Grace îl fixă cu privirea.

— Nu. E complicele meu în toate crimele.

Auzi încuietorile închizându-se una câte una înainte să apuce să iasă de pe alee, dar traversă strada, intră în mașină și rămase acolo suficient timp cât să pară credibil. Ieși apoi din mașină, se întoarse la ușă și apăsă din nou butonul interfonului.

Îl lăsă să aștepte mai mult de data asta, cum era de altfel sigur c-o să facă. În cele din urmă, ușa se deschise și Grace apăru furioasă în prag.

— Doar fiindcă nu ți-am trântit ușa în nas prima dată nu înseamnă că n-o s-o fac acum.

— Nu poți.

— Nu mai spune. Și de ce, mă rog?

— Pentru că, spuse el arătând spre preșul pe care stătea, scrie „Bun venit!”, chiar aici.

Colțurile gurii îi tremurară un pic în ceva ce ar fi putut să fie începutul unui zâmbet. Se controlă admirabil, după părerea lui.

— Ce mai vrei, domnule detectiv?

— Cred că mi-am uitat telefonul în bucătărie.

— Of, zău așa!

Traversă tropăind holul, cu coada săltându-i în timp ce mergea, și reapăru aproape numaidecât, cu brațul întins la maximum, ca și când telefonul ar fi fost contaminat.

— Îmi cer scuze pentru asta. Mulțumesc.

Ușa se trânti cu putere în urma lui, dar lui Magozzi nu-i păsa. Apucă telefonul de antenă și, odată intrat în mașină, îl strecură într-o pungă de plastic pentru dovezi, pe care o luă din torpedou.

•

Charlie o aștepta pe Grace de cealaltă parte a ușii de stejar, mișcându-și întrebător ciotul de coadă.

— E-n regulă, Charlie, îl liniști ea. Detectivul mare și rău a plecat.

Charlie păru satisfăcut de răspuns și se întoarse la locul lui de pe canapea pentru a-și relua somnul de seară, pe care Magozzi i-l întrerupsese cu atâta lipsă de considerație.

Grace amesteca în vita *borguignonne* care sfârâia pe plită, lăsă lingura jos și-și prinse mâinile ca să nu-i mai tremure. Le simți reci.

Străbătu întreg parterul, aprinzând fiecare lumină, încercând să gonească întunericul care începea iar să o împresoare. Puștiul avea să fie o problemă. N-ar fi trebuit să-l ajute în parc. Acum încerca să-i întoarcă serviciul, să o păzească, învârtindu-se prin preajmă, și Grace nu putea permite așa ceva. Era mult prea periculos.

Un bâzâit o opri când trecu prin fața biroului – alerta computerului pentru mesaje noi. Probabil un e-mail de la vreunul dintre partenerii ei, sau de la toți, își spuse, întrebându-se dacă primise și ea vreun telefon din partea poliției.

Intră în birou, mișcă mouse-ul ca să pornească monitorul și deschise căsuța poștală. Un mesaj nou. Apăsă pe el și citi titlul. Scria: „De la Ucigaș”. Trimis de pe unul dintre acele megaservere care oferă servicii gratuite de e-mail tuturor celor care doresc.

Privi ecranul mult, mult timp, cu degetul pregătit, gata să apese butonul pe care scria „citiți mesajul nou”.

N-ar fi putut spune dacă trecuse un minut sau o oră până când deschise în sfârșit mesajul. Foarte încet, pixelii roșii atât de cunoscuți începură să se materializeze pe ecran cu o stranie încetineală. Era cel de-al doilea ecran din DCS, cel care ar fi trebuit să spună: „Vrei să joci?”

Doar că mesajul ăsta era ușor diferit. Mesajul ăsta nu fusese niciodată programat în DCS.

NU JOCI.

Grace începu să tremure, întâi mai încet, apoi atât de tare încât abia reuși să găsească numărul de telefon al lui Harley.

• Capitolul 23

La ora cinci, miercuri dimineața, telefonul de lângă patul lui Michael Halloran începu să sune și nu vru să se mai oprească. Șeriful întinse un braț de sub plapumă și simți pielea făcându-i-se ca de găină pe mâna care bâjbâia orbește pe deasupra noptierei, căutând telefonul, răsturnând cu această ocazie ceasul deșteptător și paharul cu apă. Asta îl determină să-și scoată capul de sub căldura confortabilă a pernei. Frigul din dormitor mai că-i făcu părul să înghețe.

— Alo? mârâi el în receptor cu voce spartă, uitând prevederea din regulament cum că trebuia să răspundă întotdeauna spunându-și funcția. Șeriful nu știu cum…

— Mikey, tu ești?

O singură persoană din lume îi spunea Mikey.

— Părinte Newberry? gemu Halloran.

— E ora cinci, Mikey. E timpul să te trezești dacă vrei să ajungi la slujba de la șase.

Cu receptorul încă la ureche, Halloran închise ochii și adormi imediat.

— MIKEY!

Sări ca ars, trezindu-se din nou.

— Suni oamenii din tot orașul ca să-i chemi la slujbă? cârâi el.

— Doar pe tine.

— Nu mai vin la slujbe, părinte. Ai uitat? Pentru Dumnezeu, bătrân sadic ce ești, de ce m-ai sunat?

— Dumnezeu te poate vindeca de mahmureală, să știi.

Halloran mârâi din nou, jurându-și să se mute într-un oraș mare, unde să nu știe întreaga populație ce făcea în fiecare clipă.

— Ce te face să crezi că sunt mahmur?

— Fiindcă mașina ereticului ăluia luteran a stat toată noaptea parcată pe aleea din fața casei tale.

— De unde știi asta?

— … ceea ce înseamnă că ați stat probabil amândoi treji toată noaptea și ați băut scotch și acum îți simți capul atât de greu că nu-l poți ridica de pe pernă.

— Ei, ca să vezi cât de puțin știi. Nici măcar n-am habar pe unde mi-e perna.

Se uită în jurul lui prin pat, căutându-și perna, cu ochii abia mijiți, dar nu o putu vedea.

— În plus, sunt orb.

— E întuneric. Aprinde lumina, ridică-te în capul oaselor și ascultă.

— Prea multe instrucțiuni…

— Nu l-ai lăsat pe Bonar să plece aseară, după ce-a băut, nu?

Halloran căută prin mintea-i încețoșată amintirile serii precedente. Mâncaseră ultima bucată din Ralph, îl sunase pe doctorul din Atlanta, apoi se puseseră zdravăn pe băut…

Mike găsi în sfârșit întrerupătorul lămpii și mai că nu țipă în clipa în care o aprinse. Acum, chiar că era orb.

— Nu. A fost o petrecere în pijamale.

— Drăguț. Ascultă, Mikey, cât timp o să mai insiști în prostia asta de a ține biserica sub supraveghere? De luni, un polițist stă încontinuu în parcare.

— E doar o măsură de precauție.

— Ei bine, îmi strică treburile.

Mike încercă să înghită, dar se simți de parcă ar fi avut un ghemotoc de păr oprit în gât. Speră din tot sufletul că nu linsese vreo pisică cu o noapte în urmă.

— Pentru asta m-ai sunat la cinci dimineața? Ca să-mi spui că-ți stric ploile?

— Nu, te-am sunat ca să te chem la slujbă. Ți-am spus.

— Nu vin la nicio slujbă. La revedere.

— Am găsit ceva.

Halloran apropie din nou receptorul de ureche.

— Ce-ai spus?

— Era într-una dintre cărțile cu imnuri, la două bănci în spatele celei în care-au fost găsiți soții Kleinfeldt. Înfiptă chiar în carte, în crăpătura aceea dintre copertă și cotor, care apare atunci când lipiciul se învechește, se usucă și se depărtează. Știi la ce mă refer? Nu aș fi găsit-o niciodată dacă n-aș fi scăpat cartea pe jos, așa că nu cred că-i cazul să-i dai afară pe băieții care au percheziționat zona…

Halloran era de-acum treaz de-a binelea.

— *Ce*? Ce ai găsit, părinte?

— Oh, nu ți-am spus? Păi, un tub de cartuș, dacă nu mă înșel, și, având în vedere că au trecut ani buni de când poliția n-a mai intrat în biserică în misiune oficială, m-am gândit că s-ar putea să aibă legătură cu cele două crime…

— Sper că nu l-ai atins, nu?

— În niciun caz! se umflă în pene părintele Newberry, mândru că era la fel de bine informat asupra procedurilor polițienești ca orice american posesor de televizor. Este pe jos, exact unde a căzut, dar, desigur, credincioșii vor sosi peste aproximativ o oră și sunt aproape sigur c-o să-l lovească și-o să-l azvârle cine știe pe unde…

Halloran o rupse la fugă – la figurat vorbind, firește. În realitate, abia se târa pe podeaua dormitorului, încercând, cu o grijă exagerată, să nu-și zgâlțâie prea tare capul.

— Nu lăsa pe nimeni să se apropie, părinte. Vin acolo cât pot de repede.

Bătrânul pehlivan zâmbea atât de larg, încât Halloran îi simți rânjetul prin telefon.

— Bun. Înseamnă deci că o să ajungi la slujbă.

Bonar tocmai ieșea din baie când Mike dădu buzna pe hol, în aceeași direcție. Era îmbrăcat, bărbierit și cu un aer dezarmant de proaspăt.

— Dușul te așteaptă, prietene, și cafeaua e pe foc. Isuse, în ce hal arăți! N-ar trebui să bei atâta.

Halloran miji ochii pe sub pleoapele umflate.

— Cine ești tu?

Bonar chicoti.

— O viziune angelică în comparație cu tine, prietene. Ia zi, cine te-a sunat la ora asta infernală?

— Un preot infernal, mârâi Halloran, apoi parcă se lumină puțin. A găsit un tub de cartuș în biserică. Nu l-a atins. Și, dacă tot ești tu treaz și îmbrăcat…

— Am plecat! Ne vedem mai târziu la birou.

Halloran zâmbi, strecurându-se sub duș. Eh, uite că tot nu se ducea la slujbă!

• Capitolul 24

Grace stătea în camera de zi, zâmbind celor trei grămezi cufundate în umbră, care sforăiau pe dușumea. Movila acoperită de blană simți prezența stăpânei și-și înălță capul din patul improvizat pe care și-l făcuse din piciorul lui Harley. Se părea că Harley avea fenomenala putere de a alunga demonii de pe podea doar întinzându-se pur și simplu pe aceasta, făcându-l pe Charlie să se simtă în totală siguranță. Grace înțelegea exact ce simte.

Când îl sunase pe Harley cu o seară în urmă, acționase pur și simplu din panică instinctuală – un antidot perfect rațional pentru groaza devastatoare pe care o simțise. Ar fi putut să-i cheme pe oricare dintre ei; telefonul lui Harley se nimerise doar să fie primul care-i venise în minte. Apoi Harley îl sunase pe Roadrunner, fiindcă Roadrunner era cel mai bun hacker dintre ei. Și Roadrunner o chemase pe Annie „fiindcă m-ar fi castrat dacă n-o sunam, și țin destul de mult la testiculele mele". Și toți veniseră într-o goană, fără nicio întrebare, unindu-se într-o singură forță contra unui inamic necunoscut. Încercuiau căruța, își spuse Grace.

— Charlie! șopti ea, lovindu-și coapsa în semn de invitație.

Charlie se ridică și veni lângă picioarele ei, apoi se strecurară împreună în bucătărie. Grace îngenunche și-l mângâie pe cap, apoi scormoni în cămară după biscuiții câinelui și pachetul special de Jamaican Blue, pe care îl avea întotdeauna pregătit pentru Roadrunner.

— Bravo, băiatu'! spuse ea. Nu-i nimic, nu sunt geloasă.

Drept răspuns, coada lui Charlie se mișcă de la stânga la dreapta.

Grace găsi biscuiții, dar nu reuși, pe întuneric, să localizeze pachetul de cafea, așa că apăsă un întrerupător din perete și aprinse lumina difuză,

sperând să nu-i trezească pe Harley și pe Roadrunner. Odată umbrele dimineții risipite, găsi numaidecât cafeaua și remarcă sticlele de Bordeaux goale, înșirate lângă tejghea. O durere pulsantă de cap, pe care aproape că o uitase, îi împrospătă pe dată amintirile, și Grace adăugă două aspirine la vitaminele de dimineață.

În timp ce umplea filtrul cu apă îmbuteliată de la frigider, cea mai mare dintre grămezi se mișcă și vocea răgușită a lui Harley hârâi din sufragerie:

— Sper că faci cafea.

— Foarte multă și foarte tare, șopti Grace.

Harley gemu și se rostogoli într-o parte, trăgându-și pătura peste cap.

Deasupra, Grace auzi podeaua de lemn a dormitorului de la etaj scârțâind. Câteva clipe mai târziu, Annie apărea în capul scărilor, machiată și îmbrăcată la patru ace într-un costum portocaliu, din stofă de lână, cu o fustă scandalos de scurtă. Pe degetele uneia din mâini îi atârna o pereche de pantofi cu tocuri cui, în aceeași nuanță de dovleac, în vreme ce în mâna cealaltă ținea o senzuală eșarfă de șifon negru cu pene marabu și paiete negre, strălucitoare. Dacă ar fi existat un concurs de Miss Halloween, Annie Belinsky n-ar fi putut avea concurență.

Grace o întâmpină cu degetul mare ridicat, în semn de aprobare.

— Foarte festiv!

Chicotiră și se îmbrățișară în vreme ce Charlie se strecura între ele, ca să-i spele „de bună dimineața” mâna lui Annie.

— Hei, Charlie! Ai fugit de lângă mine în mijlocul nopții, potaie! Ai idee cât de umilitor e asta pentru o fată?

Charlie îi linse gâtul, scuzându-se vesel, apoi se întoarse pentru a-și relua importanta îndeletnicire a mâncatului.

— Câinele tău e un ușuratic, să știi, Grace! Hei, măgarii ăia încă mai dorm? întrebă ea, aruncând o

privire în sufragerie.

Grace dădu din cap și-și duse degetul la buze, apoi se făcu mică, văzând-o pe Annie zâmbind răutăcios și strigând:

— Trezirea, puturoșilor!

Urmă o scurtă pauză, apoi Harley mârâi fioros:

— Annie, ești moartă!

În loc să fugă și să se-ascundă într-un colț la strigătul lui Harley, Charlie își înălță capul și lătră jucăuș. Grace se minuna întotdeauna cum de un câine cu o teamă patologică față de aproape orice se simțea atât de în largul lui printre acești oameni, încât nici măcar strigătele lor nu-l speriau.

Roadrunner sări în capul oaselor, buimac și ușor speriat.

— Ce? Ce?

— Un coșmar, Roadrunner, șuieră Harley. Culcă-te la loc.

Annie dădu buzna pe lângă Grace și răsuci la maximum întrerupătorul de lumină din bucătărie, scăldând încăperea adiacentă în câteva sute de wați.

Cu mare greutate, Harley se ridică în șezut, ieșind de sub pătură asemenea unei balene care iese din adâncuri să ia aer.

— Ești o creatură detestabilă! mormăi el, scărpinându-și coada ciufulită.

Starea de spirit i se schimbă în clipa în care îi zări ținuta și o măsură din cap până-n picioare cu o privire foarte ostentativă.

— Și ce, mă rog, ar trebui să fii azi? Dovleacul uriaș?

Armie se aplecă în poziția cocoșatului de la Notre Dame și zgârie aerul cu unghiile.

— Ha-ha! Sunt fantoma celui mai cumplit coșmar al tău de Halloween!

— Nu! Tu ești cu mult mai sexy.

— Oh, pentru Dumnezeu, trezește-te! E aproape șase dimineața. Ora *micului dejun*! Asta înseamnă ceva pentru tine, istețule?

Harley își înălță gâtul și-i aruncă lui Annie un zâmbet plin de adorație.

— Înseamnă că-mi retrag toate cuvintele urâte pe care le-am spus vreodată despre tine.

Charlie năvăli acum în sufragerie, ca un cățel supradimensionat, și începu o campanie asiduă de lins fețe. Harley se prăbuși pe spate și se supuse torturii.

— Ajutor! Ajutor! Sunt atacat de un mop!

— O să-l jignești, spuse Grace, privind cu un zâmbet cum câinele, în culmea fericirii, se mută la următoarea victimă.

Roadrunner îl îmbrățișă pe Charlie și-l scărpină vârtos pe spate.

— Vrei să mergem la alergat, băiete?

Charlie se lăsă pe labele din spate, cu limba ieșindu-i din gură.

— Ha? Ce spui?

Charlie îi răspunse cu un lătrat și făcu un salt spre ușă.

Roadrunner căscă și se ridică, arătând aproape pe de-a-ntregul pregătit pentru o nouă zi, cu excepția ciufului de păr care i se ridica din spatele capului.

— Pot să-l iau cu mine la alergat?

— Nu văd de ce nu.

Harley îi privi pe rând, cu o expresie morocănoasă.

— Ce e cu voi? De ce-i toată lumea așa veselă?

— Poate fiindcă noi n-am băut câte două sticle de vin de căciulă aseară, spuse Annie, cu un aer de superioritate.

— Dacă ții să știi, domnișoară Io-Mi-s-Sfântă, ăla n-a fost vin. A fost Bordeaux. De două sute de dolari sticla. Și, la prețul ăsta, a trebuit să dau eu gata ce n-au fost în stare să termine gâtlejurile voastre necultivate. Nu deschizi o sticlă de Lynch-Bages din ’89, bei un pahar și-i pui dopul la loc.

Duse mâna la buzunarul din spate și scoase un portofel legat de un lanț.

— Roadrunner, oprește-te la Mell-O Glaze când te-ntorci și ia-mi o cutie de gogoși din alea cu umplutură de mere.

Roadrunner ridică mâna.

— Fac eu cinste.

Sprâncenele lui Harley se ridicară ca electrocutate.

— Cumperi tu? Da' ce, a venit sfârșitul lumii?

— Sfârșitul lumii o să vină când n-o să mai fii tu dobitoc! Ne vedem în jumătate de oră!

Grace scotea mâncare din frigider.

— Harley, du-te sus și întinde-te în camera de oaspeți. Te chemăm când e gata masa.

Harley se ridică și se scărpină.

— Nu, mersi. Nu e nevoie. Dă-mi doar un litru de suc de portocale și vreo zece aspirine și-o să-mi revin.

Grace ridică un bidon cu suc de portocale.

— Vino să iei!

Harley intră în bucătărie, îi luă bidonul din mână și îl puse pe tejghea. Apoi o prinse pe Grace de umeri și o întoarse cu fața spre el.

— Vreau să știi că nu mă tem de colesterol.

Grace râse ușor.

— Mă bucur, fiindcă tocmai am făcut cumpărături. Șuncă, ouă, kaizer, cârnați, cartofi, cașcaval…

— Am murit și-am ajuns în rai!

Întinse mâinile și se îndreptă ca teleghidat spre filtrul de cafea.

Annie era acum înfiptă în fața tocătorului, cu mânecile suflecate și cu un cuțit în mână, aplecată deasupra unei bucăți enorme de șuncă.

— Asta-mi amintește de facultate, spuse ea ghilotinând prima felie. Mai știți când rămâneam peste noapte la câte unul dintre noi și scoteam tot ce găseam prin frigider ca să pregătim micul dejun, a doua zi dimineața?

Grace începu să spargă ouăle într-un vas de ceramică.

— Doamne, ce chestii dezgustătoare mai făceam! Mai ții minte?

Harley înșfăcă trei căni din dulap și se duse lângă filtrul de cafea, așteptând nerăbdător să se termine primul ciclu.

— Care-a fost psihopatul care-a făcut omleta cu tăiței și brânză de capră? Mai știți? Isuse, aia chiar c-a fost dezgustătoare!

— Mitch a făcut-o, spuse Grace. Era singurul gurmand aspirant din gașcă.

— Un gurmand foarte neinspirat, o corectă Harley. Deși, trebuie să recunosc, a progresat mult de atunci. Sincer, cred că-și irosește talentul cu Diane. Fata asta mănâncă numai semințe decojite și germeni de grâu și porcării de-astea.

Harley turnă cafea în căni și adăugă într-a lui o doză sănătoasă de frișcă lichidă și zahăr.

— Și că veni vorba de bietul băiat, probabil că e deja singur la birou, în pragul unei căderi nervoase. Mai bine-i dau un telefon să-i spun că suntem aici.

— Invită-l la o omletă cu tăiței, spuse Grace.

Harley se duse în birou să-l sune pe Mitch, în vreme ce Annie se apucă să facă biscuiți și Grace se așeză la masă.

Harley se întoarse cinci minute mai târziu, clătinând din cap.

— Ce-i? întrebară deodată Annie și Grace.

— Vești proaste, copii. Legătura dintre Monkeewrench și crimele petrecute s-a făcut publică. Mitch e turbat. Cică au spus la toate buletinele de știri.

Grace oftă.

— Era evident că o să se afle.

— Doar o chestiune de timp, spuse și Annie, învârtind aluatul în mâini. Oricine a jucat jocul și a văzut ziarul de ieri a făcut legătura, la fel ca noi.

Harley își mai turnă o porție de cafea.

— Da, știu. Dar Mitch nu suportă prea bine. Cinci clienți au sunat deja în dimineața asta și și-

au retras comenzile. Face calculele chiar în clipa asta și zice că n-arată deloc bine.

— I-ai spus despre e-mail? îl întrebă Annie.

— Păi, voiam să-i spun. Asta a fost intenția. Dar bietul de el era și așa la pământ și, dacă i-aș fi spus de e-mail, ar fi trebuit să-i spun și că am fost aici toată noaptea, nu că am venit doar să luăm masa împreună… Și-atunci s-ar fi simțit exclus, fiindcă pe el nu l-a sunat nimeni, înțelegeți? Mi-am zis că-i mai bine să-i spun personal. Oricum, a zis că nu vine să mănânce cu noi.

Privi peste umărul lui Annie și o urmări tăind cerculețe din aluat.

— Partea bună e că asta-nseamnă că-mi rămân mie mai mulți biscuiți.

Annie își flutură spre el mâna plină de faină.

Jumătate de oră mai târziu, erau cu toții strânși în jurul măsuței din bucătărie, pescuind bucăți imense de kaizer, șuncă, cartofi, omletă cu legume, completate de legendarii biscuiți ai lui Annie.

Roadrunner scoase un geamăt și-și împinse la o parte farfuria goală.

— Mai bun decât la orice autoservire, pe cuvântul meu!

Harley păru oripilat.

— Asta e tot ce poți să spui? Mai bine decât la autoservire? Pentru Dumnezeu, Roadrunner, ăsta-i Paradisul!

Ridică din umeri spre Annie și Grace, în semn de scuze pentru Roadrunner.

— N-ai ce-i face cu câte unii.

Roadrunner se uită la ceas.

— Nu-mi place să fiu cel care sparge petrecerea, dar trebuie să ajungem la poliție, să dăm interviuri, în câteva ore. Ar trebui să discutăm despre e-mail. Crede cineva că e pe bune sau zicem că-i o glumă proastă și nu-i dăm atenție?

— Tu să ne spui, zise Grace. Ai stat toată noaptea să-i cauți urma.

Roadrunner ridică din umeri.

— N-am reușit să trec nici de primul firewall. Oricine a fost e bun tipul! O să mai lucrez la asta.

Harley întinse mâna după carafa de cafea și începu să umple din nou cănile.

— Cine știe ce cyber-țăcănit care-a vrut și el cincisprezece minute de glorie. Mitch spune că toată presa vuiește numai despre asta, mai ales de când cu cele petrecute la nunta Hammond. Și ce și-a zis tipul? Că are și el șansa să intre în posteritate. Se joacă de-a psihopatul, ne sperie nițel și se distrează de mama focului. Se simte băgat în seamă. În plus, o să-i rămână ceva cu care să se laude nepoților.

Annie se strâmbă.

— Foarte drăguț! „Hei, ia uitați, copii! Bunicul a fost un dobitoc de primă clasă, ce ziceți de asta?"

— Sunt mulți nebuni pe lume, spuse Harley. Ce-aș vrea eu să știu este de ce i-a trimis mesajul numai lui Grace. De ce nu pe e-mailul principal de la Monkeewrench. Sau unuia dintre noi?

— Gândește-te, spuse Grace. Dacă ai fi un cretin și-ai vrea să sperii pe cineva, ce adresă de e-mail ai alege? În niciun caz Harley Davidson, probabil că nici Roadrunner și cu siguranță nu BallBuster[11].

Annie ridică privirea inocentă în tavan.

— Nu, mi l-ai trimite mie. GraceM. Sună mai puțin amenințător.

— Bine c-am ajuns și psihopat acum, mârâi Harley. Poate că e-mailul este de la ucigaș sau poate că este de la un țăcănit împătimit de calculatoare, dar inofensiv. Ca să fim siguri, să pretindem că *este* de la criminal. Cu asta, deschidem altă discuție.

— Care? întrebă Annie, plesnindu-l pe Harley peste mână când se-ntinse după un alt biscuit. Ăla-i al meu, băiete!

Harley cedă cu tristețe ultimul biscuit bucătarului.

— Păi, vouă nu vi se pare că este o coincidență mult prea mare? Serios acum, ce șanse sunt ca așa ceva să se întâmple acelorași cinci persoane, în decursul unei vieți?

Roadrunner se încruntă și-ncepu să învârtă șervetul între degete.

— Îmi vine să-ncep să cumpăr bilete la loto.

— Asta zic și eu.

— E cu totul altceva de data asta, insistă Annie cu încăpățânare. E doar un nenorocit care joacă jocul.

— Așa am zis și eu, spuse Harley. Așa am zis cu toții. Dar după e-mailul ăsta, a devenit ceva mai personal, nu credeți? M-a pus pe gânduri.

Ezită, dar îi aruncă totuși o privire lui Grace.

— Dacă e *el*?

Chipul lui Grace împietri pur și simplu. Ajunsese expertă în asta de-a lungul timpului, dar nu mai păcălea pe niciunul dintre cei de la masă.

Roadrunner o privi, văzu ce se petrecea în sufletul ei și scutură vârtos din cap.

— Exclus! Nu avea cum să ne găsească, nici într-un milion de ani. Am avut cu toții grijă de asta. De data asta, e ceva mult mai simplu – un ucigaș maniac, care a acceptat provocarea jocului și a împins-o la extrem. E doar un jucător care joacă jocul suprem.

— Sper să ai dreptate, prietene, spuse Harley și, preț de câteva clipe, liniștea fu atât de profundă, încât sunetul de avertizare care anunța intrarea unui nou mesaj în căsuța de e-mail a lui Grace răsună ca o explozie.

— Oh, Dumnezeule! spuse Grace, închizând ochii.

Roadrunner se ridică fără niciun cuvânt, se duse în birou, apoi se întoarse, cu fața albă ca varul.

— Ai primit un mail nou, spuse el cu vocea tremurându-i. Nu știu dacă e de la ucigaș, dar din detaliile pe care le dă, cred că nu va fi greu să ne dăm seama.

• Capitolul 25

Când ceasul deșteptător sună la ora șapte în dimineața zilei de miercuri, Magozzi se gândi că apucase să doarmă vreo două ore… dacă i se putea spune dormit. Cea mai mare parte a nopții se perpelise, doar pe jumătate adormit, strângându-și cearșafurile grămadă la picioare și nici măcar atâta odihnă n-ar fi apucat, dacă n-ar fi fost porția dublă de scotch pe care o dăduse pe gât înainte să se bage în pat.

Dar chiar și cu dubla anestezie a malțului și a epuizării, mintea refuzase să i se golească, torturându-l cu un potop nesfârșit de idei, de date pe care și le recapitula în minte, de imagini macabre ale morților care se ridicau împleticindu-se din morminte, în frânturi de vis în alb-negru. Grace MacBride își făcea din când în când apariția în teatrul lui mental. Nu-i vedea niciodată clar fața, îi simțea doar prezența undeva, la limita subconștientului, unde plutea asemenea unei fantome înfuriate.

Se întorsese pe vaporul cu zbaturi noaptea trecută, după ce plecase de la casa ei. După ce el și Gino terminaseră treaba acolo, coborâseră în sudul orașului, la mallul America, se plimbaseră preț de vreo oră prin nivelele pustii ale parcării, după care se întorseseră la birou ca să se-ocupe de listele cu nume.

Își spuseseră că nu mai aveau probabil niciun prieten în tot departamentul. Sunaseră peste o sută de oameni după miezul nopții, punând lucrurile cap la cap, apoi îl sunaseră pe inspectorul-șef, care cu siguranță îi sunase pe primar, și pe guvernator, și pe Dumnezeu mai știe câți alții. Poate că mai existau câțiva cetățeni undeva prin suburbie al căror telefon să nu fi sunat în acea noapte, dar Magozzi se îndoia.

Făcu duș și se îmbrăcă, mișcându-se ca prin vis, apoi coborî scările în bucătărie, unde termometrul amplasat în afara casei arăta cinci grade Celsius. Se uită de două ori, ca să fie sigur, apoi își atârnă sacoul pe spătarul unui scaun, își aranjă cravata printre nasturii cămășii și se apucă să-și pregătească primul mic dejun consistent pe care-l mâncase de luni de zile. La temperatura asta, își zise, germenii de grâu ar fi fost sinucidere curată. De data asta, avea nevoie de calorii.

Puse kaizer într-o tigaie, o combinație letală de ouă și smântână în alta și băgă două felii de pâine în aparatul de prăjit.

Nopțile târzii și diminețile reci îl făceau întotdeauna să o regrete pe Heather. Ei, nu chiar pe Heather, ce-i drept – ce-i lipsea de fapt era ideea de căsnicie. Cineva care să-l aștepte acasă, un trup cald care să producă sunete calde, o ureche să-l asculte, liniștea prietenoasă a înțelegerii.

— N-ai decât să-ți iei un câine, îi spusese ea în ultima seară, trântindu-i citațiile în brațe, imediat după ce-l informase despre numărul absolut uimitor de bărbați pe care-i întâlnise goală în decursul ultimului an.

Petrecuse luni amare dându-și cu pumnii-n cap, repetându-și că era un prost, jelind o căsnicie pe care n-o avusese niciodată, suferind enorm din cauza unei asemenea inimaginabile insulte la adresa moștenirii lui ereditare, care-i știrbea orgoliul de macho – la urma urmei, ce italian cu sânge fierbinte, care se respectă, ar fi putut suporta să fie părăsit de o suedeză, zice-se rece?

Încercase să pună o parte din vină pe seama lui Heather, dar, în principal, se învinovățea pe el însuși. Și devenise treptat o caricatură a bărbatului care fusese odinioară – doar un italian nervos, mereu cu capsa pusă.

Familia și prietenii își făcuseră griji și, fiecare în felul lui, care de care mai inutil, încercase să-l ajute. Maică-sa îi spusese că așa merita, fiindcă nu

se însurase cu o italiancă drăguță; Gino spusese că nu-i plăcuse niciodată tipa, doar era avocată, zău așa! Surprinzător însă, Anant Rambachan fusese cel care-i arătase cum să accepte situația.

Cu șase luni în urmă, stăteau amândoi aplecați asupra cadavrului unei fete care iubise heroina mai mult decât viața, când, ca din senin, Anant se lăsase dintr-odată pe călcâie și spusese:

— A fost, după părerea mea, un risc foarte mare, domnule detectiv, să te însori cu o femeie cu nume de iarbă[12].

Lui Magozzi îi trebuiseră câteva clipe până să înțeleagă, până să-și dea seama că vorbea despre Heather, și se făcuse mic în sinea lui. Acum, tot orașul știa că îi pusese coarne!

— S-a culcat la pământ, spusese indianul, arătându-și dinții albi pe tenul tuciuriu, răsfirându-și degetele lungi ale mâinii într-un gest atât de nonșalant, de parcă Magozzi ar fi sfârșit o masă, nu o căsnicie. Așa se întâmplă tot timpul cu iarba, nu? Se culcă la pământ.

Anant credea cu convingere în natura lucrurilor și le atribuia, probabil, o valoare exagerată, cel puțin din perspectiva iudeo-creștină. Dar ceva din ceea ce spusese, sau poate felul în care-o spusese, pătrunsese în conștiința lui Magozzi.

Trăsese aer în piept, parcă pentru prima dată într-un an de zile, și, din acel moment, totul se schimbase. Ceilalți polițiști își închipuiseră că-și găsise o amantă. Maică-sa era convinsă că începuse să se ducă iar la biserică. Magozzi se gândise să-i spună că un hindus îi arătase calea spre lumină, dar se temuse să nu-i provoace bietei femei un atac de inimă.

Urmări știrile de dimineață, care parcă voiau să bage orașul în sperieți, în timp ce-și mânca micul dejun. Crimele petrecute în ultimele două zile nu erau doar niște știri importante; erau singurele știri.

Îl speria să constate cât de multe reușiseră să afle niște simpli reporteri cu spirit de inițiativă.

Știau despre joc, corelaseră cele trei crime și, lucrul cel mai rău, știau profilul următoarelor două victime. Crima numărul patru, o femeie care făcea cumpărături în mallul America; crima numărul cinci, un profesor de arte.

— Sursele noastre ne-au informat că sunt douăzeci de crime în jocul Monkeewrench, intona un prezentator.

Era tânăr, nou și semăna cu păpușa Ken[13]. Magozzi nu-l știa.

— Și acum, se pune întrebarea: sunt următoarele șaptesprezece victime undeva în acest oraș, desfășurându-și cu inocență activitățile zilnice, fără să știe că un criminal psihopat le-a trecut pe lista morții?

— Dumnezeule mare!

Magozzi apăsă pe butonul de mute și întinse mâna după telefon. Aparatul sună tocmai în clipa în care se pregătea să ridice receptorul.

— Te sun de-o oră pe mobil! zise Gino, fără nicio introducere.

— L-am lăsat la laborator aseară, ai uitat?

— Oh, da. Chiar uitasem. Isuse, cred că nu mai funcționez decât cu trei neuroni. Ai auzit știrile?

— Acum o clipă. Channel Ten a ajuns deja la victima numărul cinci.

— Toți au ajuns, nu doar ei. Se pare însă că niciun jucător care ne-a sunat până acum nu a reușit să treacă de a cincea crimă.

Magozzi se întinse ca să pescuiască o bucată de kaizer de pe farfurie.

— Vrei să mergi la muncă sau la cumpărături?

— Cumpărături?

— Nu cred c-o să fie nimeni la megamall.

— Foarte amuzant. Ce mesteci?

— Grăsime animală. Slănină.

Gino nu spuse nimic preț de câteva clipe.

— Ei, asta-i pune capac! Clar, a venit sfârșitul lumii.

•

Era aproape ora opt când Magozzi trecu pe lângă primărie și fu la numai un pas de a trage de volan și de a se întoarce direct acasă.

Care de transmisie cu antene satelit erau înșirate pe ambele laturi ale străzii, și doar câteva dintre ele erau de la posturile locale. Văzu Duluth, Milwaukee, chiar și Chicago, și o grămadă de mașini închiriate – jurnaliști independenți, care-și vindeau reportajul cui plătea mai bine.

Mai mulți reporteri stăteau de pază în fața clădirii și întreg trotuarul era o junglă de cabluri. Cu siguranță, aveau să ajungă la știrile din acea seară și consilierii municipali urmau să se ia cu mâinile de cap, văzând cum este pur și simplu distrusă convenția comercială a Minneapolisului.

Magozzi încercui clădirea și parcă în spate, gândindu-se la funcționarii și secretarele care aveau să găsească doar cu mare greutate un loc de parcare în acea zi, fiindcă toți detectivii cei lași aleseseră să se furișeze pe ușa din spate. Break-ul Volvo al lui Gino era și el acolo. La fel și camioneta Dodge Ram, nou-nouță, a lui Langer. Până și preaiubitul Chevy ’41 al lui Tommy Espinoza era periculos de îngrămădit undeva în apropierea ușii.

Gino îl aștepta înăuntru, lângă ușă, cu pardesiul încă pe el, sorbind cafea dintr-o cană pe care scria *Cea mai bună bunică din lume.* Ratase un centimetru pătrat de perciuni pe partea stângă când se bărbierise și buzunărele umflate de piele rozalie i se ridicau până sub ochi.

— Da’ știu că nu te-ai grăbit! Haide!

Îl apucă de cot și începu să-l împingă prin hol, pe lângă lift.

— Trebuie să mergem sus. Ședința începe în zece minute.

— Știu, știu. Dar o să facem o mică oprire mai întâi.

— Unde? întrebă Magozzi.

— La biroul secretarelor.

— Biroul secretarelor?

Gino îl împinse printr-o ușă într-un birou mare, plin cu computere.

— Nu le spune așa. O să se supere, și nu vrei să le superi pe fetele astea, fiindcă n-o să-ți mai dea cafea. Și nici „fete” să nu le spui.

— Nu-i nimeni aici.

— Sunt în camera de cafea.

— Pot să-i spun camera de cafea?

Gino pufni exasperat.

— Nu te sufăr când nu dormi destul. Ești irascibil și ciudat.

— Eu sunt ciudat? Tu ești ciudat! Zău așa, câtă cafea ai băut până acum?

— Nu destulă.

Îl conduse spre o ușă din peretele din spate și-și strecură capul în camera din spatele acesteia.

— Iată-l, doamnelor, exact cum v-am promis. Detectiv Leo Magozzi, *primarul* în toată povestea asta.

Îl împinse pe Magozzi în camera micuță, unde șase femei de diverse vârste și dimensiuni îl întâmpinară zâmbind.

— Bună dimineața, domnule detectiv Magozzi, ciripiră în cor, ca o clasă de copii de la școala parohială când primesc vizita unui preot.

— Bună dimineața, doamnelor.

Se forță să zâmbească, întrebându-se ce dracu’ căuta el acolo, încercând să-și amintească dacă mai aveai voie, în ziua de azi, să numești niște femei adulte „doamne”. Încăperea era mică, foarte caldă și mirosea ca la Starbucks, dar mai bine.

O femeie micuță, de vreo cincizeci de ani, îi împinse între degete o cană caldă.

— Poftim, domnule detectiv Magozzi, îi spuse ea zâmbindu-i. Și vino înapoi ori de câte ori vrei să o umpli. Domnul detectiv Rolseth ne-a spus că ați stat toată noaptea încercând să rezolvați crimele astea oribile. Bieții băieți! Vrem să știți că noi vă apreciem munca.

— Hm, mulțumesc, spuse Magozzi, zâmbind nesigur.

Nimeni nu-i mai mulțumise până acum fiindcă-și făcea meseria și situația era ușor jenantă. Neștiind ce altceva să mai facă, sorbi din cană.

— Dumnezeule mare!

Gino țopăia de pe-un picior pe altul, cu un ditamai rânjetul întipărit pe față.

— Este că-i incredibilă? O fac în chestia aia.

Arătă cu un deget gros spre un vas vechi, de sticlă, care sfârâia pe plita încinsă.

— Crede-mă pe mine, asta-i o artă pierdută. Am venit azi-dimineață, m-am luat după miros și am descoperit comoara. Nici n-aș fi știut că doamnele acestea drăguțe sunt aici, dacă n-aș fi evitat circul ăla de la intrare. Vă mulțumesc din tot sufletul, doamnelor.

Mai multe „ba noi vă mulțumim" se auziră dinspre masa la care stăteau femeile, în timp ce detectivii părăseau încăperea.

— Ia zi, n-a fost tare? întrebă Gino în timp ce se strecurau din nou prin încăperea goală, plină cu computere. Pe fiecare birou erau fotografii, plante verzi, tot felul de nimicuri; frânturi de acasă de care niciun angajat care avea o viață personală nu se putea despărți. Ne cred foarte șmecheri. Nu-i un început rău pentru o zi care-o să se transforme într-una de rahat peste doar trei secunde.

— Cum adică sunt primar? întrebă Magozzi.

— Doamnele astea se uită toate la serialul ăla englezesc cu polițiști, de pe PBS – îl știi? Cu femeia aia care-și închipuie că are sculă și dă toată ziua ordine unor tipi care chiar au. În filmul ăsta, detectivul principal, care conduce o investigație, se numește detectiv primar.

— Noi nu avem detectivi principali, nici *primari,* nici nimic de genul ăsta.

— Hei! Am încercat doar să-ți fac rost de-o cafea. Eu, unul, mă descurc și doar cu șarmul meu. Dar mi-am zis că ție-ți trebuie musai un titlu.

Malcherson îi aștepta în holul de la etaj și oricine voia să afle cât de sumbră era situația nu trebuia decât să se uite la el. Fiecare fir din părul lui des și alb stătea frumos aranjat la locul lui, gulerul cămășii bleu îi era apretat ca pentru înmormântare, fața lunguiață îi era proaspăt bărbierită și cu o expresie calculată. Dar sacoul nu-i era închis la nasturi. Iar așa ceva era un eveniment de proporții catastrofale.

— 'Neața, șefu'! spuseră într-un glas Magozzi și Gino.

— Ați văzut ziarele? Știrile?

Ambii detectivi dădură din cap.

— Reporterii m-au mâncat de viu când am venit. M-au mestecat, m-au scuipat și au călcat în picioare ce mai rămăsese.

— Și se vede, domnule, spuse Magozzi, producând un zâmbet vag pentru șeful lui, unul dintre puținele pe care aveau să le mai vadă preț de mult timp.

— Dumneavoastră chiar ați trecut prin tunelul groazei de la intrare? întrebă Gino, uluit.

— Unii dintre noi trebuie să mai intre și pe ușa din față, Rolseth. Altfel oamenii o să creadă că nu avem situația sub control; că nu avem niciun suspect; că nu avem habar nici cine comite toate aceste crime, nici cum să-i apărăm pe bunii cetățeni; și că ne e frică să dăm ochii cu presa. Se uită de la un detectiv la celălalt. Vor să știe dacă închidem megamallul, dacă o să închidem școlile, dacă o să punem gardieni înarmați pe lângă toți profesorii din oraș și, mai mult decât orice, vor să știe profilurile celorlalte crime din joc, fiindcă „au datoria de a avertiza publicul”.

Scoase un oftat adânc și-și îndesă ambele mâini în buzunarele pantalonilor, ceea ce era cu adevărat alarmant. Costumul era o adevărată operă de artă din stofă de lână și Magozzi ar fi putut paria salariul lui pe-un an că acele buzunare nu simțiseră mâinile posesorului lor niciodată până atunci.

— Monkeewrench a scos jocul de pe internet ieri-dimineață, imediat după ce au citit în ziar despre crima de la cimitir, îi aminti Gino. Nimeni – în afara băieților care lucrează la caz și a ciudaților de la Monkeewrench – nu a văzut dincolo de scenariul crimei cu numărul șapte. Așa că bazaconiile alea despre încă șaptesprezece victime pe lista morții sunt doar porcării menite să stârnească senzaționalul.

— Sunt convins că publicul va fi la fel de ușurat ca și noi să afle că doar patru persoane urmează să mai moară, nu șaptesprezece. Oftă și privi în josul holului, înspre camera de ședință. Avem de luat niște decizii și trebuie să le luăm repede.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi dacă închidem sau nu mallul America?

— Isuse, murmură Gino. Chiar dacă n-ar fi o idee stupidă, tot n-am avea autoritatea să facem asta, nu?

— Procurorul general spune că o avem. Pericol iminent asupra publicului, chestii de genul ăsta. Și apropo, Rolseth, înainte să-ți mai exprimi atât de liber ideile și față de altcineva, ar trebui să știi că mulți oameni cu care am discutat nu consideră că e „stupid" să închizi un mall ca să salvezi o viață. O bună parte dintre aceștia sunt ofițeri în poliție.

Gino își dădu ochii peste cap.

— La dracu', nu-i atât de simplu. Nu iau în calcul toate aspectele…

Malcherson ridică o mână ca să-l oprească.

— Eu știu asta, și tu știi asta, dar nu vom convinge pe nimeni dacă ne-ncepem pledoaria spunându-le că ideea lor e stupidă.

Gino oftă și dădu din cap.

— Care este poziția mallului? întrebă Magozzi.

Zâmbetul lui Malcherson nu ascundea nici umbră de umor.

— Nimeni nu se mai amestecă de data asta. Nici conducerea mallului, nici primarul din

Bloomington, nici măcar guvernatorul. Este exclusiv decizia noastră.

Gino pufni dezgustat.

— Nimeni nu vrea să-și asume răspunderea de a închide mallul, și nimeni nu vrea să rămână cu cadavrul pe cap dacă nu-l închidem și cineva o mierlește acolo.

— Întocmai.

— Așa că întreaga răspundere cade pe umerii noștri. Iese prost oricum am întoarce-o și, din nou, polițiștii ajung să fie băieții răi. E o mare porcărie!

Malcherson se uită la ceas.

— Avem fix o oră să ne hotărâm. Dacă-l lăsăm deschis, băieții de la Patrula Autostrăzilor și șerifii de la aproape toate departamentele din stat au promis că ne ajută și ne trimit ofițeri.

— Pentru cât timp?

— Pentru cât timp se poate.

— Așadar, nu prea mult.

— Probabil că nu.

Scoase un oftat lung și-și coborî privirea în podea.

— În plus, am doi oficiali FBI în birou.

— La dracu'! exclamă Gino.

— În clipa asta, e o ofertă. Oameni, dacă avem nevoie – ceea ce s-ar putea să fie posibil –, așa că să ne gândim bine înainte să-i refuzăm. Și ajutor să-i întocmim profilul.

— Profilul? sări Magozzi. Asta-i o tâmpenie. N-ai ce profil să-i faci individului ăstuia. Nu-i maniac sexual, nu atacă un anumit tip de victime… La dracu'! Nici că-i criminal în serie nu s-ar putea dovedi doar pe baza calibrului de armă. FBI-ul n-o să ne ofere nimic. Vor doar să-și vâre coada.

— Dacă are legătură cu internetul, e delict federal și sunt deja implicați. Teoretic vorbind, desigur, nu avem nicio dovadă clară a legăturii cu internetul, doar o conjunctură; așa că, deocamdată, se țin de-o parte. Din punct de vedere practic însă,

poate că n-ar fi chiar o idee rea să-i avem cu noi. N-ar strica să mai cadă măgăreața și pe altcineva.

Magozzi își mușcă limba, stăpânindu-se să nu-i spună șefului că ce era important în cazul ăsta era să prindă criminalul, nu să găsească țapi ispășitori, dar înțelegea că, din poziția lui, Malcherson trebuia să jongleze ambele mingi.

— Putem să mai tragem de timp? Să vedem ce se hotărăște la ședință?

Malcherson dădu din cap.

— Asta le-am spus și eu.

Telefonul lui Gino țârâi de undeva din fundul buzunarului pardesiului.

— Da, Rolseth aici.

Ascultă, cu sprâncenele ușor ridicate.

— Am înțeles.

Închise clapa telefonului și-l vârî înapoi în buzunar.

— Partenerii Monkeewrench tocmai au intrat pe ușa din față. Toți cinci, împreună.

Magozzi se încruntă.

— Dar parcă le-ai spus să vină la zece, nu?

— Exact. Se pare că sunt zeloși nevoie mare.

Magozzi ridică din umeri.

— Lasă-i să aștepte.

• Capitolul 26

Cu aproape întreg departamentul întrunit la ședință, Gloria era singură în biroul de la Criminalistică, cu excepția lui Roger Delaney, pe care oricum nu-l punea la socoteală. Era un dobitoc scund și înfumurat, cu părul soios, dat pe spate, cu dinții strâmbi și cu o plăcere deosebită de a plesni femeile peste fund, care era cât pe-aci să-l trimită pe patul de spital prima și singura dată când se atinsese de posteriorul ei negru și obraznic. Tasta ceva cu două degete în colțul îndepărtat al camerei, în timp ce Gloria își făcea de lucru la biroul din față și răspundea la telefoane.

Primise deja o sumedenie de telefoane în legătură cu crimele Monkeewrench. Martori închipuiți care văzuseră criminalul în somn sau știau fără doar și poate că ucigașul era cumnatul, sau șeful lor, sau băiatul care le aducea pizza. Gloria consemna cu conștiinciozitate toate apelurile în registru, dând fiecăruia importanța cuvenită, fiindcă psihopații suficient de țicniți încât să omoare pe cineva erau uneori într-atât de țăcăniți încât să sune la poliție și să povestească tot ce făcuseră.

Între telefoane, liniștea era atât de profundă, încât Gloria auzea țăcănitul sporadic și nesigur al tastaturii lui Roger și gâlgâitul apei care trecea printr-un filtru de cafea ce nu mai fusese curățat de luni de zile.

În mod normal, la Criminalistică era un zumzet continuu, detectivii se agitau întruna, schimbând cazurile vechi cu cele noi, ocupându-se de crime cu narcotice sau sexuale sau ajutându-și colegii atunci când oamenii de pe stradă aveau bunul simț să nu se mai omoare între ei măcar o vreme. Prin urmare, liniștea o enerva. La fel cum o enerva și sergentul postat la intrare, care ținea toată presa blocată jos într-o zi când ea se îmbrăcase pentru

televiziune, acoperindu-și frumosul ei trup negru într-o combinație kaftan-sari în nuanțe de maro și portocaliu, ce părea foarte africană, deși o cumpărase de la Kmart. Își înfășurase o eșarfă asortată în jurul părului negru și sălbatic, și își cumpărase zece unghii false noi, cu semiluni ce străluceau aurii pe smalțul de culoare maro-închis. Știa că televiziunea se va năpusti asupra ei, fiindcă dobitocii ăștia săreau întotdeauna pe tot ce li se părea etnic, chiar dacă n-aveau habar despre ce era vorba. Dar mai întâi, trebuiau să o vadă!

Bătea cu unghiile-i lungi în birou, încercând să găsească un pretext ca să se furișeze până-n camera cu presa, când auzi voci pe coridor și se mai înveseli un pic. În clipa asta, își dorea atât de tare să se gândească și la altceva, că nu i-ar fi păsat nici dacă era vreun nebun care să vină să le spună de ce fusese asasinat JFK.

Prima care intră pe ușă fu o femeie albă și subțire, atât de tensionată încât i-ar fi cerut o mostră de urină, dacă femeia nu s-ar fi uitat din prima fix la ea, salutând-o respectuos.

— Bună dimineața. Sunt Grace MacBride. Am venit să-i vedem pe detectivii Magozzi și Rolseth.

— Îmi pare rău, toți detectivii sunt în ședință momentan…

Cuvintele i se opriră în gât în clipa în care îi văzu intrând și pe ceilalți. Ochii ei căprui și ageri măsurară dintr-o privire un individ îmbrăcat într-un costum lycra dintr-o singură bucată, de culoare galben strălucitor, atât de înalt și de slab încât i-ar fi putut folosi brațul pe post de crosă de golf; urmă o matahală bărboasă, cu părul prins în coadă și îmbrăcat în piele neagră; un tip palid, cu un costum absolut impecabil, care arăta ca și cum ar fi fost președintele unei mari companii; apoi o femeie frumoasă, minunat de grasă, cu o fluturare de gene care Gloriei nu i-ar fi ieșit nici în zilele ei cele mai bune, și îmbrăcată din cap până-n

picioare în culoarea ei preferată – portocaliu. Ca să vezi! O albă cu fler pentru modă…

— Suntem proprietarii companiei Monkeewrench, spuse Grace MacBride, atrăgându-i din nou atenția Gloriei asupra ei. Ni s-a cerut să venim în această dimineață.

Gloria mai aruncă o ultimă privire lungă trupei de circ, întrebându-se ce anume în lumea asta mare ar fi putut aduce laolaltă un grup atât de pestriț.

— Așa este. Vă am notați aici. Dar abia la zece. Ați venit cu aproape două ore mai devreme. Puteți să luați loc acolo…

— Nu. Nu avem timp.

Răspunsul lui MacBride venise iute și ascuțit și o bulversase pe Gloria preț de câteva clipe.

— Poftim?

— Trebuie să-i vedem numaidecât. Vă rog să-i chemați.

Ei, așa ceva era intolerabil. Cuvintele fuseseră destul de politicoase, ce-i drept, dar fuseseră spuse pe ton de comandă, și Gloria nu primea prea bine comenzile, mai ales când veneau de la o albă slăbănoagă și înțepată. Se ridică și se propti cu brațele în masă, folosindu-și statura ca să o intimideze.

— Ascultă, drăguță! Dacă-ți închipui că o să intru într-o ședință cu o grămadă de persoane înarmate ca să le spun că trebuie să lase totul baltă fiindcă domnișoara Grace MacBride vrea să-i vadă, cred că nu știi ce vorbești. Oi fi tu stăpână în lumea aia imaginară a ta, Monkeewrench, dar în lumea asta tu ești la dispoziția detectivilor și nu invers. Așa că te sfătuiesc să iei loc, fiindcă o să ai ceva de așteptat.

Grace MacBride nu-i răspunse decât cu un zâmbet.

•

O tablă pe roți fusese adusă în mijlocul sălii de ședință și pe ea fuseseră expuse fotografii de la morgă ale celor trei victime, fotografii de la

locurile crimelor și versiuni mărite ale fotografiilor utilizate în joc. Tabla era înclinată într-o parte.

Toată lumea se așezase în clipa în care Magozzi, Gino și șeful intrară în încăpere și toți se uitau la fotografii.

Era interesant, își spuse Magozzi. Majoritatea se uitau la fotografiile de la morgă și întorceau capul cât puteau mai repede. Polițiștii de la Criminalistică – polițiștii buni de la criminalistică – petreceau mult timp uitându-se la fotografii cu oameni morți, analizând detalii pe care membrii supraviețuitori ai familiei nu le vedeau niciodată, formând, fără să vrea, un fel de legătură cu niște oameni pe care nu-i cunoscuseră în timpul vieții, făcându-le un fel de promisiune tacită.

Pe de-o parte, era cam morbid, își spuse Magozzi, dar pe de alta era aproape înduioșător. Oricine credea că trebuie să-ți reprimi emoțiile ca să poți fi polițist la Criminalistică înțelegea lucrurile exact pe dos.

— Atenție, vă rog, ascultați-mă!

Magozzi puse un teanc gros de hârtii capsate pe masa din fața încăperii și se așeză pe o margine a acesteia.

— Tocmai le-am scos de la xerox. S-ar putea să avem noroc astăzi, mulțumită doctorului Rambachan, care a stat toată noaptea să se ocupe de victima de pe vaporul cu zbaturi. Și, ca o paranteză, țin să le mulțumesc tuturor celor care au lucrat ore suplimentare. Vă voi face o prezentare scurtă, dar dacă aveți chef de-o lectură ușoară mai târziu, raportul de autopsie este inclus în mapele pe care vi le voi da.

Se auziră câteva chicote și gemete somnoroase în timp ce unitatea specială, care nu era încă oficial o unitate specială, se alinia asemenea unui șir de zombi ca să primească materialele noi. Cei mai mulți dintre ei lucraseră o tură dublă cu o zi înainte și Magozzi se întrebă dacă nenorocitul responsabil pentru asta suferea acum la fel ca bieții oameni sau

dacă substanțele chimice care-i afectaseră creierul îl țineau și pe el treaz.

Luă ultima sorbitură din cana de cafea senzațională pe care i-o dăduseră femeile de la parter și continuă:

— Victima numărul trei este Wilbur Daniels.

— Îl chema Wilbur? întrebă Johnny McLaren.

El și sergentul de patrulă Freedman stăteau unul lângă altul în această dimineață, uniți de ceea ce considerau cu siguranță a fi eșecul lor personal de a împiedica tragedia petrecută pe vapor cu o noapte în urmă. Amândoi arătau epuizați și înfrânți.

Magozzi se uită de la unul la celălalt, apoi le aruncă un os.

— Ați făcut treabă bună aseară.

— Cum să nu! mormăi Freedman într-un sarcastic *basso profundo.* Operația a avut succes, dar pacientul a murit.

— Murise deja cu mult înainte să ajungeți voi acolo, îi aminti Magozzi, hotărând că, dacă mai aveau nevoie de multe bătăi pe umeri, trebuiau să meargă la departamentul de psihiatrie. În clipa asta, el nu avea timp de așa ceva. Wilbur Daniels, continuă el, patruzeci și doi de ani, identificat după amprentele luate în timpul unui stagiu militar, prin anii ’80. Nu a fost niciodată căsătorit și încă încercăm să-i găsim ruda cea mai apropiată. Lucrează… a lucrat ca reprezentant de piață pentru Devon Office Supplies din Washington timp de șase ani și fostul lui șef stă chiar în clipa asta ca pe ace la parter și așteaptă să fie intervievat. Te simți în stare, Louise?

— Cum să nu!

— De remarcat că dr. Rambachan a găsit urme de spermă în lenjeria lui și a stabilit că Wilbur Daniels a ejaculat cu foarte puțin timp înainte de momentul morții. S-a mușcat de asemenea singur de mână, probabil într-un moment de pasiune, prin urmare nu poate fi vorba de abuz sexual. Dacă

acest fapt are sau nu legătură cu ucigașul, nu știm încă.

— Poate se distra singur în baie și a avut parte de o mică surpriză, sub forma unui glonț în cap, sugeră Louise.

— E posibil. Sau poate că ucigașul l-a adus acolo ademenindu-l cu promisiunea unei după-amiezi de plăceri.

— Păi, dacă ucigașul nostru e bărbat, înseamnă că Daniels era poponar, spuse Louise cu nonșalanță.

— Nu ai voie să vorbești așa, Louise! o admonestă Gino.

Louise întoarse capul indignată.

— Ei, *eu* am voie să-i spun așa!

Își îndreptă apoi atenția din nou asupra lui Magozzi.

— Așadar, dacă era homosexual, cu ce avem de-a face? O serie de crime pasionale, poate?

— Nu putem spune, în momentul ăsta, zise Magozzi. Nu avem încă nicio informație despre fata de pe statuia cu îngerul, dar absolut nimic nu sugerează că joggerul ar fi fost homosexual. Dar că Wilbur Daniels o fi fost… asta e o posibilitate pe care nu strică s-o avem în vedere când ne interesăm ce a făcut înainte să urce pe vapor. Și cu asta ajungem pe pagina trei a raportului de autopsie. Conținuturile stomacale.

— Of, Doamne, nici n-am mâncat încă de dimineață! gemu detectivul Peterson. Se transferase recent din St. Paul, era slab ca un țâr și într-atât de palid, încât Magozzi se îndoia că buzele îi atinseseră vreo bucățică de carne în ultimii ani.

— Așa… În stomacul victimei s-a găsit în special bere și opt minicrenvurști în foietaj, în cea mai mare parte nedigerați. Exact genul de minicrenvurști care se vând la Steamboat Parker's Grill, lângă debarcader, și nicăieri în altă parte. A fost acolo cu mai puțin de o oră înainte să fie

împușcat pe vapor. McLaren, te duci acolo cu fotografia tipului imediat ce deschid. Poate și-l amintește cineva sau, chiar mai bine, poate că a fost împreună cu cineva. În cazul ăsta, avem șanse destul de mari ca persoana să fi fost ucigașul și putem face o schiță de portret pentru media.

Aaron Langer, venit direct de afară, fără să fi apucat să-și scoată haina și mănușile de piele, dădu buzna în sala de conferințe fluturând o hârtie în mână.

— Scuzați întârzierea! Tocmai am primit o identificare pentru fata din cimitir. Poate e ceva de care să ne putem folosi.

— Splendid. Spune-ne ce ai găsit.

Langer își scoase mănușile, luă o poză importantă și se adresă celor prezenți în încăpere.

— La Biroul de Persoane Dispărute s-a primit aseară un telefon de la vecinii noștri din Canada. Un cuplu din Toronto a raportat dispariția fiicei lor de optsprezece ani, după ce a luat un autocar Greyhound spre Denver, via Minneapolis. Autocarul a oprit acum două seri la terminalul din oraș, unde a făcut o escală.

— Chiar în noaptea crimei din cimitir, spuse Magozzi.

— Exact. Numele ei era Alena Vershovsky. A emigrat din Kiev împreună cu părinții ei, cu cinci ani în urmă. Și părinții ei sunt tot programatori, ceea ce s-ar putea însă să nu însemne nimic – jumătate dintre emigranții ruși sunt informaticieni. Dar e un detaliu ce merită reținut. În orice caz, un prieten de familie din Denver s-a dus ieri la autogară, dar fata nu era acolo. Tocmai am primit confirmarea amprentei dentare. Am trimis deja doi băieți la autogară și nu ne rămâne decât să ne rugăm să fi văzut cineva ce s-a întâmplat în noaptea aia de rahat.

Urmă un moment lung de tăcere. Nimeni nu-l mai auzise vreodată pe Langer vorbind vulgar.

— Sunt șanse să fi fost lesbiană?

— Nu s-ar zice. Se pare că avea agenda de întâlniri foarte încărcată. Dar cine știe? Poate îi plăceau și fetele, și băieții. De ce?

— E posibil ca victima de pe vapor să fi fost homosexual. Sperăm să găsim un punct comun.

Langer ridică din umeri.

— Nu-i nicio asemănare până acum.

— Bine. Să lăsăm asta deocamdată. O să trimitem oameni la autogară și la Steamboat Parker's să caute persoane care au fost văzute în ambele locații. O echipă încă mai lucrează la lista cu înregistrările pe site…

— N-o să ajungem nicăieri cu lista aia, se plânse Louise Washington. Am stat o tură-n plus azi-noapte ca să mă ocup de treaba asta și abia dacă am eliminat câteva nume.

Magozzi dădu mohorât din cap.

— Știu că merge încet, dar trebuie să insistăm. Freedman? Cum merg vizitele din ușă-n ușă?

— În timpul zilei? Încet ca un maraton de melci. Majoritatea celor care s-au înscris în joc cu adrese legitime se pare că au și slujbe legitime, fiindcă nimeni nu-i acasă. Avem de gând să reluăm raidul diseară. Doar că mi-ai luat o grămadă de oameni ca să-i duci la mall.

— Știu. Îmi pare rău, dar n-am avut ce face.

— Prezența noastră în stradă e compromisă? întrebă Malcherson.

— E subțire, domnule.

— Cât de subțire?

— Eu, unul, n-aș aștepta să se subțieze mai mult.

Magozzi dădu din cap.

— Ascultați! Vom primi ajutoare din partea departamentelor din țară. Ducem oameni oriunde există o gaură ce trebuie astupată. Gino, vrei să prezinți tu mallul?

— Da.

Gino se desprinse de zidul de lângă ușă și reuși să adopte o poziție semierectă.

— Cea de-a patra crimă din joc, oameni buni, are loc la mallul America.

Toată lumea începu să frunzărească dosarele, căutând scenariul crimei numărul patru.

— În rampele de parcare, nu? întrebă Louise Washington.

— Exact. Și având în vedere că nenorocitul a reprodus o crimă o dată la douăzeci și patru de ore, probabilitatea este foarte mare ca cea de-a patra să aibă loc azi. În parcare, într-o mașină. Nu se specifică marca sau modelul. L-am ratat la milimetru pe vapor și n-am vrea să facem și acum aceeași greșeală. Așa că am cercetat locația aseară, împreună cu Magozzi, am stabilit un orar de ture și am postat oameni de pază încă de la ora patru dimineața. Avem câte doi polițiști la fiecare nivel al parcării și cei din administrația mallului au sporit și ei măsurile de siguranță, asigurându-ne încă o persoană pe fiecare nivel. Au dublat și numărul de monitoare și de camere cu circuit închis.

— Așadar, e totul acoperit, spuse sergentul Freedman.

Gino pufni încet.

— Nici pe departe. Parcarea se întinde pe acri întregi, pe patru până la cinci nivele, cu spații pentru câteva mii de mașini. Chiar dacă-i cooptăm pe toți angajații din sistem, tot n-avem nici pe departe destui oameni ca să putem monitoriza un spațiu atât de mare cu atenția cu care ar trebui s-o facem.

— Ați văzut știrile azi-dimineață? Tot orașul știe că următoarea țintă e un cumpărător la mall. Nimeni n-o să se ducă azi acolo.

— Să te-audă Dumnezeu! spuse Gino. Dar mă-ndoiesc să fie așa. Știți cum stă treaba. Nimeni nu crede c-o să fie chiar el victima. Întotdeauna crezi că așa ceva li se-ntâmplă doar altora. O să asculte știrile și o să-și ia măsuri de precauție – o să aibă grijă să se uite pe bancheta din spate înainte să

urce în mașină, poate că o să meargă cu un prieten, nu singuri – dar nu uitați că la știri s-a menționat și prezența noastră acolo și din cauza asta mulți oameni o să se simtă în mai mare siguranță decât ar trebui. Și o să se ducă. Peste o sută de mii de oameni trec pe acolo în fiecare zi și, chiar dacă jumătate aleg să rămână acasă, tot mai rămân cincizeci de mii din care ucigașul să-și aleagă victima.

Încăperea se cufundă în tăcere preț de câteva clipe, apoi sergentul Freedman repetă sugestia pe care o făcuse și cu o zi în urmă, atunci referindu-se însă la ambarcațiunea cu zbaturi.

— Închideți-l.

— Pentru Dumnezeu, așa e! îl aprobă repede Johnny McLaren. Nu-i mare lucru, nu? Dacă închidem mallul, nu mai vin cumpărători și, dacă nu mai sunt cumpărători, nimeni nu mai este ucis. Ce avem de pierdut?

Gino clătină din cap.

— Îți spun eu ce avem de pierdut. Ce-o să facem? O să-l închidem pentru totdeauna? Asta ar fi în primul rând ilegal, în al doilea rând ar arunca întreaga economie a statului într-o criză și în al treilea rând ce-o să-l împiedice pe individ să aștepte până când se deschide din nou?

— Îl închidem doar până când reușim să-l prindem, sugeră Freedman.

— În momentul ăsta, spuse Magozzi încet, singura noastră șansă de a-l prinde pe acest individ este să-l pândim în locurile unde știm că o să acționeze. Dacă închidem mallul, pierdem șansa asta.

— Și dacă-l ratăm? insistă McLaren. Chiar voi ați spus că nu putem acoperi parcarea în totalitate. Dacă se strecoară pe lângă noi? Dacă mai moare încă un om, fiindcă nu ne-am îndurat să închidem nenorocitul de mall?

— Dacă l-am închide doar pentru câteva zile? întrebă Langer. Trimitem toți oamenii să se ocupe

de investigații din ușă-n ușă, la adresele de înregistrare pe site, poate găsim criminalul. Sau poate avem noroc la Steamboat Parker's sau la autogară. Poate l-a văzut cineva…

— Sau poate că nu, spuse Magozzi. Și poate că nici nu e pe lista de înregistrare. Poate că a intrat în joc printr-o portiță ascunsă pe care nici băieții de la Monkeewrench n-o pot depista. În cazul ăsta, ce facem?

Malcherson se ridică atât de brusc încât aproape că doborî scaunul.

— E posibil așa ceva?

Magozzi ridică din umeri.

— Orice este posibil. Ciudații de la Monkeewrench spun că nu, că este absolut imposibil ca vreun hacker să pătrundă în site-ul lor, dar asta a spus și CIA-ul înainte ca un puști de doar treisprezece ani să le descarce în propriul calculator fișierele ultrasecrete, ați uitat?

Tot sângele păru să se scurgă de pe chipul rozaliu al lui Malcherson.

— Ați spus că niciun jucător n-a trecut de crima numărul șapte, zise el, aproape în șoaptă.

— Dac-a intrat pe-o ușă din spate, le are pe toate.

— Dumnezeule mare!

Malcherson se scufundă înapoi în scaun.

— Cel puțin crima de data asta se petrece într-o locație clară, se amestecă Gino. De acum încolo, e tot mai rău. Următoarea victimă e un profesor într-o clasă. Aveți idee câți profesori sunt în orașul ăsta? Ce facem atunci? Acoperim toate școlile? Trimitem câte-un polițist în fiecare? Nu avem destui polițiști în toată țara pentru așa un perimetru. Și ascultați ce vă spun! Dacă închideți mallul America pentru a salva un cumpărător, va trebui să închideți și toate școlile din stat ca să salvați un profesor; și ca să-i scutiți pe micuții inocenți de trauma de a-și vedea profesorul cu creierii împrăștiați pe tablă…

— Gino… încercă Magozzi să-l întrerupă, dar Gino nu se mai putea opri – își pierduse controlul, volumul vocii urca treptat scara decibelilor, pumnii-i erau încleștați, fața stacojie.

— … Și uite-așa *cretinul dracului* o să paralizeze întregul oraș, fiindcă după profesor urmează paramedicul, și-atunci ce-o să mai faceți? O să opriți ambulanțele? Vă dați seama ce s-ar întâmpla dacă *medicii* ar rămâne cu toții acasă…?

O bătaie puternică în ușă îl făcu pe Gino să sară pur și simplu ca ars și Magozzi își spuse că, dacă nu făcuse atac de inimă în clipa aceea, probabil că n-avea să facă niciodată. Văzu chipul tuciuriu al Gloriei privind pe geamul ușii, asigurându-se că e totul în ordine înainte de a o deschide și de a păși înăuntru. Gino părea că e la un pas să o strângă de gât.

— Tipii ăla de la Monkeewrench sunt jos, spuse ea, și fac o zarvă înfiorătoare.

— Atunci ocupă-te de ei, Gloria! țipă Gino. Avem treabă aici.

— Bine, dar cred c-ar trebui să știți că regina albinelor…

— MacBride?

— Da, ea. Filfizoana aia cu părul negru… Mă rog, stă chiar în fața încăperii cu jurnaliști. A spus că, dacă nu apăreți în cinci minute, intră acolo și-ncepe să vorbească.

— Despre ce? întrebă Gino.

Gloria își ridică un umăr masiv, făcând metrii întregi de material maro-portocaliu care-i acopereau trupul să se miște într-un mod oarecum indecent.

— Despre cum polițiștii direct responsabili – și citez aici, mă-nțelegeți; nu sunt cuvintele mele, ci ale ei – stau și pierd vremea la etaj, ignorându-i pe oamenii de la parter, care au fost contactați de ucigaș.

Lui Magozzi i se tăie respirația. La fel și tuturor celorlalți.

— *Cum*?

— Asta a spus și *numai* asta a spus. Nu vrea să discute cu mine, doar cu voi doi.

— Adu-i aici! mârâi Gino.

— S-a făcut. Leo? Gino? Vreau să discut ceva personal cu voi pe hol.

Ieși pe ușă cu materialul învârtindu-se în jurul ei.

— Fumați, dacă aveți ce, spuse Magozzi sărind de pe birou, surprinzând privirea alarmată a lui Malcherson, ca și cum cineva chiar ar fi avut tupeul să-și aprindă o țigară într-o clădire guvernamentală.

Ieși împreună cu Gino în hol, în urma Gloriei, închizând ușa în spatele lor.

— Vrei să-mi spui ale cui erau amprentele de pe ăsta, Leo?

Băgă mâna printre faldurile imense ale rochiei și scoase telefonul lui Magozzi.

— Nu.

— Ei, nu știu ce piatră ai întors, dar ai reușit să trezești dragonul. Am primit o confirmare pentru amprente, dar FBI-ul o ține la secret. Nu-i niciun nume, nimic. Nancy din Latents a încercat să afle ce-i cu ele, dar nu i s-a spus decât că sunt marcate și că apar într-un dosar deschis. Dar abia acum vine partea interesantă. Îi știți pe-ăia doi de la FBI, din biroul șefului? La doar trei milisecunde după ce am primit telefonul, au început să se-nvârtă pe lângă biroul meu, cu un aer foarte nonșalant, zicându-mi: „Hei, știi amprentele alea pe care detectivul Magozzi le-a trimis aseară la verificare? Se pare că am pierdut numele, nu ni-l mai poți spune o dată?”

Gloria se opri, pufnind dezgustată.

— De parcă mă duceau pe mine cu asta, chiar dacă aș fi știut ceva! Deși nu știu, adăugă ea, accentuând cuvintele – Gloriei nu-i plăcea să fie lăsată pe dinafară.

Magozzi îi aruncă o privire lui Gino.

— Ce crezi?
— Din ce în ce mai curios…
— Fii atentă, Gloria, îți spun eu ce să faci. Spune-le că trebuie să vedem dosarul. Să ni-l trimită prin fax. Coborâm să ne uităm la el după ce terminăm aici.
— N-o să vrea să facă asta! V-am zis deja că dosarul e blocat.
— Știu. Dar tu spune-le, totuși.
— Și dacă refuză?
— Trage-le-o!
Gloria se strâmbă la el.
— Să le-o tragi tu! Eu am alte standarde.
Se răsuci pe călcâie și plecă unduindu-se în josul holului.
Langer și Peterson se pregăteau să plece în clipa în care Gino și Magozzi intrară din nou în cameră.
— Începem tura la mall într-o oră, îi explică Langer.
— Mai stați o clipă, zise Magozzi. Vreau părerea tuturor despre indivizii ăștia de la Monkeewrench.
— Bun, zise Langer, luând loc fericit. Chiar voiam s-o văd pe ciudata care urăște polițiștii și umblă tot timpul înarmată. MacBride, ai zis?
— Da.
— Oh, o să fie tare! spuse Louise, îndreptându-se spre filtru și turnându-și o cană de cafea. Împușcat în camera de ședințe.
— Am pus un om la ușă. Nimeni nu trece înarmat de băieții mei, spuse Freedman jubilând, în timp ce femeia trecea pe lângă scaunul lui.
Louise zâmbi și-l mângâie pe capul imens.
— Știu asta, iubitule. A fost doar o glumă.
— Ați văzut cu toții? întrebă Freedman uitându-se spre ceilalți. Mi-a spus *iubitule* și m-a mângâiat pe cap. Asta-i hărțuire sexuală!
— În visele tale, puiule!
— Acum mi-a spus *puiule.* Nu-s nevoit să suport așa ceva…

Magozzi îi privea din ușă, simțindu-se ca un învățător care-și vede clasa de derbedei scăpând de sub control… și era-n regulă. În meseria asta, să poți trece de la crime la șotii în doar câteva clipe era o binecuvântare. Era ceva vital.

Gino veni să se așeze lângă el, zâmbind în timp ce-o privea pe Louise scuturând o gogoașă pe capul lui Freedman, acoperindu-l de zahăr pudră.

— Polițiștii direct responsabili, spuse el.

— Mda.

— Și-o lași pe MacBride și gașca ei să intre aici și să vadă asta?

Magozzi ridică din umeri.

— Dacă tot ispășești pedeapsa, e mai bine să comiți și fapta.

— Magozzi?

Malcherson stătea lângă planșa cu fotografiile victimelor.

— Te-ntreb din pură curiozitate, cine era ucigașul în joc?

Magozzi se apucă brusc să-și îndrepte cravata.

— Șeful poliției, domnule.

• Capitolul 27

Când partenerii Monkeewrench pătrunseră în cameră, temperatura din încăpere păru să scadă cu zece grade. Magozzi n-ar fi putut spune dacă aisbergul care conducea grupul era cauza acestui fenomen sau dacă era doar manifestarea colectivă de ostilitate a unei încăperi pline de polițiști în defensivă. În caz că fusese cea de-a doua variantă, MacBride părea să ignore cu desăvârșire primirea rece.

Purta aceeași geacă de pânză groasă și cizmele englezești înalte, de călărie, pe care le purtase și la întâlnirea din mansarda Monkeewrench, cu o zi înainte. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, până la blugi și la tricoul de pe dedesubt. Magozzi hotărâse deja că, în ceea ce o privea pe această femeie, costumația nu era atât un stil, ci mai degrabă un fel de uniformă, servea o funcție pe care nu reușise încă s-o înțeleagă cu desăvârșire. Își spusese că purta blugi și tricou ca să se simtă confortabil și haina de pânză ca să ascundă arma, însă cizmele rămâneau un mister. Erau făcute din acea piele groasă și rigidă care nu se tocește niciodată, gândite să fie purtate la călărit, nu pentru mers pe jos și, după cum arătau, probabil încingeau piciorul foarte tare și erau al dracului de incomode.

Haina îi flutură deschisă în clipa în care intră, lăsând să se vadă tocul de armă gol și majoritatea privirilor din încăpere se îndreptară în acea direcție. Nimic nu-i neliniștea mai mult pe polițiști decât civilii înarmați.

Părul îi flutură în clipa în care se întoarse cu fața spre cei prezenți, negru și rebel pe cât de rece și calculată îi era ținuta și, în vreme ce polițistul din Magozzi se zbârli în fața aroganței posturii femeii, artistul din el fu din nou izbit de acea frumusețe

fizică pură ce te lasă înmărmurit preț de câteva clipe, fiindcă o întâlnești atât de rar.

Nu că frumusețea i-ar fi îmblânzit măcar cu o idee atitudinea țâfnoasă.

O salută cu o înclinare scurtă a capului și femeia îi răspunse în același fel, însoțindu-și gestul de o privire străpungătoare ce părea să fi fost un fel de provocare. Dar spre ce anume era îndreptată această provocare, Magozzi n-ar fi putut spune. Îi punea la îndoială competența? Costumul? Existența pe această planetă? Sau poate că toate la un loc. Dar lui Magozzi nu-i ardea de așa ceva în clipa asta; nu-l interesa decât ce avea femeia de spus.

Magozzi privi expresiile colegilor săi trecând de la furie la curiozitate în clipa în care ciudatul grup se strânse buluc în dreptul ușii. Grace MacBride, nervoasă și pregătită parcă să plece la vânătoare de vulpi; Roadrunner părând că nu se mai sfârșește, sclipind în costumul lui strălucitor de lycra, amintind deranjant de mult de un creion; mătăhălosul Harley Davidson, îmbrăcat în piele din cap până-n picioare, cu barbă și păr lung, prins în coadă; grasa Annie Belinsky într-o imposibilă costumație portocalie, emanând o senzualitate pe care nicio vedetă Playboy nu reușise vreodată s-o atingă; și Mitch Cross, al cărui aspect conservator părea de-a dreptul excentric în mijlocul celorlalți. Magozzi încă nu reușise să-i găsească locul exact în peisaj. Stătea retras într-o parte, cu un aer confuz, nelalocul lui, parcă la un pas să se topească.

Cross și șeful Malcherson aveau multe în comun, realiză Magozzi – de la costumele scumpe până la tensiunea crescută. Poate trebuiau să se întâlnească mai târziu la o bere și-un Xanax.

Gino se uită la pestrițul grup cu tâmpa uluire cu care s-ar fi uitat un veteran din cel de-al Doilea Război Mondial la festivalul Woodstock, apoi se

mișcă pe lângă perete, îndepărtându-se de nou-veniți.

Magozzi nu pierdu timpul cu politețuri și prezentări.

— Domnișoară MacBride, ne-ai stârnit curiozitatea și ai atenția noastră.

Grace nu pierdu nici ea timp cu amabilități. Făcu un pas în față și spuse ce avea de spus sec, cu aceeași emoție ca și calculatoarele de care era înconjurată toată ziua.

— Am primit un mesaj pe e-mail aseară cu titlul „De la Ucigaș".

Se auziră câteva râsete înăbușite din partea detectivilor. MacBride așteptă să înceteze.

— Mesajul în sine era mult mai creativ – o modificare inteligentă a ecranului grafic de deschidere a jocului. Întoarse privirea spre Magozzi. A văzut toată lumea cum arată pagina de început?

Magozzi dădu din cap.

— Au primit imaginea în mapa cazului. Scrie „Vrei să joci un joc?", dacă nu mă-nșel.

— Așa este. Se întoarse din nou spre restul celor prezenți în încăpere. Persoana care a trimis mesajul a modificat grafica și a scris în schimb „Nu joci!"

Magozzi simți un fior ridicându-i-se pe șira spinării. Sergentul de patrulă Freedman îl liniști însă numaidecât, mârâind cu vocea lui de bas:

— Probabil că primiți un milion de astfel de chestii, acum că presa a făcut legătura cu Monkeewrench. Cineva se ține de glume proaste.

Grace clătină din cap, uitându-se la polițistul mare și negru.

— Așa mi-am spus și eu aseară. Dar am primit încă un mesaj azi-dimineață.

Trase adânc aer în piept și expiră fără zgomot. Magozzi presupuse că aceasta era versiunea lui Grace MacBride a unui atac de nervi.

— Mesajul cel nou suna așa: „Wilbur și-a mușcat singur mâna. Nu-i stilul meu. Ești gata să joci acum?”

Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu clipi măcar.

Grace privi pe rând toate chipurile.

— Ei? Cum îl cheamă? Care e numele victimei de pe vapor?

Gino se desprinse de zid.

— Da, așa îl chema. Și numele nu a fost dat presei. La fel cum nu s-a menționat nici urma de mușcătură de pe mână. Ceea ce este de-a dreptul interesant. Se pare că voi aveți informații pe care numai criminalul ar putea să le știe.

Grace dădu din cap, cu o expresie împietrită.

— Atunci, nu încape îndoială. E-mailurile sunt de la criminal.

— Sau criminalul este unul dintre voi, sări numaidecât Gino. Vă trimiteți e-mailuri unul altuia și veniți apoi să vă bateți joc de polițiștii tâmpiți… Și ăsta e un scenariu destul de plauzibil.

Un murmur încet, dar evident nervos, se auzi dinspre grupul Monkeewrench. Grace le aruncă o privire tăioasă și toți amuțiră.

— Ai cópii după e-mailuri? întrebă Magozzi.

Grace clătină din cap.

— Au fost programate să se șteargă după ce sunt deschise.

— Foarte convenabil! zise Gino. În felul ăsta, nu le putem lua urma. Și nici nu puteți dovedi că nu le-ați trimis *chiar voi.*

Grace îl fixă cu privirea preț de câteva clipe lungi și, când vorbi, vocea îi tremura de furie.

— Ești un polițist tipic, domnule Rolseth, și, ca orice polițist, porți ochelari de cal.

Gino scoase un oftat lung și plin de subînțelesuri și ridică privirea în tavan.

— Deja ai hotărât că vinovatul este unul dintre noi și nu poți trece peste asta. Dar ai face bine să-ți revizuiești atitudinea. Fiindcă te înșeli, te înșeli amarnic! Și în timp ce-ți irosești resursele

investigându-ne pe noi, altcineva va continua să ucidă nestingherit.

Gino deschise gura, însă Malcherson ridică un deget, făcându-i semn să tacă.

— Eu sunt șeful de poliție Malcherson, domnișoară MacBride, și vă pot asigura că desfășurăm o investigație foarte largă. Nu ne concentrăm asupra niciunui suspect în particular, în acest moment.

De data asta, chicotele se auziră dinspre grupul Monkeewrench – știau ei prea bine cum stăteau de fapt lucrurile.

— Hai să analizăm asta deocamdată, spuse Magozzi. Așadar, ucigașul vă contactează, vă întărâtă. Vrea să jucați jocul. Ce dracu' înseamnă asta?

Grace ridică din umeri.

— Nu știm. Credem că vrea să încercăm să-l găsim. N-are niciun haz să te ascunzi, dacă nu te caută nimeni. Așa că asta am și făcut. E-mailurile în sine au dispărut, ce-i drept, dar nu și jurnalul de înregistrare. Am stat toată noaptea încercând să găsim urma primului mesaj. Și rețineți că, deși am găsit o locație specifică, credem că această locație este falsă. Persoana care a trimis mesajele este un informatician foarte priceput și toți suntem de acord că ne-a *desenat* practic o hartă cibernetică pentru ca să ajungem acolo când, cel mai probabil, mesajul fusese trimis dintr-o cu totul altă locație.

În acea clipă, Tommy Espinoza se ridică în picioare și se prezentă, apoi puse o serie de întrebări tehnice care, în ceea ce-l privea pe Magozzi, ar fi putut la fel de bine să fie în greaca veche. MacBride și clanul ei părură vădit impresionați de cunoștințele lui Tommy și, după cinci minute de întrebări și răspunsuri, se cufundaseră cu toții cu desăvârșire în ceața tehnologiei informatice, părând că se cunosc de când lumea.

Gino fu cel care îi întrerupse în cele din urmă, fără să facă nici cel mai mic efort de a-și ascunde iritarea din voce.

— Ascultați, nu pot decât să mă bucur că vă înțelegeți atât de bine, dar credeți că vă puteți continua conversația atât de aprinsă *după* ce ne spuneți și nouă, muritorilor de rând, de unde bănuiți voi că ar fi fost de fapt trimis e-mailul ăla?

Magozzi dădu din cap.

— Tommy, după ce terminăm aici, puteți merge în camera de interviuri ca să discutați aspectele informatice.

Tommy rânji spre Magozzi.

— Scuze, Leo, Gino…

— A fost trimis dintr-o școală catolică particulară, din nordul statului New York, spuse Grace.

— Școala Sfântul Petru a Sfintei Cruci, Cardiff, New York, specifică Roadrunner.

Nimeni nu vorbi.

— Speram ca această locație să însemne ceva pentru voi, să se lege în vreun fel de investigație, deoarece cu siguranță nu are nicio importanță pentru vreunul dintre noi.

Grace băgă mâna adânc în buzunarul hainei, scoase o hârtie împăturită, ruptă dintr-o agendă, și i-o întinse lui Magozzi.

— Ăsta e telefonul școlii. Nu-l vei găsi acolo, dar poate a lăsat vreun indiciu… intenționat sau nu.

Magozzi desfăcu hârtia și privi scrisul simplu și precis, ca de șablon, ce nu i-ar fi putut aparține decât lui Grace MacBride.

— O să verificăm.

— Știți ce? se auzi vocea lui Louise. Prima victimă era student la seminar. Poate se ducea acolo.

— Poate, spuse Magozzi. Sau poate găsim acolo vreun nume de pe lista de înregistrări.

Șansele erau atât de mici, încât aproape că râse cu voce tare, dar își spuse că n-ar fi fost de bun augur pentru moralul echipei. Măcar cât mai rămăsese din el. Nimic nu era vreodată atât de simplu.

— Dacă va continua să ne contacteze, continuă Grace, șansele de a repera adevărata locație vor crește. Greșeala pe care o fac cei mai mulți hackeri este să creadă cu aroganță că nu există nimeni mai bun ca ei și că este absolut imposibil să fie prinși. Așa că intră pe aceleași site-uri de mai multe ori decât ar trebui, jucându-se cu focul, lăsând urme cibernetice, până când, în cele din urmă, cineva le depistează și-i găsește. Nu contează cât ești de bun, există întotdeauna cineva mai bun ca tine. Întotdeauna!

Se uită la Roadrunner, care dădu din cap, apoi la Tommy, care-i zâmbi.

La fel era și în cazul criminalilor în serie, își spuse Magozzi. Începeau să se creadă invincibili când vedeau că scapă mereu, după fiecare crimă. Deveneau aroganți, poate ușor plictisiți și coborau ștacheta, lăsau indicii. Multe crime în serie erau soluționate tocmai din acest motiv.

Grace oftă.

— Vă puteți baza pe întreaga noastră cooperare, desigur.

Oferta era sinceră, dar din tonul cu care fusese spusă, era evident că, din punctul de vedere al lui Grace MacBride, asta însemna întovărășire cu inamicul.

— Îi vom comunica domnului detectiv Espinoza detaliile tehnice și, până când vom primi un nou e-mail, vom continua să încercăm să aflăm adevărata origine a mesajelor curente.

— Și ne veți informa în legătură cu orice mesaj nou primit, spuse Gino.

Era un ordin, nu o întrebare.

— Cu siguranță.

— Dacă primiți un e-mail la patru dimineața, vreau să mă sunați la patru și un minut. Puteți ruta e-mailul la calculatorul lui Tommy, ca să poată avea acces instantaneu la orice eventual mesaj nou intrat?

Grace dădu din cap, uitându-se la Tommy.

— Găsim noi o metodă. Stabilim o legătură on-line. Îți dau parola mea.

— Stai o clipă, o întrerupse Magozzi. Parola *dumitale*? Vrei să spui că mailurile astea ți-au fost trimise dumitale personal?

Grace MacBride ezită doar o fracțiune de secundă.

— Da.

— Nu companiei?

— Companiei, în general. Specific direcționate spre cutia mea poștală.

Louise Washington trase aer printre dinți.

— Uau! Ai vreun dușman, domnișoară MacBride?

— În afara acestei camere? Nu, nu cred.

Prietenii ei îi zâmbiră, până și Mitch Cross. La fel și o parte dintre detectivi.

Șeful Malcherson îi adresă unul dintre zâmbetele sale plăcute, bine studiate.

— Nu aveți niciun dușman în această încăpere, domnișoară MacBride. Niciun dușman în acest departament. Dacă vi se pare că suntem puțin cam duri cu dumneavoastră, e doar din cauză că ne aflăm cu toții într-o situație extrem de presantă. Sunt sigur că înțelegeți.

— Înțeleg perfect. Ieri, poliția a fost informată că va avea loc o crimă pe o ambarcațiune cu zbaturi. Nu era un perimetru mare, nu era prea greu de acoperit. Cu toate acestea, nu ați reușit nici să prindeți criminalul, nici să salvați viața unui om nevinovat. Îmi imaginez că un eșec de asemenea proporții creează multă presiune în departamentul dumneavoastră.

Acum chiar avea dușmani în cameră, își spuse Magozzi. Preț de câteva clipe, nimeni nu spuse nimic; toate perechile de ochi se fixară cu ură asupra lui MacBride. Gino fu, în mod previzibil, cel care ripostă.

— Ei bine, dacă tot te grăbești să împărți vina, n-ar strica să vă asumați și voi o parte. Dacă încă ne mai prefacem că ucigașul nu este unul dintre voi, atunci înseamnă că există altcineva, undeva în lumea largă, care urmează ca pe o hartă scenariul acestui joc de rahat pe care l-ați creat voi, psihopaților! Și puțin îmi pasă ce scuze vă găsiți ca să puteți dormi noaptea, realitatea rămâne că ne-am ales cu trei cadavre în două zile, cadavrele a trei oameni care n-ar fi murit dacă n-ați fi fost voi.

— Nu „voi”, domnule detectiv Rolseth, răspunse calm Grace. Eu. Jocul a fost ideea mea.

Dacă această confesiune ascundea vreun dram de remușcare, Magozzi nu-l sesiză. Însă nu putu să nu remarce tonul aproape tânguitor cu care rosti următoarele cuvinte:

— Ați închis mallul America?

Privirea i se plimbă de la un chip la altul, însă nimeni nu-i răspunse. În cele din urmă, se uită la Malcherson.

— Trebuie să-l închideți. Trebuie.

O mare parte dintre detectivi se foiră în scaun, poate ușor deranjați să se afle de aceeași parte a baricadei cu cineva care le spusese verde-n față că urăște polițiștii.

— Nu este o opțiune viabilă, spuse șeful poliției și era clar că nici el nu se simte în largul lui.

— N-ar fi prima dată, insistă Grace. Atunci când ați crezut că un prizonier evadat s-a refugiat în mall, ați evacuat întreaga clădire, l-ați închis în doar câteva minute.

Șeful Malcherson oftă.

— Nu am *crezut* că intrase în mall. Polițiștii care-l urmăreau l-au *văzut* intrând în parcare.

Reprezenta o amenințare evidentă și imediată. Situația de acum este total diferită.

Langer se ridică brusc.

— Apropo de mall…

Magozzi îi dădu aprobarea tăcută și-i făcu semn cu degetul arătător spre ușă.

— Bine. Tu și Peterson puteți pleca. McLaren, tu te duci la Steamboat Parker's. Louise, după ce termini cu șeful lui Daniels, alătură-te echipei de la autogară. Voi, ceilalți, vă ocupați de listele cu adrese de înregistrare. Țineți legătura cu Freedman. El pleacă pe teren.

— Domnule detectiv?

Roadrunner făcu un pas interminabil în față, fluturând niște hârtii.

— Am mai periat noi puțin lista de înregistrări. Ne-am zis că v-ar putea ajuta.

Magozzi se uită la Grace, care-i susținu privirea cu cea mai profundă răceală. „Perfect, își spuse. Eu mă duc și-i fur amprentele și ea îmi oferă ajutorul pe care i l-am cerut."

— Băieți, el este Roadrunner. Cum adică, ați mai periat-o?

— Păi… știți…

Ridică nervos din umerii osoși.

— Am avut grijă să aveți o adresă legitimă pentru toți cei care s-au înregistrat.

— Pentru *toți*? întrebă Gino. Toți cei cinci sute optzeci și ceva?

— Păi… da…

Și acum, toate părțile care alcătuiau trupul lui Roadrunner începură să se miște deodată. Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, colțurile gurii se strânseră într-un zâmbet vinovat, capul i se plecă în vreme ce umerii i se tot înălțau și coborau. Parcă ar fi fost un Pinocchio, manevrat de un păpușar nebun.

— Am primit multe comenzi de la persoanele care s-au înregistrat. Foarte multe. Aproape patru sute. Am comparat adresele de expediere cu cele

de pe cărțile de credit și apoi pe acestea cu… ăă… alte surse…

Magozzi își stăpâni un zâmbet, întrebându-se câte baze de date guvernamentale fuseseră sparte noaptea trecută, fără ca nimeni să aibă habar.

— Dar ce ați făcut cu numele și adresele false? Cele de genul „Claude Bilă”.

— Le-am găsit pe toate, spuse Grace MacBride, pierzându-și răbdarea. Nu au fost urme prea complicate, nimic care să sugereze că cineva de pe listă ar fi făcut vreun efort prea mare să-și ascundă identitatea. Unii dintre ei sunt doar niște copii care se distrează. Mulți sunt probabil oameni obișnuiți care încearcă să-și păstreze intimitatea ca să nu fie mai târziu bombardați cu e-mailuri. După părerea noastră, ucigașul nu e pe listele astea, dar dacă insistați să le verificați, aveți acum adevăratele nume și adrese ale fiecăruia dintre ei.

Magozzi luă hârtiile din mâna lui Roadrunner și se uită la ele.

— Bun. Asta ne-ajută. Dar dacă nu e aici…

— Înseamnă că a intrat în site pe o portiță ascunsă a programului, îi termină Grace gândul. Și asta înseamnă că are tot jocul.

Malcherson închise ochii.

•

Zece minute mai târziu, Magozzi era la biroul lui, în legătură cu Școala Sfântul Petru, așteptând pe fir, chinuit de acordurile scârțâite a ceva ce voia să semene cu o orgă.

Gino intră, cărând două pungi albe din care se ridica un miros dumnezeiesc. Scoase un sandvici uriaș cu friptură de vită și un pahar mare de cafea și i le puse în față.

— Pari supărat, Leo.

— O călugăriță m-a pus în modul de așteptare. E cam devreme pentru prânz, nu crezi?

Gino se uită la ceas.

— Devreme pe dracu’! E deja nouă și jumătate.

Se așeză la biroul lui, zâmbind fericit unui monstru cu trei etaje, cu carne de curcan.

Magozzi trecu telefonul pe difuzor și scârțâitul infernal se răspândi în întreaga încăpere. Gino aruncă o privire lungă telefonului.

— Dumnezeule, așa ceva ar trebui să fie ilegal.

— Toți se vând lui Muzak, în cele din urmă. Chiar și Bach. Ceva vești de la mall?

— E liniște pe frontul de vest, mormăi Gino cu gura plină.

Muzica de orgă se opri brusc și se auzi glasul tremurat al unei femei în vârstă.

— Alo?

Magozzi înhăță receptorul și se prezentă maicii superioare din congregația Sfântul Petru.

După cinci minute, Magozzi era pe deplin convins că Școala Sfântul Petru era o pistă cu desăvârșire moartă. Da, erau computere în școală, nu, elevii nu aveau acces nesupravegheat la ele; da, unii elevi aveau computere personale, dar când Magozzi îi spusese că investiga o triplă omucidere în Minneapolis, măicuța începuse să râdă.

— Nu veți găsi suspectul aici, domnule detectiv. Nu mai primim elevi mari de câțiva ani. Cei mai în vârstă elevi ai noștri sunt în clasa a cincea.

Și, desigur, angajații de la Sfântul Petru, foști și actuali, erau fie călugări, fie preoți și niciuna din aceste două variante nu corespundea profilului unui ucigaș maniac. Dar bătrânica fusese cooperantă, răbdătoare și cât se poate de drăguță, deși Magozzi nutrea o profundă neîncredere vizavi de maicile superioare drăguțe, întemeiată pe experiențele propriei copilării. Știa el că ascundea o linie mare de lemn pe undeva, prin faldurile negre ale robei.

Până la sfârșitul conversației, se pare că reușise s-o înduioșeze, căci măicuței i se făcu milă de al. Cu un „Fii binecuvântat” spus din toată inima, îl pasă surorii Mary Margaret de la Registratură.

Când în sfârșit termină și cu sora Mary Margaret, Gino dăduse deja gata cea mai mare parte din sandvici și jumătate dintr-o plăcintă cu ciocolată.

— Ei, ce vești din New York?

— Nu mare lucru. Probabil o pistă moartă, deși registratoarea lor e o maniacă și a pus on-line toate informațiile din ultimii treizeci de ani.

— Suspectă?

— Foarte puțin probabil. E o călugăriță de șaizeci de ani, în scaun cu rotile.

— Atunci de ce te-am auzit vorbind cu vocea ta sexy? Știu că ești singur de ceva vreme, dar nici măcar tu nu te-ai coborî într-atât încât să seduci o călugăriță bătrână și handicapată.

Magozzi zâmbi.

— Semăna la voce cu Lauren Bacall și i-am spus și ei asta. După care mi-a dat parola, ca să pot accesa datele.

— Grozav. Și ce facem acum? Printăm o listă cu toți elevii care au trecut vreodată pe-acolo ca să vedem dacă vreun nume se regăsește pe lista de înregistrări?

— Presupun că da, deși nu cred să ne-ajute la ceva. Cum se descurcă Tommy cu grupul vesel de la Monkeewrench?

— S-au îngrămădit cu toții în coșul ăla de gunoi căruia el îi spune birou și se agită întruna de parcar fi niște albinuțe la treabă. Am vârât capul pe ușă de câteva ori și m-am săturat să tot aud: „Frate, ce tare!" E un dezertor, dacă mă-ntrebi pe mine, asta e! Mai vrei să le luăm interviuri?

— Oh, da.

Magozzi își despachetă sandviciul și unse bucata de carne obscen de mare cu hrean ras dintr-un borcănaș de plastic. Se ducea dracului dieta lui! Apucase să ia o gură, când îl zări cu coada ochiului pe șeful Malcherson.

— FBI-ul a părăsit clădirea, spuse el.

Gino fu la un pas să scuipe bucata de curcan pe care-o avea în gură. Malcherson nu glumea niciodată – niciodată. Și fusese o glumă aproape bună.

— Hei, șefu'! Sunteți amuzant!

— Ce vrei să spui? Ce-a fost amuzant în ce-am spus?

Gino și Magozzi schimbară o privire și revenirăla expresiile impasibile.

— Nimic, domnule. Așadar, oficialii de la FBI au plecat. Sper că n-au plecat supărați.

Malcherson înconjură biroul și se uită fix la Magozzi.

— Ale cui erau amprentele pe care le-ai trimis aseară la identificare?

— Aș prefera să nu spun deocamdată.

Sprâncenele albe ale lui Malcherson se ridicară până la jumătatea frunții.

— Poftim?

Magozzi trase aer în piept.

— Șefu', nu încerc să vă țin pe dinafară, dar dacă vă spun dumneavoastră, dumneavoastră va trebui să le spuneți lor și nu sunt sigur că asta e o idee bună deocamdată. Va trebui să vă cer să aveți încredere în mine o vreme, vizavi de treaba asta.

Malcherson îl privi câteva clipe lungi, însă, în cele din urmă, sprâncenele îi reveniră la poziția obișnuită.

— Au spus că nici nu intră în discuție să ne lase să ne uităm la dosar, al cui o fi el, până nu le dăm numele care corespunde amprentelor.

Magozzi ridică din umeri.

— Înseamnă că n-o să ne dea dosarul oricum.

— Probabil că nu. Vă descurcați și fără?

— Încercăm. Vă anunț imediat ce aflăm ceva.

După ce Malcherson plecă, Gino se aplecă peste birou și spuse încet:

— Să știi că nu prea-mi place să mă pun cu FBI-ul pentru ăștia, amice.

— Vrei să le spui?

— Nici în ruptul capului. Am zis doar că nu-mi place. N-am spus că nu mă distrez. Totuși, tare-aș vrea să știu care e chestia de care o protejăm pe MacBride.

— O să aflăm asta chiar acum.

• Capitolul 28

Străzile din Calumet erau înghețate și nemișcate. Halloran își conducea mașina către serviciu, la două ore după ce Bonar plecase la biserică pentru a recupera cartușul găsit de părintele Newberry.

Minimele de temperatură înregistrate noaptea trecută bătuseră toate recordurile și dragostea orașului pentru Halloween avea cu siguranță să sufere din această cauză. Felinarele din fața caselor fuseseră deja împodobite cu știuleți de porumb și aproape fiecare verandă adăpostea cu mândrie cel puțin un dovleac scobit și deja scofâlcit, ca și cum ar fi tras prea mult aer între obraji.

Străzile din jurul biroului erau ciudat de pustii fără carele de televiziune care dispăruseră ca prin farmec în timpul nopții, după ce trecuseră douăzeci și patru de ore fără ca vreo moarte cumplită să se mai petreacă în oraș.

„Niște vulturi nenorociți”, își spuse Halloran, înjurând mai întâi presa, apoi frigul în clipa în care ieși din mașină, și în cele din urmă propria prostie, simțindu-și capul zvâcnindu-i la fiecare pas pe care-l făcea înspre birou. Își jură că n-o să mai bea în vecii vecilor atât de mult, așa cum făcea de altfel de fiecare dată când întrecea măsura.

Când în sfârșit se instală în spatele biroului, își vărsă o a treia cană de cafea în stomacul întors pe dos, semnă un teanc de cecuri de plată care așteptau pe masă și ceru dispecerei s-o cheme la birou pe Sharon Mueller, plecată pe teren. Își petrecu următoarea oră singur cu mahmureala lui și cu internetul, așteptând-o pe Sharon.

Fata intră veselă în birou, mirosind a aer proaspăt și a săpun, lucru ce nu prea se potrivea cu setul de cătușe care-i atârna la curea și cu arma ce se zărea în tocul de la subraț. Când își scoase

pălăria, părul scurt i se electriză și o mulțime de fire i se ridicară în toate direcțiile.

— Închide ușa.

— Îmi place cum începi, spuse ea, așezându-se de cealaltă parte a biroului și aruncându-i o privire provocatoare. Discutăm chestiuni de birou sau personale?

— De birou, firește.

— Fiindcă, dacă-i ceva personal, ar fi mai bine să tragem și jaluzelele.

Halloran clipi încet. Era foarte dureros să clipească în dimineața asta.

— Am primit aseară o informație în cazul Kleinfeldt.

— Știu. M-am întâlnit cu Bonar afară. Mi-a spus el. Ce-ți trebuie? O analiză în detaliu despre hermafrodiți, din partea unei puștoaice cu pretenții de psiholog?

Halloran oftă, întrebându-se de ce oare femeia asta își amintea întotdeauna tot ce spusese vreodată, cuvânt cu cuvânt.

— Cred că mi-am cerut scuze pentru vorbele astea.

— Ți-ai cerut? Eu nu-mi aduc aminte.

Nu mai înțelegea nimic. Îl sfâșia în bucăți și îi zâmbea în același timp, la fel cum mirosea a săpun, deși arăta ca o războinică. Își dădu capul pe spate, ca și cum ar fi sperat să găsească răspunsurile în tavan, însă junghiul de durere îl pedepsi numaidecât pentru o asemenea idioțenie.

— Vrei să lucrezi la asta sau nu?

— Da, vreau.

— Bine atunci. Soții Kleinfeldt – pe atunci își spuneau Bradford – au trăit în Atlanta timp de patru ani. După nașterea pruncului…

— Vorbești exact ca Bonar. În loc să-i spui „copil”, îi zici „prunc”, de parcă ar fi Isus sau mai știu eu cine… Care-i treaba?

— Suntem în ceață fără substantivul corect?

— Lasă prostiile! Asta-i ceva serios.

Halloran o privi preț de câteva clipe, așteptând ca mintea lui s-o ajungă din urmă pe-a ei, însă nu fu prea surprins să constate că asta nu se întâmplă. Copil, prunc… ce importanță avea?

— Eu încerc să-ți dau o însărcinare și tu mă iei cu probleme de semantică. Crezi că poți să taci măcar treizeci de secunde ca să apuc să-ți spun ce ai de făcut?

Sharon îl privi fără niciun cuvânt.

— Ei, poți?

Continua să se uite la el fără să spună nimic. În sfârșit, se prinse. Tăcea! Doamne, cât era de enervantă!

— Bine. Să ne-ntoarcem deci în Atlanta. Așadar, după nașterea copilului-pruncului-croncobaurului…

Colțurile gurii ei tremurară ușor.

— … soții Kleinfeldt s-au mutat în New York, unde au rămas timp de doisprezece ani. Copilul trebuia să meargă la școală, nu?

Împinse spre ea un teanc de hârtii proaspăt scoase de la imprimantă.

— Ai aici o listă cu toate școlile acreditate din oraș, de stat și particulare. Găsește-o pe cea care ne interesează.

Se lăsă pe spătarul scaunului, așteptând avalanșa de proteste care era sigur că o să urmeze. Habar nu avea câte școli erau – câteva sute, cu siguranță – știa doar că durase mai bine de jumătate de oră până să termine de scos lista la imprimantă.

— Ai de dat multe telefoane, știu. Poți aduce pe cineva la plata cu ora să te ajute, dar dacă găsești școala care ne interesează, vreau să vorbești tu personal cu administrația.

Sharon frunzărea maldărul de hârtii, ciudat de calmă având în vedere că Halloran se aștepta s-o vadă explodând dintr-o clipă în alta.

— Nu am nevoie de ajutoare, spuse ea cu un aer absent, uitându-se peste primele pagini în timp ce

se ridica și se îndrepta spre ușă. Dar lista asta nu e bună.

— Cum adică nu e bună lista? Sunt *toate* școlile acolo.

Dădu din mână, ca și cum n-ar fi avut timp să-nceapă să-i explice.

— Nu contează. Mă ocup eu.

Bonar intră în încăpere tocmai când Sharon ieșea. Mike avu impresia că cineva îi montase o ușă turnantă.

— Aș vrea să nu-și fi tuns părul, spuse Bonar.

— De ce?

Bonar se trânti în același scaun de pe care tocmai se ridicase Sharon.

— Nu știu. Mă sperie cu părul ăsta scurt. I-ai dat școlile?

Halloran dădu din cap.

— Toate cele cincizeci și ceva de pagini. A refuzat să-și ia pe cineva s-o ajute. Crede că se descurcă singură.

— E nebună!

— Știu. Pun pariu că într-o oră vine și plânge după ajutor.

Bonar zâmbi ușor, apoi expresia îi deveni dintr-odată serioasă.

— Nu sunt amprente pe cartuș.

— Mă așteptam.

— Și i-ai frânt inima lui *padre.* Mai că aș fi rămas eu la slujbă, ca să nu-l mai văd așa amărât, doar că mă făcea întruna eretic.

— Încearcă doar să te câștige de partea lui.

— În cazul ăsta, e un efort foarte subtil.

Își mișcă burta cu antebrațul, de parcă ar fi fost un animal mare pe care era nevoit să-l care după el, apoi își umezi un deget cu limba și începu să răsfoiască paginile agendei.

— Băieții au mai adunat câteva informații ieri. Nu s-au înregistrat zboruri duminică pe niciun aeroport pe o rază de o sută cincizeci de kilometri. Nici la hoteluri nu a apărut vreun client suspect.

Doar cupluri, în cea mai mare parte, și vreo câțiva vânători, dar toți au alibi. Se pare că ucigașul nostru a venit cu mașina, și-a făcut treaba, apoi a plecat imediat. Și nu avem nici cea mai mică șansă să aflăm de unde a venit sau încotro s-a dus. Am verificat toate amenzile date în district week-end-ul ăsta, doar-doar o fi oprit cineva vreun individ mânjit de sânge care încălcase viteza, dar n-am avut noroc. Am pus deoparte amenzile luate de șoferii care călătoreau singuri, fără pasageri, poate o să ne folosească mai târziu, dar părerea mea e că umblăm după cai morți, sincer.

— Mă scuzați!

Sharon bătu ușor în ușă, apoi intră.

— Te-ai răzgândit în legătură cu ajutoarele?

Sharon trase un scaun dintr-un colț și se așeză lângă Bonar.

— Ajutoare…? Oh, firește că nu.

Scoase un carnețel din buzunarul de la piept.

— Am găsit școala la care a mers copilul.

Halloran se uită la ceas, apoi îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Aveai sute de școli pe lista aia și vrei să-mi spui că ai găsit-o pe cea care ne interesează în doar cincisprezece minute?

— Nu, școala am găsit-o în cinci minute. Zece minute am discutat la telefon.

Bonar și Halloran o priveau amândoi cu gurile căscate.

Sharon ridică din umeri, ușor jenată.

— Am avut noroc.

— Noroc?

Sprâncenele groase ale lui Bonar erau pe la jumătatea frunții.

— Asta numești tu noroc? Pe legea mea, femeie, vino-ncoa' să te-ating și să mă duc să-mi iau bilet la loto.

Sharon chicoti ușor și Halloran își dădu seama că era pentru prima dată când o auzea scoțând un sunet atât de dulce. Era aproape înfiorător.

— Ți-am spus că nu mi-ai dat lista care trebuia, Mike, așa că am făcut alta… Sper că nu o voiai înapoi, nu? Cântărea o tonă. Am aruncat-o la gunoi.

Halloran clătină încet din cap, încercând să nu pară complet idiot.

— În orice caz, din câte mi-a spus Bonar despre părinții ăștia înfiorători, mi-am zis că nu și-ar fi dorit să-și țină copilul prea aproape. Și asta înseamnă că l-au trimis la internat. La o școală catolică, desigur, având în vedere cât erau de fanatici. Și cât mai departe posibil de New York, fără să depășească însă granițele statului, ca să beneficieze de scutirile de taxe de școlarizare. Și să știți că nu sunt chiar atât de multe astfel de școli.

Se opri să tragă aer în piept și deschise carnețelul.

— Și aici spun că am avut noroc. Ce-i drept, lista e scurtă, dar am găsit școala din a doua încercare.

Puse carnețelul pe birou și-l întoarse cu fața spre Halloran, ca și cum acesta chiar i-ar fi putut descifra scrisul.

— E stenografiat?

Sharon se încruntă și se aplecă să se uite.

— Nu, nu e stenografiat. E scris cât se poate de clar, vezi?

Împunse mâzgăliturile cu degetul.

— Școala Sfântul Petru a Sfintei Cruci, din Cardiff. E un orășel din regiunea Finger Lakes. Maica superioară e acolo de prin șaizeci și din clipa în care i-am menționat numele Bradford a știut exact la cine mă refer. Își amintește copilul fiindcă părinții nu au venit niciodată să-l vadă în cei doisprezece ani cât a locuit acolo.

Se opri și se uită de la unul la altul, apoi adăugă în șoaptă:

— Nici măcar o dată.

— Isuse! murmură Bonar, apoi niciunul nu mai spuse nimic preț de câteva clipe.

— Continuă, spuse Halloran. Ne-ai făcut rost de un prenume?

Sharon dădu din cap cu un aer absent, privind pe fereastră.

— El. Un băiețel pe nume Brian. Avea cinci ani când l-au lăsat acolo.

Halloran o așteptă să revină la atitudinea ei obișnuită, știind că nu va dura mult. Nu te puteai lăsa copleșit de emoții când lucrai cu copiii abuzați, îi spusese ea odată. Te paralizau, deveneai complet ineficient. Două secunde mai târziu își pironi din nou privirea ascuțită asupra lui, cu ochii-i căprui ageri ca întotdeauna și Halloran se întrebă dacă nu cumva o plăcea mai mult așa cum fusese mai înainte.

— Cei de la școală știau că e hermafrodit? o întrebă el.

— Nu de la soții Bradford, dar au aflat destul de curând, la primul control medical. „Anomalia” a numit-o maica superioară, o scorpie cu pretenții de *delicată*… Iartă-mă, uit mereu că ești catolic.

— Decăzut.

— Mă rog… În orice caz, de vreme ce le-a fost prezentat drept băiat în clipa în care a fost adus acolo, s-au purtat cu copilul ca și cum ar fi fost băiat. Din câte mi-a spus maica superioară, doctorul și câteva măicuțe au fost singurii care au știut vreodată adevărul.

— Ce, școala asta avea dușuri individuale? Băi în fiecare cameră? întrebă Bonar.

Sharon zâmbi trist:

— Hermafrodiții nu prea au obiceiul să-și dea jos chiloții în fața altora, mai ales când situația lor este evidentă, cum se pare că este în acest caz.

Își luă carnetul de pe birou și răsfoi câteva pagini.

— Părinții lui n-au mai apărut niciodată, nici n-au mai sunat. Au plătit taxa în întregime în clipa

când l-au adus la internat. Cât despre copil… era singuratic, firește, dar foarte deștept. Și-a luat diploma de liceu la șaisprezece ani, apoi a dispărut și el. Școala a primit o cerere de copie după foaia matricolă doi ani mai târziu. În afară de asta, n-au mai auzit niciodată nimic de el.

Halloran oftă prelung și se lăsă pe spate.

— Unde au trimis foaia matricolă?

Sharon zâmbi vag.

— În statul Georgia, în Atlanta. Interesant, nu? Dar maica superioară a mai spus ceva ce mi s-a părut și mai interesant.

Se opri – intenționat, după părerea lui Halloran – zâmbind șmecherește, ca un copil care știe un secret.

— Vrei să te rog în genunchi?

— Nici nu știi cât de mult!

Bonar râse.

— Haide! Ce ai aflat?

Sharon trase aer în piept și înghiți în sec.

— Maica superioară mi-a spus că, în toți anii cât a stat la școala asta, n-a primit niciodată un telefon de la vreo instituție de aplicare a legii și tocmai în această dimineață a primit dintr-odată două.

Halloran se încruntă.

— De la tine și de la cine altcineva?

— De la poliția din Minneapolis.

— Ți-a spus ce voiau?

— Ceva în legătură cu computere și adrese de e-mail. Dar asta-i tot ce mi-a spus. Călugărițele astea au impresia că încalcă taina spovedaniei ori de câte ori deschid gura. Mi-a zis că trebuie să sunăm în Minneapolis dacă vrem să aflăm mai multe.

Rupse o hârtie din caiet și i-o întinse lui Halloran.

— Ai aici numele și numărul tipului care a sunat. Poate nu-i nimic, dar mie coincidența mi se pare prea mare. Instinctul îmi spune că ceva nu-i în regulă.

— Detectiv… ce scrie aici? Nu înțeleg nimic.

— Magozzi. Detectiv Leo Magozzi.
— Și „C”-ul ăsta de la ce vine?
Sharon zâmbi.
— Criminalistică.

• Capitolul 29

Magozzi hotărî să-i interogheze pe partenerii Monkeewrench în camera de ședințe. Psihologii ar fi trebuit să-i spună că făcea o mare greșeală. Era un spațiu prea mare, prea deschis. Spațiile înguste și închise reprezentau un atu important atunci când încercai să obții informații pe care interogatul nu voia să le dea. După doar câteva ore petrecute în camerele mici de interogatoriu de la parter, majoritatea oamenilor spuneau absolut totul, doar ca să iasă de acolo.

Însă Magozzi nu avea câteva ore ca să-i obosească psihic pe cei cinci. Dacă voia să înceapă un război al nervilor, trebuia să se bazeze pe un atac frontal. Înainte de sosirea celor cinci, aranjă scaunele în linie în fața camerei – nu în semicerc, ca la grădiniță, care să confere sentimentul de siguranță, și fără birouri sau mese în spatele cărora să se ascundă. Îi lăsa deschiși, vulnerabili, fără nimic între ei și tabla de pe care morții îi priveau din fotografii lucioase de douăzeci pe douăzeci și cinci.

Adoptă poziția obișnuită, cocoțat cu un picior pe masa din față, ca un profesor prietenos care-și privește clasa. Dar aranjase scaunele foarte aproape de masă, la mai puțin de un metru distanță. În felul ăsta știa că le invadează spațiul și, la cum îi cunoștea pe acești oameni, chestia asta avea să-i incomodeze destul de tare.

Gino îi aduse, îi băgă în încăpere, închise ușa apoi se sprijini de ea cu brațele încrucișate la piept.

— Vă rog să luați loc, spuse Magozzi făcându-le semn spre linia de scaune și urmărindu-i mut de uimire cum îi distrug instinctiv naivele încercări de dominare psihologică.

Fără o clipă de ezitare și fără a schimba măcar vreun cuvânt între ei, își mutară toți scaunele ceva mai departe de masa lui, aranjându-le fix în

semicercul pe care Magozzi încercase să-l evite. Cu MacBride în centru și cu ceilalți răspândiți evantai în jurul ei, ca și cum ar fi vrut s-o protejeze. Magozzi se întrebă dacă ei își dădeau seama cât de evidentă le era atitudinea.

Apoi, în sfârșit, se uitară la fotografii; de la prima până la ultima. La studentul de douăzeci și unu de ani pentru care joggingul se dovedise un mod deloc sănătos de a-și petrece timpul liber; trăsăturile tinerești îi erau la fel de senine și de lipsite de griji pe cât îi fuseseră probabil și în timpul vieții. La Wilbur Daniels, a cărui față lată, cu mușchii lăsați, arăta înșelător de inocentă pe masa de autopsie. Și la rusoaica de șaptesprezece ani al cărei chip de copil îți sfâșia pur și simplu inima, după ce tot machiajul îi fusese înlăturat. Rambachan făcuse asta cu nesfârșită gingășie, înainte ca maică-sa să vină să o vadă.

Grace MacBride privi în liniște fiecare fotografie în parte timp de câteva clipe lungi, ca și cum s-ar fi forțat să o facă, ca și cum ar fi simțit-o ca pe un fel de datorie față de victime. Ceilalți le aruncaseră priviri foarte fugare – nu era niciun masochist printre ei; cu excepția lui Roadrunner, poate.

Fotografiile făcute la locul crimelor erau și ele acolo, cópii terifiante ale celor incluse în joc. Roadrunner nu-și putea dezlipi ochii de imaginea fetei întinse pe îngerul de piatră, amintindu-și, fără doar și poate, noaptea în care se întinsese el însuși în exact același loc, creând, practic, scenariul morții bietei fete.

— Dumnezeule mare! murmură el, apoi, în sfârșit, reuși să privească în altă parte.

Annie Belinsky îi aruncă lui Magozzi o privire încărcată de ură.

— Lovitură ieftină, domnule detectiv.

Magozzi nu se obosi să pretindă că nu o auzise.

— Nu le-ați văzut și când ați fost aici mai devreme?

— Ba sigur că le-am văzut, spuse Annie, strângându-și furioasă buzele de culoarea dovleacului. Doar că atunci nu se uitau *direct* la noi.

— Vreți să întorc tabla, ca să nu fiți nevoiți să le vedeți?

Harley Davidson își foi în scaun trupul mătăhălos și hainele de piele îi scârțâiră.

— Ce aș vrea eu, spuse el, ar fi să spui dracului o dată ce ai de spus ca noi să putem să plecăm de aici și voi să începeți să-l căutați pe nenorocitul ăsta!

Magozzi ridică sprâncenele.

— Bun. Înseamnă că vrem toți același lucru.

Îi privi pe rând, încet, insistând îndelung, lăsând pe fiecare să interpreteze gestul cum vrea. Încăperea se cufundase într-o tăcere mormântală.

— O să vă prezint situația așa cum o văd eu, apoi veți hotărî singuri dacă ne răspundeți sau nu la întrebări. Și va trebui să suportați consecințele acestei hotărâri.

— Ce? Nu ne strângeți degetele în ușă? întrebă mușcător Mitch Cross.

— Nu mai facem de mult asta, imbecilule! mârâi Gino din ușă, confirmând că el și Mitch Cross n-aveau să fie probabil niciodată prea buni prieteni. Durează prea mult.

Magozzi îi aruncă o privire de avertisment, apoi se întoarse din nou spre ceilalți.

— Problema este că voi cinci sunteți mult prea implicați în acest caz și, cu cât trece mai mult timp, cu atât apar mai multe semnale de alarmă. La început, am crezut că o să fie simplu. Că avem de-a face cu un psihopat care v-a jucat jocul pe net și și-a zis c-ar fi amuzant să-l pună în practică. Apoi am aflat că niciunul dintre voi nu este cine se pretinde a fi, că ascundeți cu toții ceva. Nu știm dacă sunteți criminali la pândă, victime speriate sau poate și una, și alta. Poate că există chiar mandate de arestare pe numele voastre adevărate.

Poate sunteți în război cu mafia… Nu știm. Și acum veniți să ne spuneți că primiți mesaje de la criminal. Poate că vouă nu vi se pare că există o legătură între ceea ce se întâmplă azi și ce s-a întâmplat acum zece ani de v-a făcut pe toți să dispăreți fără urmă, dar din punctul de vedere al unui observator imparțial, voi toți, și în special Grace MacBride, sunteți atât de adânc implicați în toată povestea, încât ar trebui să fii orb ca să nu-ți dai seama.

Roadrunner aruncă o privire neliniștită prietenilor lui. Annie Belinsky, care stătea lângă el, îi strânse mâna, fie ca să-l liniștească, fie ca o avertizare. Lunganul trase adânc aer în piept, parcă prea adânc pentru un bărbat atât de slab.

— Ce ştim noi deocamdată, continuă Magozzi, este că Grace MacBride locuiește într-o fortăreață, înarmată până-n dinți. Și am mai aflat, chiar acum câteva ore, că este implicată într-un caz deschis de investigație al FBI-ului.

Toți cinci tresăriră deodată, ca un singur organism.

— Cum dracu' ai aflat asta? întrebă Harley.

Grace se uita la el, fixându-l cu privirea ei albastră și rece, care ascundea cu desăvârșire orice emoție. După o clipă, își strânse buzele.

— La dracu', telefonul! Mi-ai luat amprentele.

Magozzi dădu din cap.

— FBI-ul le-a identificat, dar deocamdată refuză să ne spună ce-i cu ele. Nu știu dacă ești suspectă sau victimă în cazul lor, dar întreaga situație începe să se-mpută. Tocmai ați urcat cu toții considerabil pe lista noastră de suspecți și, cu cât continuați să ne ascundeți informații, cu atât mai sus ajungeți.

Mitch sări de pe scaun cu o impulsivitate care-i surprinse până și pe prietenii lui. Gino străbătu cei trei pași care-i despărțeau atât de repede încât nimeni nu-l văzu mișcându-se – experiența îl

învățase că mișcările brusțe ale suspecților la interogatoriu nu prevesteau niciodată nimic bun.

— Nu vă putem spune nimic! strigă Mitch și Magozzi remarcă ce cuvinte folosise – *nu putem,* nu *nu vrem*.

Gino se opri, rămânând însă în continuare cu ochii-n patru.

— De ce nu?

Mitch avea nări foarte delicate pentru un bărbat, care se umflau vizibil atunci când respira prea greu.

— Fiindcă viața lui Grace depinde de asta!

Clipi, parcă dintr-odată confuz, speriat poate de tonul propriei voci ridicate.

— Stai jos, Mitch, spuse încet Grace MacBride. Te rog.

Toți se întoarseră spre ea, surprinși parcă să o audă vorbind. Mitch ezită, apoi se așeză la loc pe scaun. Arăta ca un câine bătut.

— Grace, nu! spuse Annie blând. Nu e cazul. De data asta e cu totul altceva. Ce s-a întâmplat atunci nu are nicio legătură cu ce se-ntâmplă acum.

— Sau poate că doar sperați voi să nu aibă, sugeră încet Magozzi.

— La dracu', nu!

Harley Davidson se uita fix la el, scuturând atât de tare din cap încât coada i se bălăngăni la spate.

— Nu merită riscul.

— Și eu zic la fel, mormăi Roadrunner cu privirea fixată în podea și Magozzi bănui că era maximul de sfidare pe care o putea manifesta acest bărbat, evident extrem de timid.

Grace MacBride trase aer în piept, apoi deschise gura să vorbească.

— Grace! șuieră Annie oprind-o. Sunt polițiști, pentru Dumnezeu! De când ai tu încredere în polițiști?

— Ce? Nu credeți că poliția vă apără? întrebă Gino sarcastic.

Annie se răsuci spre el:

— Polițiștii – niște polițiști ca voi – au adus-o la un pas de moarte!

Magozzi și Gino schimbară o privire rapidă, însă niciunul nu spuse nimic. Apăruse o fisură în zid și amândoi știau că de-acum încolo tot ce puteau face era să aștepte.

— Mi-au luat amprentele, spuse Grace MacBride. Oricum, din clipa asta e doar o chestiune de timp.

Stătea dreaptă în scaun, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu cotul stâng ușor depărtat pentru a face loc tocului de armă.

— Acum zece ani, eram cu toții în ultimul an la Georgia State, în Atlanta.

— La dracu'! spuse Harley, închizând ochii și clătinând cu tristețe din cap.

Ceilalți se cufundară în scaune, văzând cum situația le scapă de sub control, dar conștienți că nu pot face nimic în legătură cu asta.

— Cinci persoane au fost ucise în campus în acea toamnă, continuă Grace cu o voce brutal de monotonă, fixându-l cu privirea pe Magozzi.

— Isuse, murmură Gino involuntar. Mi-aduc aminte. Ați fost acolo?

— Oh, da!

Magozzi dădu grijuliu din cap, amintindu-și să respire. Nu știuse niciodată ce îi determinase pe cei cinci să dispară, dar un asemenea coșmar fusese ultimul lucru la care se așteptase. Își amintea crimele și valurile acide stârnite de presă în jurul lor.

— Ăsta este cazul din dosarul FBI?

— Exact.

— Dar nu are sens. De ce țin dosarul secret? Oricum s-a vorbit despre el la știri săptămâni întregi.

— Nu s-a spus chiar totul, zise Annie sec. Anumite aspecte nu au fost niciodată făcute publice. Nici măcar poliția din Atlanta nu știe totul și FBI-ul vrea ca lucrurile să rămână așa.

Magozzi nu comentă. Desigur, FBI-ul ar fi putut sigila un dosar pentru a-și ascunde propriile greșeli, dar era posibil să facă lucrul ăsta și pentru a proteja dovezile sau martorii.

— Bine.

Se uită la Grace. Era albă ca varul, evident încordată, cu privirea ațintită fix în față.

— Să înțeleg că ai fost suspectă sau cel puțin cunoștință de-a victimelor.

Grace vorbi cu emoția cuiva care citește o listă de cumpărături:

— Kathy Martin, Daniella Farcell – colegele mele de cameră. Profesorul Marian Amburson, consilierul meu, și instructorul meu de artă, Johnny Bricker. Am fost împreună o vreme și am rămas apropiați și după ce ne-am despărțit.

Se uita în continuare la el, dar nu mai spunea nimic.

— Sunt patru, o îmboldi Magozzi cu blândețe și Grace dădu aproape imperceptibil din cap.

— După cea de-a patra crimă, fiindcă fusesem atât de apropiată de toate victimele, poliția din Atlanta a stabilit că sunt ceea ce se cheamă o țintă indirectă. Că ucigașul încerca de fapt să mă pedepsească pe mine, eliminându-i pe cei la care țineam, pe oamenii de care depindeam. Așa că mi-au dat o prietenă nouă, ca să-i întindă o cursă criminalului. Libbie Herold, FBI, anul doi la academie. Era foarte bună. O adevărată profesionistă. În a patra zi de când devenise colega mea de cameră, a omorât-o și pe ea.

Magozzi îi susținu privirea, fiindcă femeia părea să-i impună acest lucru. Toți ceilalți se uitau în altă direcție, în pământ, la mâini, pe pereți… unde te uiți atunci când vrei să te distanțezi de ceea ce se petrece în jurul tău. După ce trecu un interval de timp rezonabil, dacă așa ceva ar fi putut fi posibil, Magozzi o întrebă:

— Dar grupul vostru? Erați prieteni în acel moment?

Grace dădu din cap și buzele i se curbară într-un zâmbet ce nu ascundea niciun pic de umor.

— Mai mult decât prieteni. Eram o familie. Și încă suntem. Și da, FBI-ul ne-a cercetat pe toți…

— Cu lupa, s-ar putea spune, accentuă Harley.

Era roșu la față și vorbea pe un ton amar.

— Și să nu credeți că nu știm la ce vă gândiți acum, continuă el. Și cu poliția, și cu FBI-ul a fost la fel. Fie Grace își omora propriii prieteni, fie, și mai probabil de vreme ce niciunul dintre noi nu concepea așa ceva, unul dintre noi era criminalul. Li s-a frânt inima când n-au putut să pună crimele în cârca noastră, presupunând că asemenea jigodii au inimă.

Pentru prima dată, Magozzi vedea acea latură a lui Harley Davidson cu care n-ar fi vrut să se întâlnească pe o alee întunecată. Nu era doar amărât; spumega cu o furie ce nu se potolise niciun pic în toți acești ani. Magozzi văzuse același lucru la Grace MacBride. Se vedea câte puțin în toți și chestia asta îl neliniștea. Nu numai că nu aveau încredere în polițiști – îi urau din tot sufletul. Se întrebă dacă vreunul dintre ei era într-atât de nebun încât să ucidă. Sau poate lucrau toți împreună, de ce nu? Harley cu siguranță părea în stare. Stătea cu capul plecat și cu pumnii încleștați pe genunchi.

Uriașul trase de câteva ori aer în piept și expiră încet, încercând să se calmeze.

— În orice caz, FBI-ul a vrut să încerce un alt plan, dar Grace a hotărât că nu vrea să le mai facă jocurile. Nu voia să aștepte ca ucigașul să ne elimine pe toți. Așa că am dispărut.

Făcu un semn cu capul spre Roadrunner.

— El e geniul care a făcut totul posibil. Ne-a șters pe toți din sistem. Din câte știm noi, FBI-ul încă mai bâjbâia pe întuneric până când le-ați trimis voi amprentele lui Grace. Și pentru acest lucru, domnule detectiv, îmi doresc din tot sufletul

să-ți putrezească ouăle, încetul cu încetul, până când o să-ți cadă.

Magozzi schiță un zâmbet vag.

— Ce-i drept, amprentele au pus FBI-ul pe jar și acum înțeleg de ce. Nu au arestat pe nimeni nici până-n ziua de azi, nu-i așa? Și domnișoara MacBride era singura lor legătură cu…

— O foloseau drept momeală!

Și Mitch Cross era furios, dar furia lui era mai rece decât a lui Davidson și, tocmai din acest motiv, mai înspăimântătoare.

— Și acum, spuse Harley, mulțumită dumitale, știu unde suntem și au aflat și noua identitate a lui Grace. Iar criminalul nu mai trebuie decât să le acceseze baza de date…

— Nu le-am dat niciun nume cu amprentele, îl întrerupse Magozzi, lăsându-l pe Harley cu gura deschisă la ultimul cuvânt. Singurii oameni care știu că sunt ale lui Grace MacBride se află în această cameră. Iar în ceea ce ne privește pe noi, nu văd de ce lucrurile nu ar rămâne așa.

Harley închise gura, însă continuă să-l privească pe Magozzi cu suspiciune.

— Ei, ia stați o clipă!

Gino se duse la biroul din față și se așeză la acesta, cu ochii fixați pe suprafața zgâriată.

— Vreți să-mi spuneți că ați dispărut pur și simplu și-ați lăsat totul baltă? Trei ani de facultate, prietenii, familiile…?

— Nu avem familii, spuse Roadrunner privindu-l încruntat, ca și cum detectivul ar fi trebuit să știe asta. Tocmai asta ne-a și adus împreună. Toată lumea din campus pleca acasă de sărbători și noi rămâneam singurii oameni care mai mâncau la cantină. Ne spuneam Clubul Orfanilor.

Zâmbi și Magozzi remarcă uluit că amintirea părea să fie una plăcută.

Mitch Cross își reluase aerul de superioritate, acum că toate secretele fuseseră aflate și nu mai avea de ce să se înfurie.

— Așa că acum știți totul. Ești mulțumit, Magozzi?

Îi folosi numele ca pe-o armă, evitând intenționat să-i menționeze funcția.

— Nu pe deplin. Dacă domnișoara MacBride nu a fost niciodată ținta directă în Atlanta și dacă voi, ceilalți, care îi erați prietenii cei mai apropiați, erați probabil în capul listei criminalului – de ce e ea singura care poartă mereu armă și trăiește într-o fortăreață sigilată?

Cei cinci schimbară o privire vicleană.

— Păi, sincer, începu Roadrunner scărpinându-și urechea stângă, toți avem acasă sisteme de securitate și…

— Toți avem arme, îl completă Mitch ridicând din umeri. Sunt sigur că sergentul de la poartă o să vă confirme, dacă o să reușească să-și mai închidă vreodată gura.

Harley chicoti.

— A fost destul de surprins să ne vadă pe toți scoțând armele la intrare.

— *Toți* purtați arme?

— Tot timpul, spuse Harley cât se poate de răspicat. La fel ca Grace. Doar că pistolul ei e mai mare, atâta tot. Se vede mai ușor.

— Isuse! exclamă Gino simțind că-l trec fiorii amintindu-și de ziua în care urcase în mansarda Monkeewrench, fără să-și fi imaginat că intră într-o garnizoană. Și aveți toți permise?

Mitch pufni scurt.

— Ne crezi idioți? Crezi că v-am mai fi spus că avem arme dacă n-am fi avut permise?

— Să vă spun eu ce cred, spuse Magozzi încet, privindu-i pe rând pe fiecare. Aveți cu toții acasă sisteme de siguranță ultra-performante și cărați în permanență arma după voi fiindcă, de zece ani, priviți mereu peste umăr și trăiți cu teama că ucigașul o să vă ia urma. Și acum, când se pare că acest lucru s-a întâmplat, spuneți în cor: „Oh, nu! Nu are nicio legătură! Nu poate fi același individ.”

Spuneați că polițiștii au ochelari de cal? Ascultați la mine, ai voștri sunt mai înguști decât ai oricăruia dintre noi.

Roadrunner se încruntă, mușcându-și buza de jos.

— Dar *ar putea* fi un nebun care joacă doar jocul. Nu e imposibil. Aveți idee câți criminali în serie ucid în țara asta în fiecare clipă?

— Întâmplător, chiar știu. Aproape trei sute. Și da, este posibil. Orice este posibil. Dar ar fi o coincidență a dracului de mare. Așa că vom lua în considerație varianta asta, drept care va trebui să știm mult mai multe despre cele petrecute în Atlanta.

Annie Belinsky ridică spre el o privire încărcată de panică. O mișcare pe genunchii ei îi atrase atenția și Magozzi observă că își mișca aproape imperceptibil un deget, avertizându-l să nu deschidă acest subiect. Asta nu l-ar fi oprit niciodată, însă rugămintea disperată din ochii femeii reuși să-l înduioșeze.

Ezită, zăbovind cu privirea asupra lui Belinsky.

— Vom lua legătura mai târziu.

Annie își închise preț de-o clipă genele lungi, apoi se ridică de pe scaun.

— Așadar, am terminat.

— Deocamdată, răspunse Magozzi. Vreau să-mi lăsați toți numerele de telefon, de mobil dacă aveți, înainte să plecați. Notați-le pe ceva și dați-i-le Gloriei. Și vreau să știu unde o să fiți – astăzi, diseară, mâine.

Magozzi și Gino îi priviră în tăcere pe cei cinci părăsind încăperea, apoi Gino se ridică, închise ușa și se întoarse spre partenerul lui.

— Ai cinci secunde să-mi explici de ce i-ai lăsat să plece și apoi încă cinci să suni la poartă și să-i spui polițistului să nu-i lase să iasă din clădire.

— Asta crezi tu c-ar trebui să facem?

— Cu siguranță asta ar trebui să facem și-o să-ți spun de ce. Unu, pentru că puțin îmi pasă dacă

FBI-ul n-a putut să-i acuze acum zece ani în Georgia – unul dintre ei a fost ucigașul atunci și tot unul dintre ei este și acum, fiindcă e singurul lucru care ar avea sens. Și doi, criminalul ăsta o să-și ia pistolul și-o să se ducă să împuște pe cineva la mall, dacă nu-l băgăm după gratii.

— Nu putem face asta și o știu și ei foarte bine.

— Le-am putea face dispărute hârtiile vreo două zile, cel puțin până-i convingem pe băieții de la FBI să ne dea niște răspunsuri. După care vreau să aflu cine le-a dat țicniților ăstora permis de portarmă. La dracu', abia dacă ne lasă *pe noi* să purtăm arma în afara serviciului.

— Mai întâi, o să obținem ceva mai multe informații.

— Nu zău? De unde?

— De la Annie Belinsky. O să se-ntoarcă în câteva clipe.

Gino dădu să spună ceva, însă chiar în acea clipă ușa se deschise în spatele lui. Se întoarse și o văzu pe Annie Belinsky intrând în încăpere ca un norișor portocaliu.

— Încerci să prinzi vreo muscă, dulceață?

Își așeză o unghie lungă și portocalie sub bărbia lui Gino și-i închise gura, apoi se duse lângă Magozzi și-l privi fix în ochi.

— Mulțumesc, îi spuse.

— Cu plăcere. Dar am făcut-o cu o condiție.

— Cunosc regulile.

— Ăă, scuză-mă că exist, mârâi Gino. De unde dracu' ai știut c-o să se întoarcă? Și despre ce naiba tot vorbiți? Comunicați telepatic sau care-i treaba?

Annie își scoase poșeta de sub scaun, unde o ascunsese, și o lăsă să i se bălăngăne pe un deget.

— După asta știa că o să mă-ntorc, cât despre comunicarea telepatică, ei bine – îi zâmbi lui Magozzi și glasul îi deveni mai tărăgănat – prietenul tău are niște ochi absolut fascinanți, n-ai observat niciodată?

— Oh, cum să nu! spuse Gino. În fiecare zi mă uit la el și sufăr că n-am și eu *vizoare* ca ale lui!

— Te înțeleg. Are o privire mai grăitoare decât susurul zăpezii când se topește primăvara și se scurge în pârâu. Așa ne-am înțeles, din priviri. El și-a ținut promisiunea și eu m-am întors ca să mi-o țin pe-a mea.

Gino clipi rapid de câteva ori, apoi se hotărî să nu insiste mai departe.

Annie oftă ușor, semn că trecea de-acum la treburi serioase, și tărăgănatul vorbei i se mai pierdu un pic.

— Am aproximativ cinci minute până o să-nceapă să creadă că mă țineți aici cu forța și-o să dea năvală să mă salveze, așa că spuneți-mi ce vreți să știți despre Atlanta.

— Vreau să știu de ce nu m-ai lăsat s-o întreb pe domnișoara MacBride.

— Ei bine…

Trase aer în piept și expiră încet.

— Cu asta trebuie să-ți spun totul. Pentru început, crimele din Atlanta au fost total diferite de ceea ce se întâmplă acum, fapt care este de altfel și principalul motiv pentru care noi nu credem că avem de-a face cu același criminal. Nu e cazul să vă spun tocmai vouă cât de rar se întâmplă ca un criminal să-și schimbe modul în care ucide. În cazul nostru, este vorba de arma pe care o folosește.

— S-a mai întâmplat.

— Da, sigur că s-a mai întâmplat, spuse Annie, pierzându-și răbdarea. Dar foarte rar, cum am spus. Mai ales când este vorba de un fel de ritual, așa cum se pare că a fost cazul în Atlanta. Animalul ăla a folosit un cuțit X-Acto.

— Nu-mi amintesc să fi citit așa ceva, zise Gino.

— A fost o informație pe care poliția nu a făcut-o publică. Le tăia mai întâi tendonul lui Ahile, ca să nu poată fugi…

„Dumnezeule! își spuse Magozzi în gând, simțind că i se-ntoarce stomacul pe dos. De-asta poartă mereu cizmele.”

— … după care le reteza arterele femurale. Sângerau până mureau. Dura ceva timp…

— Isuse!

Gino era cu câteva tonuri mai palid decât fusese cu un minut în urmă.

— Grace le-a găsit pe Kathy și Daniella – colegele ei de cameră – într-o dimineață când s-a întors acasă, după o noapte în oraș. A fost deșteaptă. Nu a intrat în cameră. A deschis ușa, a aprins lumina și-a rupt-o la fugă. Dar era foarte mult sânge și asta n-avea cum să nu vadă.

— La dracu’! mârâi Gino. Pe mine o chestie de-asta m-ar fi scos din circuit.

Annie se uită la el.

— A avut o copilărie dură. E puternică. Și nici pastilele de Valium n-au stricat. Școala a chemat un psihiatru care i-a prescris o doză zilnică.

— De ce nu și-a făcut bagajele și n-a plecat chiar atunci? întrebă Magozzi. Eu așa aș fi făcut.

— Și unde să se ducă? Și-a petrecut copilăria aruncată de la un asistent maternal la altul – numai asta și e un coșmar în sine. Suntem singura familie pe care o are oricare dintre noi și am rămas împreună.

Privi în altă direcție preț de câteva clipe, încruntându-se.

— O întrebare mai bună ar fi de ce-am fost noi, ceilalți, atât de proști și n-am luat-o cu forța de acolo chiar în clipa aia, înainte de celelalte crime. Ne reproșăm lucrul ăsta în fiecare zi, dar la vremea aceea nimeni nu știa ce-o să urmeze.

Trase din nou aer în piept și scotoci în poșetă, de unde scoase un pachet de țigări și-o brichetă.

— O să fumez într-o instituție guvernamentală, băieți. Dacă vreți să mă opriți, va trebui să mă trântiți la pământ.

— Tentant, spuse Gino, întinzându-i o cană pe care s-o folosească drept scrumieră.

— Mersi.

Trase un fum lung și sala de ședințe se umplu de mirosul zilelor de demult.

— Marian Amburson și Johnny Bricker au fost uciși câteva zile mai târziu. După asta, cei de la FBI au tăbărât pe noi ca un roi de lăcuste. Pe noi ne-au ținut închiși în camerele de intervievare aproape două zile, dar pe Grace au păstrat-o lângă ei. Atunci i-au făcut legătura cu Libbie Herold.

— Agenta FBI.

— Exact. Le-au instalat pe amândouă într-o căsuță dintr- un colț al campusului, departe de agitația de pe lângă cămine. Mai ușor de atacat, au spus, mai ușor de protejat. Grace era moartă de frică. La urma urmei, era doar un copil. Și FBI-ul îi cerea să fie momeală pentru ucigaș. Nu voia. Nu voia decât să plece cât mai departe de locul ăla și cred și acum că, dacă am fi putut ajunge la ea, am fi dispărut cu toții chiar din clipa aia.

— Cum adică, dac-ați fi putut ajunge la ea? întrebă Gino.

Annie își mușcă buzele și se încruntă, privind pe fereastră.

— Chiar și după ce ne-au dat drumul, nu ne-au lăsat s-o vedem. Au spus că este în „custodie de protecție” și nimeni n-avea voie s-o vadă. Nimeni n-avea voie să-i vorbească. Nici măcar nu știam unde este.

Zâmbi amar.

— De fapt, încercau să o izoleze. Să-i rupă toate legăturile ca să nu mai aibă pe nimeni și să ajungă să depindă numai de ei.

„Isuse”, își spuse Magozzi.

— După care au început să-i repete întruna că, dacă mai murea cineva, ar fi fost numai și numai vina ei, dacă Grace refuza să-i ajute să prindă ucigașul. N-a durat mult până a început să-i creadă. Așa că au închis-o în casă cu agenta asta

înarmată până-n dinți. Nu era niciun pericol, i-au spus. Fiindcă Libbie avea microfoane activate în permanență și ajutoarele erau chiar după ușă.

Annie se opri, închise ochii și trase adânc aer în piept.

— Dar cineva a făcut o greșeală. O greșeală mare de tot. Poate microfonul lui Libbie n-a mers, poate băieții care așteptau afară au luat o pauză când nu trebuia – cine știe ce-a fost! Într-o dimineață, Libbie nu a raportat la ora la care ar fi trebuit și, când agenții au intrat după ele, au găsit cadavrul lui Libbie în dormitor, într-o baltă de sânge, cu picioarele aproape retezate. Pe Grace au găsit-o în dulap, ghemuită într-un colț. I-a zgâriat de mama focului pe agenți când au încercat s-o scoată de-acolo, dar n-a scos niciun sunet. N-a țipat, n-a plâns, nimic. A stat internată o săptămână la Secția de psihiatrie de la Atlanta General. După care am luat-o de-acolo.

Gino stătea sprijinit de zid, lângă ușă, cu privirea pironită-n podea. Magozzi o urmărea pe Annie uitându-se fără țintă în jur, ca și cum își pierduse firul gândurilor și spera să-l găsească pe undeva prin încăpere.

În cele din urmă, trase un ultim fum din țigară și aruncă mucul în cafeaua de pe fundul cănii.

— Așadar, asta s-a întâmplat în Atlanta, zise ea uitându-se spre Magozzi. Nu vorbim niciodată despre asta; nu de față cu Grace.

Magozzi dădu din cap, o privi așezându-și geanta pe umăr și îndreptându-se spre ușă. Gino se dădu la o parte și i-o deschise.

Chiar înainte să iasă, Annie se întoarse spre ei.

— Informaticianul vostru, Tommy Cum-îi-zice…

— Espinoza.

Annie dădu din cap.

— E bun. A făcut toate mișcările corecte când a încercat să spargă fișierele secrete de la FBI.

— De ce crezi c-a încercat să facă asta?

Annie ridică din umeri.
— Ne-a lăsat singuri în cameră un minut. Și nu i-o luați în nume de rău. Și-a blocat calculatorul mai întâi și era un cod destul de sofisticat. Doar trei oameni pe lume l-ar fi putut sparge.
Magozzi zâmbi.
— Și Roadrunner e unul dintre ei.
— Da, este. Oricum, în cazul în care reușește să acceseze până la urmă dosarul, sunt câteva lucruri care v-ar putea da pe spate. Mai bine să le auziți direct de la mine.
— Ce anume?
— Încă un detaliu de care FBI-ul s-a folosit ca s-o convingă pe Grace să coopereze. Voiau să redeschidă un caz în care era implicat un prieten de-al ei, să facă valuri, dacă se putea.
— Despre ce caz e vorba?
Annie își atinse colțul gurii cu un deget ca să-și aranjeze rujul.
— Am omorât un om cu un an înainte să intru la universitate. L-am înjunghiat.
Se uită la Gino a cărui gură era iar deschisă și-i zâmbi într-un fel care ar fi dat cu siguranță pe spate un bărbat mai puțin corpolent.
— Musca, dulceață! îi aminti ea, lovindu-l peste barbă, apoi dispăru pe ușă.
Grace o aștepta lângă lift. Stătea sprijinită cu un umăr de zid, parcă ar fi fost un manechin care poza pentru o colecție stil cowboy. Îi zâmbi într-un fel atotștiutor care-i dădu fiori lui Annie.
— Le-ai spus totul, nu-i așa, Annie?
— Sincer, totul despre tine, scumpo. Și câte ceva despre mine.
Grace se dezlipi de perete și-și plecă privirea-n podea. Părul negru îi coborî de ambele părți ale feței.
— Dacă tu crezi că era nevoie să știe totul, bine că le-ai spus. Eu, una, nu pot să vorbesc despre asta acum. Nu vreau să mă pierd cu firea.

— Era nevoie să știe totul, măcar ca să știe unde să se uite și să nu se mai țină după tine. Și nu există niciun motiv pe lume pentru ca să le spui tu toată povestea. Nici lor, nici oricui altcuiva.

Expresia lui Annie era incredibil de hotărâtă.

— La naiba! Eram hotărâtă să-mi placă în Minneapolis. Dacă Tommy ăla sparge fișierul, ni se duce dracului acoperirea și va trebui să plecăm, s-o luăm iar de la capăt.

Grace chemă liftul și rămase cu ochii fixați pe beculețele care se aprindeau pe rând.

— Am făcut tot ce puteam. Acum nu ne rămâne decât să așteptăm.

• Capitolul 30

Timp de cinci minute după ce Annie Belinsky părăsi încăperea, Magozzi și Gino rămaseră nemișcați în scaunele lor, cu fața spre tabla cu fotografiile victimelor, fară să spună nimic, analizând fiecare poveste pe care-o aflaseră despre cele petrecute în Atlanta.

— La ce te gândești? întrebă în cele din urmă Magozzi.

Gino mârâi:

— Îmi vine să mă duc să-mpușc un agent FBI. Cred că asta m-ar face să mă simt mai bine.

— Au fost și polițiști implicați. Nu poți să dai toată vina pe FBI.

— Da, știu. Asta-i și mai rău. Întoarse capul și se uită la Magozzi. Povestea asta nu o scoate pe MacBride de pe lista suspecților, ești conștient, nu? Ba mai mult, o implică și mai tare. Îți dai seama ce distractiv ar fi pentru un criminal? Să prostească atâția oameni? Să-i facă pe toți să-i fie milă de ea, s-o creadă victimă? Și încă o chestie care nu-mi place. Dacă nu e ea criminalul și dacă a trecut prin tot coșmarul ăsta, nu crezi c-ar fi trebuit să fie internată la psihiatrie?

— Se pare că a fost o vreme.

— Da, o săptămână! Oricine poate să joace teatru o săptămână.

Magozzi oftă.

— N-a fost ea, Gino.

— Ești sigur că gândești limpede când vine vorba de ea?

Magozzi se lăsă pe spătarul scaunului și se frecă la ochi.

— Nu sunt sigur că mai gândesc deloc. Hai să vedem!

În fundul sălii de conferințe era o tablă neagră veche, care nu mai fusese folosită de ani de zile. Totul era modernizat acum. Foloseau ecrane și

fotografii digitale, tabele de comparație computerizate și grafice de probabilitate care l-ar fi făcut pe Disney să plângă. Dar pentru Gino Rolseth și Leo Magozzi nu exista metodă mai bună de a stimula procesul gândirii decât să aștearnă totul cu creta pe o tablă de modă veche.

Începură să deseneze diagrame peste diagrame, inhalând praful de cretă, frecându-și între ele degetele într-atât de uscate încât pielea începea să li se cojească.

— Așa, spuse Gino, dându-se în spate ca să vadă mai bine. Mai clar de atât nici că se poate, nu crezi? Acum zece ani, mai multe crime au avut loc în statul Georgia și băieții de la Monkeewrench au fost implicați până-n gât în toată povestea. Acum avem de-a face cu o serie de crime în Minneapolis, și ghici cine-i aici? Știi care sunt șansele ca un om de pe planeta asta să fie afectat în mod direct de un criminal în serie? Și oamenii ăștia au tras de două ori lozul cel mare. Unul dintre ei e ucigașul. Nu încape-ndoială.

Magozzi privi îndelung tabla.

— Tot nu are sens ca unul dintre ei să vrea să-și distrugă propria companie.

— Scuză-mă, spuse Gino dându-și ochii peste cap, dar trebuie să-ți dai seama că cineva care îmbracă o puștoaică în prostituată, o suie pe-o statuie și-i zboară apoi creierii nu gândește în același fel ca mine și ca tine. Pe lângă asta, fiecare dintre ei are destui bani cât să nu-și mai facă nicio grijă pân' la adânci bătrâneți. Ei da, pierd compania. Și ce? Nu poți să zici c-ar ajunge în stradă.

Magozzi privi lista cu crimele din Georgia, apoi lista cu cele din Minneapolis, apoi liniile care le uneau pe toate acestea de numele celor cinci persoane care fuseseră cu doar câteva minute în urmă chiar în acea încăpere.

— Care e motivul?

— La dracu', de unde să știu eu? Unuia dintre ei nu-i place în ce direcție a luat-o compania – jocul ăsta a fost un salt mare de la desenele pentru copilașii de grădiniță pe care le făceau până atunci…

— Mitch Cross nu pare să fie prea încântat de joc. Nici n-a vrut să participe la ședința foto din cimitir, mai ții minte?

— Poftim!

— Bine, zise Magozzi. Așadar, jocul îi atinge coarda sensibilă lui Cross, care crede că e o afacere proastă. Dar ceilalți votează contra lui, așa că-și iese din minți și hotărăște să distrugă compania pe care a creat-o împreună cu ei, omorând niște oameni pe care nu i-a întâlnit niciodată. Cam exagerat, nu crezi?

— Nu și-a ieșit pur și simplu din minți. E un maniac. Un ucigaș care nu se poate controla. A eliminat deja cinci persoane în Georgia, ai uitat?

— Ce motiv a avut atunci?

Gino-și strânse buzele și se uită pe tablă, căutând răspunsul.

— Nu știu.

— Și dacă, așa cum spui, este incapabil să se controleze, cum se explică intervalul de zece ani dintre crime?

Gino trase de cravată, lărgindu-i nodul.

— Nici asta nu știu.

— Hai să luăm pe altcineva. Ce zici de Belinsky? Tocmai ne-a informat zâmbind că a omorât un om cu cuțitul înainte să înceapă facultatea, zău așa!

— Nu încerca să-mi sfâșii inima, Leo. Te iei de ea doar fiindcă eu m-am luat de MacBride.

Se îndepărtă cu un pas de tablă și-și scărpină centimetrul de perciuni pe care-l ratase la bărbierit.

— Adevărul e că nu-mi place niciuna din ele, misogin ce sunt! Mi-a intrat în cap încă de la început că avem de-a face cu un bărbat. Ce zici de ceilalți doi? Țânțarul și elefantul?

— Nu e nimic ieșit din comun în informațiile din ultimii zece ani pe care-a reușit Tommy să le strângă despre ei. Doar dacă se pune că Roadrunner merge la psihiatru de două ori pe săptămână și Harley e abonat la *Soldier of Fortune*[14].

— *Soldier of Fortune*? Hai că mă sperii!

— Primește și *Architectural Digest,* și asta mă sperie și mai tare.

Magozzi se duse la masa din față și se întoarse cu dosarul despre partenerii Monkeewrench, pe care Tommy Espinoza i-l lăsase pe birou cu o seară în urmă.

— Mi-am aruncat o privire peste el, dar nu mi-a sărit în ochi nimic deosebit. Pe scurt, se pare că lui Harley Davidson îi place să trăiască pe picior mare. Din tot grupul, are veniturile cele mai mici, după Belinsky. Gusturi scumpe, patron de arte, cunoscător de vinuri…

— Cred că glumești!

— Uită-te singur. Azvârle cu banii ca un marinar beat într-o bodegă. Deține motociclete de colecție în valoare de cinci milioane de dolari pe care le ține în garajul casei lui de trei sute cincizeci de metri pătrați și sumele pe care le cheltuiește lunar în restaurante depășesc salariile noastre la un loc.

— Asta-i de-a dreptul revoltător!

Gino se așeză și începu să studieze dosarul lui Harley.

— Incredibil! *O sută cincisprezece mii de dolari* cheltuiți luna trecută pe o comandă Bordeaux, livrabilă la o dată ulterioară? Ce dracu' înseamnă Bordeaux?

— E o marcă de vin. Parcă ar fi un scenariu de Robin Leach pentru *Bogați și frumoși,* nu-i așa?

Gino ridică privirea.

— Ce-i drept, e ciudat. Dar nu neapărat incriminator. Speram să găsesc vreun curs prin

corespondență despre cum să fii criminal în serie sau ceva de genul ăsta.

Magozzi zâmbi.

— Mai are și-un cont deschis la Victoria's Secret[15], care-l ușurează de câteva mii în fiecare an.

— *Cum*?

— Cum auzi.

— Poartă chiloții sau îi face cadou?

— Ei, chestia asta Tommy n-a putut să ne-o spună. Dar dacă e să pui cap la cap informația asta cu cinele în restaurante de lux și escapadele romantice de week-end, cred că putem trage concluzia că-i plac damele.

Gino părea complet dezumflat.

— La dracu'! Și tare-mi mai doream să-l urăsc. Dar cum să urăști un băiat ca ăsta? Da' de Păsări-Lăți-Lungilă ce zici?

Magozzi își trase un scaun lângă Gino.

— Nu pot să trag prea multe concluzii din ce-a reușit Tommy să găsească despre el. Doar chestia cu psihologul. Are un cont de investiții destul de gras de care aproape că nu se-atinge, o casă pe Nicollet Island și nu dă bani pe nimic interesant. În afară de biciclete și de computere și de câteva donații extrem de generoase către societăți caritabile, nu pare să cheltuiască nimic.

— Ce fel de societăți caritabile?

Magozzi ridică din umeri.

— Cămine pentru cei fără adăpost, centre pentru victime ale abuzurilor domestice, programe pentru tinerii dezavantajați… chestii de-astea.

— Genul de locuri prin care și-a petrecut probabil o bună parte a tinereții.

— Probabil.

Gino oftă și-nchise dosarul.

— Pare cam pămpălău, nu crezi?

— Pămpălău sau nu, are permis și patru arme înregistrate.

— Nu iese prea mult în evidență printre ceilalți. Totuși, e un ciudat care nu-și găsește locul și care-a avut, aproape sigur, o copilărie nefericită. E foarte interiorizat și-i plac armele. Nu ți se pare un scenariu clasic?

Magozzi oftă și-și trecu mâna prin păr.

— Sincer, mi se pare povestea a cel puțin jumătate dintre băieții angajați în poliție.

Se ridică și se duse din nou lângă tablă.

— Adevărul e că-l putem lua pe oricare dintre ei și-i putem suprapune un profil de ucigaș psihopat. Oamenii ăștia-s cu toții ciudați, Gino.

— Mie-mi spui?

— Dar nu există nicio dovadă solidă care să ne indice că vreunul dintre ei a comis crimele.

Magozzi aruncă de câteva ori creta în aer, apoi desenă un X închis într-un cerc sub lista cu numele partenerilor Monkeewrench.

— Ăsta-i un pupic într-o îmbrățișare, nu? întrebă Gino.

— Asta-i cealaltă opțiune pe care o avem. Domnul X. Un psihopat obsedat de Grace care a comis crimele din Georgia, apoi le-a pierdut urma. Sau poate-a stat o vreme la mititica, sub alte acuzații. După ce-a ieșit, i-a găsit și s-a apucat iar de treabă.

Își înălță capul și se uită la Gino.

— E o posibilitate. Trebuie s-o luăm în calcul.

— La fel cum trebuie să luăm în calcul și că este posibil să nu existe nicio legătură între cele două serii de crime. Ăsta ar putea fi alt psihopat, care să nu vrea decât să le joace jocul ăla nenorocit.

Scoase un oftat încărcat de dezgust.

— Prin urmare, n-avem nimic. Ne-am întors în punctul din care-am plecat.

Magozzi dădu din cap.

— Mda, așa se pare.

Aruncă bucata de cretă în cutiuța de lângă tablă și-și scutură degetele de praful alb.

— Și să-ți mai spun ceva. Trebuie să vedem cum facem să-i urmărim pe-ăștia cinci douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Și pe cine vrei să trimitem să se țină după ei? Trupa fetițelor cercetașe? Jumătate din polițiștii de la toate secțiile din stat sunt concentrați la mall. Au mai rămas atât de puțini oameni pe străzi că mai că-mi trecea prin cap să mă duc să jefuiesc o bancă.

— Trebuie s-o facem. Cei de la Monkeewrench sunt mult prea implicați în povestea asta. Și chiar dacă ucigașul nu-i unul dintre ei, tot e cineva care are ceva serios de-mpărțit cu cel puțin unul, dacă nu cu ei toți. Și pun pariu pe pensia mea că, dacă a-nceput să-i contacteze, vrea să se apropie. Asta-i literă de lege în *Profiluri pentru Tonți.* Iar e-mailurile n-o să-l mulțumească prea multă vreme.

Gino își trecu mâna prin părul care-ncepuse să i se rărească.

— Și tu crezi că o să-ncerce curând să-i abordeze personal?

— Cred că putem miza pe asta.

•

Detectivul Aaron Langer se opri lângă unul dintre uriașii stâlpi de beton care susțineau nivelul de parcare de deasupra, uitându-se la două femei și patru copii care coborau dintr-un Suburban vechi. Îi urmări cu privirea până când dispărură prin ieșirea ce dădea spre Macy's, întrebându-se ce dracu' era-n capul oamenilor din ziua de azi. Le spui că e foarte probabil să aibă loc o crimă la mallul America și ei ce fac? Își aduc copiii! Dumnezeule mare!

Își reluă rondul spre Nordstrom, privind când la stânga, când la dreapta, încercând să nu piardă nimic. Era puțin trecut de ora unu și parcarea era aproape plină. Când se îmbrăcase în acea dimineață, înainte să se ducă la lucru, își imaginase c-o să-și petreacă ziua patrulând un imens spațiu de beton pustiu, așa că-și pusese pardesiul gros

Perry Ellis pe care nevastă-sa i-l făcuse cadou de ziua lui. Acum, lâna neagră se îmbâcsise de la cât se frecase de mașini murdare care nu ar fi trebuit să fie acolo, care n-ar fi fost acolo dacă proprietarii lor ar fi judecat cu măcar jumătate de creier. Partea bună era că ucigașul n-ar fi avut, probabil, unde să găsească un loc de parcare.

Aveau câte doi polițiști și patru agenți de securitate ai mallului la fiecare nivel al parcării, douăzeci de polițiști în haine civile care patrulau încontinuu rampele și zece detectivi care coordonau patrulele. El era responsabil de nivelele P-4 până la P-7, în rampele de vest. Neveste-sii îi plăcuse – se bucurase că era aproape de Macy's și reacția ei îl lăsase cu gura căscată. El, unul, își risca viața în linia-ntâi și singurul lucru la care se gândea ea era că ar fi putut să dea o fugă într-o pauză și să-i ia o pereche de ciorapi care-i plăceau, cât mai erau încă la reducere. Îi spusese că probabil n-o să aibă timp, având în vedere că trebuia să urmărească un criminal psihopat, iar ea-și dăduse ochii peste cap și-i spusese să lase prostiile, că era imposibil ca un criminal să apară într-un loc unde îl pândeau atâția oameni.

Și tot acesta era, presupuse, și raționamentul în urma căruia atâția cumpărători veniseră totuși în acea zi la mall. Și oamenii aveau probabil dreptate.

Examina rândurile de mașini din dreapta, când fu cât pe-aci să dea peste un tip de la Channel Ten, care stătea cu mâna întinsă. Un motiv în plus pentru criminal să rămână acasă. La dracu', în parcarea mallului erau aproape tot atâția reporteri cât polițiști. Șase îl rugaseră până acum să se lase filmat și intervievat. Îi distrăgeau atenția, îl scoteau rău de tot din sărite.

— Hei! Uită-te pe unde mergi, prietene! bombăni cameramanul.

Langer îi arătă insigna prinsă de buzunarul de la piept.

— Oh, scuze, domnule detectiv.

Camera bâzâi, prinzând viață.

— Ne puteți răspunde la câteva întrebări, domnule detectiv?

— Îmi pare rău, sunt în timpul serviciului.

Cameramanul se ținu după el; era peste poate de insistent.

— Cât timp are de gând poliția să mențină o patrulă de asemenea anvergură, domnule detectiv? Ați lăsat zone ale orașului fară protecție ca să puteți aduna un număr atât de mare de polițiști la mallul America?

Langer se opri și-și coborî privirea spre pantofii cu tălpi prea subțiri pentru a merge pe betonul rece, apoi se uită direct în cameră și zâmbi. Care va să zică, tipul voia un interviu. Foarte bine, o să-i arate el interviu!

— Ce faci aici, amice? Un film *snuff*? Speri să prinzi o crimă în desfășurare ca să poți s-o arăți copiilor la știrile de la ora cinci?

Camera se opri brusc și cameramanul își coborî aparatul de pe umăr și îl privi pe Langer cu o expresie jignită.

— Hei, încerc doar să-mi fac meseria. Acopăr un subiect!

— Nu zău? Știi ceva, mai că te-aș crede dac-aș fi văzut că vii până aici, filmezi tot balamucul, după care pleci. Realitatea însă e că ești aici cam de tot atâta vreme de cât sunt și eu.

Se uită la ceas.

— Asta înseamnă trei ore până acum. Așa că să nu-mi vinzi mie gogoși că ai venit doar să acoperi subiectul când de fapt nu faci decât să aștepți să aibă loc crima, ceea ce în cazul ăsta înseamnă că aștepți ca unuia dintre telespectatorii tăi să i se zboare creierii. Și n-ai decât să-ți găsești oricâte scuze poți, eu zic c-ar trebui să-ți crape obrazul de rușine!

Langer se îndepărtă, dezgustat de presă, dezgustat de întreaga societate care crease această

presă și cel mai mult dezgustat de el însuși fiindcă se lăsase atât de mult afectat.

— Langer?

Duse mâna la stația de la umăr și-și întoarse capul ca să vorbească în ea.

— Aici sunt.

— Am perimetrul acoperit dacă vrei să iei o pauză de masă.

— Unde ești?

— Întoarce-te!

Se întoarse și văzu o mașină fară însemne oprindu-se lângă el. Detectivul Peterson îi rânjea din spatele volanului. Misiunea lui era să acopere din când în când sectoarele celorlalți, ca băieții să mai poată lua câte o pauză.

— Cum merge treaba, prietene?

— Ca dracu'! Frigul ăsta nenorocit mi-a intrat până-n oase.

Tropăi din picioare ca să-și pună sângele în mișcare, apoi privi în jur. Erau și mai mulți oameni acum – probabil cumpărătorii de dimineață care se grăbeau să se întoarcă la mașinile lor ca să nu prindă aglomerația din trafic.

— Cam multă agitație, spuse Langer. Poate-ar fi mai bine să aștept până se mai calmează lucrurile.

— N-o să se mai calmeze. De la ora asta, o să se-aglomereze din ce în ce mai tare. Acum pleacă cei care-au venit în pauza de masă, după care vin puștanii care-au terminat orele, mai târziu oamenii care ies de la serviciu…

Peterson parcă într-un loc pentru persoane cu handicap și ieși din mașină.

— În plus, cred că mă descurc și eu. Sunt detectiv, la fel ca tine. Vrei să-ți arăt insigna?

— Bine, bine… spuse Langer, zâmbind ușor. Dar ai parcat într-un loc pentru persoanele cu handicap.

— Mai du-te dracului, Langer!

Ochii lui Peterson începuseră deja să cerceteze perimetrul din jur cu o agerime care-l făcu pe

Langer să se simtă ceva mai bine și mai puțin vinovat că se ducea înăuntru, unde era cald.

— Și n-ai observat? Nu sunt persoane cu handicap astăzi aici. Se pare că e singurul segment care-a avut destulă minte să rămână acasă.

Chiar în acea clipă, ca pentru a-l contrazice, pe aleea dinspre Nordstrom apăru un bărbat care împingea o femeie într-un scaun cu rotile.

Peterson îi urmări pe cei doi cu o privire încărcată de râcă, de parcă apăruseră intenționat acolo ca să-l pună pe el într-o lumină proastă.

— Bine, îmi retrag cuvintele. Nu există nimeni în orașul ăsta care să aibă suficientă minte cât să nu se-apropie azi de mall. Îți vine să crezi că sunt un milion de copii jos, la Casa lui Snoopy? Știi de ce-mi amintește asta? De zilele când execuțiile erau publice. Când erau arse vrăjitoarele pe rug. De locul ăla din Roma unde dădeau toți buluc să vadă cum se omoară gladiatorii între ei…

— Colosseumul, spuse Langer distant, uitându-se la ocupanta scaunului cu rotile, lăsându-se în prada amintirilor cu care se chinuia din când în când.

Femeia era bine înfofolită, adusă de spate și, chiar de la distanța la care era, Langer îi putea vedea privirea absentă, semn inconfundabil al Alzheimerului. Tresări străbătut de un fior, uitându-se la femeie și amintindu-și de maică-sa în ultima fază a bolii, înainte ca Domnului să i se facă milă de ea și s-o lase să moară, cu un an în urmă.

— Da, Colosseumul, spunea Peterson. Nu credeam c-o să vedem picior de om astăzi pe-aici, dar administrația mallului spune că au depășit deja toate recordurile de până acum. Fie toți acești oameni sunt cretini de-a dreptul, fie sunt niște monștri însetați de sânge care-au venit aici doar fiindc-au auzit că se va petrece un lucru oribil. Zău dacă asta nu mă sperie mai tare decât crima în sine.

— Bunii oameni din Minnesota! mormăi Langer, reușind în sfârșit să-și desprindă privirea de la femeia în scaunul cu rotile, detestându-se că nu se putuse abține să nu se holbeze la ea.

Se aflase de nenumărate ori de cealaltă parte a acestei priviri curioase și morbide, ori de câte ori își scotea mama din azil, la plimbare, felicitându-se că era un fiu atât de bun, atât de îndatoritor. O ducea în parc sau la McDonald's-ul de pe colț, ca și cum ar mai fi fost încă o persoană normală. În timp ce-i împingea scaunul, îi privea partea din spate a capului, care arăta aproape la fel ca întotdeauna, și pretindea că ea mai era încă acolo.

Însă cei care-o vedeau din față știau mai bine, și privirile lor holbate erau mai grăitoare decât puștiul din poveste, care strigase-n gura mare că împăratul umblă dezbrăcat[16]. „Mă scuzați, domnule, știați că mama dumneavoastră salivează? Urinează? Scapă gaze chiar acolo, în mijlocul restaurantului?” Privirile astea încărcate de subînțelesuri treziseră lașul din el și lașul găsise apoi milioane de motive să nu-și mai viziteze mama azi, săptămâna asta, luna asta, până când, în cele din urmă, bătrâna se uscase ca un bob de mazăre și murise în timpul turei de noapte, când singura asistentă de gardă era ocupată.

— Langer? E totu-n regulă?

„Of, Doamne! Nu te mai uita!”

— Da, totul e bine.

Se întoarse spre Peterson și-și sperie colegul cu o lamentabilă încercare de a zâmbi.

— Sunt doar obosit. Și-nghețat.

— Du-te înăuntru, prietene. Mănâncă și tu ceva.

— Bine. Mulțumesc.

Dacă ar fi fost bărbat măcar pe jumătate, dacă ar fi avut măcar o urmă de bun-simț, s-ar fi dus să-l ajute pe amărâtul care se chinuia să urce în mașină ansamblul inconștient și necoordonat de membre – tot ceea ce Alzheimerul mai lasă în urmă din ființa umană. Dumnezeu îi era martor că făcuse asta de

atâtea ori încât știa mișcările pe dinafară. Însă lașul fu și de data asta mai puternic și acum, că reușise în sfârșit să-și desprindă privirea, îi era de-a dreptul imposibil să se mai uite în acea direcție. Aruncă doar o scurtă privire în clipa în care trecu prin dreptul scaunului cu rotile aflat la câteva culoare în dreapta, doar cât să vadă că totul fusese îndeplinit și fără ajutorul lui.

Traversă cu zgomot parcarea până la intrarea în mall și, odată aflat înăuntru, străbătu surprinzător de repede considerabila distanță dintre Nordstrom și Macy's, ca un om fugărit de fantome. În clipa când trecu pe lângă raionul de încălțăminte, mintea i se liniștise suficient cât să-i transmită, încetul cu încetul, imaginea pe care retina o înregistrase în acea fulgerătoare privire aruncată scaunului cu rotile din parcare. Înțepeni în loc, fără să-l mai simtă pe cumpărătorul nervos care se împiedică în spatele lui și fără să mai audă cascada de înjurături aferente.

— Dumnezeule mare! spuse el încet, pentru sine, apoi se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă în direcția din care venise, cu capul aplecat într-o parte, strigându-i lui Peterson instrucțiunile prin stație, realizând cu groază că persoana care împinsese căruțul cu rotile o suise pe femeie într-o mașină, *apoi se urcase în cea de alături și plecase cu aceasta.*

Încercă să-și spună că era doar o coincidență; că nu era decât o rudă a femeii, pe care o lăsaseră nervii și care se hotărâse să se descotorosească de o povară ce devenise prea greu de dus pe umeri. Dar nu credea!

Langer alerga cât putea de repede, încercând din răsputeri să evite toți oamenii din drum – pe de-o parte pentru că erau atât de mulți, pe de alta pentru că ochii îi erau plini de lacrimi și nu mai vedea bine.

Sau poate că plângea fiindcă uneori oamenii cu Alzheimer arată de parcă ar fi morți, iar alteori

morții arată de parcă ar avea Alzheimer.

• Capitolul 31

Se trecuse la ora de iarnă în noaptea de sâmbăta trecută și, la 17:30, biroul lui Halloran era deja întunecat, învăluit în acea penumbră apăsătoare care apare atunci când soarele își pierde puterea, ca un bec vechi a cărui lumină devine din ce în ce mai slabă, înainte de a se stinge de tot.

Oftă și aprinse lampa cu abajur verde de pe birou, amânând cât putea mai mult strălucirea sterilă a neoanelor din tavan. Nu remarcase bâzâitul înainte să i-l menționeze Sharon, însă de atunci îl scotea pur și simplu din minți, mai ales în momente ca acestea, când majoritatea angajaților plecaseră acasă și clădirea era cufundată în tăcere.

Se înveseli puțin auzind pe coridor vocea lui Bonar și ridică sprâncenele în clipa în care silueta rotundă a prietenului său umplu cadrul ușii. Se părea că făcuse duș în vestiarele de la parter și își schimbase uniforma cu o pereche de pantaloni cu dungă-n toată regula, un pulover pe gât și o geacă sport. Halloran simțea mirosul de Old Spice din cealaltă parte a camerei.

— Arăți foarte chipeș.

— Să știi că am deja parteneră pentru seara asta.

— O scoți pe Marjorie la cină?

— Ăsta era planul inițial. Mergeam la restaurant, apoi ne întorceam la ea acasă, unde aș fi fost nevoit s-o iubesc cu sălbăticie.

Își aruncă haina pe spătarul scaunului cu un gest de dezgust.

— Și de ce vorbești la timpul trecut?

— Sincer, cred că a fost un condițional. Te-a sunat cineva din Minneapolis până acum?

Halloran își aruncă pixul pe birou.

— Nu, dobitocul arogant din Minneapolis nu m-a sunat înapoi.

Bonar plescăi din limbă, în semn de dojană.

— Trebuie să vorbești frumos cu polițiștii importanți din marile orașe, altfel n-o să-ți spun ce știu.

— La dracu'! I-am lăsat trei mesaje tipului. Nu-mi spune că n-a avut cinci minute în ultimele șase ore să dea un telefon, măcar din politețe față de un coleg din alt departament.

— Nu fi chiar așa de sigur.

Bonar aruncă o privire televizorului stins din colțul camerei.

— Nu te-ai uitat la știri, nu-i așa?

— M-am uitat pe dracu'! Mă distrez prea tare scriind raportul ăsta pentru comisie, care ține morțiș să arestăm pe cineva în cazul Kleinfeldt, de preferat pe cineva de foarte departe, care să nu aibă nicio legătură cu districtul nostru. Un traficant de droguri columbian care-a trecut pe-aici în drum spre Bogota ar fi ideal.

Zâmbetul lui Bonar era întunecat.

— Au transmis știrile de la televizor prin stație. Am prins câte ceva în timp ce veneam încoace. Magozzi îl chema pe detectivul ăla, nu?

— Exact.

— Întâmplător, este chiar cel care conduce ancheta în cazul crimelor din Minneapolis. Și tocmai a mai avut loc încă una în după-amiaza asta. La mallul America, dacă-ți vine să crezi. Tot orașul a luat-o razna.

Halloran se încruntă.

— Povestea aia cu jocul de calculator?

Bonar dădu din cap.

— Și înainte să sari și să pretinzi că tu te-ai gândit primul la asta, să știi că ți-am luat-o deja înainte. Când a sunat la școală, Magozzi a întrebat ceva legat de calculatoare. Și având în vedere că sunt șanse extrem de mici să mai lucreze și la alt caz în perioada asta, înseamnă că școala noastră are legătură într-un fel cu crimele din Minneapolis.

Halloran se îndreptă în scaun.

— Dumnezeule!

Bonar își îndesă mâinile în buzunarele de la pantaloni și începu să se plimbe prin cameră.

— Așadar, crimele din Minneapolis au legătură cu școala catolică din nordul statului New York și investigația noastră a condus, la rândul ei, spre aceeași școală, în cazul în care copilul soților Kleinfeldt este cel care le-a făcut felul. Mai că vrei să crezi că povestea noastră se leagă de a lor, nu-i așa?

— Nu. Nu vreau deloc să cred asta.

— Nici eu nu vreau. Și poate că nici nu e cazul, fiindcă Magozzi caută adrese actuale de e-mail, iar noi ne-am interesat de un copil care-a fost acolo cu ani în urmă, pe când încă nici nu existau computere. Tot drumul încoace mi-am muncit creierii să-mi dau seama ce legătură ar putea exista între un psihopat care ucide în Minneapolis după scenarii dintr-un joc de calculator și o crimă în familie din Calumet – și n-am găsit nimic decât o coincidență care-mi dă dureri de cap.

Oftă și se așeză pe canapea, cu coatele pe genunchi, cu mâinile atârnându-i între picioare.

— Dar m-am molipsit de presentimentele negative ale lui Sharon.

Halloran își puse coatele pe birou și privi fix în față, concentrându-se. După câteva minute, hotărî că era un exercițiu inutil. Îi trebuiau mai multe informații și nici măcar nu era sigur că asta l-ar fi ajutat cu ceva.

— Trebuie s-o sun pe Marjorie să contramandez întâlnirea, spuse Bonar, ridicându-se dintr-odată.

— Ca să faci ce?

Bonar păru ca trăsnit.

— Nu știu, zise el. Să aștept să sune Magozzi ăsta, presupun. Îmi stă pe creieri toată povestea.

— Pleacă! spuse Halloran. Ia-ți mobilul și, dacă dau de el, te sun și-ți spun.

• Capitolul 32

Charlie era cu desăvârşire confuz. Lumea lui ordonată de cățel era dată complet peste cap. Ce-i drept, stătea pe scaunul de lemn, lângă stăpâna lui – în mod normal, locul lui preferat din întreaga lume –, dar nu era momentul potrivit al zilei; nu era îmbrăcată cu hainele-de-stat-pe-scaunul-de-lemn și din șarpele lung de sub copac nu curgea niciun pic de apă.

Încercase să fie curajos atâta timp cât putuse, însă în cele din urmă se dăduse jos de pe scaun, i se urcase în brațe și începuse să-i lingă fața, scheunând, cerând o explicație.

Grace îl cuprinse în brațe și-i lipi capul de al ei, alinându-l și totodată neliniștindu-l.

— Oh, Charlie, am mai omorât unul! șopti ea, închizând ochii.

„E vina ta, Grace! E numai vina ta!"

Știrea despre crima de la megamall apăruse pe internet cu mai puțin de o oră în urmă. Era singură în mansardă când o primise; încă mai încerca să ia urma e-mailurilor, cu mult după ce restul se lăsaseră păgubași.

Multă vreme stătuse pur și simplu acolo, încremenită, citind și recitind știrea la nesfârșit.

Harley, Annie și Roadrunner sunaseră câteva clipe mai târziu, făcându-și griji pentru ea, și Mitch sunase și el din mașină, la scurt timp după aceea. Era între două întâlniri cu clienții, încercând din răsputeri să stingă focul năprasnic care le nimicea compania, și auzise știrea la radio. Grace îi asigurase pe toți că e bine, chiar dacă se simțea strivită sub greutatea acestor noi remușcări care veneau să se-adauge celor pe care le purta în suflet de zece ani.

„A fost vina ta atunci și tot a ta e și acum. Jocul tău, ideea ta, vina ta."

Plecase numaidecât din mansardă, dorindu-și, mai mult decât orice, să fie singură în casa pe care frica o construise, lângă câinele pe care frica îl crease, fiindcă numai acolo se simțea în mod drept pedepsită.

Un zgomot pe partea dinspre nord a gardului îl făcu pe Charlie să ciulească urechile și pe Grace să ducă mâna la tocul de armă. Aproape zâmbi văzând pistolul în mână, îndreptat în direcția din care se auzise zgomotul – nu-și dăduse seama că încă-și mai dorea cu atâta ardoare să trăiască și o parte din ea se întrebă de ce oare.

Două mâini mici și negre apărură sus pe gard, urmate de un cap mic și negru. Ochii negri se căscară la vederea armei.

— Aoleu, Grace, nu mă-mpușca!

Grace se relaxă și puse Sigul înapoi în toc.

— Ce cauți aici, Jackson?

Puștanul își trecu un picior peste gard și se lăsă să alunece în grădina ei, apoi se apropie cu desăvârșită nonșalanță, ca și când să escaladezi un gard de doi metri jumate doar ca să vezi pe cineva era cel mai firesc lucru din lume.

— Te-am văzut când ai venit. Nu vii niciodată acasă așa devreme. Mi-am zis că ai pățit ceva.

Se opri în fața ei, își lăsă capul într-o parte și se încruntă.

— Nu arăți prea bine.

— Nu mă simt bine.

Ei, asta chiar că era bună! Pe prietenii ei, care o cunoșteau și o iubeau de ani de zile, îi putea minți fără să clipească, spunându-le că era bine. Dar puștiului ăstuia sâcâitor pe care nu-l văzuse decât de două ori în viață, gura ei trădătoare se hotărâse să-i spună adevărul.

Jackson se așeză cu picioarele încrucișate pe iarba pe jumătate uscată, întinzându-i lui Charlie o mână pe care animalul începu numaidecât s-o lingă.

— Ce s-a întâmplat?

— A mai avut loc o crimă azi.

— Da, la mall. Urâtă treabă. Ucigașul Monkeewrench lovește din nou. Victima numărul patru din joc.

Grace își întoarse privirea înspre magnolie, tulburată de cuvintele lui. Cum putea fi o crimă ceva atât de firesc pentru un copil de nouă ani?

— Ei bine, eu sunt Monkeewrench, se spovedi ea preotului-copil. Eu am creat jocul.

Un zâmbet larg se întinse încet pe toată fața puștiului.

— Ei pe dracu'! Mamă, ce tare! Jocul ăsta e super-meseriaș!

Grace se întoarse și îl privi cu tristă uluire.

— Jackson! Patru oameni au murit fiindcă eu am creat jocul ăsta.

Puștiul scoase limba și șuieră prostește. Pentru Dumnezeu, ea-i mărturisea un păcat capital și copilul ăsta îi scotea limba!

— Astea-s rahaturi! Au murit fiindcă i-a împușcat un psihopat. Vino-ncoa', Charlie!

Se bătu cu mâna peste picior și Charlie părăsi fără nicio jenă poala lui Grace ca să se ducă să se hârjonească-n iarbă cu un puști care-o absolvise de toate păcatele cu supremul cuvânt „rahaturi".

Îi urmări o vreme jucându-se, lăsându-se furată de simplitatea vieții care vine atât de firesc copiilor, câinilor și altora foarte puțini. Apoi îl duse pe Jackson în casă și-l așeză la masă și, în vreme ce pregătea ceva de mâncare pentru toți, îi puse întrebări despre viața lui. Și el o întrebă despre a ei.

Era întuneric când ea și Charlie îl conduseră pe Jackson acasă, scoțând toți trei aburi în aerul înghețat, care devenise parcă apăsător după apusul soarelui.

— Vreau să-ți dau ceva, spuse Jackson.

Băgă mâna pe sub tricou și scoase peste cap un lănțișor. Ridică spre ea o cruce de argint, care sclipi în lumina felinarelor.

— Știi ce-i asta?

— Sigur. E un crucifix. De unde-l ai?

— Mi l-a dat mama. Ca să nu-mi fie frică, atunci când a murit.

Grace închise ochii o clipă și se lăsă pe vine, ca să-l poată privi în ochi.

— Mama ta a murit?

— Da. Anul trecut. De cancer.

Îi trecu lanțul pe după gât, apoi îi zâmbi, cu dinții albi strălucindu-i în negura nopții.

— Așa! Acum o să fii în siguranță.

• Capitolul 33

Pandemoniu, își zise Magozzi, făcându-și loc cu coatele prin mulțimea agitată ca să ajungă la biroul lui din secția de criminalistică. Pur și simplu, nu exista alt cuvânt.

Ofițerii din toate turele erau acolo, îngrămădiți la birouri, agitându-se în jurul telefoanelor și computerelor asemenea unui stup dezorganizat, împiedicându-se unul de altul, strigând ca să se facă auziți. Mai mulți băieți de la firme de catering erau aliniați lângă biroul Gloriei, jonglând cu cutii de pizza, de mâncare chinezească și thailandeză și de Dumnezeu știe mai ce, în vreme ce Gloria, furioasă, țipa la oameni să vină să-și plătească mâncarea și să o ia mai repede de pe biroul ei.

O hărmălaie generală se auzea din camera din spate, sporind și mai mult balamucul. Reporterii invadaseră holurile, filmau totul, zbierau, își strigau întrebările către amărâtul în uniformă postat de pază în fața ușii, căruia probabil că ar fi fost mai bine să i se ia arma ca nu care cumva să fie tentat să împuște pe cineva. Și presa nu dădea semne că avea de gând să plece prea curând.

Magozzi aruncă o privire televizorului care mergea cu sonorul oprit în colțul încăperii, urmărind imaginile ca pe un film mut. Erau acum transmise prin satelit, în direct, pe toate canalele din oraș.

Șeful de poliție Malcherson se încuiase la el în birou, cu telefonul lipit de ureche. Vorbea probabil cu primarul, sau cu membrii consiliului, sau poate chiar cu guvernatorul, încercând să le explice unde se greșise în operațiunea mallul America, cine era de vină și ce dracu' aveau să facă acum. Magozzi nici nu voia să-și imagineze ce le-ar fi putut spune Malcherson. Nu existau răspunsuri și, pentru prima dată de când intrase în mansarda Monkeewrench, începuse să creadă că nu exista nicio soluție.

Nebunul ăsta avea să continue să omoare oamenii unul câte unul, iar ei nu puteau face absolut nimic ca să-l oprească.

Și pentru a doua oară în ultimele douăzeci și patru de ore, niciunul dintre partenerii Monkeewrench nu putea produce un alibi solid. În momentul în care avusese loc crima de la mall, Annie, Harley și Roadrunner erau fiecare, zice-se, la el acasă, singuri; Grace era la birou și Mitch era în mașină, între două întâlniri. Niciunul nu avea niciun martor. Treaba începea să se-mpută, până și Magozzi era nevoit s-o recunoască. Patru dintre acești oameni stăteau de obicei împreună douăsprezece ore din douăzeci și patru; părea o coincidență prea mare faptul că, ori de câte ori nu erau laolaltă, cineva era omorât.

— Hei, Leo!

Expresia sergentului de patrulă Eaton Freedman era de-a dreptul jalnică. Stătea așezat la un birou care, pe lângă statura lui mătăhăloasă, părea făcut pentru o casă de păpuși.

— Urâtă treabă azi!

Coordonase toată ziua investigațiile din ușă-n ușă de pe lista de înregistrări și fusese singurul dintre ei care nu se dusese la mall.

— Am auzit că Langer nu suportă prea bine.

— Era distrus. L-am trimis acasă. Nici Peterson nu-i cu mult mai bine. Stă și-și linge rănile.

Priviră amândoi spre un birou din colțul îndepărtat, la care detectivul Peterson stătea cu capul în mâini.

Freedman clătină încet din capul lui mare.

— Nu înțeleg. Femeia murise cu mult înainte să o vadă ei, nu?

— Oh, da! Se pare c-a fost omorâtă într-o cabină de probă din magazinul Nordstrom. A ucis-o acolo, apoi a scos-o într-un scaun cu rotile. Nu au de ce să se simtă vinovați pentru crima asta, dar dacă mai moare cineva, au impresia c-o să fie numai din vina lor.

Freedman dădu din cap, semn că înțelegea ce era în sufletul celor doi. Toată lumea din departamente știa deja că Langer și Peterson văzuseră criminalul, că fuseseră aproape de el și nu numai că-l lăsaseră să scape, dar și mai rău era faptul că niciunul din ei nu fusese în stare să-l descrie.

— Nu e vina lor, e de la frigul ăsta nenorocit! mârâi Freedman nervos. Ai putea să dai nas în nas cu maică-ta pe stradă și să n-o recunoști.

Și descrierea sumară pe care atât Peterson, cât și Langer o dăduseră la fața locului părea să întărească această idee. Una dintre hainele alea lungi, de puf, cu glugă cu margine de blană, o căciulă groasă, lipită de cap, un fular înfășurat în jurul gâtului, care acoperea partea de jos a feței – costumația tipică a oamenilor din Minnesota, atunci când scădea temperatura și se pornea vântul; nimic suspect. Iar persoana care se ascundea sub aceste haine ar fi putut fi oricine, de la Marilyn Monroe până la un ciobănesc german. Vremea rece crea condiții perfecte pentru deghizare.

— Dar n-a fost asta, îi strigase Langer în parcarea de la mall, refuzând să se ascundă la adăpostul acestei scuze. Nu înțelegi! Nici măcar *nu m-am uitat* la persoana care împingea cărucutul. Sunt observator antrenat. Ar trebui să văd totul. Și nu am văzut-o decât pe femeia din scaunul cu rotile.

Tremura în timp ce vorbea, de frig, desigur, și chinuit de un demon personal pe care Magozzi nu i-l cunoștea.

Peterson spusese la rândul lui cam același lucru, dar în vreme ce Langer se dusese glonț acasă, evitând să mai dea ochii cu cineva, el rămăsese să-și facă *mea culpa* la birou.

— Hei, Leo!

Magozzi se întoarse, simțind că cineva îl împunge blând în umăr. Simți parfumul plăcut al Gloriei. Discret, floral și scump, cu siguranță cel

mai plăcut miros din ziua aceea. Doamne, cât îi plăcea să aibă o femeie în preajmă!

— A sunat Rambo, spuse secretara, strecurându-i în mână un pachet de bilețele roz, cu mesaje. A recuperat un glonț din trupul victimei de la mall. Unul bun, cu multe ghinturi. Încă mai lucrează la victimă, dar și-a zis că ai vrea să afli amănuntul ăsta cât mai repede. Iar șeriful ăla din Wisconsin te-a sunat toată ziua. Îți spun sincer că mă scoate din sărite.

— Ce vrea?

— Nu știu. Nu lasă niciun mesaj și nu vrea să-mi spună nimic.

— Mă ocup eu.

Magozzi oftă, apoi se întoarse din nou spre Freedman și se uită la vraful de hârtii la care lucra sergentul – rânduri după rânduri subliniate cu marker galben fosforescent.

— Lista de înregistrări?

Freedman dădu din cap.

— Chiar și așa, cu numele și adresele corecte, tot o să dureze câteva zile bune, poate chiar săptămâni, până să putem bate la atâtea uși. Și asta era înainte ca jumătate din echipa mea să fie redirecționată la mall. În plus, mă tot gândesc la ce-a spus femeia aia, MacBride, că ea nu crede că ucigașul e pe lista asta. Stau și mă-ntreb dacă nu cumva pierdem vremea degeaba cu povestea asta.

— Nu ești singurul, spuse Magozzi, atingându-și cu degetul adâncitura dintre sprâncene; părea adâncă și permanentă. Mai ai oameni pe teren?

— Douăzeci de echipe a câte doi oameni, care lucrează non-stop. Nu dormim niciodată.

— Ține-o tot așa.

Magozzi îl bătu peste umărul ce părea sculptat în piatră, apoi se târî până la biroul lui. Se așeză cu grijă în scaun, asemenea unui bătrân, și rămase câteva clipe nemișcat, fară să se gândească la nimic.

Gino era deja instalat la biroul din fața lui și urla într-un telefon, cu un deget înfipt în urechea liberă ca să-și poată auzi interlocutorul.

— Nu știu când ajung acasă, așa că vreau să știu: cu ce ești îmbrăcată în clipa asta? zbieră el, făcându-l pe Magozzi să zâmbească.

Așa era Gino. Indiferent ce se petrecea la birou, când o suna pe Angela vorbeau despre ei doi și numai despre ei doi.

Magozzi îl invidia atât de tare încât simțea că-l doare sufletul.

• Capitolul 34

Șeriful Halloran reuși în sfârșit să dea de detectivul Leo Magozzi la ora opt seara și asta numai pentru că amenințase să trimită un mandat de arestare pentru împiedicarea bunei desfășurări a justiției pe numele unei secretare mult prea protectoare, care îl speria cam de zece ori mai rău decât Sharon.

— Asta-i o mare măgărie! îi spusese femeia.

— Știu, dar sunt disperat.

Halloran nu înțelesese de ce, dar răspunsul o făcuse pe femeie să râdă și acum vorbea în sfârșit la telefon cu omul pe care îl căuta. Lăsa impresia că-i pare sincer rău și arăta de-a dreptul epuizat.

— Îmi cer scuze, domnule șerif… Halloran, parcă?

— Da. Din Kingsford County, Wisconsin.

— Îmi pare sincer rău că n-am putut lua legătura cu dumneata mai devreme, domnule șerif, dar am avut o zi de-a dreptul imposibilă.

— Povestea de la mallul America. Am auzit la știri. O să-ncerc să nu vă rețin prea mult.

— Stai puțin, Kingsford County ai spus? Of, ce dobitoc sunt, îmi pare rău. Voi ați pierdut un om săptămâna asta, nu-i așa?

— Ajutor de șerif Daniel Peltier, spuse Halloran și simți nevoia să adauge: Danny.

— Vreau să știi că ne-am întristat cu toții când am auzit ce s-a întâmplat. Este îngrozitor să pierzi un om în felul ăsta.

— Este îngrozitor să pierzi un om în orice fel.

— Ai mare dreptate. Și ascultă, nu-mi vine să cred că șeful nu v-a dat telefon, dar în mod sigur o să trimitem o mașină pentru ceremonie și…

— Șeful dumitale mi-a dat telefon și apreciez gestul. Dar nu pentru asta am sunat, domnule detectiv Magozzi.

— Oh?

— Am numele dumitale de la maica superioară de la Școala Sfântul Petru din New York.

Detectivul tăcu un moment atât de lung, încât Halloran auzi frânturi din conversațiile care aveau loc în fundal.

— Domnule detectiv Magozzi? Mai ești acolo?

— Da, îmi pare rău. M-ai luat puțin prin surprindere. Încercam să-mi dau seama ce-ar putea însemna asta. Pot să te întreb care a fost motivul pentru care ai sunat astăzi la școala Sfântul Petru?

Halloran suflă încet și prelung aerul din piept, la fel cum făcea înainte să elibereze trăgaciul, la antrenamentele de poligon.

— A avut loc o dublă omucidere în orașul nostru, în aceeași zi în care a murit ofițerul Peltier.

— Da, cei doi bătrâni uciși în biserică. Am citit despre asta. O clipă!

Acoperi receptorul cu mâna și le strigă celorlalți oameni din birou:

— Credeți că ați putea vorbi mai încet?

Nu remarcă niciun rezultat vizibil.

— Îmi cer scuze, domnule șerif, ce spuneai?

— O să fiu foarte scurt, domnule detectiv. Singura noastră pistă spre un posibil suspect în cazul crimei celor doi ne-a dus la școala asta și, când am sunat acolo azi-dimineață, mi-au spus că sunaseși și dumneata…

Cineva în Minneapolis urla ceva în legătură cu o pizza și de data asta Magozzi nici nu se mai obosi să acopere receptorul și strigă din toate puterile:

— TĂCEȚI DRACULUI ODATĂ!

Apoi se lăsă o tăcere totală, la ambele capete ale firului.

— Scuză-mi ieșirea, domnule șerif.

Halloran zâmbi.

— Nicio problemă. Așa e-n toate filmele pe care le-am văzut despre polițiștii din marile orașe.

— Înseamnă că n-au fost turnate pe la noi. Aici avem un șef care adoră să țină predici despre deteriorarea limbajului ca indicator moral al

declinului unei civilizații. Așadar, crezi că ucigașul vostru are legătură cu școala asta?

— Posibil. E o poveste lungă.

— Uite ce te rog. Sunt în biroul principal momentan și-ai crede că-i grădină zoologică aici, în seara asta. Așteaptă-mă să ajung într-un loc mai liniștit și te sun eu.

— Șansele sunt foarte mici, domnule detectiv. Nu avem nicio dovadă solidă cum că ceea ce s-a întâmplat aici are vreo legătură cu crimele de la voi. Doar că m-a mirat coincidența, atâta tot.

— Aș vrea să aud părerea dumitale.

— Aștept să mă suni, atunci.

— Ei, ce-a fost asta? întrebă Gino, mușcând dintr-o imensă bucată de pizza cu ardei, prinzând cu limba un fir rebel de mozzarella.

— Nu știu. Ar putea fi doar o coincidență. Haide!

Magozzi se ridică din scaun și începu să-și facă loc printre birouri, înspre o cameră de interviuri.

Gino se încruntă, lăsând în urma lui picături de sos de roșii, asemenea unei dâre de sânge.

— Polițiștii nu cred în coincidențe. Am auzit asta în *Lege și ordine.*

— Atunci înseamnă că așa trebuie să fie. Îți-aduci aminte de cei doi bătrâni împușcați în biserică în Wisconsin, la începutul săptămânii?

— Normal că-mi aduc aminte. Ajutorul de șerif a intrat la ei în casă ceva mai târziu și a fost spulberat de o armă montată într-o capcană. Nu vrei și tu o bucată de pizza? Nu-i făcută de Angela, dar nu-i rea.

— Nu, mulțumesc. Cu șeriful de acolo am vorbit adineauri la telefon. Mi-a spus că urma suspectului i-a condus la școala Sfântul Petru din New York.

Gino se opri din mers.

— Școala *noastră* Sfântul Petru?

•

Gino își tot vâra capul pe ușa camerei de interviu de unde Magozzi vorbea la telefon cu Halloran și, în clipa când acesta închise, părea că mai are puțin și se urcă pe pereți.

— Ei bine?

Magozzi își puse picioarele pe un scaun și-și privi îndelung vârfurile scofâlcite ale pantofilor sport, de piele neagră.

— Ciudată treabă, Gino.

— Cât de ciudată?

— Atât de ciudată, încât șeriful vine aici chiar în seara asta.

— Și cine e suspectul căruia i-a luat urma la școala Sfântul Petru?

— Copilul celor doi morți. Se pare că l-au abandonat acolo la cinci ani și nu s-au mai întors după el. Asta se întâmpla cu douăzeci și șase de ani în urmă.

Gino închise ușa ca să nu mai audă gălăgia din biroul alăturat și rămase nemișcat preț de câteva clipe, încercând să priceapă cum de era posibil ca niște părinți să-și abandoneze copilul. Nu că n-ar mai fi văzut asta de sute de ori până acum. Dar nu reușise niciodată să înțeleagă.

Magozzi se uita la el.

— Copilul era hermafrodit, Gino.

— Ce face?

Magozzi dădu din cap.

— Băiat și fată în același timp. Halloran a vorbit cu doctorul care l-a adus – sau a adus-o – pe lume. Cică părinții ar fi fost niște fanatici religioși și au tras concluzia că bietul copil era o pedeapsă divină sau ceva de genul ăsta. Au refuzat o intervenție chirurgicală care ar fi transformat nou-născutul într-un copil normal. Numai Dumnezeu știe cum au fost primii cinci ani din viața bietului micuț. În cele din urmă, l-au adus la Sfântul Petru, au plătit în avans taxele de școlarizare pentru doisprezece ani, apoi și-au luat tălpășița.

— Ai spus *l*-au adus.

— Era îmbrăcat în haine de băiat când a ajuns la ei, așa că cei de la școală l-au tratat ca pe un băiat. Și i-au dat un nume.

Gino se încruntă.

— Cum adică i-au dat un nume?

Magozzi luă de pe masă un carnet cu hârtie galbenă și începu să se uite încruntat prin însemnările pe care le făcuse.

— Copilul nu avea prenume când a ajuns la ei. Maica superioară i-a spus unuia dintre oamenii lui Halloran că nu crede că cineva i se adresase vreodată până în acel moment – copilul de-abia știa să vorbească. În orice caz, i-au spus Brian. Brian Bradford.

Gino își fixă privirea în peretele întunecat al încăperii spartane, care nu avea decât o singură fereastră îngustă.

— Știi ce mă miră pe mine în toată povestea asta? Că șeriful Halloran se mai obosește să afle cine i-a omorât pe nenorociții ăia doi. Să înțeleg că a căutat numele în baza de date?

— Și n-a găsit nimic. Nicio înregistrare pe numele Brian Bradford.

Gino oftă și-și frecă ceafa.

— Așa… Carevasăzică, ucigașul lui Halloran a crescut la acest obscur internat catolic din New York și criminalul nostru a lăsat urme digitale către aceeași școală. Șanse de unu la un milion. Prea mare coincidența. Hai să-l găsim și să-l arestăm.

— Nu-i atât de ușor.

— La dracu', cred că am puteri paranormale! Eram sigur că asta o să spui.

— A dispărut când avea șaisprezece ani.

— La naiba!

Gino trase un scaun de lângă masă și se așeză.

— Ai remarcat cum toată lumea implicată în povestea asta pare să dispară de pe fața pământului? Am început să mă uit din când în

când la propriile picioare, ca să m-asigur că mai sunt aici.

Magozzi întoarse o pagină din carnet.

— Se pare că soții Kleinfeldt, cei doi bătrâni uciși, fugeau de multă vreme de ceva. În New York au stat cel mai mult timp – doisprezece ani – dar șeriful Halloran a aflat că și-au schimbat de nenumărate ori numele și locația; s-au învârtit prin toată țara. Au început să se-agite cam în aceeași perioadă în care puștiul și-a luat diploma și a plecat de la Sfântul Petru. Oraș după oraș, stat după stat… și de fiecare dată și-au schimbat numele.

— Se ascundeau.

— Exact. Rămâneau o vreme în câte-un loc, însă de fiecare dată se întâmpla ceva. Cineva le-a pătruns în apartamentul din Chicago – le-a tăiat toate hainele, a desenat fețe pe toți pereții, a rupt mobila, a spart toate farfuriile – a doua zi dispăruseră. Au apărut în Denver, cu nume noi, și au stat acolo câteva luni, până când o camionetă pe care autoritățile n-au putut-o identifica le-a lovit mașina din spate și a încercat să-i arunce de pe-o stâncă. Au dispărut iar. Apoi, în California, cineva le-a aruncat în aer vila de un milion de dolari. Din fericire pentru ei, fericita pereche își petrecea acea noapte în casa de oaspeți, de lângă piscină. Polițistul care s-a ocupat de caz crede că cei doi știau că cineva urmează să vină – și el nici măcar nu cunoaște toată povestea.

— Frate! exclamă Gino, dând din cap.

— După care dăm de ei în Wisconsin, sub numele de Kleinfeldt. Probabil că până acum învățaseră să-și ascundă destul de bine urmele, fiindcă au trecut zece ani până când umbra să-i găsească din nou și, de data asta, se credeau pregătiți.

— Capcana care l-a ucis pe ajutorul de șerif.

— Da. Însă criminalul a venit peste ei în biserică, singurul loc unde nu putuseră monta

capcane. I-a împușcat în cap c-un 22. Pe amândoi. Unul din cele două gloanțe n-a mai fost bun de nimic – l-au găsit turtit în craniul bărbatului, nu mai rămăsese aproape nimic din el. Dar cel pe care l-au scos din creierii femeii se pare că are niște zgârieturi pe el. Halloran ni-l aduce în seara asta. N-are încredere în nimeni, doar în propriul buzunar.

Gino se juca acum cu crusta de pizza, încercând s-o balanseze pe muchia mesei.

— Halloran ăsta are vreo dovadă solidă? Ceva care să-l facă să fie sută la sută sigur că ucigașul e copilul celor doi?

— Sunt mai multe indicii. Nu știu dacă le-am putea spune chiar „solide”. Soții Kleinfeldt au fost uciși chiar de ziua de naștere a copilului, dacă vrei să începi să numeri coincidențele. În plus, au un psihiatru la biroul din Wisconsin care spune că sunt prezente toate semnele unei răzbunări personale. Fețele desenate pe pereții apartamentului din Chicago, pentru început. Se pare că e o chestie clasică pe care o fac sociopații care-și urăsc părinții. Și mai există un aspect care nu a fost dat presei.

Magozzi privi încruntat mâzgălelile întunecate din carnet – scrisese în grabă, încercând să prescurteze.

— După ce i-a împușcat în biserică, ucigașul le-a deschis hainele și le-a crestat niște cruci mari pe piept – aproape că i-a jupuit, a spus medicul legist. După care i-a îmbrăcat la loc.

Gino își trecu limba peste buze, apoi înghiți în sec.

— Mda, pare ceva destul de personal.

— Și asta nu-i totul. Glonțul cu care vine Halloran n-a omorât-o pe loc pe bătrână. Doamna Kleinfeldt era încă-n viață când a tăiat-o.

Gino se lăsă pe picioarele din spate ale scaunului și, când închise ochii, toți anii vârstei i se citiră pe față.

— În afară de coincidența cu școala catolică, mai e și altceva care să lege cazul nostru de al lui?

Magozzi dădu din cap.

— Ei, asta știu c-o să-ți placă.

— Foarte bine. Fiindcă până acum nu mi-a plăcut nimic.

— După ce puștiul a terminat școala Sfântul Petru, a plecat în lume. Mai târziu, școala a primit o cerere de copie după foaia lui matricolă. Cererea fusese făcută în statul Georgia, în Atlanta.

Scaunul lui Gino ateriză cu o bufnitură pe toate picioarele.

— Ei, pe dracu'!

— Acolo s-a născut, Gino. În Atlanta. Se pare că Brian Bradford s-a întors acasă.

— Ei pe dracu'!

— Ai mai spus asta.

— La dracu'!

— Ei, asta-i ceva mai original.

— Stai așa, stai așa…

Gino era de-a dreptul entuziasmat de-acum. Sări în picioare și începu să înconjoare masa de lemn, încruntat, cu mintea galopându-i.

— Dacă avea cinci ani acum douăzeci și șase de ani – înseamnă că a fost în campus cam în aceeași perioadă în care s-au petrecut crimele…

— Și în același timp cu băieții noștri de la Monkeewrench.

— Dintre care niciunul nu are alibi.

Gino îl privi fix în ochi.

— La dracu', Leo! Trebuie să găsim un pretext să-i băgăm pe-ăștia cinci după gratii.

— Dacă găsești tu vreunul, spune-mi-l și mie. Până atunci, trebuie măcar să-i ținem sub urmărire.

— Și trebuie să aflăm care sunt numele lor adevărate. Poate că unu-i Bradford.

Magozzi întinse mâna după telefon.

— Îl sun pe Tommy. Poate a reușit să spargă dosarul FBI…

— Nu te obosi. L-am întrebat eu cât ai vorbit tu la telefon. Încă-și mai smulge părul din cap, n-a făcut niciun progres. Zicea că tocmai ajunsese la un clic distanță de intrare, când s-a izbit de un firewall nou de care nu poate să treacă.

Magozzi se încruntă.

— Ciudat. Mi-a spus că poate să spargă sistemele FBI-ului și-n somn.

— Mda, se pare că și-a schimbat părerea. Știi ce-ar trebui să facem? Să-i strângem iar pe toți și să-i punem să-și scoată chiloții – să vedem dacă vreunul are ceva în plus.

— Cred c-ar fi ilegal.

— Poate-ar fi de acord s-o facă de bunăvoie.

Magozzi râse.

— Ia încearcă! Te provoc s-o suni pe Annie Belinsky și să-i ceri să-și ridice fusta.

Gino pufni.

— Nu-i ea. Creatura asta e mult prea femeie ca să poată avea în ea ceva de bărbat. În plus, n-ar face rău nici măcar unei muște.

— Cu excepția tipului ăluia, pe care l-a omorât cu cuțitul.

— Și care sunt absolut convins că a meritat-o, spuse Gino.

Se așeză la loc, își puse coatele pe masă și-și privi mâinile.

— Știi ce? Povestea asta e din ce în ce mai urâtă. Acum nici măcar nu știm dacă trebuie să căutăm un bărbat sau o femeie.

Magozzi aruncă pixul pe birou și împinse telefonul înspre Gino.

— Unde sun? întrebă acesta.

— La Poliția din Atlanta. Vezi dacă au vreun Brian Bradford în dosarul despre crimele din campus. Și, în caz că nu, spune-le să verifice registrele de admitere la Universitatea Atlanta. Dacă Bradford s-a dus acolo, a folosit foaia matricolă de la școala Sfântul Petru. Chiar dacă și-a schimbat numele, tot ar trebui să-i găsim urma.

Gino împunse numerele din telefon cu degetul lui gros ca un cârnat.

— E aproape zece noaptea la ei. Universitatea s-a închis acum câteva ore.

— Sunt polițiști. Spune-le să găsească pe cineva care să deschidă biroul și să verifice registrele.

— Bine, dar o să le dau numele tău.

•

Șeful Malcherson le făcu semn lui Gino și Magozzi să intre în biroul lui, apoi să închidă ușa și să ia loc. Magozzi se întrebă dacă întreaga ședință avea să se desfășoare în limbajul semnelor și hotărî că, dacă și-ar fi petrecut el atâtea ore discutând cu presa și dând telefoane pe cât o făcuse șeful lui în acea zi, probabil că nici el n-ar fi avut prea mult chef de vorbă.

Le trebuiră zece minute să-l pună în temă cu toate cele aflate. Șeful îi ascultă fără să-i întrerupă, în timp ce-și cobora la loc mânecile suflecate ale cămășii, își încheia gulerul și-și potrivea cravata, pregătindu-se să înfrunte presa înfometată, care aștepta la ieșirea din clădire. Încercă să-și îndrepte părul alb cu palmele, însă fără succes. „Prea multă spumă”, își spuse Magozzi.

— Carevasăzică, poliția din Atlanta o să deschidă dosarul despre crimele din campus, însă numele de Brian Bradford nu-i era cunoscut detectivului cu care a discutat Gino, deși era unul dintre oamenii care-au lucrat la acest caz, încheie Magozzi. Dar începem să credem din ce în ce mai tare că există o legătură între băieții Monkeewrench și cele întâmplate în Wisconsin. Sunt fie suspecți, fie ținte și, în ambele situații, trebuie să-i ținem pe toți cinci sub supraveghere, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— De acord, spuse șeful, ridicându-se și luându-și pardesiul elegant de pe un umeraș agățat în cuierul din colțul camerei. Dar va trebui să iei din oamenii pe care ți i-am dat deja. Am implicat pe

toată lumea în povestea asta și nu mai avem alte resurse.

— Haide, șefu'! se plânse Gino. Toți oamenii noștri au lucrat deja două ture, două zile la rând. Mai apelați o dată la celelalte secții din stat, să ne mai împrumute oameni. Ieri s-au grăbit să ne sară-n ajutor.

— Nici vorbă! Toate secțiile locale își țin oamenii acasă, încearcă să acopere școlile.

— În tot statul? întrebă Magozzi. Asta-i ridicol! Individul ăsta n-a lovit niciodată în afara orașului.

Malcherson clătină din cap.

— Nu contează. Au și ei regulamentele lor de respectat, la fel ca noi, și preferă să-și țină oamenii în orașele lor, nu într-al nostru.

— Dumnezeule mare! exclamă Gino, lăsându-se dezgustat pe spătarul scaunului. Asta-i o tâmpenie. Dacă mai încearcă să omoare pe cineva, mai mult ca sigur o să acționeze într-o școală din Minneapolis – și noi cum dracu' o să facem să le-acoperim pe toate?

Fu uimitor că Malcherson nu-l admonestă pe dată pe Gino pentru întrebuințarea unui limbaj atât de colorat și acest lucru se datora cu siguranță faptului că șeful era peste măsură de obosit. Îi aruncă doar o privire de dojană, ridică din umeri și începu să-și încheie pardesiul.

— Tocmai am discutat cu domnul guvernator. Închide toate școlile mâine. O să auziți la știrile de noapte.

Gino clătină din cap.

— Știam eu! Se întâmplă! Psihopatul ăsta conduce acum întregul oraș, exact cum v-am spus. Și de-acum, o să fie tot mai rău. Mâine închidem școlile, poimâine oprim ambulanțele…

— Și ce ai fi vrut să facem? întrebă Malcherson, aproape ridicând vocea. Pierdem o persoană pe zi și n-au mai rămas prea mulți oameni în tot statul care să creadă că Departamentul de Poliție din

Minneapolis poate să facă ceva în privința asta. Nici măcar guvernatorul.

Se uită pe rând la fiecare, apoi își coborî privirea în pământ și expiră aerul care aproape că-i învinețise fața.

— Îmi pare rău. Nu-i vina voastră. Nu-i vina nimănui. Am stat prea mult la telefon.

— S-au luat urât de tot de dumneavoastră, nu? întrebă Gino și Malcherson râse scurt.

— Membrul ăla nou din consiliu – Wellburg, sau cum l-o chema – a avut tupeul să mă sune și să mă-ntrebe de ce nu fac nimic în legătură cu toate crimele astea. Eram atât de obosit după orele petrecute la telefon, încât mi-am ieșit din fire și i-am spus că nu fac nimic fiindcă n-am eu chef! Presupun c-o s-o vedeți și pe-asta la știrile de noapte.

Oftă și privi absent înspre un colț al camerei, întrebându-se fără îndoială dacă va mai avea de lucru după întrunirea consiliului de a doua zi.

— Ascultați-mă. Tot ce vă pot spune e să lucrați cu ce aveți. Luați câțiva oameni din echipa care verifică înregistrările – oricum se pare că asta-i o pistă moartă. La dracu'! Închideți-i pe toți ăia cinci de la Monkeewrench într-o cameră și faceți cu schimbul de pază la ușă. Se opri și trase aer în piept. Dacă nu se poate, apelați la FBI. Dați-le un nume pentru amprentele alea și o să sară într-o clipă să urmărească pe oricine vreți voi.

Magozzi se foi în scaun.

— Nu vreau să fac asta, domnule.

Malcherson clipi, surprins. Magozzi nu-i spunea niciodată „domnule".

— Dacă găsești o potrivire pentru glonțul din Wisconsin, oricum o să fie implicați până peste cap. O să fie cazul lor atunci.

— Știu.

— Va trebui să le predai tot dosarul. Până la ultima hârtiuță.

Magozzi dădu atent din cap și Malcherson miji ochii.

— Nu l-ai notat nicăieri, nu-i așa? Nu ai de gând să le spui ale cui erau amprentele. Cum de altfel n-o să-mi spui nici mie… Stai! Nu răspunde la întrebarea asta. Aș fi nevoit să te suspend.

Oftă din nou, își întinse cu mâna reverul hainei și-și luă servieta de pe birou.

— Domnilor, mă duc acasă. O să-mi plimb câinele și-o să beau ceva cu soția mea – sau poate invers, depinde care din ei mai vorbește cu mine. Gino, transmite-i salutările mele Angelei.

— O să se bucure că v-ați gândit la ea, șefu'.

Malcherson se opri în dreptul ușii, zâmbind ușor.

— Știi ce? Chiar cred c-o să se bucure. E genul ăsta de om. Nu știu ce-ai făcut să o meriți, Rolseth, dar cred c-a fost într-o viață anterioară.

Închise fără zgomot ușa în urma lui.

După ce șeful plecă, Gino se-ntoarse și-și pironi privirea asupra lui Magozzi.

— O să-i spui vreodată șefului că sunt amprentele lui MacBride?

Magozzi ridică din umeri.

— Realizezi în ce te bagi dacă se dovedește că ea este criminalul?

— Nu MacBride este criminalul, Gino.

Gino se lăsă să alunece în scaun până când fundul îi ajunse pe margine. Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Aș vrea să fiu și eu la fel de sigur! Ei, și-acum ce facem, Kemosabi?

— Ce a spus șeful, presupun. Îi spunem lui Freedman să ne dea niște oameni din echipa lui și-i punem pe urmele celor cinci începând cu schimbul trei.

Gino ridică mâna și-și întredeschise pleoapele ca să se uite la ceas.

— Schimbul trei nu începe decât peste câteva ore.

— Da. Mă gândeam să-i acoperim noi până atunci.

— Iartă-mi simplitatea minții, dar noi suntem doi și ei cinci.

— O să fie toți în același loc. I-au lăsat Gloriei programul, ai uitat? M-am uitat eu mai devreme.

— Da' o suni tu pe Angela. O să urle ca nebuna.

Magozzi zâmbi.

— Angela n-a ridicat vocea niciodată-n viața ei.

— Da, ai dreptate. Dar o să se smiorcăie. Și nu suport când se smiorcăie.

Gino făcu un efort să se ridice din scaun, apoi se întinse.

— Așadar, încotro?

Magozzi îi răspunse cu un rânjet.

— La dracu'! E chiar așa de rău?

• Capitolul 35

Halloran tocmai încheiase convorbirea cu detectivul Magozzi și se ridica de pe scaun, când Sharon Mueller intră în biroul lui. Rămase împietrit preț de câteva clipe, pe jumătate ridicat, pe jumătate așezat, apoi să lăsă încet la loc pe scaun, mut de uimire.

Se pare că reacția lui îi plăcu lui Sharon, fiindcă îi zâmbi.

— Hei, mersi, Halloran!

— Porți rochie! îi spuse el, ca și cum ea n-ar fi fost conștientă de acest lucru.

Nu o văzuse vreodată îmbrăcată altfel decât în uniformă. Pantaloni drepți, de culoare maro, cămașă și cravată maro, pantofi cu talpă ortopedică… și accesorizată, desigur, cu cele cinci kilograme de echipament standard pe care trebuiau să le poarte cu toții, la centură. Ca să nu mai vorbim de armă! Pe care nu o purta acum. Probabil se gândise că nu s-ar fi asortat prea bine cu rochia strâmtă și roșie, care-i începea prea târziu în partea de sus și se termina prea repede în cea de jos.

Își ridică puțin fusta, expunându-și un picior parcă interminabil, și Halloran fu cât pe-aci să leșine.

— Și tocuri! îl completă ea, ceea ce era o idee bună, de vreme ce privirea lui Halloran nu ajunsese încă până acolo și probabil că nici n-avea să ajungă.

Își ridică, din politețe, ochii spre fața ei și fu surprins să observe câteva urme discrete de machiaj – Sharon nu se machia niciodată și nici nu avea nevoie. O umbră fumurie pe pleoape și o strălucire mătăsoasă pe buze, ce le făcea să pară desenate din acuarele. Nu era drept să se mai și aranjeze, după ce că era și așa atât de frumoasă.

— Nu te-am mai văzut până acum îmbrăcată cu altceva decât cu uniforma, spuse el.

— Și asta e tot o uniformă. Uniforma pe care o port la întâlniri. Ieșim în oraș!

— Bine, spuse el fără să gândească, apoi își aminti. Dar nu pot.

Sharon miji puțin ochii.

— De ce nu?

— Trebuie să prind niște băieți răi.

Sharon oftă cu zgomot și umerii i se plecară ușor, făcându-i sânii să i se miște sub materialul de mătase roșie. Ca să nu se mai zgâiască la ea, Halloran fu nevoit să-și privească mâinile – stăteau inerte pe masă, cu degetele ușor chircite, afurisitele naibii! – fără să facă nimic, fără să-l ajute deloc, făcându-l să arate ca un prost.

— Știu că nu ești homosexual, Halloran…

— Vai de mine! Mi s-a aflat secretul.

— … prin urmare, care-i treaba? Ne știm de doi ani și nu te-ai dat niciodată la mine. Nici măcar o dată.

Halloran își drese vocea.

— Mi se interzice să hărțuiesc sexual ofițerii din subordine. Așa scrie în manualul polițistului.

— Nu-i amuzant.

— Nici nu-ncercam să fiu amuzant. Chiar așa scrie în manualul de poliție.

Sharon își țuguie buzele și Halloran așteptă să dispară acuarela trandafirie, însă fu surprins să constate că aceasta rămăsese acolo.

— Bine, atunci te hărțuiesc eu. Hai să plecăm de-aici și să trecem la treburi serioase!

Își simți gura luând forma unuia dintre acele rânjete tâmpe ale lui Harrison Ford. Era într-o clădire aproape goală, singur cu o femeie în rochie roșie, pe care și-o dorise din prima clipă în care o văzuse, cu doi ani în urmă, îndesându-i sub nas cererea de înscriere. Și *ea* îl seducea *pe el.* Probabil că lui Harrison Ford i se întâmpla tot timpul asta. Nu era de mirare că arăta așa.

— Oricum, n-ai ce criminal să mai prinzi în seara asta.

Rânjetul tâmp dispăru ca șters cu buretele. Îi fluturase prin față insigna de șerif, fără să-și dea seama măcar ce face.

— Păi, tocmai asta e, spuse el oftând, ridicându-se în picioare și începând să adune hârtiile și fotografiile răsfirate pe tot biroul, îndesându-le pe toate într-o cutie care devenise dosarul Kleinfeldt. Mă duc în Minneapolis în seara asta.

Sharon tăcu preț de-o clipă și Halloran simți schimbarea din ea ca pe-o cădere bruscă a presiunii barometrice. Într-o clipită, femeia se transformase la loc în ajutorul de șerif. Tonul îi era acum cât se poate de serios.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Halloran prinse cutia sub un braț și cu cealaltă mână își luă haina de pe spătarul scaunului.

— Trebuie să mă duc până la depozitul de dovezi, apoi o iau din loc. M-așteaptă un drum lung.

Stinse lumina, închise și încuie ușa biroului, apoi începu să coboare scările. Sharon se ținea scai de el.

— E același tip, nu-i așa? încercă să-l tragă de limbă, bocănind pe tocurile înalte ca să țină pasul cu el. Ucigașul Monkeewrench e criminalul nostru!

— Ucigașul Monkeewrench? Unde-ai auzit asta?

— La asta e bună media. Și e același individ, am dreptate?

— Poate. Au recuperat un glonț de calibru 22 din corpul victimei ucise astăzi la mallul America. Are destule ghinturi pe el cât să-l putem compara cu cel pe care l-am scos noi din doamna Kleinfeldt.

Sharon îl bombarda mai departe cu întrebări, fără să-l observe pe Cleaton care, în clipa în care-o văzu îmbrăcată în rochia roșie, rămase pur și simplu cu gura căscată, uitând de ocheadele galeșe pe care i le aruncase până atunci dispecerei

Melissa. De ce sunase departamentul din Minneapolis la școala catolică? Ce anume căutau? Criminalul fusese creativ și cu victimele de acolo? Le crestase și pe ele? Găsiseră vreo probă interesantă la locul faptelor și, în mod bizar, cum i se păruse detectivul Magozzi?

Halloran îi spuse tot ce știa, adică nu mare lucru, inclusiv că Magozzi părea un băiat de treabă, ajuns aproape la capătul puterilor.

— E perfect de-nțeles, spuse ea în timp ce coborau treptele acoperite cu gresie care duceau la subsol.

— Ce vrei să spui?

Sharon era entuziasmată, mergea repede, vorbea repede. Era acum în fața lui pe coridorul îngust, îndreptându-se spre ușa de sârmă din capătul culoarului.

— Soții Kleinfeldt au fost primele victime, cei pe care își dorea cu adevărat să-i omoare. Crima asta a fost personală. Pe cale de consecință și crucile de pe piept.

Halloran ridică sprâncenele la auzul cuvintelor „pe cale de consecință". Nu-și amintea să fi auzit vreodată pe cineva rostind cu glas tare expresia asta.

— N-a transferat ritualul și asupra celorlalte victime, fiindcă de cei pe care-i ucide acum nu-i pasă. Nici măcar nu îi consideră oameni. Nu mai e ceva personal. Sunt doar afaceri.

— Afaceri? Ce fel de afaceri?

Halloran descuie poarta de sârmă și o împinse de perete.

— Afaceri necurate!

Își încreți nasul când șeriful nu râse la gluma ei.

— Nu știu ce fel de afaceri, dar are el ceva clar în minte – un țel anume pe care trebuie să-l îndeplinească.

— Părerea celor din Minneapolis e că face asta doar ca să se distreze. Joacă un joc la care vrea să-i bată pe ceilalți.

Așeză cutia pe-o masă și pipăi peretele cu degetele, căutând întrerupătorul. Neoanele pâlpâiră în tavan și prinseră viață, luminând șiruri întregi de rafturi de metal pe care erau depozitate cutii cu dovezi, unele dintre ele aparținând unor cazuri din secolul trecut. În Kingsford County nu se arunca niciodată nimic.

Sharon se duse glonț la raftul cel mai apropiat, trase o cutie micuță și verifică eticheta unei punguțe de plastic dinăuntrul acesteia.

— Dar de ce ar vrea să joace jocul ăsta? Dacă-l distrează doar să împuște lumea în cap, ar putea să omoare pe oricine, oriunde. Nu înțelegi?

Veni lângă el și băgă punguța în buzunarul de la pieptul gecii lui Halloran, închise nasturele și-l apăsă tare cu mâna.

— A făcut mari eforturi să copieze jocul întocmai și și-a asumat riscuri mari. Cum a fost azi la mall, de exemplu. Cu siguranță știa că tot locul era înțesat de polițiști care se uitau toți după el. Nu erau chiar condițiile ideale pentru a comite o crimă. Și totuși, a făcut-o. De ce?

Mâna ei apăsa încă pe buzunarul de la pieptul lui și Halloran se întrebă dacă-i putea simți bătăile inimii – mult prea puternice și prea dese pentru un bărbat care stătea nemișcat.

— Poate vrea să pună poliția într-o lumină proastă.

— Poate. În cazul ăsta, trebuie să te-ntrebi ce are cu polițiștii? Care-i povestea? Fiindcă există un motiv pentru care face tot ce face, oricât de bolnavă ni s-ar părea nouă judecata lui. Iar când vom ști motivul, cazul va fi pe trei sferturi rezolvat.

— Ai învățat toate astea la cursurile de psihologie?

Sharon zâmbi.

— Astea și altele. Ești gata de plecare?

— Aha.

Însă nu se mișcă fiindcă, dacă s-ar fi mișcat, ea și-ar fi luat mâna de pe buzunarul lui și Halloran se temea să nu-i înghețe inima.

— Trebuie să trecem mai întâi repede pe la mine, să mă schimb în uniformă.

— Nu vii cu mine!

— Ba sigur că vin! E miezul nopții și ai de condus șase, șapte ore.

Halloran analiză acest aspect preț de câteva clipe.

— Îl iau pe Bonar.

Sharon își trase brusc mâna de pe pieptul lui și se dădu un pas în spate, săgetându-l cu o privire care strălucea mai puternic decât neonul din tavan.

— Oh, nemaipomenit, Halloran! Mulțumesc frumos! Am lucrat la cazul ăsta tot atât de mult ca și Bonar. Care-i problema? Ce este? Te temi că n-o să mai pari la fel de macho în ochii dobitocilor din marele oraș dacă vii însoțit de o femeie?

— Of, pentru Dumnezeu!

Halloran o apucă de umeri și o lipi cu spatele de zid. Fața îi era atât de aproape de a ei încât o vedea ca prin ceață, trupurile le erau atât de strâns lipite încât îi simțea tot ce avea pe dedesubtul rochiței roșii.

— De ce mă tem eu – vorbea chiar în dreptul gurii ei și putea jura că simte gustul acuarelei – este că n-o să mai ajung niciodată în Minneapolis dacă te iau cu mine.

O sărută lung – ani sau poate trei secunde – apoi gura ei se mișcă și se deschise sub a lui și Halloran trebui să se sprijine cu ambele mâini de perete ca să nu cadă din picioare.

Se gândi că are două variante: fie o avea acolo, pe loc, în camera de dovezi a Departamentului de Poliție din Kingsford County, fie traversa toată țara în mijlocul nopții ca să urmărească un criminal și să-și păstreze slujba.

Tocmai hotărâse că nu exista bărbat pe lume care să aibă în așa măsură nevoie de-o slujbă, când

Sharon îl împinse de lângă ea. Avea ochii mari și respira pe gură.

— La naiba, Mike! Era să leșin.

Și din nou, rânjetul tâmp al lui Harrison Ford înflori pe fața lui Halloran. Ar fi dat în clipa aceea un milion de dolari doar să mai fie iar în liceu, ca să se poată duce a doua zi în vestiar și să le spună băieților: „Am sărutat o fată aseară și era să leșine!"

— Trebuie să pleci.

Se împinse din nou în ea.

— Nu mă grăbesc așa tare.

Se strecură pe sub brațul lui și ajunse lângă ușă din câteva salturi de vrăbiuță. Fusta scurtă îi flutură, lăsând să i se vadă coapsa și dantela din partea de sus a ciorapului.

— Nici eu, spuse ea privindu-l. Tocmai de-aia trebuie să pleci.

Atât era de uluit s-o vadă cum pleca așa, pur și simplu, de lângă el, țopăind pe tocurile alea înalte până când dispăru în capătul coridorului, încât nici prin cap nu-i mai trecu să se-ntrebe cum de renunțase atât de ușor la plimbarea până-n Minneapolis.

•

O oră mai târziu, Halloran și Bonar erau pe Autostrada 29, îndreptându-se spre vest, cu un termos de cafea făcută de Marjorie între ei, cu două pahare aburinde în suporturile de pe bord. Bonar conducea prima parte, cu vădita intenție de a-și îndeplini sarcina cât mai repede cu putință. Mergea cu o sută treizeci la oră și cu sirena pornită.

— Nu te-aș fi crezut atât de grăbit s-ajungi într-un oraș mare.

— Nici nu sunt. Urăsc orașele mari. Poluare, crime, parcare cu plată. Orașele mari sunt oribile. Dar țin morțiș să ajungem la Run Truck Stop din Five Corners înainte să închidă. Au acolo cea mai bună friptură de vită cu sos din tot districtul.

— Parcă ai fost să mănânci cu Marjorie, la Hidden Haven.

— Asta a fost acum câteva ore.

— Nu poți să mănânci friptură cu sos în mașină.

— Eu pot să mănânc friptură cu sos în orice condiții, dar, sincer să-ți spun, de data asta mă gândeam la tine. Sharon mi-a spus că n-ai mâncat nimic.

— Când ai vorbit cu Sharon?

— Imediat după ce-am sărit din patul lui Marjorie, în timp ce mă duceam acasă să-mi iau uniforma.

— Te-a sunat ea? De ce?

— Ca să-mi spună să opresc undeva și să-ți iau ceva de mâncare. Ar trebui să te-nsori cu fata asta.

— Sunt prea tânăr ca să mă-nsor.

— Dacă mai aștepți mult, o să fii prea bătrân să mai faci copii!

— Nici măcar n-am ieșit încă undeva împreună.

— Fă asta mai întâi.

Bonar trase de volan ca să evite un raton călcat de pe mijlocul drumului.

— Și, apropo, l-am auzit pe „încă".

Halloran se lăsă să alunece în scaun și închise ochii.

— Am trecut pe la părinții lui Danny în seara asta, ca să-mi exprim condoleanțele.

Deschise ochii.

— Mi-au spus că ai trecut pe-acolo și azi-dimineață. I-ai dus la biserică, i-ai ajutat să aranjeze totul.

— Am avut ceva timp liber.

— Ai avut pe dracu'! Ești un băiat de treabă, Mike, n-ai ce-i face!

Halloran închise din nou ochii. Da, halal băiat de treabă mai era! Îi ajutase pe părinții disperați ai puștiului pe care-l omorâse să-și îngroape copilul. Da, era nemaipomenit!

— Au spus că-l îngroapă luni.

Halloran dădu din cap.

— Sora lui Danny e pe undeva prin Franța. Nu poate să vină decât duminică.

— Nu cred c-am fost vreodată la o înmormântare lunea.

— Eu mi-aș dori din tot sufletul să nu fie nevoie să merg la înmormântarea asta.

• Capitolul 36

În clipa în care Grace, Harley, Roadrunner și Annie intrară în galeria de artă, Diane se desprinse din mijlocul unui grup de admiratori și alunecă spre ei învăluită într-un nor de mătase albă.

Îi îmbrățișă pe rând, apoi îi cuprinse mâinile lui Grace într-ale ei și exclamă, dându-se înapoi:

— Te-ai îmbrăcat elegant!

— Numai pentru tine, îi răspunse Grace, întorcându-i zâmbetul.

— Ha?

Harley privi încruntat blugii negri, de firmă, ai lui Grace, tricoul și haina de pânză.

— Ce tot spui acolo? Așa se îmbracă în fiecare zi.

— Harley, ești un mare prost! îl dojeni Diane.

— Mai spune-i și tu, o aprobă Annie.

— Poartă tricoul Moschino, îi explică Diane. Și dacă asta nu înseamnă să te îmbraci frumos, atunci nu mai am ce să spun!

Harley se dădu într-o parte și se uită la tricoul lui Grace.

— Zău dacă văd ce-i așa deosebit la tricoul ăsta!

Diane clătină din cap cu mută exasperare, apoi îi privi pe fiecare pe rând.

— Nu trebuia să vă simțiți obligați să veniți astă-seară. Știu cât vă este de greu.

— Ți-ai ieșit din minți, dulceață? sări Annie. Am ratat noi vreo inaugurare de-a ta? În plus, este exact ce ne trebuie.

Roadrunner dădu din cap.

— Da. Mai ales după ce s-a petrecut azi la mall.

Diane îi prinse mâna și i-o strânse.

— Uitați toate astea pentru câteva ore. Și am eu ceva care cred c-o să vă ajute în privința asta.

Ridică mâna și un chelner la costum se apropie cu o tavă plină de pahare cu șampanie.

— O iubesc pe femeia asta, spuse Harley, înșfăcând un pahar de pe tavă și dându-l pe gât, apoi luând un al doilea.

— Unde-i nesuferitul ăla de bărbatu-tău?

Diane făcu un semn vag spre mulțimea adunată în fața bufetului.

— Îl știți pe Mitch. Face ce știe el mai bine. Când l-am lăsat, vindea cel mai scump tablou din expoziție unui amărât care-a cumpărat ultimul tablou într-o parcare de benzinărie.

Oftă și-i aruncă o privire drăgăstoasă lui Mitch.

— Se mai gândește și la altceva. Îi face bine.

Se întoarse spre ei cu un zâmbet de regret.

— Trebuie să mă duc să mai discut și cu ceilalți. Dar vă rog, rămâneți cât de mult vreți. Mâncați, beți, veseliți-vă și plecați doar când simțiți că trebuie. Înseamnă enorm pentru mine să vă am aici.

O reținu pe Grace lângă ea când ceilalți se îndreptară în linie spre bufet.

— Cum îți e? Pentru tine trebuie să fi fost mai greu decât pentru oricine.

Grace se întinse și o strânse-n brațe.

— Mă descurc, cu ajutorul prietenilor mei, citã ea din Beatles. Ca întotdeauna.

•

Gino și Magozzi lăsară mașina într-o parcare cu plată și străbătură ultima stradă pe jos, în frig, arătând ca doi mafioți din filmele vechi, cu pardesiurile lungi care le fluturau pe lângă corp.

Galeria Acton-Schlesinger era la ultimul etaj al unei alte hale renovate, foarte asemănătoare cu sediul Monkeewrench și la doar câteva străzi distanță. O placă de alamă montată la intrarea clădirii informa vizitatorii că aici fusese cândva o manufactură de lenjerie bărbătească.

Gino intră posac și protestând în foaierul spațios de la parter, anticipând fără îndoială adunarea de snobi cu pretenții de la etaj, care, fără doar și poate, aveau să-l privească strâmbând din nas.

— Cu atitudinea asta, și eu aș strâmba din nas când te-aș vedea, îl dojeni Magozzi.

— Stai numai să vezi, Leo. Am mai fost eu la chestii de-asta cu Angela și, dacă nu ești palid ca o fantomă, emancipat și îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, nici nu se uită la tine!

— Tu oricum o să vezi ce ți-ai pus în cap c-o să vezi, oftă Magozzi. Eu, unul, însă mor de curiozitate să aflu ce fel de femeie s-a putut mărita cu un țăcănit paranoic cum e Cross.

Spațiul galeriei era vast și spartan, cu dușumele strălucitoare, din lemn de bambus, și tavane boltite, luminate de lămpi cu halogen ascunse. Picturi abstracte atârnau în separeuri de oțel, aranjate în spațiu asemenea unui labirint. Vizitatori eleganți, cu nasurile pe sus și priviri plictisite, înaintau prin labirint asemenea unor cobai bine dresați, sorbind șampanie roz din cupe de cristal.

O fată atrăgătoare, îmbrăcată în uniformă neagră, îi întâmpină cu pahare de șampanie. Chipul foarte tânăr își păstra încă prospețimea inocenței, în ciuda stratului gros de pudră albă, și zâmbetul îi era sfios, deși efectul se pierdea aproape în întregime sub rujul roșu ca sângele. Spre lauda ei, nici nu clipi când le zări costumele mototolite, care ajunseseră să arate de parcă cei doi dormiseră în ele.

— Bine ați venit, domnilor! Vă pot oferi un pahar de șampanie?

Magozzi și Gino schimbară o privire. Ideea unei băuturi alcoolice îi făcuse pe amândoi să saliveze.

— Billecard-Salmon, îi ispiti ea.

— Asta ar trebui să fie bună, nu? o întrebă Gino.

— Mai mult decât bună.

Se uită din nou la Magozzi.

— Sunteți în timpul serviciului? îl întrebă în șoaptă.

Magozzi își mușcă buza de jos.

— Nu în mod oficial, cred.

Gino îi rânji tinerei și luă două pahare înalte.

— Ești un înger din rai! Fii binecuvântată, copilă!

Zâmbetul timid al fetei se lărgi. Părea fericită că a găsit doi vizitatori care n-ar fi făcut o criză de apoplexie dacă ea, Doamne ferește, ar fi uitat eticheta.

— Cu plăcere. O să mă uit mereu să văd când trebuie să vă mai aduc.

— Știi ce? Cred că nu-i chiar așa de rău aici, spuse Gino, plesnind din buze și privind în jur. E cea mai bună șampanie pe care am gustat-o vreodată, chiar dacă-i roz.

Magozzi savură în liniște căldura alcoolului care i se împrăștia prin vene. Senzația îi era vag familiară – o mai simțise cândva, o dată sau de două ori, cu câteva mii de ani în urmă – se numea relaxare. Mai luă o sorbitură.

— Cred c-ar trebui să facem ronduri.

Gino își goli paharul.

— Îmi place aici, la periferie. Hai să rămânem aici și să bem șampanie și să-i pasăm cazul lui Halloran, când ajunge-n oraș.

Rămaseră câteva clipe visând cu ochii deschiși, apoi se aruncară în luptă, oprindu-se pentru scurt timp în fața primului perete cu picturile lui Diane Cross, toate purtând distincta amprentă a alb-negrului, la fel ca tabloul din biroul lui Mitch Cross și ca cele din sufrageria lui MacBride.

Magozzi dădu din cap pentru sine, înțelegând cum un prieten sau un soț ar fi putut expune asemenea lucrări, așa cum un părinte iubitor lipește pe frigider mâzgălitura în carioci a copilului său; dar nu putea pricepe în ruptul capului ce căutau atâtea lucrări reci și frigide într-o expoziție de asemenea anvergură, într-o galerie atât de prestigioasă.

Le ceru scuze în minte lui Vermeer și Van Gogh, maeștri ai luminii și culorii, pentru o lume care aducea omagii șicului, ridicându-l mai presus de geniu.

Echipa Monkeewrench nu fu greu de remarcat în oceanul de sclavi ai modei. Grace MacBride și Harley Davidson, prinși într-o discuție particulară, semănau cel mai mult cu restul vizitatorilor din galerie. Amândoi ar fi putut trece drept artiști sau patroni de arte – ea în nelipsita haină neagră, el îmbrăcat în atâta piele neagră încât ai fi zis că se pregătește de-un rodeo.

Annie era la câțiva metri distanță, atrăgându-i cochet atenția unui tânăr îmbrăcat în smoching de mătase. Se pare că găsise timp să-și schimbe ținuta și se transformase ca prin magie într-un fel de fluture cu aripi diafane de șifon, pictate manual. Magozzi își aminti ce îi spusese Espinoza despre cât dădea femeia asta pe haine și, uitându-se la ea, înțelegea de ce.

Roadrunner, suferind în mod evident de suprasolicitare senzorială, stătea lipit de un zid ceva mai departe, în veșnicul lui costum de lycra – negru, pentru această ocazie –, foindu-se de pe-un picior pe altul, evident deloc în elementul lui. Le făcu un semn vag cu mâna când îi văzu, apoi se retrase din nou în lumea lui.

Gino clătină compătimitor din cap.

— Bietul de el, parc-ar fi o antilopă într-o cușcă cu lei.

— Unde-i Mitch?

Gino nu-l auzi.

— Annie e singura care pare să se simtă bine, spuse el oftând.

— Cred că Annie se simte bine oriunde. Așadar, Mitch – el e singurul care nu-i prezent.

Gino se îndură cu greu să-și dezlipească privirea de Annie și arătă cu degetul mare spre o masă care gemea sub greutatea platourilor cu sushi și a aranjamentelor florale.

— E acolo.

În acea clipă îl văzu și Magozzi. Stătea lângă o femeie înaltă și blondă, îmbrăcată într-o rochie de mătase albă. Nu încăpea îndoială că ea era artista –

admiratori înfocați se strângeau buluc în jurul ei și femeia reușea să stea de vorbă cu toți, băgându-și din când în când în seamă și soțul, ca pe-un cățel preferat.

Așadar, aceasta era Diane Cross. Artistă, vedetă și, evident, soție îndrăgostită. Nu cât să te facă să pici din picioare, dar atrăgătoare, în stilul ăla unitar și atletic spre care aspiră în ziua azi atât de multe femei.

Fata care-i întâmpinase la intrare apăru ca din pământ cu o sticlă nouă.

— Nu vă mirați atâta! râse, umplându-le din nou paharele. V-am spus c-o să fiu atentă să văd când trebuie să vă mai aduc.

— Ei, să trăiești! spuse Gino, ridicând paharul. Crezi că poți să treci și pe la prietenul meu de acolo? Băiatul ăla înalt și slab.

— Sigur!

Fata se îndreptă înspre Roadrunner și Gino îi făcu semn din ochi lui Magozzi.

— Mă duc până la el, să văd dacă nătărăul a reușit să mai afle ceva în legătură cu e-mailurile alea.

Roadrunner păru aproape recunoscător să-l vadă pe Gino apropiindu-se de el, apoi expresia chipului i se schimbă, confuză, amintindu-și că trebuia să-și aleagă tabăra.

— Domnule detectiv, spuse el precaut.

— Pari aproape la fel de fericit să fii aici ca și mine.

Roadrunner răsuci nervos paharul între degete.

— Da…

— Ceva progrese cu e-mailurile?

— Nu.

Miji ochii, suspicios.

— Faci pe polițistul bun acum?

Gino râse.

— Nu, eu sunt mereu polițistul cel rău. Dar acum sunt în afara serviciului, oarecum. Din clipa asta, aveți cu toții escortă permanentă din partea

MPD[17]. Până una-alta, am venit noi să vă ținem de urât până vi se desemnează primul schimb.

Roadrunner păru alarmat.

— Vrei să spui că… Ne țineți sub supraveghere?

Gino ridică din umeri binedispus.

— Supraveghere, protecție – oricum ai lua-o, toată lumea-i în mai mare siguranță.

Roadrunner îl privi încruntat preț de un minut, apoi oftă.

— Bine, presupun că-i normal să fie așa. Din punctul de vedere al unui polițist.

— E singurul punct de vedere pe care-l am, prietene. Ei, și ia zi! Te târăsc des la chestii de genul ăsta?

— Destul de des. Suntem invitați de Mitch și Diane, înțelegi?

— Ce zici de operele de artă?

Ridică din umeri, cerându-și parcă scuze.

— Hei, nu mă pricep neam la artă. Întotdeauna mă simt ca un idiot când vin la vreo expoziție.

— Lasă! Dacă oricare dintre oamenii ăștia ar veni la tine la birou să te vadă cum lucrezi, ei s-ar simți idioți. Așadar, sunteți chit.

— Mda, presupun.

Harley apăru lângă ei ca din pământ, lucru greu de înțeles având în vedere statura lui impunătoare. Se așeză între Roadrunner și Gino, ca un părinte protector care-și apără copilul de-un derbedeu din cartier.

— Ai venit să ne verifici, domnule detectiv?

— În mare. Tocmai îi spuneam lui Roadrunner că de-acum încolo v-am desemnat câte o mașină pentru fiecare.

Harley îl privi pe Gino drept în ochi.

— O acoperiți și pe Grace?

— Cum să nu!

— Sper din suflet să faceți o treabă mai bună decât azi după-amiază, când ați acoperit megamallul.

Gino se uită lung la el.

— Îndrăznețe vorbe pentru cineva care n-are alibi pentru niciuna dintre crime.

— Și tu ești cam prea plin de tine pentru un polițist care-a știut că vor avea loc ultimele două crime și nu le-a oprit.

Gino își coborî privirea în pahar, suflă aerul și numără în gând până la zece.

— Uite ce e, prietene, zise el în cele din urmă. Sunt un pic cam amețit acum, așa cum presupun că ești și tu. Și tocmai de aceea uiți că tot cazul ăsta de rahat vă murdărește pe voi tot atât de mult ca și pe noi.

Harley îl privi preț de un minut, apoi, încet, umerii i se lăsară și începu să se dezumfle asemenea unui balon înțepat.

— N-am uitat, domnule detectiv, spuse el încet. Crede-mă, n-o să uităm niciodată, niciunul dintre noi. Asta-i și problema. Grace încă se mai învinovățește pentru cele întâmplate în Georgia și acum începe să se considere vinovată și pentru treaba asta. Suntem foarte îngrijorați. Ne scoate din minți toată povestea. Dumnezeule, ce porcărie!

Gino îl privi speculativ. Nu fusese chiar o scuză, dar fusese destul de aproape.

— Mare porcărie. Beau pentru asta!

Ridică paharul și-și înclină ușor capul în fața lui Harley înainte să bea.

— Știi ce? Afurisitele astea de pahare sunt prea mici.

Harley îl aprobă, dând din cap.

— Stai aici. Știu eu unde țin sticlele.

•

Zece minute și aproape o sticlă mai târziu, Gino începea să creadă că Harley nu era un băiat chiar așa rău – ba chiar păreau să aibă destul de multe în comun. Detestau amândoi arta abstractă, apreciau șampania roz și adorau să mănânce. Și Roadrunner părea un băiat de treabă, mai ales pentru un maniac al tehnicii.

Stăteau toți trei umăr la umăr în fața unui tablou pictat cu linii groase, îndrăznețe, care ieșeau în relief ca niște dâre de caramel, încercând să priceapă ceva din lucrarea de artă.

— Ei, voi ce credeți c-ar trebui să fie? întrebă Gino.

— Să mor dacă știu, mârâi Harley. Un rahat în alb-negru. Cred că vor să fie oameni.

— Sunt cârlige de rufe, spuse Roadrunner, foarte sigur pe el.

— Neah, îl contrazise prietenește Gino. Trebuie să fie oameni. Vezi capetele? Și punctele alea groase de vopsea, din partea de jos, alea sunt picioarele. În plus, de ce ar face cineva o pictură abstractă cu cârlige de rufe? Astea sunt deja abstracte, nu?

Harley dădu pe gât ultimele înghițituri de șampanie, direct din sticlă.

— Bună observație, domnule detectiv.

— Stau și mă-ntreb dac-ar trebui să reprezinte ceva, spuse Roadrunner, mormăind cuvintele. Dacă toată tevatura asta cu arta contemporană e doar o mare păcăleală? Dacă artiștii ăștia nu fac altceva decât să arunce cu vopsea pe pânză, în speranța că un critic pseudo-intelectual o să vadă ceva profund în toată mâzgăleala?

— Exact asta cred și eu, începu Harley, apoi însă o blondă trăsnet, îmbrăcată în rochie neagră, mulată, veni lângă el și-i atinse brațul.

— E lucrarea ta?

Harley făcu eforturi vizibile să-și păstreze controlul maxilarului, care voia morțiș să se deschidă.

— Ăă… Nu, reuși el să îngaime.

— Oh!

Fata privi jenată în jur, încercând să găsească un mod politicos ca să iasă din situația penibilă în care se băgase.

— Dar… e o creație impresionantă, nu crezi? adăugă Harley repede.

Roadrunner și Gino se prefăceau că nu le ascultă conversația, însă zâmbeau amândoi ironic.

— Oh, da! Mi se pare incredibilă! se aprinse blonda, evident foarte interesată. Artistul care a făcut asta este foarte talentat. Tu cum l-ai interpreta?

Harley se lăsă pe tocurile bocancilor lui de motor.

— După părerea mea, este o reprezentare subtilă a dihotomiei contemporane dintre omogenitate și diversitate globală.

Lângă el, Roadrunner se aplecă în față și tuși în pumni, ca să-și stăpânească râsul. Gino se uită în altă direcție.

Ochii blondei sclipiră, încărcați de admirație.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Așa e, se vede din contrastul dintre negru… și alb.

— Întocmai. O expunere foarte îndrăzneață. Negru. Și apoi… alb. Cred că mai sunt și câteva subtonuri radicale.

— Eu tot zic că sunt cârlige, spuse încet Roadrunner.

Blonda se întoarse spre el cu fruntea brăzdată de cute de iritare.

— Ce-ai spus?

— Am spus că sunt cârlige, repetă Roadrunner. Cârlige de rufe negre și cârlige de rufe albe.

Fata dădu din cap.

— Înțeleg ce spui. Cârligele reprezintă vestigii rurale într-o lume complicată…

— Iar eu cred că sunt oameni cu niște capete mici, mici de tot, și picioare foarte mari și fără nicio formă, se băgă și Gino, mărind miza.

— Aha, înțeleg și viziunea ta. Sugestia că funcțiile motorii oprimă funcțiile mentale, ca simbol al condiției generale a omenirii. Rigiditatea corpurilor și goliciunea fundalului sugerează paralizia spiritului în lipsa căruia viața și-a pierdut valorile…

— O combinare între păgânism și iudeo-creștinism, învăluită într-o profundă disperare, spuse din nou Harley, dând cu înțelepciune din cap.

Blonda păru să aibă o revelație.

— Poate încearcă să ne transmită că suntem lipsiți de spiritualitate.

Gino simțea că i se umezesc ochii de la eforturile pe care le făcea să nu izbucnească în râs. Își privi paharul gol.

— Principala mea grijă în acest moment este faptul că sunt lipsit de lichid alcoolic. Mă scuzați, vă rog.

Se întoarse să se uite după fata cu tava cu pahare; Roadrunner își examină opțiunile și hotărî să-și reia vechea poziție de lângă perete.

În cealaltă parte a galeriei, Magozzi așteptase ca Grace să rămână singură, înainte de a se duce la ea – ocazie ce se dovedise a fi la fel de rară precum dinții în pliscul unei găini. N-ar fi trebuit să fie surprins – frumusețile brunete și stranii erau universal ademenitoare pentru bărbați, fie că erau pasionați de artă, de punk rock sau că citeau revista *Field & Stream* în pauza de masă. Și dacă nu știau că *această* frumusețe are un temperament deosebit de nervos și un Sig încărcat la subsuoară, probabil că Grace le apărea ca o ispită irezistibilă.

Îl privi apropiindu-se, cu o expresie cât se poate de neutră. Se uitară unul la celălalt preț de câteva clipe, apoi Magozzi spuse:

— Trebuie să te întreb câteva lucruri.

— Eram singură în birou. N-am martori. N-am alibi.

— Știu. Nu asta voiam să te-ntreb.

— Atunci ce?

Magozzi privi în jur, ezitând, trăgând de timp.

— Nu-i așa ușor. Nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

— Fiindcă sunt suspectă?

— Ceva de genul ăsta.

Grace nu spuse nimic. Rămase în fața lui, privind, așteptând, fară să-l ajute cu nimic.

— Pot să te conduc acasă? o întrebă el în cele din urmă. Am putea vorbi pe drum.

Când femeia nu-i răspunse numaidecât, adăugă:

— E important.

Grace se gândi câteva clipe.

— Am venit cu mașina. Poți să vii cu mine dacă vrei.

— Așteaptă-mă câteva minute. Ne vedem jos.

Magozzi făcu repede înconjurul galeriei și îl văzu în sfârșit pe Gino ieșind de la toaletă.

— Hei, prietene! îl întâmpină Gino bătându-l cu palma pe spate. Te duci să te ușurezi? Au și telefoane acolo, pe o măsuță cu picioare curbate…

— O conduc acasă pe MacBride.

Gino clipi o dată, apoi încercă să-și coboare sprâncenele și să se încrunte, dar, din cauza șampaniei, efectul fu compromis și una din sprâncene îi rămase sus, astfel încât expresia lui era mai degrabă una întrebătoare.

— Te duci la o întâlnire cu o suspectă?

— Nu-i o întâlnire.

Gino plescăi din limbă, a neîncredere.

— O să te uiți sub fusta ei?

Magozzi își acoperi ochii cu mâna și clătină din cap.

— Ascultă, Gino! Nu știi unde sunt, nu știi unde m-am dus, priceput?

— Păi, să mor dacă știu unde te duci. Tu știi măcar?

— Sincer, nu. Poți să iei un taxi?

Gino se lăsă pe călcâie și fu periculos de aproape să cadă pe spate, însă reuși să-și regăsească echilibrul.

— Ei bine, prietene, întâmplător tocmai am vorbit cu Angela. A găsit o bonă în ultima clipă și ne vedem peste drum, într-un sfert de oră, să bem ceva. Prima noastră ieșire de când a apărut Accidentul.

— Serios?
— Foarte serios.
— Ești un bărbat norocos, Gino.
— Poți s-o mai spui o dată.

• Capitolul 37

Magozzi își făcea de lucru cu comenzile scaunului de lângă șofer, în Range Roverul lui Grace. Până reuși să găsească butoanele care reglau încălzirea scaunului și poziționarea spătarului, începuse să se gândească serios să-și schimbe cariera cu cea de gigolo.

Erau la două străzi distanță de galerie, când Grace spuse:

— Ai pus oameni să mă urmărească.

Magozzi se uită în oglinda laterală și văzu echipajul de poliție la vreo cincizeci de metri în spate.

— Cam sare în ochi, nu?

— Numai pe mine?

— Pe toți.

Numără până la douăzeci și fu aproape dezamăgit să vadă că MacBride nu sare cu gura pe el.

— Nu-mi spune că nu te deranjează!

Grace oftă și-și sprijini încheieturile de partea de sus a volanului.

— Magozzi, sunt obosită. Și știi ce? Am încetat de mult să-mi mai pese de multe. Acum spune, vrei să discuți cu mine despre ceva sau voiai doar să te plimbi în mașina mea?

— Vreau să-mi spui numele voastre adevărate.

Grace urcă pe I-94, apoi viră brusc pe aleea din dreapta și acceleră. Trecu un minut întreg până când vorbi iar.

— Să înțeleg că Tommy n-a reușit încă să spargă dosarul FBI-ului.

— Știi foarte bine că n-a reușit. Doar ați avut voi grijă de asta.

Grace nu spuse nimic.

— S-a izbit de un firewall pus de voi. Și nu te obosi să negi. L-ați pus azi-dimineață, probabil când v-ați dat seama că-i destul de bun să treacă de

sistemele de securitate ale FBI-ului. Așa că le-ați mai întărit voi nițel. Accelerezi.

— Nu pricepi, nu? spuse Grace încet. Dacă cineva ar face legătura între cine suntem acum și cine-am fost în Atlanta, ar trebui să dispărem din nou, s-o luăm iar de la capăt.

— Fiindcă vă temeți să nu vă găsească ucigașul din Atlanta?

— Exact.

— Dar v-a găsit deja.

Grace oftă cu zgomot.

— Poate. Poate că e același individ, dar dacă nu e? Dacă într-adevăr, de data asta nu e decât un nebun care joacă un joc? Dacă acceptăm teoria c-ar fi aceeași persoană, lăsăm garda jos și ne găsește din nou? Poți tu să garantezi că e același criminal? Că nu avem absolut nimic de pierdut dacă ne expunem adevărata identitate?

Magozzi se gândi preț de câteva clipe.

— Nu, nu pot să-ți garantez. Nu în seara asta, în orice caz. Dar s-ar putea să pot mâine.

— Atunci, tot mâine o să-ți spun și eu numele noastre adevărate. Întoarse capul și se uită la el. De ce este atât de important să știi cine suntem, Magozzi? Nu-i nimic ieșit din comun, sunt doar niște nume ca oricare altele.

— O să-ți spun și asta.

— Când?

— Sincer să fiu, risc cam mult în clipa asta. Îți dau informații despre o anchetă în desfășurare și asta nu-i tocmai procedura standard.

Grace îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită din nou la drum.

— Ați găsit ceva, nu-i așa?

— Poate.

Își frecă tâmplele, simțind cum durerea începe să se instaleze în spatele lor. Epuizarea și șampania erau o combinație proastă.

— Dacă există vreo șansă să știi ceva despre asta, trebuie să te-ntreb. Dacă instinctele mele sunt

corecte, am putea rezolva cazul. Dar dacă mănșel… la dracu', nici nu vreau să mă gândesc!

— Nu vorbești prea clar.

— Știu. Sper să fiu mai clar mai târziu. Dar cel puțin aș vrea să te pot privi în ochi când o să-ți spun ce-am de spus.

— Te aștepți să te invit la mine-n casă?

— Ne-am putea opri undeva. La o cafenea, la un bar… tu alegi.

Grace scutură din cap și conduse mai departe, spre casa ei.

În timp ce Grace își parca Range Roverul în garaj, Magozzi ieși în stradă și se îndreptă spre mașina de urmărire care tocmai trăgea pe dreapta. Când șoferul coborî geamul, Magozzi îl recunoscu pe Andy Garfield, unul dintre polițiștii mai în vârstă care avuseseră destulă minte să aleagă să stea înăuntru, la căldură, fără a părăsi strada.

— A mers cu o sută treizeci într-o zonă de șaizeci, Magozzi. Cât de repede crezi că merge atunci când nu are un polițist lângă ea?

— Dumnezeu știe! Ce naiba mai faci, Garfield?

— Mai bine.

— Am auzit că Sheila e bine acum.

— Da. Am fost speriați de moarte o săptămână, dar ne-au zis că-i doar un chist.

— Știu, mi-a spus Gino. Am băut pentru asta.

Aruncă o privire peste umăr când auzi cizmele lui Grace pe alee.

— Eu o să fiu înăuntru o vreme. Stai cu ochi-n patru, da?

— S-a făcut.

În fața ușii, Grace tocmai introducea cardul magnetic, când Magozzi apăru în spatele ei.

— Stă Garfield cu tine în seara asta. E băiat bun.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu știu. Pe mine mă face.

Când femeia crăpă ușa fortăreței, o potaie cu părul sârmos o aștepta în prag, țopăind, cu limba

atârnându-i de-un cot. Expresia de pe botul lui suferi o schimbare de-a dreptul comică, trecând de la bucurie la șoc, în clipa în care-și dădu seama că Grace nu era singură. Dar, în mod surprinzător, nu fugi. Se uita fix la Magozzi, care avea grijă să facă mișcări încete și previzibile.

— Așadar, ăsta e câinele care se teme de străini. Nu mai pare atât de speriat acum.

Grace se aplecă și-i ciufuli blana.

— Salutare, Charlie! Se uită peste umăr la Magozzi. Probabil că-și aduce aminte c-ai mai fost aici. Și se gândește că, de vreme ce-ai fost invitat să te întorci, nu poți fi prea periculos. Desigur, el nu-și dă seama că n-ai fost invitat nici prima oară, nici acum. Asta l-ar putea face să-și schimbe părerea.

— Ce-a pățit la coadă?

— Nu știu. L-am luat de pe stradă.

Magozzi îngenunche și întinse încet mâna.

— Hei, Charlie! Nu te teme, băiete.

Charlie analiză mai întâi mâna de la distanță, apoi riscă și-și întinse nasul. Ciotul din coadă se mișcă de câteva ori într-o parte și-n alta.

— Dă din ciot la mine!

Grace își dădu ochii peste cap.

— Pari încântat.

— Standardele mele au coborât vertiginos în ultima săptămână.

Grace își agăță geaca într-un dulap, îl privi câteva clipe pe Magozzi și, în cele din urmă, întinse mâna să-i ia haina. Bărbatul o privi mut preț de câteva clipe, mirat de un asemenea gest neașteptat de politețe, apoi își scoase pardesiul în timp record.

— Fantastic cât de primitoare ești când ești obosită.

Grace oftă, îi puse haina-n dulap, apoi se îndreptă spre bucătărie. Charlie țopăia în spatele ei și Magozzi venea în urma lor cu considerabil mai multă demnitate, spera.

— Ia loc, dacă vrei, spuse Grace.

Magozzi își trase un scaun de la masa din bucătărie, apoi se uită, absolut fascinat, cum Charlie se suie pe scaunul din fața lui și se așază acolo ca un om.

Grace alese să rămână în picioare, sprijinită de tejghea. Magozzi presupuse că poziția asta o făcea să se simtă superioară, atât moral, cât și din alte puncte de vedere.

— Ei bine, Magozzi, te privesc în ochi. Vorbește!

Bărbatul trase aer în piept și expiră încet, făcându-și curaj să atace un subiect atât de delicat.

— O să-ți înșir niște nume și tu să-mi spui dacă ți-e cunoscut vreunul dintre ele.

— Mamă-mamă! Asocieri de cuvinte.

— Numele Calumet înseamnă ceva pentru tine?

— Praf de copt, zise ea fără să clipească. Am trecut?

— Nu, ai picat. Dar Kleinfeldt?

— Nimic. Ce e Calumet?

— Un orășel din Wisconsin.

— Wisconsin e un stat, nu-i așa?

Magozzi zâmbi.

— Ia te uită, ai simțul umorului! Mai știe și altcineva?

— Doar tu.

— Dar Brian Bradford?

Nicio ezitare:

— Nu.

— Ești sigură?

Grace îl fixă cu privirea.

— Ăsta era ăla important, nu?

Magozzi dădu din cap.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva pe nume Brian Bradford. Drept să-ți spun, n-am cunoscut niciodată vreun Bradford.

— Nu e posibil ca vreunul dintre prietenii tăi să fi purtat numele ăsta în Atlanta?

Grace își trase un scaun, se așeză și îl privi fix în ochi.

— Nu. Nu e posibil. Și aici va trebui să mă crezi pe cuvânt, Magozzi.

Magozzi scoase un oftat lung și epuizat. Abia acum își dădea seama cât de mult sperase că Grace o să recunoască numele. Și acum, speranța i se năruia.

— Acest Brian Bradford – el este ucigașul? întrebă Grace încet.

— Așa credem. A crescut la Școala Sfântul Petru…

Ochii lui Grace se lărgiră la aceste cuvinte.

— … și credem că a fost la Universitatea din Atlanta în același timp cu voi.

— Dumnezeule!

Închise ochii și mâna i se îndreptă din reflex spre tocul de armă, apoi îi coborî inertă în poală.

— E același ucigaș!

— Ne îndreptăm din ce în ce mai mult spre concluzia asta. Lucrăm cu niște informații, încercăm să-i confirmăm prezența în Atlanta. Școala Sfântul Petru a primit o cerere de copie după foaia matricolă, de la universitate; oamenii de acolo verifică registrele de înscriere.

Sunetul cristalin ce se auzi dintr-o altă încăpere era blând, muzical, însă o făcu pe Grace să sară din scaun cu răsuflarea tăiată.

— Ce s-a întâmplat?

— Un e-mail, șopti femeia, trecând glonț pe lângă el și străbătând dintr-un salt coridorul.

— De la el?

— Nu știu.

Vocea-i era slabă, neputincioasă.

— Verifică-l cât sunt eu aici.

Îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât, apoi îl conduse în biroul ei micuț și se așeză pe scaun. Magozzi privea peste umărul ei. Grace apasă pe o iconiță și pe ecran apăru o căsuță

de e-mail. Conținea un singur mesaj, cu același titlu ca cele de mai devreme: „De la Ucigaș”.

Îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu suport asta, Magozzi.

Trase aer în piept și apăsă butonul pe care scria „citește”. De data asta, nu mai erau pixeli roșii, nu mai era formatul de deschidere modificat. Era doar un text simplu, care spunea:

SUNT DEZAMĂGIT DE TINE, GRACE. NICI MĂCAR
NU-ȚI POȚI JUCA PROPRIUL JOC. ȘI CÂND MĂ
GÂNDCSC CĂ SUNT CHIAR ÎN GRĂDINA TA!

Magozzi își scosese arma și ieșise pe ușa din spate înainte ca Grace să termine de citit mesajul.

Grădina era goală. Nu apucase să facă trei pași prin iarbă, când Grace aprinse o sumedenie de lumini puternice, dar Magozzi nu văzu decât un copac, două scaune și un gard solid de lemn, prea înalt pentru a fi ușor escaladat. Sună la secție și ceru să i se facă legătura cu Garfield, căruia îi înșiră o grămadă de instrucțiuni în timp ce verifica gardul centimetru cu centimetru, căutând zgârieturi pe lemn, urme de pași, orice.

Când se întoarse în casă, o găsi pe Grace înțepenită într-un balansoar din camera de zi, cu Charlie în brațe, cu Sigul în mâna dreaptă, cu degetul pe trăgaci, pregătită. Magozzi își spuse că era cel mai trist lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Pentru Dumnezeu, Grace! spuse el, dându-și seama, speriat, că se scăpase și-i spusese pe numele mic.

Însă ea nu-l auzi sau poate că nu-i păsa.

— Nimic, nu-i așa? întrebă ea calmă.

— Am trimis mașini și patruleze prin tot cartierul, dar chiar dacă a fost aici în seara asta, a plecat de mult. O să verific și restul casei.

— Am verificat eu deja.
— Isuse!
— E casa mea, Magozzi.
— Totuși, o să mă mai uit și eu o dată.
Ridică din umeri, apatică.
Când se întoarse, Magozzi o găsi în același loc.
— O să stai acolo toată noaptea, cu arma în mână?
— N-ar fi pentru prima dată.
Magozzi își trecu mâinile prin păr, privi în jur, apoi se așeză într-un colț al canapelei.
Grace îl privi curioasă.
— Ce faci?
Nici măcar nu se uită la ea.
— Nu plec.
— Nu e nevoie să faci asta.
— Tot nu plec.

• Capitolul 38

Era încă întuneric în clipa în care Halloran și Bonar coborâră dealul abrupt dinspre Hudson și traversară podul peste râul St. Croix, intrând în Minnesota. Halloran conducea acum și, pentru cineva care nu apucase să doarmă mai mult de o oră, se simțea destul de bine, motivat, simțind că se îndreaptă spre o rezolvare a enigmei.

Bonar dormea ca un prunc în scaunul de lângă șofer și Halloran își aminti de ultima oară când traversaseră împreună statul îndreptându-se spre Twin Cities[18], cu două navete de bere în portbagaj și cu două bilete la concertul lui Bruce Springsteen în torpedoul din bord. Erau doar niște puști pe atunci, Bonar cântărea cu aproape cincizeci de kilograme mai puțin și lumea le părea un loc frumos, cu infinite posibilități.

Se trezi întrebându-se ce făcea oare Danny Peltier la acea vreme – își julea genunchii pe skateboard, probabil – apoi, timp de zece minute încercă să-și alunge din minte imaginea tânărului mort.

Reuși abia în clipa în care intră în Minneapolis, odată ce o luă pe ieșirea 94.

— Hei, Bonar!

Îl înghionti în umărul dolofan și ochii prietenului său se deschiseră numaidecât, limpezi și ageri ca ai unui copil. Nici urmă de acea stare de tranzit, de amețeală, când IQ-ul adulților pare pierdut undeva între zero și cincizeci, înainte de prima cană de cafea. Bonar se trezea întotdeauna într-o singură fracțiune de secundă și era, într-o o clipită, gata de acțiune.

— Ce zici de asta? întrebă el rânjind, aplecându-se în față și uitându-se prin parbriz. Ne-au lăsat lumina aprinsă.

Peisajul se schimbase mult de când fuseseră acolo ultima oară. O sumedenie de clădiri noi, cu

multe etaje, se ridicau dinspre centrul orașului, coloane de lumini albe și galbene luptându-se pentru un petic de cer cu vechiul turn IDS.

Halloran considerase întotdeauna Minneapolisul un oraș tânăr și cumva feminin – era curat, modest și la locul lui și făcea eforturi să nu se amestece prea mult în viața celorlalți. Acum avea senzația că metropola îmbătrânise și Halloran se întrebă dacă-i va mai lăsa aceeași impresie.

— E mult mai mare decât era ultima oară când am fost aici.

Bonar se aplecă și luă termosul de pe jos, dintre picioare.

— Da. Cancerul peisajelor, asta sunt orașele mari. Și știi cum e cancerul – crește și se întinde. Vrei cafea?

— Ei, haide! Uită-te la lumini. E frumos! Și da, vreau cafea.

Bonar întinse mâna după cana de plastic din suportul de pe bord și se uită înăuntru.

— Ai aruncat un chiștoc de țigară aici?

— Nu.

— Păi, e ceva înăuntru.

Deschise fereastra și aruncă afară resturile din cana de cafea.

— Nu vreau să știu ce-a fost.

Trecură pe lângă un termometru care arăta șapte grade, dar, după aerul rece care intra în mașină, Halloran bănui că era o estimare foarte optimistă. Auzise cândva că toate termometrele din Minnesota erau setate să arate cu patru grade mai mult, ca să preîntâmpine o mutare în masă a populației.

— Închide fereastra, te rog. E-un frig de mori!

Bonar scoase nasul pe fereastră ca un câine și trase adânc aer în piept înainte să o închidă.

— O să ningă azi. Simt miros de zăpadă.

Îi întinse cafeaua lui Halloran și turnă vreo două degete și-n cana lui. Nu că ar fi avut nevoie de cofeină. Bonar bea cafeaua doar pentru gust, lucru

care, în cazul de față, era o greșeală. Se strâmbă după prima sorbitură.

— Doamne, cât e de proastă!

— Am luat-o dintr-o benzinărie, nu de la Starbucks. La ce te așteptai?

— Mă așteptam ca un bărbat înarmat să primească o cafea ceva mai bună, chiar și la o benzinărie. Unde suntem? Ce stradă-i asta?

— Hennepin.

— Știi unde mergem?

— Sigur. La primărie.

— Știi cum s-ajungem acolo?

— Păi, mă gândeam să ne-nvârtim prin oraș pân-o găsim.

Bonar băgă mâna în buzunarul cămășii, de unde scoase o bucată de hârtie împăturită de mai multe ori, pe care o desfăcu pe genunchi.

— Ce-i asta?

— O hartă cu centrul Minneapolisului.

— De unde o ai?

— Din computerul lui Marjorie.

Halloran aprinse lumina de interior și aruncă o privire hârtiei. Părea o hartă autentică.

— Nu mai spune!

— Serios. Introduci locul în care ești, locul în care vrei să ajungi și gata! Computerul îți scoate harta și indicațiile de drum. Tare, nu?

— Știu și eu? Ce haz mai are așa?

Parcară la capătul unui rând de mașini de patrulă înșirate pe mijlocul unei alei laterale mai late decât orice stradă din Calumet, apoi înconjurară clădirea de piatră, mare cât un cartier din orășelul lor, până când ajunseră la ușa din față. Un polițist în uniformă cu ochii împăienjeniți le indică un coridor lung, la capătul căruia era Departamentul de criminalistică.

Erau mulți oameni pentru o oră atât de matinală, își zise Halloran, și toți păreau obosiți. Toți cei pe lângă care trecură îi salutară politicos, înclinând din cap, dar toți le fixau uniformele maro, și mai

ales armele, cu acea privire intensă specifică polițistului.

Când intrară la Criminalistică, Bonar se aplecă și-i șopti la ureche:

— Nu ne-a oprit nimeni. Dacă te-mbraci în polițist, poți să intri aici și să pui stăpânire pe întreaga clădire.

— Și de ce-ai vrea să faci asta? întrebă Halloran.

Privi sala de recepție, mică și lipsită de personalitate, cu o ușă glisantă, de sticlă, montată într-un perete. Prin geam, văzu o încăpere mai mare ce se întindea în spatele ușii, tipic guvernamentală, cu birouri negre, cu pereți terni și cu multe separeuri, gândită să fie spațiu de lucru și nimic altceva.

O negresă foarte corpolentă, care tocmai își lepăda haina groasă, de iarnă, apăru de cealaltă parte a ușii de sticlă și-i măsură din priviri preț de câteva clipe lungi, înainte de a le deschide.

— Halloran, da? spuse ea și Halloran recunoscu vocea de la telefon.

— Șeriful Mike Halloran și adjunctul Bonar Carlson, din Kingsford County, Wisconsin.

Își scoaseră amândoi portofelele cu insignele și le deschiseră, arătându-i femeii fotografiile.

— Iar tu trebuie să fii Gloria. Dacă nu mă-nșel, noi doi am stat ceva de vorbă ieri, spuse Mike zâmbindu-i.

— Aha. N-am mai primit atâtea telefoane într-o zi de la un singur bărbat de când Terrace Beluda s-a temut că m-a lăsat cu burta la gură. Bonar. Ce fel de nume e ăsta?

— Norvegian, spuse Bonar, încă bulversat de replica ei referitoare la momentul când se crezuse însărcinată.

— Ha! Credeam că le-am auzit pe toate. Și mai ziceți că negrii au nume ciudate. Haideți, băieți! Găsiți-vă un loc de stat până îl sun pe Leo.

Apăsă interfonul și le deschise ușa în timp ce ridica telefonul. Douăsprezece perechi de ochi se ridicară din hârtiile pe care le studiau și-i măsurară din cap până-n picioare. Halloran se simțea ca un elev de generală transferat într-o clasă nouă.

— Bună dimineața.

Îl salută din cap pe bărbatul care era cel mai aproape de el, un individ slăbănog, cu mărul lui Adam foarte proeminent, cu barbă țepoasă și o căciulă neagră, de lână, cu o gaură de molii chiar în față.

— De ce vorbești cu vagabondul ăla? îl luă la rost Gloria, din spatele lui.

— Vagabond? Credeam că-i sub acoperire.

Halloran se întoarse spre ea cu un zâmbet șiret, apoi trebui să-și reprime impulsul de a duce mâna după ochelarii de soare. Femeia purta o rochie roșie-stacojie, cu aplicații portocalii, strălucitoare, în formă de dovleac. Era o adevărată minune, observă Halloran, că reușise să facă în așa fel încât această combinație să se potrivească.

— Măi, măi! zise ea. Se vede că sunteți din provincie. Se pare că Gloria va trebui să vă ia sub aripa ei.

Bonar se răsuci pe călcâie, zâmbind.

— Domnul fie lăudat!

Ochii căprui ai femeii îl săgetară cu o privire ascuțită, apoi se îmblânziră numaidecât. Halloran clătină din cap. Nu conta niciodată ce spunea Bonar unei femei – și uneori o dădea rău de tot cu mucii-n fasole. Chipul lui avea ceva – bunătate, inocență, ceva – ce făcea ca toate femeile din lume să-i ierte orice.

— Leo e pe drum. Aveți glonțul, da?

Halloran își duse mâna la buzunarul de la piept și inima îi tresări o secundă, amintindu-și cum Sharon făcuse la fel, cu câteva ore în urmă.

— Pot să rog pe cineva să vă conducă la laborator chiar acum sau, dacă preferați, puteți să vă odihniți până vine Leo.

— Ce-ar fi să ne pui la curent cu cazul până sosește domnul detectiv Magozzi? sugeră Bonar.

Gloria își ridică o sprânceană bine pensată.

— Vorbești cu o secretară, nu c-un polițist.

Bonar rânji, arătându-și toți dinții, și Halloran îi dădu femeii zece secunde până să spună tot ce știa.

— Ei bine…

Se înșelase. Cinci secunde.

— Vreți să vă spun ce-ar trebui să știu sau ce știu de fapt?

Rânjetul lui Bonar se lăți și mai mult.

— Ce știi de fapt. Dar cel mai mult vreau să-mi spui cum reușești să-ți împletești părul în atâtea codițe așa de mici. Întotdeauna am vrut să știu cum se face asta. Sunt așa mici de parcă le-ar fi făcut șoarecii din Cenușăreasa, zău așa!

Gloria își dădu ochii peste cap, apoi se uită la Halloran.

— Omul ăsta a mai văzut vreodată o negresă?

— Nu cred.

• Capitolul 39

Magozzi era convins că nu conta dacă ești cerșetor sau milionar. Existau în viață câteva plăceri profunde, instinctiv umane, care te urmăreau din copilărie până la bătrânețe. Și una dintre aceste plăceri era să te trezești dimineața în mirosul cafelei făcute de altcineva.

Deschise ochii și privi tavanul sufrageriei lui Grace MacBride. Jaluzelele nu se închiseseră complet și câteva raze palide de soare pătrundeau prin fereastră și pictau tavanul. Fără să-și poată explica de ce, Magozzi se simți străbătut de o senzație puternică de optimism.

Era acoperit cu o pătură nouă și cu o pilotă care-l fereau de răcoarea dimineții și care nu fuseseră acolo seara, când adormise. Ridică un colț și se uită dedesubt și văzu costumul de lână bleumarin pe care și-l amintea, apoi se ridică în capul oaselor și privi pe sub arcadă în bucătărie. Era goală. Grace îl învelise în timp ce dormea. Se trezise, făcuse cafea și, la un moment dat, mai pusese o pătură peste el ca să nu-i fie frig. Simți că i se strânge inima în piept.

Îi găsi în curtea din spate, pe Charlie așezat într-unul din fotoliile de lemn, pe Grace în celălalt. Era înfășurată într-un halat alb și pufos, cu părul negru, ud, atârnându-i peste guler și cu o cană aburindă de cafea în mâna stângă. Mâna dreaptă era în buzunarul halatului și, chiar de la distanță, Magozzi vedea conturul armei sub material. Un furtun era întins până la rădăcina magnoliei și susurul apei răsuna ca o muzică în nemișcarea dimineții. Dar, la dracu', era frig.

— E foarte frig afară, spuse el coborând treptele, atent să nu verse cafeaua fierbinte pe care și-o turnase într-o cană. Îi ieșeau aburi pe gură când vorbea și iarba îi scârțâia înghețată sub ghete.

Charlie întoarse capul și îi zâmbi. Și din nările lui umede ieșeau aburi.

— Pune-ți haina, spuse Grace, fară să se întoarcă spre el.

— Am pus-o deja.

Magozzi se așeză ghemuit lângă scaunul lui Charlie și scărpină blana sârmoasă dintre urechile cățelului. Charlie oftă cu zgomot și-și plecă scăfârlia sub mâna lui Magozzi.

— Cafeaua asta e senzațională.

Se uită la Grace și o surprinse zâmbindu-i. Era un zâmbet pe care nu i-l mai văzuse și-i lăsă senzația că făcuse ceva bine. Nu-și amintea ultima dată când expresia unei femei îl făcuse să se simtă în felul ăsta. Hotărî că era bine să identifice această faptă bună, ca s-o poată repeta în viitor.

— Ce? întrebă el.

— Nu l-ai dat pe Charlie jos de pe scaun.

— Oh! Păi, e scaunul lui.

Grace zâmbi din nou.

— Și, sincer, l-aș fi dat jos, dar m-am temut să nu-mi sfâșie brațul.

Aruncă o privire fiarei care-i lingea mâna de mama focului și, preț de câteva clipe, se lăsă furat de acest tablou – un bărbat, o femeie, un câine și o casă – ca și când ar fi fost adevărat, ca și când locul lui ar fi fost acolo.

— N-ar trebui să fii aici singură, spuse apoi dintr-odată și zâmbetul lui Grace dispăru.

— Asta e curtea mea. Locul *meu.*

Îl fixă cu o privire ce șterse pe dată lucrul bun pe care reușise să-l facă. Ar fi putut să gonească și câinele de pe scaun. Doar că-i plăcea câinele. În cele din urmă, Grace oftă și se uită la magnolie.

— În plus, trebuia să ud copacul.

Magozzi sorbi din cafea, analizând lecția nou învățată. Să nu-i sugerezi niciodată lui Grace MacBride să-și schimbe rutina zilnică pentru a nu fi măcelărită în propria-i curte. Făcu eforturi să-și reprime instinctul protector, rămas bărbaților din

vremea când oamenii trăiau în peșteri. Oricum, era un instinct stupid, își spuse, fiindcă evoluția umană îl depășise cu mult și în ziua de azi femeile purtau arme în buzunarul halatului.

Privi băltoaca ce se formase la rădăcina copacului și hotărî că era un subiect de conversație destul de sigur.

— Nu-i cam târziu să-l mai uzi în perioada asta a anului?

Grace clătină din cap și cârlionții înghețați i se mișcară negri pe halatul alb. Desigur, n-ar fi trebuit să stea afară, în frig, cu părul ud, dar Magozzi nu avea de gând să-i mai spună și asta.

— Niciodată nu-i prea târziu să-ți uzi copacii. Cel puțin până dă înghețul. Stai într-o casă?

— Ca orice persoană normală.

— Nu eu sunt ținta. N-am fost niciodată.

Dumnezeule! Țopăia în jurul subiectului ca iepurele de Paști. Lui Magozzi îi era greu să țină pasul. Și se părea că lucrul ăsta era evident.

— De-asta nu mi-e frică să stau aici singură, îi explică ea. Nu vrea să mă omoare. Vrea doar… să mă oprească.

— Să te oprească din ce?

Grace ridică din umeri.

— De ani de zile încerc să-mi dau seama. Profilul pe care FBI-ul l-a făcut în Georgia spunea că intenția criminalului este „castrarea psihologică” – ce-o însemna și asta. Că simțea că am un fel de putere asupra vieții lui, pe care încerca să o elimine. Și se pare că n-ar fi reușit să facă asta dacă mă omora.

— Interesant.

— Crezi? Mie mi s-au părut niște baliverne. Nimeni nu mai are nicio putere după ce moare.

— Martirii au.

— Oh!

Buzele îi rămaseră strânse preț de câteva clipe.

— Așa e, spuse ea în cele din urmă.

— Iubiții morți.

— Iubiții morți?

Magozzi dădu din cap.

— Sigur. Ia un cuplu – orice cuplu – la început, când totul e nou și senzațional, da? Apoi să spunem că el moare, într-un accident, în război, nu contează. Înainte să îmbătrânească, să facă burtă, să ajungă un nesimțit egoist. Și cu ce te-alegi? Cu un iubit mort. Cei mai puternici oameni din lume. Nu poți să concurezi cu ei.

Grace se întoarse și se uită la el, încruntându-se și zâmbind în același timp.

— Experiență personală?

— Nu. În ceea ce o privea pe fosta mea nevastă, n-am putut să concurez cu bărbații în viață.

Grace întinse mâna și-l mângâie pe Charlie pe gât.

— Am vorbit cu ceilalți azi-dimineață, le-am spus ce s-a întâmplat aseară.

Magozzi tresări și Grace își dădu seama.

— Liniștește-te, Magozzi. Nu i-am întrebat de niciun Brian Bradford, în principal pentru că, dacă eu nu-l știu, înseamnă că nu-l știu nici ei. În orice caz, se tem pentru mine. Vor să dispărem din nou.

— Asta vrei și tu?

Grace se gândi preț de câteva clipe, apoi făcu un gest larg, care cuprinse gardul, sistemele de siguranță – produsul a zece ani de groază vigilentă pe care Magozzi nici nu putea să și-o imagineze.

— Vreau să scap de toate astea. Vreau să se termine.

Săriră amândoi în clipa în care celularul sună în buzunarul lui.

Magozzi se ridică în picioare și deschise clapeta.

— Magozzi!

— Bună dimineața, domnule detectiv.

Magozzi rămase uluit preț de câteva clipe, confuz. Doar polițiștii îl sunau pe mobil și nu-și amintea ca vreunul dintre colegii lui să-i fi spus vreodată „bună dimineața”.

— Aici locotenent Parker, de la Departamentul de Poliție din Atlanta.

Tărăgăneala vocii explica acum totul.

— Da, domnule locotenent. Ați găsit ceva pentru noi?

— Nimic care să vă ajute prea mult, mă tem. Doamna Francher este directoarea de admitere din acea perioadă și a lucrat împreună cu mine toată noaptea. Dumneaei spune că un Brian Bradford a fost într-adevăr admis la universitate, dar nu am putut găsit niciun document care să ateste că s-a mai și înscris, după admitere.

— Oh!

Era o singură silabă, dar una încărcată de o profundă dezamăgire.

— În cazul ăsta, continuă Magozzi, vă mulțumesc pentru…

— Hei, nu vă grăbiți așa, domnule detectiv. Se pare că este totuși un caz ciudat. Când un student admis nu se înscrie, școala rămâne cu un loc vacant, care este ocupat de altcineva. Altfel se pierde degeaba un pat în cămin, rămâne un scaun neocupat în clase…

— Da, desigur.

— Dar asta nu s-a întâmplat în cazul de față.

Magozzi se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Nici doamna Francher nu a înțeles. Așa că a verificat cifrele – admiterile din anul întâi cu înscrierile pentru anul întâi – și s-au potrivit. Exact același număr.

Magozzi închise ochii și se concentră, așteptând ca rotițele din creier să i se pună în funcțiune. „Lasă femeia, câinele, cafeaua, iluzia de normalitate… Adu-ți aminte că ești polițist!”

— Așadar, a fost acolo. Dar nu cu numele de Brian Bradford.

— Așa ne-am spus și noi, continuă locotenentul Parker. Se pare că, dacă și-a schimbat legal numele între admitere și înscriere, numele Brian Bradford

nu avea de ce să mai apară în registrele școlare, dar socoteala s-ar fi potrivit.

— Totuși, ar fi trebuit să aducă dovada, nu? Să arate documentele, înainte să-l înscrieți. Altfel, oricine de pe stradă ar fi putut să vină și să se folosească de notele cu care a fost admis Brian Bradford și…

— Într-adevăr. Dar asta nu înseamnă că actele au fost legale și doamna Francher nu este sută la sută sigură că universitatea verifica documentele cu foarte mare seriozitate, la acea vreme. Am verificat totuși la Biroul de Evidența Populației, în speranța că voi avea noroc. Niciun Brian Bradford nu a făcut cerere de schimbare de nume în statul Georgia.

— Bine, bine, stați puțin…

Magozzi se încruntă, concentrându-se, apoi mintea i se lumină dintr-odată.

— Înseamnă că avem un nume pe lista cu studenții înscriși, care nu se regăsește pe lista admișilor. Ăsta ne interesează!

Magozzi îl auzi pe locotenentul Parker oftând în telefon.

— Și asta-i o problemă. Au fost înscriși peste cinci mii de boboci în acel an și nu există o bază de date computerizată. Nu avem decât copiile pe hârtie. Două liste a câte cinci mii de nume și nici măcar nu sunt așezate în ordine alfabetică. Secretarele le-au trecut în registre pe măsură ce au avut timp. Va trebui să comparăm cele două liste nume cu nume. Chiar și după ce eliminăm numele evident feminine…

— Nu putem face asta. Poate fi și bărbat, și femeie.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Știi ce, domnule detectiv, uneori nu înțeleg de ce lumea crede că sudiștii sunt atât de excentrici. La naiba! Noi aici adunăm crocodili de pe terenurile de golf în vreme ce voi, în nord, aveți toate cazurile interesante.

Magozzi zâmbi.

— S-a născut în Atlanta, dacă te face să te simți mai bine.

— Sincer, da. Reputația sudului e salvată. Mă suni după ce se termină tot balamucul ăsta, domnule detectiv, să-mi spui toată istoria? Ca să am și eu ce să povestesc când oi ieși la pensie.

— Îți dau cuvântul meu. Dacă-mi trimiți listele prin fax în dimineața asta.

— S-ar putea să fie o problemă de confidențialitate. Trebuie să mă consult cu Departamentul juridic.

Magozzi trase aer în piept și încercă să-și păstreze calmul vocii.

— A ucis șase oameni în mai puțin de o săptămână, domnule locotenent.

Un fluierat prelung se auzi prin telefon.

— Văd eu cum fac, domnule detectiv. Dă-mi numărul de fax.

Magozzi îi dădu numărul, apoi închise telefonul și se uită la Grace. Stătea nemișcată, privindu-l fix.

— De-asta nu-mi era cunoscut numele, șopti ea. Ar fi putut fi oricine.

Magozzi privi în cană, trist, să vadă că era deja goală.

— Listele alea de la universitate – cred că v-am putea ajuta cu ele. Avem niște software-uri de analiză comparativă…

Clătină din cap, dar o privi în ochi.

— Trebuie să plec. Nu vreau să fii singură azi.

— O să fiu în mansardă. Împreună cu ceilalți.

— Bine.

Se răsuci pe călcâie, gata să plece, apoi se întoarse spre ea:

— Mulțumesc pentru pătură.

Grace aproape că-i zâmbi, apoi își înclină capul într-o parte, ca un copil care evaluează un adult, și, oricât ar fi încercat, Magozzi nu-i putu vedea ochii.

— Ai crezut vreodată că eu sunt ucigașul, Magozzi?
— Nicio clipă.

• Capitolul 40

Gloria îl măsură pe Magozzi din cap până-n picioare în clipa în care acesta intră în birou. Bărbatul își frecă obrazul cu mâna și simți asprimea bărbii nerase de douăzeci și patru de ore.

— Mi-am tras un look mai macho.

— Pfiu! Ai dormit în hainele astea, Leo?

— Sincer să fiu, da.

— Halal macho! Dormi și tu pentru prima dată la o femeie de când ai divorțat, și rămâi cu hainele pe tine!

Magozzi îi aruncă o privire exasperată.

— Există vreun detaliu al vieții mele pe care să nu-l știi?

— Da. Nu știu de ce ai dormit pentru prima dată la o femeie de când ai divorțat și ai rămas cu hainele pe tine.

— Nu am dormit de plăcere. Am fost în misiune de supraveghere, protecție, interogare… Oh, mai ducă-se! Unde i-ai pus pe băieții din Kingsford County?

— Sunt în sala de ședințe cu Gino care, țin să adaug, a reușit să se spele, să se bărbierească, să-și schimbe hainele și tot a ajuns aici înaintea ta. Să știi că ai fire ciudate de păr creț pe haină.

Magozzi se uită și-și perie reverul cu mâna.

— Are un câine.

— Se pare c-ai avut mai multă trecere la potaie decât la femeie.

— Foarte amuzant! Ascultă, nimeni să nu folosească azi faxul, bine? Și subliniez, nimeni! Aștept unul mare din Atlanta și nu vreau să primească ton de ocupat când o să-ncerce să ni-l trimită.

— Cât de mare?

— Nu știu. Mare. Găsește-mă când începe să intre, da?

Magozzi ieși din birou și urcă scările spre camera de ședințe.

Se zări o clipă în geamul ușii, își zise că arată ca un mafiot, apoi își îndreptă atenția spre interiorul încăperii. Gino, șeriful Halloran și adjunctul acestuia stăteau cu toții în fața tablei mari pe care erau fotografiile cu victimele și scenele crimelor. Își țineau mâinile în buzunar și aveau niște mutre foarte sumbre.

Șeriful îl surprinse. Era înalt și brunet, cu privirea ageră – nici pe departe băiatul îndatoritor de provincie, blond și rotofei, pe care și-l imaginase; deși, după lățimea umerilor, arăta de parcă ar fi aruncat baloturi de câte-o sută de kile în timpul liber. Ajutorul de șerif era mai scund, mai apropiat de stereotip și cu o burtă de Moș Crăciun pe lângă care Gino era de-a dreptul suplu.

Când deschise ușa, Gino îi aruncă o privire și zise:

— Iată-l! Ce v-am spus? Un băiat înalt, brunet și fioros.

Arătă spre Magozzi.

— Băiat scund, blond și adorabil! adăugă, îndreptând arătătorul spre propriul piept. La fel ca voi. Credeți-mă pe cuvânt, cred că suntem două perechi de gemeni care s-au pierdut la naștere. Ca în filmul ăla cu Lily Tomlin și… cum îi zice?

Își scărpină scăfârlia.

— Bette Midler, îi sări în ajutor partenerul lui Halloran.

— Da, exact! Magozzi, ți-i prezint pe Mike Halloran și Bonar Carlson. Îmi cer scuze, băieți. De obicei nu arată chiar în halul ăsta.

Bonar Carlson îi apucă mâna.

— Eu zic că arăți foarte bine.

— Mulțumesc.

Șeriful Halloran arătă din cap înspre adjunctul lui.

— N-am vrut să-l iau, dar aveam de ales între el și o femeie frumoasă.

— E clar atunci, n-ai avut ce face, spuse Magozzi, strângându-i mâna.

— Am auzit că dumneata ți-ai petrecut noaptea cu o suspectă.

— Da, cred că mai sunt vreo doi oameni prin Mongolia care n-au aflat asta încă.

— Orice e posibil, zise Gino. Și zi, a mai primit un e-mail, ha?

— Da. Se ocupă Tommy de el. Sau cel puțin se ocupa aseară.

— E încă aici. Stă aplecat peste tastatura aia, cocoșat de zici că-i un trol. Nu cred c-a mai trecut pe acasă de când a început nebunia asta. A început să privească cruciș.

— Ei, domnule șerif? V-a povestit Gino cu ce avem de-a face?

— Sincer să fiu…

— N-a fost nevoie, se amestecă Gino. Le spusese deja Gloria totul până să ajung, inclusiv ce număr porți la chiloți. Am trimis glonțul la laborator. David e deja pe drum. Are prioritate maximă.

Privi încruntat tabla pe care îngrămădise acum fotografii ale victimei din mallul America, de la morgă și de la locul crimei.

— Ea e victima de ieri. Marian Siskel, patruzeci și doi de ani și, n-o să vă vină să credeți, era agent de pază la mall, monitorizată pe camerele cu circuit închis. Tocmai ieșise din tură și se pare c-a vrut să încerce câteva produse la reducere la Nordstrom, înainte să plece acasă. Au găsit o tonă de amprente în cabina de probă în care a fost împușcată. Băieții zic că n-o să le dea de cap nici într-o sută de ani.

Magozzi se uită la fotografiile noi, comparându-le pe cele de la crima adevărată cu imaginea luată din joc. Asemănările erau uluitoare. Privirea i se mută la următoarea fotografie din joc – o femeie în halat alb, întinsă pe jos într-o clasă, sub tablă. Halloran îi urmări privirea.

— Asta e următoarea? întrebă el.

Magozzi dădu din cap.

— Doar că n-o să se-ntâmple. Cel puțin nu azi. Guvernatorul a închis toate școlile.

— Și nu s-a găsit nimic la locul faptei?

— Nimic relevant. N-o să-l putem prinde în felul ăsta.

Șeriful își mișcă umărul sub haină, ca și cum ar fi mutat o greutate, își zise Magozzi.

— Îl îngropăm pe unul dintre oamenii noștri luni, spuse Halloran solemn și Magozzi își dădu pe dată seama că asta era greutatea pe care șeriful o purta în spate și că era, probabil, foarte apăsătoare. Mi-ar plăcea să le pot spune părinților lui Danny că s-a rezolvat toată povestea.

— O să ne dăm silința, zise Magozzi.

Ajutorul de șerif Bonar Carlson se uita în partea dreaptă a tablei, la scenele crimelor ce aveau să urmeze.

— Da' e rău de tot!

— E cu mult mai bine decât era înainte să sunați voi, zise Magozzi. Dacă glonțul pe care l-ați scos din doamna Kleinfeldt se potrivește cu cel pe care l-am recuperat noi de la victima de ieri, atunci avem șanse mari ca Brian Bradford să fie cel pe care îl căutăm… sau cea. În cazul ăsta, s-ar putea termina repede.

Le povesti ce discutase cu locotenentul din Atlanta.

— Cinci mii de nume? exclamă Gino, aruncându-i o privire dezolată.

— Și ceva, îl corectă Magozzi.

— Grozav! zise Gino dezumflat. Alte liste. Băieții o să fie încântați.

— Am știut de la bun început că nu avem prea multe șanse cu lista de înregistrări pe internet. Dar nu e cazul și acum. De data asta, știm că ucigașul e pe listă, spuse Magozzi. Trebuie să fie.

— Multe depind de cele două gloanțe. Dacă se potrivesc sau nu, zise Halloran.

— Aproape totul depinde de asta, îl aprobă Magozzi.

— Era să uit, zise Gino, arătând spre două cutii pline cu hârtii, așezate pe birou. Tommy a reușit în sfârșit să spargă dosarul FBI-ului. Ai aici vreo șapte sute de pagini.

— Dumnezeule mare! exclamă Magozzi. Are și cuprins?

— Nu chiar. Dar am aruncat o privire. Există un index de zece pagini cu martorii pe care i-au intervievat. Cred că-i jumătate din populația Atlantei, dar cel puțin numele sunt în ordine alfabetică.

— Ce ne-am face fără eficiența FBI-ului! zise Magozzi. Presupun că nu era niciun Brian Bradford pe lista aia.

— Firește că nu.

•

În timp ce ieșeau din clădire, Magozzi văzu încă o cămașă maro îndreptându-se spre ei, pe coridor. Se gândi că era unul dintre șerifii noi din Hennepin County pe care nu apucase să-l cunoască, fiindcă era convins că n-ar fi putut uita niciodată un ofițer pe care uniforma pica atât de bine.

— Dumnezeule mare! exclamă ajutorul de șerif Carlson, și el, și Halloran se opriră-n loc ca trăsniți, uitându-se la femeia care se apropia.

Avea părul scurt și negru și ochi căprui, pătrunzători, care se uitau fix la șerif și aproape la nimic altceva.

— Bună dimineața, domnule șerif Bonar, spuse ea când ajunse suficient de aproape ca Magozzi să-i poate vedea insigna cu Kingsford County prinsă pe geaca groasă. S-au potrivit gloanțele?

Halloran o privi prostit, ca și cum ar fi fost o iluzie optică, deschise gura să spună ceva ce, probabil, n-ar fi fost deloc profesional, apoi se răzgândi.

— Detectiv Magozzi, detectiv Rolseth, dumneaei este ajutor de șerif Sharon Mueller. Ea a

găsit conexiunea cu Școala Sfântul Petru.

Femeia îi salută dând scurt din cap.

— Cum e cu gloanțele?

Carlson oftă.

— Pentru Dumnezeu, Sharon, ai crescut în pădure? Salută-i pe domnii detectivi. Dă mâna cu ei. Prefă-te că ești civilizată!

Femeia îi aruncă lui Bonar o privire exasperată, apoi le strânse în grabă mâinile lui Gino și Magozzi.

— Gata. Acum îmi spune cineva cum e cu gloanțele?

— Le-am trimis la laborator, spuse Magozzi. Ne sună de acolo, imediat ce află cum stă treaba. Tocmai mergeam să mâncăm ceva.

— Bună idee. Mor de foame. Ce-i în cutii?

Gino mută cutiile pline cu hârtii de pe coapsa stângă pe cea dreaptă.

— Un dosar deschis al FBI-ului în care au fost implicați băieții de la Monkeewrench, acum zece ani. O lectură ușoară pentru micul dejun.

— Urăsc să citesc dosarele FBI-ului, mormăi Sharon, apoi o luă glonț înspre ieșire, forțându-i pe cei patru bărbați să se grăbească pentru a ține pasul cu ea.

Gino rânjea, întotdeauna mulțumit să meargă în spatele unei femei frumoase. Magozzi și Bonar veneau în urma lui și, în spate de tot, Halloran clătina din cap, întrebându-se când dracu' citise Sharon dosare FBI și ce mama naibii căuta ea aici.

Aproape ajunseseră la ușă, când doi bărbați în costume se grăbiră să-i intercepteze. Cel mai înalt dintre ei conducea atacul, cu niște picioroange lungi care mâncau dintr-un pas jumătate din podea. Dacă-i mai dădeai și-un scut mare și rotund, ai fi putut jura că e viking, își spuse Magozzi. Îi aruncă o privire și celuilalt bărbat, mai tânăr, posomorât și grăbit să țină pasul, dar având grijă să meargă în spatele celuilalt. Un câine de atac ascultător și tăcut. Prezent, dar fară să iasă-n evidență.

— O-o! zise Gino pe sub mustață. L-au trimis p-ăla mare azi.

— Magozzi! Rolseth!

Fără prea mare tragere de inimă, Magozzi se opri și așteptă, recunoscându-l în bărbatul cel înalt pe Paul Shafer, agentul special responsabil de biroul FBI din Minneapolis.

— Hei, Paul! Nu știam că poți să mai și pleci din birou. Ce s-a întâmplat?

Shafer era în primul rând agent FBI, apoi norvegian și om abia pe planul al treilea.

— Asta!

Îi flutură sub nas un dosărel subțire, cu aspect oficial.

— Tu te-alegi cu dosarul, noi cu numele persoanei de la care ai luat amprentele.

Magozzi se încordă o clipă, apoi își forță umerii să coboare.

— Ah, la naiba! Se uită la dosar și oftă din greu. La naiba, Paul! Sigur nu vrei să-mi dai dosarul doar așa, ca gest de bună cooperare între agenții?

Shafer părea uluit.

— Ne dai numele, primești dosarul. Asta-i oferta.

— Păi, avem o problemă. Nu avem un nume, propriu-zis.

— Poftim?

Magozzi părea rușinat.

— Da, știu cum sună, dar trebuie să înțelegi. Am luat sute de amprente în noaptea în care a avut loc crima de pe vapor. Știi doar câte persoane au fost acolo. Și oamenii noștri au dat zor să-i amprenteze pe toți înainte să plece și… Ei bine, băieții s-au grăbit, erau zăpăciți, unii dintre ei sunt începători, și treaba e că, atunci când ne-am dus să verificăm, am găsit câteva seturi de amprente pe care nu era trecut numele. Ca acelea care vă interesează pe voi.

— *Cum*?

Gino dădu din cap posomorât.

— Crezi că tu ești nervos? Nici măcar nu știm ce polițist a luat amprentele, așa că nu putem să tragem pe nimeni la răspundere. Sper că nu era vreun criminal în serie sau ceva de genul ăsta…

Ochii albaștri ai lui Shafer aruncau flăcări. Se uită pe rând de la Magozzi la Gino, aproape scoțând fum pe urechi, încercând să-și dea seama dacă era tras pe sfoară.

— Astea-s tâmpenii, Magozzi!

Nu prea voia să muște momeala, dar Magozzi se gândi că Shafer își dorea atât de mult ca poliția să fi făcut o greșeală așa de mare, încât o parte din el voia să creadă că era adevărat.

— Aș putea alege un nume la întâmplare, se oferi Magozzi. Mi-ai da dosarul atunci?

Shafer miji ochii.

— Dacă nu știi ale cui sunt amprentele, nu văd de ce te-ar interesa dosarul ăsta.

Magozzi dădu din cap.

— Așa e, ai dreptate. M-am lăsat dus de val.

Shafer îl privi preț de câteva clipe, apoi își îndreptă privirea suspicioasă asupra lui Halloran și a celor doi însoțitori ai acestuia, care stăteau într-o parte, cu niște mutre lipsite de orice expresie.

— Se întâmplă ceva în Wisconsin ce-ar trebui să știu și eu?

Magozzi și Gino schimbară o privire rapidă și neliniștită. Dacă Shafer afla că analizau o legătură cu un alt stat în cazul Monkeewrench, FBI-ul le-ar fi preluat ancheta într-o clipită și tot subterfugiul pentru amprente ar fi fost în zadar. La naiba, Halloran n-avea de unde să știe! Ar fi trebuit să-i spună să-și țină gura și să nu-i dea de gol, dar cine se aștepta la o ambuscadă?

„La dracu'! La dracu'! La dracu'!" își zise Magozzi ținându-și respirația, așteptând ca Halloran să înceapă să trăncănească despre soții Kleinfeldt, despre glonțul de la laborator, despre legătura cu Școala Sfântul Petru. Fu la un pas să

facă un atac de inimă în clipa în care șeriful se apropie de Shafer, cu mâna întinsă.

— Șerif Halloran, domnule, și ajutorii de șerif Carlson și Mueller, din Kingsford County, Wisconsin.

Îi înșfacă mâna lui Shafer și i-o scutură vârtos, mai să i-o rupă, cu cel mai tâmp rânjet de prostovan pe care Magozzi îl văzuse vreodată în afara unei săli de cinema.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule! îi dădea înainte Halloran. Nu avem prea des șansa să întâlnim ofițeri federali prin pădurile noastre. Îi vedem doar la televizor. E o mare onoare!

— Ăă…

— I-am rugat pe domnii detectivi să ne ajute cu un caz care ne dă de furcă acasă, dar îmi dau seama acum că am ales un moment tare nepotrivit. Bonar, Sharon, dați mâna cu domnu'!

„La dracu', își zise Magozzi, ascunzându-și un zâmbet. Zău dacă n-o să-l pup mai târziu." Îi aruncă o privire lui Gino și trebui să întoarcă repede capul, înainte să izbucnească amândoi în râs.

Sharon îi strânse mâna lui Shafer cu o expresie de profundă venerație, apoi veni rândul lui Bonar, care părea ca lovit de trăsnet.

— Ajutor de șerif Bonar Carlson, domnule. O mare plăcere, domnule.

Shafer se chinui să zâmbească, fară cine știe ce izbândă. Agenții FBI nu erau antrenați să se întrețină cu fanii.

— Da, vă mulțumesc. Plăcerea e de partea mea… Stați puțin!

Capul i se răsuci dintr-odată spre Sharon.

— Ai spus Sharon Mueller? *Acea* Sharon Mueller? Profiluri pentru cazurile de abuz?

Toată lumea se dădu în minte doi pași înapoi și se uită la Sharon, care se făcuse mică și zâmbea în colțul gurii.

— Da, eu sunt.

— Atunci, pe legea mea! spuse Paul Shafer radiind. Atunci, plăcerea chiar că este de partea mea. Folosesc lucrarea dumitale la Quantico, să știi. Am fost și eu la un seminar vara trecută. Le-ai cam dat peste cap ideile de modă veche!

— Da, păi…

— Magozzi! spuse Shafer întorcându-se spre el. Ascultă la mine! După ce-i ajuți pe oamenii ăștia cu ce te-au rugat, las-o pe domnișoara Mueller să se uite la dosarul Monkeewrench, înainte să plece. Este unul dintre cei mai buni profileri pe care-i avem în afara Biroului și Dumnezeu știe că aveți nevoie de tot ajutorul pe care-l puteți primi.

— Așa o să fac, spuse Magozzi, zâmbind mulțumit. Pe noi nu ne deranjează să facem schimb de dosare între agenții.

Shafer se încruntă la aceste vorbe, apoi el și câinele lui de atac făcură stânga-mprejur și dispărură pe ușă.

— Idioții! mormăi Gino în clipa în care ușa se închise în urma lor. Ai văzut răhățelul ăla pe care voia să ni-l dea pe post de dosar?

Magozzi se uita la Sharon, nedumerit.

— Ești de la FBI?

— Nu… Le mai acord câte-o consultanță din când în când.

Îl privi cu coada ochiului pe Halloran, care rămăsese cu gura căscată.

— Ei? Și al cui e de fapt numele ăla care i-a pus așa tare pe jar? întrebă Bonar.

Magozzi și Gino se uitară unul la altul.

— E unul dintre partenerii Monkeewrench, spuse Magozzi în cele din urmă.

Bonar își înclină capul pe-o parte, așteptă câteva clipe, apoi spuse doar:

— Bine.

• Capitolul 41

Se așezară într-un separeu mare, circular, din fundul restaurantului, fiecare cu câte-o cafea în față. Magozzi și Gino le relatară pe rând povestea întregii investigații, de la bun început, mai mult pentru Sharon decât pentru Halloran și Bonar, care aflaseră oricum deja totul de la Gloria.

Era ciudat, își spuse Magozzi, că, deși lui i se părea că se luptă cu acest caz de ani de zile, nu le trebuiră mai mult de cinci minute ca să le povestească celorlalți tot ce se întâmplase.

Toată lumea tăcea în clipa în care chelnerița de cincizeci de ani, cu perucă mare și roșie și uniformă verde, veni cu un platou pe care se afla suficient colesterol cât să omoare un elefant. Cârnați, șuncă, ouă, clătite care musteau în unt – și asta numai pe farfuria lui Bonar! Magozzi își privi biscuitul uscat de lângă cafeaua neagră și încercă o senzație sinucigașă.

— „Vai, domnule, nu vedem prea mulți agenți federali prin pădurile noastre”, se sclifosi Gino, maimuțărindu-l pe șerif în timp ce-și îndesa în gură o bucată mare de napolitană. Pe legea mea, Halloran, am crezut c-o să mor.

— Păi, ăsta-i adevărul, nu prea vedem, zise Halloran ridicând din umeri și zâmbind, apoi chipul i se întunecă și se uită spre Sharon, care stătea la stânga lui. Desigur, când am spus asta nu știam că am unul în echipa mea.

— Oh, zău așa, Halloran!

Sharon fugărea o bucată de omletă prin farfurie pe care reuși, în cele din urmă, să o împungă victorioasă.

— Ți-am spus că nu lucrez pentru ei. Au venit la mine, dar i-am refuzat. Din când în când, îmi mai cer câte-o consultanță. Se plătește bine – și știi și tu cât e salariul unui ajutor de șerif – așa că le fac câte-un profil. Nu-i mare brânză.

Gino se lăsă pe spate.

— Te-a recrutat FBI-ul?

— FBI-ul recrutează pe toată lumea, răspunse Sharon ridicând din umeri.

Apoi se uită fix la Halloran, ronțăi din pâinea prăjită preț de câteva clipe și spuse:

— De trei ori cât câștig în Kingsford, o lună de concediu plătit în primul an, șase în următorul și o casă.

— O *casă*? întrebă Gino căscând ochii. Măiculiță, se vede treaba că te vor rău de tot! De ce n-ai acceptat?

Sharon oftă și-și așeză furculița pe farfurie, apoi se întinse peste masă spre Gino și-i spuse în șoaptă, pe un ton de confidențialitate:

— Fiindcă-mi place ce fac și sunt îndrăgostită de șeful meu.

Bonar fu cât pe-aci să se-nece cu cafeaua. Magozzi rânji și se uită la Halloran. Șeriful privea fix în față, roșu ca un rac fiert.

— Dragoste neîmpărtășită? întrebă Gino de dragul conversației, ignorându-i pe ceilalți.

— Nu știu. Nu s-a decis încă.

— Nasol!

Halloran închise ochii.

— Pentru Dumnezeu, Sharon…

Lui Magozzi i se făcu milă de el. Era clar că bietul băiat era total depășit de enigma eternului feminin și Magozzi îl înțelegea cum nu se poate mai bine.

— Gata, hai să ne-ntoarcem la băieții răi! Ați găsit ceva în legătură cu acest copil în casa familiei Kleinfeldt? Fotografii, albume de bebeluși, orice?

Bonar pufni:

— Absolut nimic. I-au șters orice urmă, de parc-ar fi murit.

— Știm doar că e deștept, spuse Halloran, săpând cu furculița într-un morman de clătite cu

dulceață de zmeură. A înregistrat un IQ de 163 la ultima testare.

— De unde-ai aflat asta? întrebă Bonar.

— Am mai sunat o dată la Școala Sfântul Petru ieri, când așteptam să iau legătura cu Leo. Am vorbit cu una dintre măicuțe, care a ocupat și funcția de consilier în acea vreme. Speram să-mi poată da vreun element de identificare, cum ar fi un semn din naștere, de exemplu, sau vreo pasiune anume pe care copilul să fi păstrat-o de-a lungul anilor. Ceva de care să mă pot lega, ca să știu ce să caut…

— Bună idee, zise Gino.

— Dar nu și-a putut aminti nimic special. Doar că a trecut cu brio toate testele pe care i le-au dat vreodată, că era un copil bun și că-i plăcea de el.

Halloran lăsă cana pe masă și oftă.

— Și că era trist. Asta mi-a spus.

Gino își împinse din față farfuria goală.

— Ah, la dracu', nu-mi spune asta! Sunt exact genul de tâmpenii pe care o să le scoată la înaintare avocatul depravatului ăstuia, când o să-nceapă procesul. O să vină cu tot felul de porcării de genul: „E o victimă! Nu-i vina lui că a omorât atâția oameni, fiindcă a avut o copilărie atât de nefericită și s-a născut și cu țâțe și cu ouă…”

— Gino! îl întrerupse blând Sharon. Nu-i ucigaș fiindcă e hermafrodit și nu există niciun psiholog în toată țara care să-i susțină teoria asta în sala de judecată.

— Nu zău? Spune-ne tu.

— Din studiile limitate pe care le avem, este destul de clar că hermafrodiții tind să fie pasivi, nu agresivi, atunci când au parte de o viață nefericită. Și, de cele mai multe ori, manifestările violente sunt interiorizate, orientate spre propria persoană. Sunt oameni, Gino. Dar ca toți oamenii, sunt supuși influenței factorilor ereditari și de mediu care pot crea sociopați. Chiar și așa, nu am găsit nici măcar un singur caz în care un hermafrodit să

fi fost acuzat de omor și, sinceră să fiu, nu cred că există un alt grup statistic în toată țara despre care să se poată afirma acest lucru. Omul ăsta nu omoară pentru că e hermafrodit. Este un ucigaș care se-ntâmplă să fie și hermafrodit.

Gino mârâi, evident neconvins.

— Așa o fi, dar tot nu-nseamnă că o târâtură de avocat n-o să-ncerce să bată toba pe treaba asta.

— Nu-l luați în seamă. Așa e de când cu O.J.

Sharon începu să dea farfuriile la o parte.

— Vă deranjează dacă mă uit la dosar?

— Te rog chiar, îi spuse Magozzi, întinzându-i una dintre cutiile grele.

Sharon dădu la o parte capacul și începu să frunzărească în viteză paginile.

— Niciun martor n-a putut spune dacă este vorba de un bărbat sau de-o femeie?

Gino clătină din cap.

— Nu avem niciun martor în cazul băiatului ieșit la jogging – ăsta a fost primul. Atacat după lăsarea întunericului, în timp ce alerga pe lângă râu. Mulți copaci, o grămadă de locuri unde să te-ascunzi. Ar fi trebuit să fii chiar lângă ei ca să vezi ceva. A doua victimă a fost fata de pe statuia din cimitir…

Sharon se strâmbă, continuând să dea paginile în viteză, citind printre rânduri.

— Da, am citit despre asta. Urâtă poveste.

— Da' să fi fost acolo? Ni se încrețise părul pe ouă…

Gino ezită.

— La dracu'! Asta-i hărțuire sexuală?

Sharon ridică ochii spre el și clipi din gene.

— În orice caz, cimitirul se închide la lăsarea întunericului și statuia îngerului e chiar în mijloc. Nu vin prea mulți să jelească în toiul nopții. Am aflat că victima plecase dintr-o stație de autobuz, dar n-am ajuns prea departe cu informația asta. Nimeni n-a putut-o identifica, nimeni nu-și amintea să o fi văzut cu cineva.

— Găsisem ceva în legătură cu tipul omorât pe vapor, spuse Magozzi. A fost la un restaurant din apropiere cu mai puțin de o oră înainte să dea ortul popii. Chelnerița își amintește că l-a văzut cu cineva afară, în stradă, după ce a plecat. Crede că era o femeie, dar nu e foarte sigură. După cum era îmbrăcată persoana, ar fi putut fi și bărbat, și femeie.

Gino se lăsă pe spate și oftă.

— Până acum, singurii oameni care l-au văzut sigur pe ucigaș sunt băieții de ieri de la mall. Și-ncă polițiști pe deasupra! Și nici măcar ei nu știu ce să spună. Personajul era încotoșmănit într-una din gecile alea groase, de puf, cu glugă. N-aveai cum să-ți dai seama.

— Măi să fie! exclamă Sharon, clătinând din cap și trăgând aer printre dinți. Aveți patru crime și nici măcar un martor. Aveți idee cât de rar se-ntâmplă așa ceva?

Lovi cu degetul în hârtia pe care o citea.

— Și, din câte se pare, același lucru s-a petrecut și în Georgia.

— Și în Wisconsin, adăugă Halloran posac. Dacă în toate cele trei situații e vorba de Brian Bradford, înseamnă că a ucis cel puțin unsprezece oameni fără să lase nici măcar o urmă. Și nici măcar nu știm dacă trebuie să căutăm un bărbat, o femeie sau și una, și alta.

— Eu zic că-i femeie, zise Sharon.

Magozzi își ridică sprâncenele.

— De ce?

— E o bănuială. Ar fi vrut, desigur, să fie ceea ce-i cerea trupul să fie și, doar pentru că sunt prezente ambele sexe, nu înseamnă că hormonul de reproducere nu înclină într-o parte sau în cealaltă. Dacă are mai mult estrogen, vrea să fie femeie. Dacă predomină testosteronul, vrea să fie bărbat. Dar dacă balanța este echilibrată, din punct de vedere psihologic eu zic că ar vrea să fie exact

opusul a ceea ce au ales părinții lui. Și știm că ei l-au adus la școală îmbrăcat în băiat.

— Ha! mârâi Gino, analizând teoria lui Sharon, apoi se întoarse cu o strâmbătură spre Magozzi. Poftim! Probabil că e o femeie și asta înseamnă că probabil e Grace MacBride, cum ți-am spus și eu de la bun început.

Sprâncenele groase ale lui Bonar i se împreunară deasupra nasului, formând o linie continuă perfectă. Magozzi le privi fascinat, întrebându-se dacă bărbatul va mai fi vreodată în stare să le despartă.

— Tu crezi că este Grace MacBride? îl întrebă Bonar pe Gino, înhățând o bucată de pâine prăjită pe care Sharon o abandonase pe farfurie.

— Nu știu ce să spun. E dusă bine, după părerea mea, răspunse Gino. Are casa blindată mai ceva decât Banca Americii și cară mereu pistolul după ea și urăște toți polițiștii.

— Cam așa e jumătate din populația Americii, remarcă Halloran.

— Și, oricum, asta nu-nseamnă că e „dusă”, sublinie Sharon. Dacă nu ar încerca să se apere după tot ce i s-a întâmplat, abia atunci ar fi ceva suspect.

Gino își țuguie buzele și se gândi la acest aspect.

— La naiba, Leo! Ești un mare dobitoc. Ăsta-i cel mai bun argument că nu MacBride este criminalul și tu nu te-ai gândit niciodată la el. Dar știi ce? Teoria asta îi înfundă și mai tare pe ăilalți ciudați. S-au considerat cu toții ținte ale ucigașului din Georgia, așa că și ei umblă tot timpul înarmați. Și se pare că și sistemele lor de securitate sunt la fel de performante ca ale lui MacBride.

— Dar nu prea eliminăm pe nimeni cu treaba asta, nu credeți? întrebă Bonar. Dacă unul dintre ei ar fi criminalul, să zicem, și ceilalți sunt speriați, atunci și criminalul ar trebui să se prefacă la fel de speriat.

Gino scoase un geamăt prelung și-și trecu mâinile peste față.

— Ne învârtim întruna în cerc!

Îi sună mobilul și Gino îl scoase din buzunar. Ascultă o clipă, apoi spuse:

— Mulțumesc, David!

Închise telefonul și ridică degetul mare în sus.

— Gloanțele se potrivesc perfect.

Toți își ținură respirația o clipă.

— La naiba! murmură Halloran. Chiar a fost copilul. Ce ziceți de asta?

— Și… zise Gino, ridicându-se și începând să se scobească în buzunar după portofel… Ne așteaptă aproximativ un milion de pagini care vin prin fax, din Georgia.

— Ce vine din Georgia? întrebă Sharon.

Magozzi era deja în picioare și arunca bancnotele pe masă.

— Două liste din statul Georgia, cu aproximativ cinci, șase mii de nume pe fiecare. Brian Bradford este pe lista de admitere, dar nu și pe cea de înscriere în anul întâi. Și totuși, totalul este același pe ambele liste.

Sharon se gândi aproximativ două secunde, apoi sări de pe scaun și începu să îndese hârtiile înapoi în cutii.

— Și-a schimbat numele. Ați verificat la Evidența Populației?

— Da, au verificat băieții din Atlanta. Niciun Brian Bradford n-a înregistrat vreo cerere de schimbare de nume în Georgia. Este posibil să o fi făcut ilegal. Putea să schimbe registrele de la universitate.

Sharon puse capacul cutiei și începu să se caute prin buzunare, după mărunt.

— Da, e posibil. N-ați găsit nimic nici în New York?

Gino și Magozzi se uitară o clipă unul la altul, apoi Magozzi scoase telefonul, tastă numărul lui

Tommy Espinoza și îi spuse lui Gino în timp ce se făcea legătura:

— Trebuie să angajăm mai multe femei.

Bonar rânjea, mângâind-o pe Sharon pe creștet în timp ce femeia îl lovea peste mână, încercând să i-o dea la o parte.

• Capitolul 42

Când sună Tommy, Magozzi și Gino erau încă în mașină, întorcându-se la primărie. Schimbările de nume din New York erau înregistrate în fiecare district, nu la nivel de stat, și nu toate zonele aveau baze de date computerizate la acea vreme. Era o treabă de durată.

— Ocupă-te de ea, îi spuse Magozzi.

— Nimic?

Gino viră prea repede pe lângă clădirea primăriei și trebui apoi să facă niște manevre destul de îndrăznețe ca să evite o echipă de la Channel Ten, care tocmai traversa strada. Sau poate încercase să-i lovească – Magozzi nu era sigur.

Magozzi îi relată ce-i spusese Tommy.

— Între timp, va trebui să încercăm și varianta grea. Va trebui să luăm la mână cele două liste, nume cu nume.

Gino viră cu scârțâit de roți în parcare, uitându-se în oglinda retrovizoare, ca să se-asigure că mașina lui Halloran mai era încă în spatele lui.

— Ei, ai văzut? Ideea lui Sharon să verificăm registrele din New York nu ne-a folosit la nimic, așa că se pare că nu trebuie totuși să angajăm mai multe femei.

— Ce ușurare! Dacă mai apar multe femei înarmate în orașul ăsta, mă mut în Florida.

— În Florida, *toate* femeile au arme.

— Da, dar cele mai multe sunt mai bătrâne decât mine. Cred că pot să scot pistolul mai repede ca ele.

— Glumești? Ia gândește-te! Fetele alea pensionare n-au nimic altceva de făcut toată ziua decât să meargă la poligon și să-și exerseze manevrele de tragere. Dacă mă-ntrebi pe mine, Florida e cel mai periculos stat din uniune.

•

Tommy Espinoza nu-și părăsise biroul micuț, modular, de douăzeci și patru de ore. Simțea din când în când epuizarea punând stăpânire pe mintea lui și avea senzația că ochii îi sunt împăienjeniți de sânge, dar emoția vânătorii îi menținuse adrenalina la maximum. Rar se întâmplă ca șeful tău (întâmplător, ofițer de aplicare a legii) să-ți ceară (ție, de asemenea ofițer de aplicare a legii) să faci ceva ilegal în cadrul serviciului. Și să spargi un dosar FBI era, cu siguranță, ceva ilegal.

Asta fusese prima provocare. A doua fusese să treacă de firewall-ul pe care îl puseseră cei de la Monkeewrench pentru a bloca intrarea. La naiba, fusese al dracului de bun! Fusese uluitor, dar, pe toți sfinții, îl spărsese! Și încă-l mai dureau obrajii de la atâta zâmbit.

Procesul durase mai mult decât ar fi trebuit fiindcă avusese deosebit de mare grijă să-și acopere urmele, din considerație pentru MPD. Fusese destul de rău când Joe Blow spărsese baza de date a organizației federale, dar poliția? Tommy nici nu voia să se gândească măcar ce catastrofă s-ar fi produs dacă ar fi reușit vreodată să-i ia urma, de la pământul sfânt al lui J. Edgar până în primăria din Minneapolis.

Să găsească o schimbare de nume era joacă de copii în comparație cu dosarul FBI. Era muncă de migală, ce-i drept, de durată poate, dar totuși, joacă de copii.

Căuta district cu district, în ordine alfabetică, și ajunsese deja la regiunile cu litera D. Introduse numele Delaware, înregistră parametrii de căutare pentru Brian Bradford și se lăsă pe spătarul scaunului, așteptând.

•

Gloria încă mai aduna pagini din mașina de fax în clipa în care Magozzi, Gino și trupa veselă din Kingsford County intrară în biroul de criminalistică. Pe o masă din apropiere trona un vraf gros de hârtii.

— Sper că nu m-ai făcut să-mi pierd timpul degeaba, îi spuse femeia lui Magozzi, fără să ridice privirea. Ai vreo cincizeci, șaizeci de pagini pe masă. Titlul este ADMIȘI. Acum au început să vină altele, cu titlul ÎNSCRIȘI. Vrei să-mi spui și mie ce-i povestea asta?

— Salvarea noastră, poate.

Magozzi privi cum din fax iese o pagină plină de nume scrise unul sub altul.

— Există un Brian Bradford pe lista cu admișii. În clipa în care s-a înscris însă, folosea alt nume. Trebuie să comparăm cele două liste și să găsim numele de pe lista înscrișilor care nu se regăsește și pe cea a admișilor.

— Dumnezeule mare!

Gloria scutură din cap până când codițele începură să-i tremure.

— Poți să-mbătrânești făcând asta. Carevasăzică, ați ajuns la concluzia că Brian Bradford e criminalul?

— Da, așa credem.

Șeriful Halloran ridică o pagină de pe masă și o privi cu ochii mijiți.

— Doamne, cât de mic e scrisă! Câte nume crezi că sunt pe o pagină?

Sharon veni lângă el și se uită și ea.

— Cel puțin o sută.

Un telefon începu să sune pe unul dintre birouri și sună iar și iar, până când Gino se duse să răspundă. Pentru prima dată, Magozzi privi atent încăperea. Johnny McLaren, în biroul lui modular din spate, stătea cu un telefon lipit de ureche. În afară de asta, locul era pustiu.

— Unde dracu' e toată lumea?

Gloria îi aruncă o privire exasperată.

— N-ar strica să mai deschizi și tu radioul din când în când. O dispută domestică urâtă pe strada 37. Un nebun își amenință cu arma fosta nevastă și cei trei copii. Și încă vreun milion de apeluri la 911. Tot orașul parcă-i astăzi un platou de popcorn

pe-o plită încinsă. Toată lumea vede indivizi ciudați cu arme, peste tot.

— La dracu'! Îmi trebuie oameni pentru listele astea.

Gloria privi peste umăr, la grupul din Kingsford County.

— Da' oamenii ăștia ce-au? N-au învățat să citească în Wisconsin?

Bonar făcu un pas în față, cu un rânjet întins de la o ureche la cealaltă.

— Eu citesc, dacă pot să stau lângă Gloria.

Buzele portocalii se întinseră într-un zâmbet și Gloria se întoarse lângă aparatul de fax.

Gino veni lângă masă cu celularul lipit de ureche. Aruncă o privire listelor și se strâmbă dezgustat.

— Dumnezeule, ce de nume! N-o să terminăm niciodată.

— Cu cine vorbești? îl întrebă Magozzi.

— Cu Becker. A preluat tura lui Garfield și se ține după MacBride. Acum e la biroul Monkeewrench și se pare că și ceilalți sunt cu ea. Toate mașinile de urmărire sunt parcate în față. Parc-ar fi o întrunire de polițiști… Da, Becker, sunt încă aici.

Ascultă preț de câteva clipe, apoi își dădu ochii peste cap.

— Bine, bine… Tu rămâi pe loc, cu încă o mașină. Pe ceilalți, trimite-i acasă… Pentru Dumnezeu, Becker, nu știu! Alege tu una.

Închise nervos clapeta telefonului.

— Doamne, câtă inteligență! Și cine dracu' e Becker ăsta?

— Nu-l știu.

— După voce, parc-ar avea doișpe ani. A vorbit cu echipa Monkeewrench. Rămân toți pe loc, cu excepția lui Cross, care pleacă înainte de prânz. Am lăsat o mașină să se țină după el și Becker rămâne la depozit.

— Bine. O să avem nevoie de ajutor din afară pentru listele astea. Crezi că poți ruga pe cineva să le dea drumul fetelor cu cafeaua, ca să vină aici să ne-ajute?

Gino se lumină numaidecât la față.

— Pun pariu c-ar veni cu cafeaua lor.

— Așa cred.

Bonar se strâmbă sorbind din cafeaua pe care și-o turnase din filtrul de la Criminalistică.

— Sper că nu tot ele au făcut-o și pe-asta.

— Oh, Bonar! spuse Gino, privindu-l cu un zâmbet binevoitor. Vino, fiule! Te voi conduce în paradis! Contrar impresiei generale, pentru asta va trebui să coborâm.

Sharon frunzărea vraful de hârtii de pe masă.

— Crezi că o să ai destui oameni ca să verifici listele astea? îl întrebă ea pe Magozzi.

— Vrei să pleci undeva?

— Păi, mă gândeam… Îi acoperiți pe băieții Monkeewrench, da?

— Da. Încă de aseară.

— Îi urmăriți pentru protecție sau pentru că sunt suspecți?

— Da.

— Crezi că pot să mă duc acolo să-i văd și eu pe oamenii ăștia? N-ar strica să discut nițel cu ei, să-i analizez…

Magozzi ridică o sprânceană.

— Crezi că poți depista un hermafrodit?

Sharon scutură nervoasă din cap.

— Sigur că nu. Dar mă pricep destul de bine să depistez psihopații. Am intervievat vreo câteva sute pentru lucrarea aia pentru FBI.

Magozzi privi peste capul femeii la șeriful Halloran, care făcea mari eforturi să nu pară alarmat.

— E omul tău, tu decizi, Halloran!

Halloran își încleștă dinții și se încruntă. Se uita la Magozzi, nu la Sharon.

— Am pierdut deja un om săptămâna asta. Nu vreau să mai pun încă unul în pericol, decât dacă n-avem încotro.

— Doar o să intru și-o să ies, spuse Sharon. Și mai sunt și alți polițiști acolo, nu?

Magozzi dădu din cap.

— În fața clădirii.

— Chestie care n-o să-ți folosească la nimic dacă ești încuiată înăuntru, cu un criminal, spuse Halloran.

Sharon închise ochii și oftă.

— În primul rând, nu sunt nici eu chiar neajutorată și, în al doilea rând, ai auzit că Gino a spus că sunt toți acolo. Toți cinci. Chiar dacă unul dintre ei *este* criminalul, n-o să se-apuce acum să tragă într-un polițist de față cu ceilalți. Mai ales când poliția așteaptă afară.

Expresia lui Halloran era întunecată, dar privirea-i era fixă.

— Nu există niciun motiv să te duci acolo.

— Nu zău? Și eu care credeam că ne-ai adus aici tocmai ca să prindem un ucigaș.

— Nu te-am adus *pe tine* aici, îi aminti Halloran.

Sharon îl privi aruncând fulgere din ochi, cu dinții încleștați.

— Da? Sper că nu din cauză că încercai să mă protejezi sau alte rahaturi de genul ăsta, fiindcă n-o să le fiu niciodată de prea mare folos cetățenilor din Kingsford County dacă șeful meu nu mă lasă să ies în stradă de teamă c-o să-mi scrântesc vreun deget.

— O să-l găsim pe listă! izbucni Halloran, roșu la față.

Schimbul aprins de replici îi atrăsese atenția lui McLaren. Stătea aplecat peste biroul lui din fundul încăperii, zâmbind pe jumătate, cu telefonul lipit de piept pentru a nu fi deranjat de cine știe ce prostie de apel care să anunțe vreo crimă și să-i

deranjeze spectacolul ce se desfăşura chiar sub nasul lui. Îi clipi şmechereşte din ochi lui Magozzi.

Şi Gloria părea să se distreze. Se lăsase pe spate pe tocurile ei înalte, sorbind-o din ochi pe Sharon, aşa cum îşi priveşte o mamă copilul adorat, şi, deşi n-ar fi spus niciodată cu glas tare „Bravo, fato!" fiindcă asta se aşteptau albii să spună o negresă, expresia de pe chipul ei era mai mult decât grăitoare.

Magozzi, pe de altă parte, era vădit deranjat de situaţie. Confruntările dintre poliţişti nu erau plăcute; confruntările dintre un bărbat şi o femeie erau înspăimântătoare. Şi cea la care era martor acum îndeplinea ambele criterii. Se hotărî să preia controlul situaţiei şi să-i pună punct numaidecât.

— Hei, ascultaţi…

Sharon îl săgetă cu o privire ascuţită.

Sau poate era mai bine să-i lase să-şi rezolve singuri neînţelegerile.

— Ascultă, Mike, spuse Sharon, îndreptându-şi din nou atenţia asupra lui Halloran. Chiar dacă găsim un nume din listele alea, asta nu înseamnă că am găsit criminalul. E posibil să-şi fi schimbat numele de douăzeci de ori de-atunci şi ar putea dura zile întregi până să facem legătura cu prezentul, mai ales dacă avem de-a face cu unul dintre partenerii de la Monkeewrench. Suntem la ani-lumină distanţă de oamenii ăştia când vine vorba de schimbat datele computerizate. Dar dacă aş putea să stau măcar câteva minute cu ei, să le pun întrebările care trebuie, poate aş reuşi să văd ceva într-unul din ei. Sau poate să le împrospătez memoria în legătură cu ceva ce ştiau în Georgia.

Şeriful Halloran o privea încruntat, dar lui Magozzi îi era clar că era o luptă pierdută. Bietul de el! Se pare că şi lui Sharon i se făcu milă de el, fiindcă-şi mai înmuie vocea.

— E meseria mea, Mike. Şi o fac foarte bine, ştii doar.

Halloran își aminti ce-i spusese lui Danny Peltier în drum spre casa soților Kleinfeldt: că Sharon era cel mai bun ofițer de interogare pe care-l aveau. Sincronizarea îi apărea acum de-a dreptul stranie. Totul se aranja atât de firesc, încât simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

Dintr-odată, o liniște totală și surprinzătoare cuprinse încăperea și Magozzi își dădu seama că aparatul de fax se oprise.

— Spune-mi că nu s-a stricat! îi zise el Gloriei, aruncându-i o privire imploratoare.

Femeia ridică vraful de hârtii din tavă și se uită la numărul de pe ultima foaie.

— Nu. Asta-i toată tărășenia.

Puse hârtiile noi pe aceeași masă cu cele vechi tocmai în clipa în care Gino și Bonar intrau în încăpere, aducând cu ei trusa magică de făcut cafea. Un șir de femei veneau în spatele lor, privind în jur cu ochii cât cepele, ca o clasă de elevi de generală veniți în vizită la muzeu.

— Ei bine, Mike? întrebă Sharon repede, grăbindu-se să lămurească problema înainte ca zăpăceala creată de nou-venite să-i ofere un pretext de a-și amâna decizia.

— Vin cu tine.

Sharon clătină cu fermitate din cap.

— Nu merge așa. N-o să obțin nicio informație de la niciunul dintre ei cu tine de față. O să-i intimidezi.

— *Eu o* să-i intimidez?

— Îmi pun vestă antiglonț. Îmi pun o stație la umăr și-o las deschisă. O să auzi fiecare cuvânt.

Halloran o privi și o văzu pe Sharon polițista, în uniforma maro fară nicio formă, cu cătușele și bastonul și arma cu care putea trage mai repede decât oricine din secția lui. Dar în mintea lui o vedea pe Sharon în rochia roșie, micuță și firavă și cu buze de acuarelă.

— Vin cu tine, spuse, și când fata deschise gura să protesteze adăugă: Dar o să aștept afară.

•

După ce Sharon și Halloran plecară spre depozitul Monkeewrench, Magozzi își măsură din priviri noua echipă și regretă pe loc că-i lăsase să plece. Gino și Bonar aduseseră cincisprezece secretare din biroul de la parter, care stăteau toate strâns adunate într-un grup compact, șușotind între ele, intimidate de mediul străin lor.

Atitudinea li se schimbă însă de îndată ce Gino începu să le explice ce aveau de făcut și, înainte ca detectivul să apuce să termine, își trăseseră deja scaunele în jurul mesei cu foile primite prin fax și-și împărțeau paginile din lista de înscriere, organizându-se asemenea unei armate de furnici unite într-un singur țel.

Gino, întotdeauna suficient de inteligent încât să-și dea seama când era în plus, se retrase și se duse lângă Magozzi.

— O să meargă!

— Așa s-ar părea.

Magozzi o privi pe una dintre femei agitându-se pe lângă Bonar, așezându-l pe un scaun, dându-i câteva pagini și punându-i o cană cu cafea în mâna dreaptă. Bonar sorbi, scoase un geamăt extaziat și, drept răsplată, fu mângâiat pe creștet.

— M-am oprit să vorbesc cu Tommy. S-a apucat să caute prin dosarul FBI numele caraghioșilor ălora cinci, ca să le căutăm mai întâi pe astea pe liste. Pe MacBride a găsit-o imediat, având în vedere că ea a fost protagonista poveștii. De restul n-o să dăm așa de ușor. Sunt tone de martori și prieteni intervievați, dar nu sunt trecute caracteristicile fizice, doar numele.

Magozzi îl privi cu coada ochiului, încercă să nu întrebe, dar nu putu rezista.

— Hai, zi odată! Cum o cheamă de fapt?

Gino îi întinse o bucățică de hârtie împăturită.

Magozzi o deschise, citi și se încruntă.

— Nu se poate!

— Nu te păcălesc. Jane Doe[19]. Tommy a verificat până la certificatul de naștere. E chiar numele ei adevărat. Cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată.

Magozzi trase aer în piept, apoi clătină din cap și-i întinse hârtia înapoi lui Gino.

— Spune-le să-l caute pe ăsta mai întâi. Trebuie să sun la Monkeewrench să le spun că vine Sharon.

Gino dădu din cap.

— Sună și la dispecerat cu ocazia asta, ca să-l anunțe pe Becker, altfel s-ar putea s-o împuște înainte să intre pe ușă.

• Capitolul 43

Roadrunner era la biroul lui din mansardă mâncând un Twinkie[20] și nu exista pe lume dovadă mai grăitoare că avea o zi proastă. Nu numai că nu se trezise la timp pentru prima oară în cincisprezece ani, dar în clipa în care deschisese ochii, capul îl durea atât de tare și stomacul îi era într-atât de întors încât nu fusese în stare să accepte nici măcar ideea de cafea. Era convins că șampania fusese de vină și jurase să nu se mai atingă de așa ceva în viața lui.

Până și Annie, de obicei ultima care apărea la birou, ajunsese înaintea lui în dimineața aceea. Acum se fâțâia într-o rochie de satin maro, acoperită din cap până-n picioare cu bucăți de catifea tăiate în formă de frunze, de culorile toamnei. Avea în mână o cană de cafea și o pungă albă, de patiserie. Îi puse cafeaua în față.

— Poftim, frumosule din pădurea adormită!

Aruncă o privire neîncrezătoare batonului galben care-i ținea loc de mic dejun.

— Parcă spuneai că Hostess e fabrica diavolului.

Roadrunner aruncă o privire vinovată Twinkie-ului și lăsă prăjitura pe masă.

— Așa e, dar mi-era foame. Food & Fuel[21] stau cam prost la partea cu mâncarea și nu am avut timp să mă duc în altă parte.

O măsură din ochi.

— Arăți ca un copac.

— N-o să-ți cucerești niciodată iubita prin sinceritate, băiete!

Băgă mâna în pungă și-i trânti pe masă un pateu cu vișine.

— Dacă tot e să te otrăvești cu zahăr și grăsime, cel puțin nu adăuga și conservanți. Rușii au folosit prăjituri Twinkie ca să-l conserve pe Lenin, știai asta?

Roadrunner îi adresă un zâmbet schimonosit și se răsuci pe călcâie.

— Mulțumesc, Annie. Arăți ca un copac *frumos.*

— A-a! Prea puțin și prea târziu.

— Unde-i toată lumea?

— Harley s-a dus la Liquor World ca să-și ia ceva de mahmureală. Grace s-a dus cu el.

— Cum se simte?

Annie plescăi din limbă.

— Bine, presupun. Având în vedere tot ce se-ntâmplă. Dar nu vrea să plece.

Roadrunner păru alarmat.

— Dar *trebuie* să plecăm. Am hotărât cu toții.

— *Noi* am hotărât. Grace a fost doar de acord să ne întâlnim și să discutăm despre asta, atâta tot. Nu o să plece, Roadrunner. Nu vrea să mai fugă de data asta.

— La naiba, Annie! A fost în curtea ei. Nu mai e nicio îndoială acum, nu? E același tip – s-a întors. Și e aproape. Pentru Dumnezeu, nu poate să rămână aici.

— Liniștește-te. Am vorbit cu Mitch și vine încoace. Dac-o să fim toți împreună, poate reușim s-o convingem.

Liftul se auzi huruind câteva minute mai târziu și Mitch apăru cu o privire sălbatică, arătând mai rău decât îl văzuse vreodată vreunul dintre ei.

— Dumnezeule mare, Mitchell, ce s-a întâmplat? întrebă Annie.

Mitch o înșfăcă de umeri.

— Glumești? În afară de faptul că un criminal o urmărește pe Grace, compania dă faliment și trebuie să dispărem din nou?

— Da, în afară de asta.

Mitch se prăbuși într-un scaun și-și trecu mâna peste față.

— Isuse! I-am spus lui Diane că ne gândim să plecăm și-a făcut o criză. Știți ce-nseamnă asta, nu? Ar trebui să renunțe la pictat. Este în culmea succesului, tablourile ei sunt expuse în întreaga

lume și acum va trebui să renunțe la tot și să dispară de pe fața pământului.

Niciunul nu spuse nimic preț de câteva clipe. Roadrunner fu cel care vorbi în cele din urmă:

— Știi, Mitch… tu nu trebuie să pleci. Tu ești însurat. Ai obligații pe care noi, ceilalți, nu le avem. Familia ta trebuie să fie pe primul loc.

Mitch păru înmărmurit.

— Voi *sunteți* familia mea. Voi ați fost *întotdeauna* familia mea. Dacă Grace pleacă, dacă voi, ceilalți, plecați… atunci plec și eu. Își apăsă orbitele cu palmele. La dracu'! Nu-mi vine să cred în ce porcărie suntem. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici. I-am *promis* lui Diane că n-o să vin aici azi. La dracu', i-am dat cuvântul meu. Și în clipa în care a plecat la galerie, m-am furișat afară din casă CA UN COPIL VINOVAT!

— Dumnezeule, Mitch! spuse Roadrunner. Ia-o mai ușor. O să faci un atac de inimă.

— N-am eu norocul ăsta. În orice caz, nu pot să rămân mult. Trebuie să ajung acasă înaintea lui Diane. Unde naiba sunt Grace și Harley?

Liftul începu să coboare, răspunzând apelului de la parter.

— Ei sunt, zise Annie. Și înainte să ajungă sus, ar trebui să știi că Grace a zis că nu vrea să plece.

•

Mai avuseseră cândva o întâlnire de genul ăsta, își aminti Grace. Doar că atunci ceilalți stătuseră în picioare, în jurul patului ei de la Secția de psihiatrie a Spitalului Atlanta General. Era tânără, îngrozită, pe jumătate drogată de la tranchilizantele pe care i le picurau în venă și încă mai vedea în mintea ei imaginea lui Libbie Herold zăcând într-un lac de sânge de cealaltă parte a ușii dulapului. În starea aceea, probabil că ar fi coborât și în buncăr cu Hitler, dacă i-ar fi cerut asta.

Dar nu și acum. De data asta era doar mult prea obosită. Voia să se termine odată, într-un fel sau altul.

— La naiba, Grace! E altfel acum!

Harley se învârtea în jurul cercului format din scaunele lor, lovind cu pumnul în palmă, făcând dragonii de pe braț să se foiască și să se răsucească.

— De data asta, e concentrat asupra ta! Doar a fost la tine-n curte, pentru Dumnezeu! De data asta *tu* ești ținta, nu-ți dai seama?

— Tocmai de aceea, de data asta nu mai trebuie să fug, Harley. De data asta, riscul e al meu și numai al meu.

— Grace!

Roadrunner se aplecă în scaunul lui și-i luă mâna între degetele lui lungi și osoase.

— Putem să dispărem doar pentru o vreme, până îl prind, după care să ne-ntoarcem. N-ar fi pentru totdeauna.

Grace îi strânse mâna și zâmbi.

— Dacă dispar eu, dispare și el, la fel ca data trecută. Și apoi, poate-o să mai treacă zece ani de groază și disperare până când o să mă găsească din nou și-o să ia totul de la capăt. Poliția se apropie. Să le mai dăm o zi sau două.

— Poliția n-are nicio șansă! exclamă Roadrunner. Au împânzit tot megamallul și uite ce s-a întâmplat. Și ce zici de vaporul cu zbaturi? Ar fi trebuit să vezi câți oameni au avut acolo, și la ce le-a folosit?

Harley se opri și se uită la Roadrunner.

— Vrei să spui că ai fost la vaporul cu zbaturi atunci când a fost omorât omul ăla?

Roadrunner îi aruncă o privire iritată.

— Evident că nu, altfel aș fi văzut criminalul. Când am ajuns eu acolo, polițiștii și băieții de la serviciile de securitate veniseră deja.

— Dobitocul dracului, ești nebun? Îți dai seama ce și-ar fi închipuit dacă te-ar fi văzut acolo?

— Am vrut doar să fiu sigur să aveau situația sub control, atâta tot. Nu voiam să mai moară

nimeni! strigă Roadrunner și, preț de câteva clipe, păru că o să izbucnească în lacrimi.

Grace îi mângâie mâna și îi zâmbi.

Când Magozzi sună să-i spună lui Grace că ajutorul de șerif Sharon Mueller venea spre ei, Mitch era în birou și aduna hârtii pe care să le ia acasă. Annie era peste drum și cumpăra mâncare la pachet de la un restaurant italienesc, iar ceilalți lucrau din greu la singura sarcină care le mai rămăsese – să afle de unde fuseseră trimise e-mailurile.

Se auzi un fâsâit în clipa în care Harley își deschise a doua bere.

— O să-l prindem pe nenorocitul ăsta, mormăi el, privind în monitor.

• Capitolul 44

Halloran stătea pe scaunul șoferului, la volanul mașini de patrulă, ascultând fâșâitul static al stației prinse pe umăr, simțindu-se ca un arc încordat, gata să țâșnească prin parbriz.

În clipa în care ușa depozitului se închisese în urma lui Sharon, semnalul stației se pierduse și intrase în panică. Sărise din mașină și dăduse fuga la unitatea MPD parcată acolo, speriind de moarte un puști blond din spatele volanului, care părea cu aproape zece ani prea tânăr să fie-n uniformă.

— Oh, da… spusese Becker după ce Halloran îi explicase grăbit care era treaba. Avem mari probleme cu recepția în clădirile astea vechi. Nu știu ce metal pe care l-au folosit pentru ranforsarea betonului bruiază semnalul. Ar trebui să se rezolve odată ce ajunge sus, unde sunt ferestre.

Așa că acum aștepta, numărând în gând secundele, ca un copil care vrea să afle cât de departe este fulgerul. Trebuia să traverseze garajul mare de la parter înainte să ajungă la liftul care s-o ducă la etaj. Asta era clar. Dar, la dracu', de ce dura atâta? Intrase deja de trei minute și patruzeci și patru de secunde.

•

Sharon setase transmițătorul de la umăr în poziția de „pornit" înainte de a coborî din mașină și, în timp ce se îndrepta spre interfonul montat în ușa mare a depozitului, îl auzise pe Halloran spunând:

— Îți aud respirația.

Un fel de șoc electric blând – surprinzător, însă deloc neplăcut – îi străbătuse venele la auzul acestor cuvinte. Zâmbi acum, amintindu-și senzația.

Auzise stația pierzând semnalul în clipa în care ușa se închise în spatele ei și-și spuse că avea

aproximativ cinci minute înainte ca Halloran să dea buzna după ea, cu arma în mână.

Timp de doi ani lungi nu primise niciun semnal din partea lui, cu excepția manifestărilor indiferente ale unui bărbat, dar se străduia din greu să-și țină orice posibil sentiment sub cel mai strict control. În ultimele zile însă, o gaură mare păruse să apară în acel zid de indiferență și bărbatul, cu toate instinctele lui primare, începea să se zărească în spatele ei. Ce dacă putea să scoată arma, să tragă și probabil să se bată mai bine decât el? Halloran simțea impulsul primitiv de a o apăra și Sharon, la rândul ei, se simțea mânată de dorința la fel de primitivă de a-l lăsa. Așa, își spuse ea, era normal să fie.

Nu-i plăcea garajul, deși nu putea găsi niciun motiv care să justifice asta. Era bine luminat, impecabil de curat și complet lipsit de orice colț sau intrând întunecat. Vedea aproape întreg spațiul fără să facă nici măcar un pas și nu exista niciun motiv pe lume să-și imagineze că altcineva ar mai fi fost acolo, în afară de ea. Și totuși, avea un sentiment de neliniște.

Își ținu respirația cât putu mai mult și ascultă încordată tăcerea ca de mormânt.

Nimic.

Două mașini erau parcate lângă zidul din spate: un Range Rover negru și un Mercedes, amândouă tăcute, amândouă întunecate. O bicicletă de munte și un Harley Hog uriaș stăteau sprijinite în proptele în apropiere.

Se lăsă pe vine și se uită pe sub mașini, simțindu-se oarecum ridicolă că făcea asta. Și când se ridică, făcu ceva și mai ridicol. Pentru prima oară în viață, în afara momentelor când se aflase în poligonul de tragere, își deschise tocul de armă, ridică revolverul de 9 mm și îl armă. Ecoul sunetului inconfundabil răsună în spațiul mare și gol și acest simplu zgomot o făcu să se rușineze puțin.

„Mai bine decât să-ți pară rău”, își spuse ea cu înțelepciune, cercetând cu privirea peretele din spate și începând să se îndrepte spre el. În mijlocul peretelui era un ascensor vechi, pe care îl auzise coborând cu zgomot în clipa în care intrase. Lumina din interior arăta că nu era nimeni în spatele ușilor de lemn.

În colțul din stânga spate era o ușă de mărimea unui om pe care scria SCĂRI. În colțul din dreapta era o altă ușă, cu însemne în galben și negru care indicau pericol de înaltă tensiune.

„Mașinile mai întâi, își spuse, apoi ușile… și atunci de ce dracu' îmi transpiră palmele?”

•

Grace privea pierdută ecranul calculatorului, urmărind șirul de informații învăluite parcă într-o ceață albă, ce coborau pe monitorul ei.

Ajutorul de șerif din Wisconsin pe care Magozzi îl trimisese la ei tocmai sunase de la parter. Grace discutase cu femeia câteva minute, apoi folosise telecomanda ca să-i deschidă și trimisese liftul la parter.

Mitch ieși din biroul lui cu servieta într-o mână și laptopul în cealaltă. Sacoul îi era făcut ghem la subraț. Se opri lângă biroul lui Grace și-i puse o mână pe umăr.

— Eu trebuie să plec. Ești bine?

Îi acoperi mâna cu a ei și-i zâmbi.

— O să fiu bine. Tu du-te acasă și ai grijă de Diane.

Mitch o privi câteva clipe lungi, spunându-i totul din ochi, cum făcea întotdeauna.

— Știi, Grace, spuse el încet, ca restul să nu-l audă, dacă te răzgândești în legătură cu plecatul, să știi c-o să fiu lângă tine. Nimic în lume nu m-ar putea opri. Nimic.

Era întotdeauna între ei. Amintirea primei iubiri, pe care bărbații par s-o poarte cu ei întreaga viață. Însă Mitch nu era atât de direct de obicei și chestia

asta o făcu pe Grace să se simtă oarecum stânjenită.

— Știu asta. Du-te acasă, Mitch!

O privi preț de câteva clipe lungi, apoi se îndreptă spre lift.

— L-am trimis jos, după polițistul care vine din partea lui Magozzi, îi aminti Grace. Ar trebui să urce în câteva minute.

Mitch clătină din cap.

— O iau pe scări. La revedere, băieți!

Le făcu cu mâna lui Harley și Roadrunner, care erau însă atât de concentrați asupra monitoarelor, încât nici nu ridicară privirea, mulțumindu-se doar să fluture vag din mână.

•

Jos, în garaj, Sharon se grăbea acum. Tălpile de cauciuc ale ghetelor îi scârțâiră pe beton în clipa în care trecu prin fața liftului.

Își zise că trecuseră probabil vreo trei minute, timp în care verificase mașinile și ușa închisă, cu semnul de înaltă tensiune, și începea să se teamă că Halloran o să cheme Garda Națională înainte să aibă timp să verifice și scara și să ajungă la etaj, unde spera că stația o să meargă din nou.

Avea încă arma în mână, dar senzația de neliniște începuse să dispară și palmele nu-i mai transpirau. Orice spațiu închis îți spune dacă e gol, nu trebuie decât să-ți asculți simțurile – și, odată ce verificase mașinile și eliminase din minte toate ascunzătorile posibile, toate simțurile lui Sharon intraseră din nou în funcțiune, alerte și clare, spunându-i că era absolut singură în spațiul larg.

Era la doar zece pași de ușa care dădea spre scări, când aceasta se deschise brusc și unul dintre prietenii Monkeewrench apăru în cadru, înțepenind pe dată într-o postură comică, la vederea armei din mâna ei.

— Dumnezeule mare, nu trage!

Sharon se relaxă.

— Scuze.

Zâmbi oarecum șiret și coborî privirea ca să-și bage revolverul în toc.

— Sunt ajutor de șerif Sharon Mueller… începu ea să spună, apoi ridică privirea și văzu numai ochii. Și-și dădu seama că făcuse cea mai mare greșeală din viața ei.

Ambele mâini îi zvâcniră automat, una spre stația moartă de la umăr, cealaltă spre tocul armei. În tot acest timp mintea-i gonea nebunește: „Vezi, Halloran? ți-am spus eu că s-ar putea să văd ceva, ți-am spus că mă pricep la asta…”

… și mâinile încă i se mișcau, prea repede ca să-și vadă adversarul, prea încet ca să-i folosească la ceva, apoi auzi o pocnitură înfundată și simți o mușcătură în gât, deasupra vestei, *la dracu*’! *deasupra nenorocitei de veste*! apoi simți ceva cald și umed scurgându-i-se pe sub cămașă și degetul drept i se mișcă spasmodic prin aer, încercând să apese un trăgaci care nu era acolo, iar, și iar, și iar…

•

Magozzi traversă în grabă holul înspre biroul lui Tommy, făcu un pas pe ușă și alunecă pe o pungă goală de Cheetos.

— Pentru Dumnezeu, Tommy, locul ăsta e un câmp minat! Ce ai pentru mine?

Tommy împunse cu degetul monitorul din fața lui.

— Am un nume. D. Emanuel. Ăsta-i băiatul vostru.

— Ăsta-i Bradford?

Tommy rânji și-și scărpină burta de Buddha.

— Poți să fii sigur. Mai întâi am căutat în districtul de care aparține Școala Sfântul Petru, apoi am luat-o în ordine alfabetică, până mi-am dat seama că un puști de liceu nu s-ar fi dus prea departe, așa că am luat la rând districtele învecinate și am avut noroc din a doua încercare. Livingston County. Brian Bradford și-a schimbat

numele în D. Emanuel a doua zi după ce a împlinit optsprezece ani.

Magozzi înșfacă telefonul și formă interiorul pentru departamentul de criminalistică.

— Primul nume nu-l ai?

— Nu. Doar D.

Arătă spre un alt monitor.

— Caut prin bazele de date din New York și Georgia să văd ce găsesc pe numele D. Emanuel.

— Gino! lătră Magozzi în telefon. Puștiul și-a schimbat numele în D. Emanuel. Caută-l pe liste!

Tocmai punea telefonul în furcă, când Tommy se încruntă privind unul dintre monitoare.

— Ciudat…

— Ce?

— Am găsit un certificat de căsătorie pe numele D. Emanuel, în Georgia. Dar nu poate fi corect.

Se apropie de ecran, de parcă în felul ăsta informația ar fi fost mai clară.

— Acest D. Emanuel s-a căsătorit cu James Mitchell… Trebuie să fie altcineva.

Magozzi era încordat, aproape rigid.

— Nu, nu trebuie.

— Căsătorii între persoane de același sex în Georgia? Nu prea cred.

— Brian Bradford este hermafrodit.

Falca lui Tommy căzu inertă.

— Îți bați joc de mine! De ce nu mi-ai spus de la început?

— N-am spus nimănui.

Tommy privi ecranul, clătinând din cap.

— James Mitchell. Am mai văzut numele ăsta.

— E un nume foarte comun.

— Nu, l-am văzut de curând. Stai o clipă… Isuse, trebuie să fi fost în dosarul FBI. Este singurul lucru de care m-am ocupat zilele astea.

Își trase scaunul în dreptul unei tastaturi și începu să apese frenetic tastele.

Telefonul sună și Magozzi mai că-l smulse din priză.

— Ăsta e, Leo. D. Emanuel apare pe lista de admitere, dar nu și pe cea de înscriere. El este. Tommy îl caută în bazele de date?

— Da, asta facem acum. Vă anunț eu.

• Capitolul 45

— Roadrunner, Harley? spuse Grace încet. Am mai primit un mesaj.

În doar o fracțiune de secundă, Harley și Roadrunner erau lângă ea, fiecare privindu-i peste câte un umăr.

— Deschide-l, Grace! zise Harley.

Grace apăsă butonul de pe mouse și un mesaj de un singur rând apăru pe ecran:

N-AȘ FI VRUT SĂ FIE NEVOIE SĂ FAC ASTA

— Dumnezeule, șopti Roadrunner. Ce vrea să-nsemne asta?

Dintr-odată, luminile din birou se stinseră și monitorul pâlpâi. E-mailul dispăru și fu înlocuit de un ecran albastru. Câteva clipe mai târziu, pe monitor începu să apară o schemă electrică.

— Avertizare de pană de curent, spuse Roadrunner, deși era evident.

— Mare chestie, ce să zic! spuse Harley. Știam deja că s-a oprit curentul.

— Zice că releul principal nu primește curent, spuse Grace. Ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că s-a produs o avarie serioasă pe undeva, zise Harley. La dracu', s-ar putea să dureze.

Se duse la fereastră și trase jaluzelele, însă efectul nu fu cine știe ce. Soarele se ascundea în spatele unui zid de nori negri ce nu păreau să aibă de gând să dispară prea curând.

— Cea mai întunecată zi din an, și noi rămânem fără curent.

— De ce nu pornește generatorul? întrebă Grace. Parcă l-am programat să pornească automat.

Harley ridică din umeri.

— Cine știe? Nu cred că l-am pus vreodată în funcțiune de când l-am luat. Și nici nu l-am mai verificat. E ca o baterie de mașină – dacă nu-l folosești, se termină. Mă duc jos să arunc o privire. Roadrunner, cât timp mai avem baterie la computere?

— Cam două ore.

— O să anunț compania electrică și-ncep să fac cópii după drivere, spuse Grace. Voi duceți-vă să vedeți dacă puteți porni generatorul.

— Da' unde dracu' e generatorul ăsta? întrebă Roadrunner.

— În camera electrică din garaj.

Roadrunner părea nedumerit.

Harley își dădu ochii peste cap.

— N-ai observat niciodată ușa cu semnul mare de înaltă tensiune, în negru și galben…? Las-o baltă! Ești irecuperabil. Haide, să mergem!

— Dar liftul merge cu curent electric.

Harley oftă, începând să-și piardă răbdarea.

— Pe scări, Roadrunner!

— Oh, da…

Roadrunner începuse fară prea mare tragere de inimă să coboare primul pe scară, pășind încet, în lateral, pentru ca piciorul imens să-i încapă pe treaptă. Dar cu cât coborau mai mult, cu atât era mai întuneric și atmosfera începea să se asemene tot mai mult cu una de mormânt. Roadrunner era din ce în ce mai agitat.

— La naiba! lătră Harley dintr-odată.

Ecourile vocii îi vibrară în sarcofagul de beton și mai că-l trimiseră pe Roadrunner pe lumea cealaltă.

— CE??? chițăi lunganul.

Harley se opri să-și desprindă din barbă o pânză de păianjen mare și lipicioasă.

— Păianjeni. Iartă-mă, prietene, n-am vrut să te sperii. Dar mi-e greu să țin minte toate fobiile tale.

— Vrei să-mi spui că pe tine nu te sperie situația asta? întrebă Roadrunner furios.

— Oh, nu-ți face griji. Mă trec și pe mine destui fiori.

— Nu văd nimic, se plânse Roadrunner.

Întinse mâna și atinse una dintre lămpile montate în tavan, ca și cum atingerea lui ar fi putut produce lumină.

— Și de astea ce zici? Nu sunt chestii din alea strălucitoare, care-ar trebui să stea aprinse tot timpul?

— Ba da, dar și astea funcționează pe baterii. Și dacă nimeni nu-ncarcă bateriile, n-o să strălucească la infinit, zise Harley, de parcă ar fi vorbit cu un copilaș.

— Ne trebuie o lanternă. De ce n-am luat o lanternă?

— Fiindcă suntem tâmpiți. Și să nu-ți treacă prin cap să mă trimiți acum sus după una. Hai, mergi mai departe! Este un ajutor de șerif undeva la parter și polițiștii au mereu la ei lanterne din alea puternice.

Roadrunner fu dintr-odată zguduit de o criză violentă de strănutat, care i-ar fi putut câștiga cu siguranță un loc în cartea recordurilor.

— Dumnezeule, ești bine? întrebă Harley, după ce Roadrunner se potoli în sfârșit.

Roadrunner trase cu zgomot aer pe nas, apoi începu iar să coboare.

— Da. Dar cineva trebuie să curețe locul ăsta, zise el cu voce nazală. E suficient praf aici cât să plantezi o grădină.

Harley mârâi în clipa în care unul din bocancii lui cu talpă groasă se împiedică de o ridicătură în beton. Când întinse mâna ca să se prindă de balustradă, simți că atinge ceva cu blană.

— La dracu'! strigă el, trăgându-și numaidecât mâna și ducând-o la piept. Nu atinge nimic. Cred că tocmai am pus mâna pe-un rozător.

Roadrunner strănută din nou.

— Locul ăsta e închis ermetic. Dacă un rozător ar fi reușit să intre aici, ar fi fost mort până acum.

— Nu zău? Și ce altceva e blănos, mare cât casa și are puls?
— Probabil un mănunchi spongios.
— Ce dracu' e un mănunchi spongios?
— Nu știu. Chestia care mă face să strănut.
— N-ai decât să crezi tu asta, Roadrunner.
— Ar fi trebuit să luăm o lanternă.
— Mai taci! Unde dracu-i ușa?
— Spui foarte des „dracu'" când ți-e frică.
— Cui i-e frică?
Se auzi o bufnitură surdă în clipa în care Roadrunner se ciocni de ușa de oțel.
— Au!
— Felicitări. Ai găsit ușa.
Roadrunner apăsă bara de oțel și ușa se deschise în garaj, care era chiar și mai întunecat decât fusese scara.
— Ofițer Mueller? strigă Harley, dar nu-i răspunse decât propriul ecou. Ofițer Mueller, ești aici?
Tăcere.
— Dacă ar fi aici, n-ar sta fără niciun cuvânt pe întuneric, pregătindu-se să ne sară în spate, spuse Roadrunner.
— Bine zis. Așadar nu-i aici. Probabil a plecat când s-a stins lumina. Va trebui să ne descurcăm pe întuneric.
Se opri, imaginându-și în minte planul garajului.
— Bine, spuse Harley, camera cu generatorul este chiar în fața noastră, de cealaltă parte a garajului. Prinde-te de mine și o să mergem amândoi pe lângă zid.
Roadrunner înhăță zdravăn cămașa lui Harley și începu să înainteze orbește în spatele lui.
— Îh! Podeaua-i lipicioasă. Iar îți curge ulei din motocicletă?
— Niciodată nu mi-a curs ulei din motocicletă. Gata, am ajuns.
Băgă mâna în buzunarul gecii, scoase cheile și începu să le pipăie pe rând, căutând-o pe cea mică,

de lacăt.

— Tare-aș vrea să știu de ce avem lacăt la camera cu generatorul. Doar n-o să fure nimeni o matahală de metal de o mie de kile!

Găsi în sfârșit cheia, desfăcu lacătul și deschise ușa.

În încăperea micuță, bezna era chiar și mai profundă decât în restul garajului, dacă așa ceva era posibil. Dură ceva timp până când ochii lor recunoscură forma compactă a generatorului din colț. Se duseră amândoi lângă el, încercând să-i identifice componentele prin pipăit.

— Ei, deci ce caut? întrebă Roadrunner.

Harley își scărpină barba.

— Verifică mufele, cablurile și spune-mi dacă găsești vreun întrerupător. Cred că are un buton de resetare pe undeva.

Roadrunner căută orbește și găsi un cablu liber, ce părea că ar fi trebuit să fie conectat la ceva. Dar ce să știe el? Repetase cursul de electronică de două ori la rând, până când profesorul se săturase în cele din urmă de el și-i dăduse notă de trecere, rugându-l în schimb să-l ajute cu un computer Kay-Pro, care la vremea aia fusese o adevărată operă de artă.

În timp ce se învârtea în jurul generatorului ca să vadă ce era cu cablul, capul i se lovi dureros de tare de un obiect metalic și ascuțit, prins în perete.

— Auuu! urlă el, dându-se înapoi și ducându-și mâinile la cap.

— Pentru Dumnezeu, împiedicatule! O s-ajungi să te omori într-o zi.

— Hei, e întuneric, ce vrei?

— În ce ai dat?

Roadrunner întinse mâna și pipăi bucata de metal în care se lovise.

— E… o cutie de metal. Pe perete.

— E cutia cu întrerupătoare. Hei, bună idee! Poate ne-am împiedicat de vreun fir.

— Da, la asta mă gândeam și eu când am dat cu capul în ea, mârâi Roadrunner.

Harley se strecură lângă Roadrunner și începu să pipăie în jurul cutiei.

— Gata, am găsit!

Scoase capacul și începu să pipăie înăuntru.

— Nu văd nimic, dar unul dintre butoane e-n altă direcție decât celelalte.

Se auzi un clic și dintr-odată luminile se aprinseră.

— AHA! strigă Harley victorios.

— Slavă Domnului…

Apoi ușa spre garaj se trânti, închizându-se cu o bufnitură metalică asurzitoare.

— La dracu'! spuse Roadrunner încet, simțind că-l cuprinde panica.

— Nu te teme, prietene. Ușa nu se închide automat. Uite, o să-ți arăt.

Harley se duse lângă ușă și întinse mâna spre clanță.

De cealaltă parte a camerei cu generatorul, două mâini acoperite de mănuși strecurară lacătul prin cele două inele și îl închiseră dintr-o mișcare.

• Capitolul 46

Magozzi stătea aplecat peste umărul lui Tommy, respirându-i pe gât.

— De ce durează atâta?

— E un dosar de șapte sute de pagini. Abia am început…

Unul din celelalte computere scoase un sunet ascuțit. Tommy îl dădu la o parte pe Leo și-și trase scaunul lângă un computer de pe o masă alăturată.

— Băieții Monkeewrench au mai primit un mesaj.

Miji ochii și citi cu voce tare:

— „N-aș fi vrut să fie nevoie să fac asta." Frate… ce crezi că înseamnă?

— Cine știe? zise Magozzi, apoi o alarmă ascuțită începu să șuiere. Ce dracu' e asta?

Tommy stătea nemișcat, fără să clipească, privind fix monitorul pe care un șir de numere și litere apăruseră deasupra și dedesubtul mesajului.

— La dracu'! șopti, apoi se întoarse spre Leo cu ochii căscați de groază. La dracu', Leo, n-are niciun firewall. E o linie directă. Mesajul ăsta a venit de pe unul dintre computerele Monkeewrench.

Magozzi înțepeni o clipă, apoi capul începu să-i vâjâie.

— Ce vrei să spui?

— Tipul este *acolo,* Leo. *Chiar acum.*

•

Harley își folosea umărul pe post de berbec. Ușa se zgâlțâia în cadrul de metal, dar nu aveau nicio șansă să cedeze secolul ăsta.

— La dracu'!!!

— Parcă ai spus că nu se-nchide dinăuntru.

Harley se mai izbi o dată în ușă.

— N-ar trebui.

— Harley, renunță! N-o să reușești să spargi o ușă metalică.

— Ai o idee mai bună?
— Ai mobilul la tine?
— Roadrunner! Suntem într-o cameră de beton, înăuntrul unei alte camere de beton. Niciun celular nu merge aici.
— Am văzut un film cu un tip închis într-un buncăr de beton în Irak, în timpul operațiunii Furtună în Deșert, și mobilul *lui* a mers.
— Astea-s povești de la Hollywood.
Înhăță clanța și începu s-o zgâlțâie disperat.
— Harley? spuse Roadrunner cu voce stinsă, în spatele lui.
— Da, ce-i?
— Sângerez? Mult, vreau să spun.
Harley se întoarse și-l văzu pe Roadrunner atingându-și fruntea în locul în care se izbise de muchia de metal.
— Ai un cucui cât un ou de găină care a început să se învinețească, dar nu-ți curge sânge.
Urmări privirea îngrijorată a lui Roadrunner până pe podea. Betonul era acoperit de urme de sânge.
Urmele *lor*.
— Dumnezeule mare, Harley! șopti Roadrunner. Ăla nu era ulei.
Și, dintr-odată, totul se legă – curentul care n-ar fi trebuit să se-oprească, dar se oprise; ușa care n-ar fi trebuit să se-ncuie, dar se-ncuiase. Harley scoase un urlet animalic, își scoase revolverul 357 și-l îndreptă spre clanță.
— SFÂNTĂ MAICĂ PRECISTĂ, CE DRACU' FACI?! țipă Roadrunner. Nu poți să tragi într-o ușă de metal într-o cameră de beton. O să ne ciuruiască.
— Știu!
Mâna lui Harley tremura și Roadrunner privi vârful țevii mișcându-se în sus și-n jos.
— Știu, zise el din nou, de data asta în șoaptă.
Când se întoarse și se uită la Roadrunner, avea ochii în lacrimi.

— E aici, Roadrunner. Și Grace e sus, singură.

Apoi auziră liftul începând să urce.

•

— Grace?

— Magozzi, tu ești?

— Grace, ai încredere în mine?

Alerga prin birou, făcând slalom printre mese, împingând din drum pe oricine i se ivea în cale, cu telefonul apăsat atât de tare pe ureche încât știa c-o să-l doară câteva zile după aceea.

— Nu, nu am încredere în tine.

— Ba da, Grace, ai. Ai încredere să-ți pui viața în mâinile mele. Trebuie. Ucigașul e acolo. Ieși afară! Pleacă de acolo acum! În clipa asta… Fir-ar mama lui a dracului să fie!

— Ce e? întrebă Gino, gâfâind în spatele lui.

— Am pierdut-o.

— Fir-ar al dracului să fie! îl îngână ca un ecou vocea lui Gino.

În doar o clipită erau pe coridor, coborau scările și ieșeau ca vijelia pe ușa din față, fiindcă era mai aproape de mașină, dărâmându-l pe reporterul de la Channel Ten, făcând să se clatine o cameră fixă, lovind bara ușii atât de tare încât, preț de-o clipă, Magozzi crezu c-o să treacă prin geam.

Apăsase pe redial în clipa în care se întrerupsese legătura, iar telefonul Monkeewrench îi suna și îi tot suna în ureche.

•

Grace rămase înțepenită la biroul ei, cu telefonul lipit de ureche, cu ochii căscați și fixați pe liftul din cealaltă parte a mansardei. Îl auzea urcând. Vedea cablurile mișcându-se prin grilajul de lemn.

— Magozzi? șoptea întruna în telefonul mort, fără să primească însă niciun răspuns.

„Ai încredere în mine, Grace?”

Mâna îi tremura atât de tare încât receptorul zdrăngăni în clipa în care îl așeză pe birou.

„Ucigașul e acolo. Ieși afară! Pleacă de acolo acum!”

Își simțea inima bătând gata să-i spargă coșul pieptului, auzea bâzâitul computerelor și ciripitul indiferent al unei păsări de cealaltă parte a ferestrei.

Și, peste toate astea, auzea ascensorul urcând.

„Fugi! Ascunde-te! Hai odată!” Se ghemui în spatele biroului și, în doar o fracțiune de secundă, era iar în dulapul din Georgia, cu zece ani în urmă, făcând ceea ce Libbie Herold, agentul special FBI, îi spusese să facă. Și atunci își auzise inima bătându-i în piept, dar mai auzise și altceva: pașii repezi ai picioarelor goale ale lui Libbie, ude încă de la duș; scârțâitul unei scânduri din podeaua de pe hol, apoi un *snic, snic,* auzindu-se dinspre intrarea spre dormitor. Printre scândurile prăfuite ale dulapului văzuse picioarele goale ale lui Libbie apărând din nou, zbătându-se, apoi o sclipire de metal care-i deschisese coapsele în două rânjete însângerate, din care un lac roșu se scursese pe podea. Și-n tot acest timp, Grace nu scosese un sunet. Stătuse ghemuită în ascunzătoarea ei de tot râsul, înnebunită de groază, așteptându-și rândul, fără să facă nimic s-o ajute pe Libbie Herold, fără să facă nimic să se ajute pe ea. *Fără să facă nimic.*

„Fugi și ascunde-te!” Era un instinct atât de profund, atât de puternic, încât ștersese în doar o secundă toată pregătirea din ultimii zece ani. Cursurile de apărare, orele de bodybuilding, de tragere la țintă – totul era inutil și Grace se ascundea acum ca o lașă, la fel cum făcuse cu zece ani în urmă, așteptând, fără să facă nimic.

Ca orice pradă, încercă să se facă mai mică, strângându-și cu putere mâinile în jurul corpului, îmbrățișându-se, când, dintr-odată, simți arma și-și aminti cine era. Cine devenise din acea fată distrusă, care se ascunsese în dulap.

Privi peste umăr fereastra care dădea spre scara de incendiu. Încă mai avea timp. Ieșea pe fereastră, cobora scara și era în stradă, în siguranță…

„Nu de data asta!” Închise ochii o clipă și se întoarse spre lift. Aproape ajunsese. Era prea târziu ca să mai ajungă la scări, dar avea suficient timp să-și scoată Sigul și să-l pregătească; suficient timp să se adăpostească dintr-un salt după biroul lui Annie și să sprijine arma cu ambele mâini pe suprafața de lemn.

„Asta e toată lumea ta în clipa-n care tragi, îi repetase iar și iar primul instructor de tragere. Arma din mână, ținta și cărarea dintre ele. Nimic altceva nu mai există.”

Fusese de atunci de sute de ori, de mii de ori în acea lume, trăgând de cincisprezece ori la rând atât de aproape, încât găurile păreau că se suprapun. Ironic, zgomotele asurzitoare din poligonul de tragere îi oferiseră singurele momente de liniște adevărată, când lumea din jur se pierdea în ceață și dispărea și nu mai rămânea decât acea cărare îngustă, care-i solicita întreaga atenție.

Simți liniștea cuprinzând-o și acum, în timp ce creștea presiunea asupra trăgaciului și nu vedea nimic altceva decât arma și grilajul de la ușa liftului.

Inspira pe nas, expira pe gură și aștepta, straniu de calmă, să tragă pentru prima dată într-un om.

•

Magozzi conducea atât de repede, încât partea din spate a Fordului derapă într-o parte în clipa în care coti brusc pe Hennepin, pe roșu. Pietonii și bicicletele se împrăștiau din fața urletelor sirenei și a scârțâitului de roți. Gino era lângă el, ținându-se cu o mână și strigând prin stație adresa depozitului Monkeewrench, chemând ajutoare, spunându-le că era posibil ca un ofițer să fi fost rănit.

Sharon Mueller nu răspundea apelurilor prin stație.

•

Partea de sus a liftului se ridică încet sub privirea lui Grace, apoi interiorul și, când ajunse la același nivel cu podeaua, se opri brusc.

Inima lui Grace se opri și ea. Apoi se sfărâmă într-un milion de bucățele care-i înțepară coastele.

Nu era niciun ucigaș în lift. Doar Mitch, sprijinit de peretele din spate, privindu-și picioarele depărtate cu ochii pe care Grace îi știa albaștri, deși nu-i putea vedea, îmbrăcat în afurisitul costum Armani. Partea capului întoarsă spre ea îi era complet desfigurată, întoarsă parcă pe dos, ca și când cineva i-ar fi smuls urechea ca pe un capac de pe un vas de presiune, lăsându-i minunatul creier să se reverse în afară.

„Nu, nu, nu.” Grace simți un urlet sfârșit, înnebunitor, amenințând să i se ridice din gâtlej și știa că acel sunet, dacă l-ar fi lăsat să iasă, ar fi însemnat capitularea ei.

Își întoarse privirea de la degetele puternice, acum chircite, care o atinseseră cu tandrețe, de la ochii morți care-o iubiseră odată și pentru totdeauna, și făcu în schimb loc urii, lăsând sentimentul să o umple.

Se mișcă în liniște, în grabă, în jurul biroului, pe lângă lift – *nu te uita*! – înspre scară, cu brațul întins, cu arma pregătită, așteptându-l.

Ușa se deschise repede, dar Grace fu mai iute – într-un genunchi, cu respirația tăiată, apăsând cu degetul tot mai tare pe trăgaci, până când simți acea ultimă împotrivire, acea ultimă piedică dinaintea împușcăturii…

… și atunci Diane apăru clar în ușă și înțepeni, privind uluită țeava armei lui Grace.

Era îmbrăcată într-un pulover gros, avea-n picioare pantofii de jogging și o geantă de pânză atârnată pe umăr. Părul blond îi era prins în coadă, la spate, iar chipul îi era înroșit, schimonosit, înspăimântat.

— Eu… Eu… Eu…

Grace sări în picioare, o apucă pe Diane de braț și o trase lângă perete, fixând cu arma și cu privirea ușa care se închidea încet.

— Fir-ar să fie, Diane… îi șuieră ea în ureche. Ai văzut pe cineva? Pe Harley? Pe Roadrunner? Pe Annie?

Diane scoase un sunet sugrumat și Grace o simți începând să se prăbușească lângă ea. Își dezlipi ochii o clipă de la ușă și o văzu pe Diane uitându-se îngrozită la cadavrul lui Mitch, din lift, cu gura deschisă și respirând foarte repede.

— Uite ce ai făcut, Grace, scânci ea. Uite ce ai făcut!

Grace tresări ca și cum ar fi primit o palmă, se uită la arma din mâna ei și-și dădu seama ce trebuia să fie în mintea lui Diane.

— Pentru Dumnezeu, Diane, n-am făcut eu asta! șopti ea frenetic, smucind-o pe Diane de cealaltă parte, așezându-se între ea și priveliștea groaznică din lift. Ascultă-mă, nu avem timp. Este un ajutor de șerif jos, ai văzut-o?

Diane își mișca neîncetat capul, încercând să privească pe după Grace, înspre lift. Avea ochii sălbatici, prea deschiși, două cercuri albe în jurul unor puncte albastre.

Grace o scutură de braț.

— Nu te uita acolo, Diane. Uită-te la mine!

Ochii goi alunecară încet într-ai lui Grace. Păreau disperați, resemnați, la fel de distruși precum capul lui Mitch.

— Ce? întrebă prostește.

— Ai văzut pe cineva jos?

Capul lui Diane se mișcă în sus și-n jos.

— Femeie polițist.

Gâtul i se mișcă într-o înghițitură convulsivă.

— E moartă… mizerie…

— Dumnezeule!

Grace închise o clipă ochii.

— Dar ceilalți? Harley, Annie…?

Diane scutură absentă din cap.

„Dumnezeule, își spuse Grace, nici măcar nu clipește. Știu spre ce se-ndreaptă, am fost acolo, îmi amintesc.” O ciupi pe Diane de braț suficient

de tare cât s-o facă să scoată un strigăt de surpriză și să se tragă-n spate.

— M-a durut!

Începu ca o șoaptă și crescu treptat, transformându-se într-un urlet sfâșietor.

— M-a durut! M-a DURUT! M-A DURUT…

Grace își apăsă mâna liberă peste gura lui Diane, lipind-o pe femeie cu spatele de perete, șuierându-i în față:

— Îmi pare rău c-a trebuit să fac asta. Acum ascultă-mă. Trebuie să cobor. Trebuie să-i găsesc pe Harley și pe Roadrunner – „și, te rog, Doamne, să nu fie și Annie aici; să fie afară, în siguranță, la coadă la restaurant, nervoasă și agitată, și vie…” Înțelegi, Diane? Trebuie să plec și nu pot să te las aici singură. Trebuie să vii cu mine, în spatele meu, da? N-o să las să ți se întâmple nimic, îți promit.

Pentru că de data asta avea o armă și, pentru Dumnezeu, de data asta era pregătită. Nimeni altcineva n-avea să mai plătească cu propria-i viață pentru dubiosul privilegiu de a face parte dintr-a ei.

— Nu putem pleca, Grace.

— *Trebuie* să plecăm. Doar puțin.

Grace gândea repede, vorbea repede, simțind cum se scurg secunde prețioase, blestemându-și imaginația care îi arăta pe Harley și pe Roadrunner și pe Annie zăcând într-o baltă de sânge la parter, murind în timp ce afurisita, proasta și egoista de Diane… Se opri și trase aer în piept, redirecționând această furie bună și puternică dinspre Diane înspre ucigaș.

— Haide, Diane! Trebuie să plecăm, spuse ea calmă. Tu mi-ai spus asta cândva, îți amintești? Și ai avut dreptate. Îți amintești?

Diane o privi și clipi.

— La spital.

— Exact. Eram la spital și mi-ai spus că, uneori, trebuie să ne îndepărtăm de anumite lucruri. Că

totul are să fie mai bine dac-o să plecăm de acolo. Și așa am făcut, îți amintești?

— Dar… Diane o privi neajutorată. Nu așa m-am gândit. Nu trebuia să plecăm toți.

Grace simți că se zgâlțâie lumea.

— Cum?

— Tu trebuia să pleci. Nu eu, nu Mitch, doar tu. Însă au plecat toți, toți au trebuit să o urmeze pe Grace și a trebuit să plec și eu, și acum vezi ce-ai făcut?

Plângea în hohote. Scotoci în geantă după o batistă și scoase un revolver 45 cu amortizor, pe care-l înfipse în pieptul lui Grace.

• Capitolul 47

Magozzi își mușcă interiorul obrazului în timp ce vira pe Washington Street, cu mașina ridicată pe două roți, și simți gustul sângelui. Așteptă o eternitate până când cele patru pneuri găsiră din nou asfaltul, apoi călcă accelerația la podea.

Frână în fața depozitului, atât de brusc încât mașina derapă într-o parte. Într-o clipă, îl văzu pe Halloran cu picioarele depărtate în fața ușii verzi, descărcându-și toate gloanțele din revolver în încuietoarea electrică, cu explozii asurzitoare ce trimiteau șrapnele în toate direcțiile. Camioneta lui era lipită de o unitate MPD parcată de cealaltă parte a străzii și un tânăr polițist de patrulă venea în goană spre Halloran, cu o pușcă și o rangă de fier.

Magozzi și Gino săriră din mașina care încă se mai balansa după oprirea bruscă, lăsând portierele deschise, cu pardesiurile lungi fluturându-le în spate în timp ce alergau spre ușă. Magozzi înșfăcă țeava puștii și i-o smulse din mână lui Halloran, înainte ca șeriful să înceapă să tragă.

— Nu! E de oțel! Așteaptă berbecul!

Halloran îl săgetă cu o privire sălbatică, apoi înșfăcă ranga de metal și începu să izbească înnebunit în crăpătura subțire dintre tocul și ușa de oțel.

Magozzi rămase înțepenit preț de câteva clipe, paralizat de disperare, auzind un cor de sirene ce se apropiau din toate direcțiile.

— Scara de incendiu! zise el dintr-odată, apoi o rupse la fugă pe lângă clădire, înainte să apuce să termine de rostit cuvintele.

— Ia-o prin față! îi strigă peste umăr lui Gino, chiar în clipa în care botul ascuțit al unei mașini de pompieri apărea de după colț.

„Un minut cu berbecul, își spuse. Poate două. O să fie bine. O să fie bine…”

Mobilul îi sună în timp ce urca scara de incendiu și Tommy îi strigă în ureche:

— Leo! L-am găsit! Este Mitch Cross! James Mitchell este Mitch Cross și D. Emanuel este nevastă-sa!

Magozzi izbi cu pumnul în scara de metal și telefonul îi zbură peste balustradă.

•

Tot aerul dispăru într-o clipă din plămânii lui Grace, împins parcă de presiunea bruscă a revolverului 45 care-i apăsa în capul pieptului.

Nu fusese pregătită, până la urmă. Arma ei era îndreptată spre dreapta, ațintită încă spre ușa care dădea către scări și, dincolo de șocul și de groaza care o cuprinseseră, își spunea: „Ar putea să-mi tragă două gloanțe în inimă înainte să apuc să întorc Sigul spre ea…”

Diane o privea cu ochii goi, lipsiți de suflet, pe care Sharon Mueller îi citise în acele ultime clipe înainte ca glonțul să i se înfigă în gât, ochi pe care Grace nu-i mai văzuse niciodată. Lacrimile i se opriseră în clipa în care scosese pistolul.

— Mi-am adus arma mare azi, spuse Diane încet. Îmi place mai mult 22-ul, dar acum trebuia să fiu sigură. Când tragi cu un 22, trebuie să fii foarte aproape. Lovitura trebuie să fie foarte precisă.

Trecură câteva clipe lungi până ca Grace să înțeleagă. Oh, sigur, drăguța, cumintea, drăgălașa Diane, care detesta armele, care nu ridica niciodată vocea, tocmai îi înfipsese un 45 în piept, dar, până în momentul în care menționă 22-ul, gândul că ea ar fi putut fi ucigașul Monkeewrench nu-i trecuse nicio clipă prin minte lui Grace.

— Oh, nu!

Cuvintele de neîncredere îi alunecară fără să vrea pe buzele pe care le simțea groase și inutile, articulând gândurile involuntare ale unei minți ce amenința să se oprească iute, cu desăvârșire.

— Tu? Tu i-ai omorât pe toți acei oameni? Dumnezeule, Diane, de ce?

— Păi… din instinct de autoconservare, presupun.

— Dar… Nici măcar nu îi cunoșteai. Erau doar… profiluri. Într-un *joc,* pentru Dumnezeu! *Era doar un joc.*

Diane îi zâmbi și lucrul ăsta fu într-atât de înspăimântător încât Grace simți că i se înmoaie genunchii.

— Exact asta e! Știam că o să înțelegi. Am vrut să omor jocul, nu oamenii. Miji puțin ochii. Mitch a încercat să te convingă să renunți la joc, dar n-ai vrut să-l asculți. Ai idee prin câte l-ai pus să treacă pe bietul băiat?

— Ai ucis niște oameni pentru că lui Mitch *nu îi plăcea jocul*?

— Oh, Grace, nu fi ridicolă! A fost mult mai mult decât atât. Jocul ăsta ne-ar fi distrus. Ar fi fost *sfârșitul*!

Se opri o clipă, lăsă ușor capul pe-o parte și ascultă.

Grace auzi și ea. O sirenă. În depărtare. Venea spre ele sau se ducea în altă parte? Diane nu păru afectată în niciun fel, lucru care o îngrozi.

— În orice caz, continuă Diane calmă, trebuia să-l opresc înainte ca jucătorii să înceapă să ajungă la nivelul cincisprezece. Polițiștii joacă jocuri tot timpul, știi? Dacă vreunul din Atlanta ar fi văzut scena aia pe care ai desenat-o și ar fi început să-și pună întrebări?

Capul lui Grace vâjâia, gândurile i se răsuceau încâlcite, încercând să găsească firul logic al acestei nebunii.

— Despre ce vorbești?

— Crima numărul cincisprezece, Grace. Le-ai servit totul pe tavă. Șase agenții și sute de polițiști n-au reușit să-și dea seama cine i-a omorât pe oamenii ăia din Atlanta și tu le-ai spus totul, cu un singur indiciu afurisit din nenorocitul tău de joc. Îți

mulțumesc din suflet, Grace. Mulțumesc că aproape mi-ai distrus viața. Firește, trebuia să opresc jocul înainte să apuce să-l vadă cineva. Și l-am oprit. Am omorât câțiva oameni și l-ai scos imediat de pe net, cum de altfel eram sigură c-o să faci. Doar că după asta, dobitocii ăia de polițiști ți-au trimis amprentele la FBI și uite așa tot am ajuns până la urmă la crimele din Atlanta și totul a început să se năruie.

Alte sirene. Mult mai multe. Și erau aproape. Diane nici nu clipi.

„Poate nu le aude. Fă-o să asculte. Ce era în crima numărul cincisprezece? Despre ce indiciu vorbește? Nu. Nu te gândi la asta. Nu e important acum. Încearcă să-i distragi atenția ca să poți mișca Sigul încet, încet, câte un milimetru pe secundă…”

— Vine poliția, Diane. Se aud sirenele.

— Oh, stai tu liniștită! Totul face parte din plan. Vrei să știi care-i planul? E chiar foarte ingenios. Intenția mea inițială astăzi era să te omor doar pe tine, desigur. Nu voiam să-i omor pe toți, fiindcă atunci n-ar mai fi existat Monkeewrench și Mitch ar fi fost foarte nefericit, dar… știi cum e. Întotdeauna ți se pune cineva în cale.

Se încruntă, iritată.

— Ca polițista aia de la parter. Chestia asta a stricat totul. Ce dracului căuta ea aici? Știai că e din Wisconsin? Am văzut pe insigna de pe cămașa ei.

Își lipi arătătorul de buze, cu un aer contrariat, apoi fața i se lumină brusc.

— În orice caz, până când polițiștii o să reușească să intre în clădire – și aici trebuie să-ți mulțumesc ție, Grace, ai montat sisteme de securitate excelente –, o să fac o criză de isterie. Cred că o să-mi iasă destul de bine. Am exersat destul de mult. Și n-o să fie nevoie să le spun decât că ți-ai ieșit din minți și ai început să tragi în oameni, așa că n-am avut încotro și-a trebuit să te-

mpușc, în autoapărare. Și știi și tu că FBI-ul o să fie mai mult decât încântat de versiunea asta. Oricum au vrut întotdeauna să creadă că tu ești ucigașul din Georgia și acum o să aibă ocazia să-și vadă dorința îndeplinită. Și o să închidă afurisitul ăla de caz. Se termină bine pentru toată lumea.

Privirea i se îndreptă o clipă spre lift, apoi din nou spre ea și chipul i se întunecă.

— Ei, nu chiar pentru toată lumea. Mă scoate din sărite, Grace, că m-ai obligat să-l omor pe Mitch.

„E vina ta, Grace. Numai vina ta."

— Te-a iubit, murmură Grace și, dintr-odată, își simți Sigul mult prea greu și brațul prea obosit.

Îl mai mișcase un milimetru înspre Diane? Nu era sigură.

— Cum ai putut să-l omori?

Diane miji ochii și Grace privi în ei, căutând furie, ură, o urmă de emoție umană, dar nu văzu decât iritare.

— Nu a fost vina mea! Nu trebuia să fie aici. Mi-a promis. MI-A PROMIS. A dat peste mine chiar după ce-o împușcasem pe polițista aia și atunci evident că a trebuit să-i explic planul. Și, *desigur,* n-a vrut să mă lase s-o omor pe preaiubita lui Grace.

Și apoi continuă pe un ton de conversație atât de banal, încât Grace simți că i se ridică părul pe mână:

— Am avut cea mai urâtă ceartă din căsnicia noastră, Grace. Absolut cea mai urâtă. Voia să mă omoare – pe mine, soția lui – doar ca să te salveze pe tine. Îți vine să crezi?

Și da, Grace credea. Mitch ar fi făcut orice pentru ea. Orice. Încercă să-și imagineze cum trebuia să fi fost pentru el să afle că femeia cu care era însurat de zece ani era o ucigașă. Dar, la dracu'! Locuise în aceeași casă cu ea. Cum poți să trăiești atâta timp cu cineva și să nu-ți dai seama?

— Nu înțeleg cum ai reușit să-i ascunzi secretul atâția ani.

Diane părea nedumerită.

— La ce te referi?

— La povestea din Georgia.

Acum, era amuzată. Extrem de amuzată.

— Oh, Grace! Crezi că eu i-am omorât pe oamenii ăia în Georgia? Doamne, ce amuzant! De ce aș fi făcut una ca asta? Mitch i-a omorât!

Grace o privea stupefiată. Urechile îi înregistrară sunetul unor împușcături undeva afară. Multe împușcături, repede una după cealaltă, dar mintea refuza să accepte informația și s-o înțeleagă.

— Asta-i o nebunie. Mitch n-ar fi… începu ea și Diane scoase un râset trist.

— N-a fost cea mai deșteaptă treabă din viața lui, dar nu gândea cu mintea limpede la vremea aia. Presupun că-i intrase în cap ideea cretină că, dacă-i elimina pe toți cei din jurul tău, o să te-ntorci alergând în brațele lui. N-a ținut, desigur, așa că s-a mulțumit să rămână… ce? Prietenul tău cel mai bun?

Grace dădu din cap, ca lovită de trăsnet.

— Întâmplător, mă țineam după el în ziua în care l-a omorât pe Johnny ăla cu care ieșiseși la un moment dat – oh, ce chestie! Tocmai mi-am dat seama de ironie! Acum zece ani, eu am dat peste el după ce tocmai omorâse pe cineva; în dimineața asta, el m-a surprins în aceeași situație. Ha! Cercul se închide.

Ochii ei părură să-și slăbească concentrarea și mintea i se pierdu o clipă, apoi însă își reveni numaidecât.

— Oricum, îl alesesem deja pe Mitch – el trebuia să fie bărbatul cu care să mă căsătoresc. Așa că totul s-a potrivit perfect. Eu m-am ales cu soțul pe care-l voiam, el cu o soție care nu putea depune mărturie împotriva lui.

Își încreți nasul, deranjată de o amintire neplăcută.

— Și totul ar fi fost perfect dacă FBI-ul nu te-ar fi închis în casa aia cu Libbie Herold. Pe cuvântul meu, Grace, am crezut c-o să înnebunească. Îl scotea din minți faptul că nu putea să ajungă la tine. Personal, cred că suferea puțin de psihoză în vremea aia, îi intrase musai în cap că trebuie să te „salveze” și nu l-am putut face să se răzgândească. Și atunci a pierdut lănțișorul.

— Lănțișorul?

Iritată, Diane împinse pistolul în pieptul lui Grace.

— Grace, încearcă să ții pasul! Gluma ta cu Speedo!

Și atunci, Grace îl văzu. În joc, în mâna victimei numărul cincisprezece. În viața reală, în jurul gâtului lui Mitch, cu ani în urmă, în facultate. Întotdeauna sub pulover sau sub tricou, pentru ca nimeni altcineva să nu-l vadă.

— Idiotul l-a pierdut în timp ce-o omora pe proasta aia de la FBI. Și tot n-a fost o problemă până când n-ai pus afurisitul de lănțișor în afurisitul de joc și după aia jocul pe nenorocitul de internet! Și când l-ar fi văzut polițiștii din Atlanta, și-ar fi adus aminte că este exact ca acela pe care îl aveau în depozitul de dovezi. Și-atunci, ghici ce se-ntâmpla? Ar fi venit aici și-ar fi început să-și bage nasul. Te-ar fi întrebat de unde ți-a venit ideea și tu le-ai fi spus: „Oh, i-am dat unul exact la fel lui Mitch, când eram la facultate în *Atlanta*”. Ei gata! Cu asta s-ar fi sfârșit toată povestea. Fiindcă Libbie Herold l-a tăiat. Sângele lui a fost peste tot. Și acum, cu testele ADN…

Grace de-abia dacă putea să asculte. Mintea, trupul, spiritul – toate îi erau amorțite. Furia pe care mizase, ura care îi dăduse putere – totul se scurgea acum într-un puhoi de deznădejde.

Totul fusese în zadar. O prostie, sincer, dacă stătea să se gândească. Atâtea măsuri de securitate

care s-o apere de un ucigaș care fusese chiar lângă ea, în fiecare moment… Toată acea paranoia sufocantă, acea teamă de orice chip necunoscut, când, de fapt, fusese prea oarbă, prea *proastă* să vadă adevărul în spatele unuia dintre chipurile pe care credea că le cunoaște cel mai bine.

Sigul erau tot mai greu și simțea cârceii punând stăpânire pe mușchii brațului încordat. La ce bun să-l mai țină întins? Oricum, n-ar fi avut nicio șansă să apuce să-l folosească.

Dintr-odată, se auziră zgomote asurzitoare de la parter. Ceva masiv, izbindu-se metal pe metal, iar și iar…

Diane clipi din ochi.

— Vai de mine! Sosește cavaleria. Cred că-i timpul să terminăm. Ce dracu' faci?

Grace clipi, ușor nedumerită.

— Cu gâtul. La dracu'! Ce faci cu gâtul?

O simți atunci între degete. În timp ce mâna în care ținea Sigul i se înmuiase și coborâse înspre podea, cealaltă i se strecurase pe sub tricou și trăsese afară lanțul cu crucea pe care i-o dăduse Jackson. Nu fusese un gest conștient. După o viață ca a lui Grace, îți pierzi orice credință în talismane, fie ele religioase sau de altă natură. Dar în clipa în care atinse crucea, văzu ochii căprui ai puștiului ridicându-se solemn spre ea, implorând-o să o poarte. El credea. Poate că tocmai de aceea Grace întinsese mâna după cruce – să găsească în ea un fragment din credința pe care viața nu reușise încă s-o alunge din inima copilului.

„Grace, ai încredere în mine?…" Era ca și cum îi datora asta, fiindcă el crezuse în ea mai întâi.

Ce lucru prețios era credința; și cât de fragil. Asta îi dăduse de fapt Jackson. Asta îi dăduseră Jackson, și Harley, și Annie, și Roadrunner, și Charlie, și chiar și Magozzi, care n-ar fi trebuit să creadă în ea deloc, și totuși crezuse…

— Nu-i nimic. Doar o cruce. Vezi?

Diane făcu repede un pas în spate și, pentru prima dată după un timp ce părea să fie o eternitate, Grace putu să respire fără să simtă în piept apăsarea revolverului 45.

Diane privea cu ochi mari, transfigurată, crucea care se legăna în mâna lui Grace, adunând lumina din toate ferestrele, strălucind.

— Am avut și eu una ca asta, șopti ea, atingându-și gâtul, căutând o fantomă. Mi-a dat-o maica superioară, dar… cred că am aruncat-o.

Se pierduse într-o amintire pe care Grace nici nu încercă să și-o imagineze, privirea fiindu-i atrasă preț de-o fracțiune de secundă de ceea ce vedea în spatele acelor ochi pierduți. Și în acea clipă, Grace simți un val de adrenalină care începu să-i ridice mâna în care ținea arma, văzu ușa dinspre scări deschizându-se încet, încet; văzu o femeie în uniformă maro, plină de sânge, târându-se pe burtă, cu pistolul tremurându-i deși era ținut cu ambele mâini; apoi văzu țeava coborând și arma căzând cu zgomot pe parchet în clipa în care femeia nu-și mai putu susține strânsoarea fragilă…

În secunda următoare, ochii lui Diane clipiră, se îndreptară ca o săgeată spre femeia de pe jos și, mai repede decât o putu urmări Grace, Diane își îndreptă revolverul înspre ușă în același timp în care Sigul se ridica și mansarda păru să explodeze sub descărcarea asurzitoare a armelor.

Diane se înclină într-o parte și căzu foarte repede, cu capul lovind podeaua cu o bufnitură surdă, care avea să-i bântuie coșmarurile lui Grace mult timp de-acum înainte. Era sânge, mult sânge care se scurgea din atâtea răni din capul lui Diane, încât Grace nu mai înțelegea nimic.

Își privi nedumerită Sig Sauerul pe care îl ținea în mână. Trăsese o dată? De două ori? Cu siguranță, nu de mai multe ori, nu fusese timp și, în plus, abia începuse să ridice arma, nu ajunsese decât cu puțin deasupra parchetului – vedea urmele pe care le lăsase în lemnul de arțar lustruit.

Bărbatul se ridică de după biroul lui Annie, în spatele căruia se ghemuise, încet, ca să n-o sperie, ținând arma îndreptată în jos, dar strângând-o încă puternic cu ambele mâini.

— Magozzi, șopti Grace, apoi din nou: Magozzi…

Era numele lui. Îl auzise întreaga viață, dar când îl auzi acum, rostit de Grace MacBride, simți cum i se strânge inima, mai tare decât putea suporta.

— Și Halloran, adăugă el, privind spre ușa care se deschidea spre scări.

Grace îi urmări privirea și văzu un bărbat înalt, în uniformă maro, aplecat asupra femeii însângerate, apăsându-i cu mâinile rana de la gât, plângând ca un copil.

Grace auzi multe țipete venind dinspre scări și dinspre casa liftului. Mii de voci care urlau cuvinte inteligibile, însă inima ei alese doar trei, trei voci care îi strigau numele.

— Mulțumesc, mulțumesc! șopti ea pierdută, în timp ce-și arunca arma, alergând în ajutorul femeii rănite, fară să bage de seamă lacrimile care-i șiroiau pe față.

Se gândea la Annie, și la Harley, și la Roadrunner, în viață! La Jackson și la Magozzi, la bărbatul pe nume Halloran și la femeia care sângera sub mâinile lui – toți oamenii care o salvaseră în sfârșit!

•

Gino și Magozzi stăteau în parcarea din fața depozitului, urmărind ambulanța gonind înspre Hennepin County General. Era escortată de trei mașini de poliție, cu sirenele și luminile pornite, și mergea cu viteză maximă: două mașini MPD în față și Bonar în spate, în mașina din Wisconsin. Halloran insistase să meargă cu Sharon. Medicii avuseseră imprudența să-i spună că le părea rău, dar nu putea merge în ambulanță; Halloran nu spusese nimic. Își scosese doar arma și o

îndreptase asupra lor și doctorii se răzgândiseră numaidecât.

— Au spus că nu arată bine, zise Gino.

— Am auzit.

— Câți polițiști cunoști care s-ar fi târât în sus, pe atâtea scări, cu o rană ca aia?

— Aș vrea să cred că cei mai mulți ar fi făcut la fel.

Gino clătină din cap.

— Nu știu ce să zic. A fost tare, nu glumă.

Magozzi dădu din cap.

— Amândoi au fost. Halloran a sărit prin ușă într-o clipă și a golit tot încărcătorul înainte să apuc eu să trag a doua oară.

Gino oftă.

— S-ar putea să fiu nevoit să-mi schimb atitudinea față de polițiștii din Wisconsin. Și-n orice caz, care era treaba cu MacBride? De ce alerga așa după targă?

Magozzi închise ochii, amintindu-și cum Grace alergase înnebunită pe lângă targă, în timp ce medicii o scoteau pe roți din garaj, smulgându-și crucifixul de la gât și înfășurând lanțul în jurul încheieturii mâinii lui Sharon.

„E catolică?” o întrebase un medic.

„Nu știu. Dar nu îi lăsa să i-l dea jos.”

— Făcea tot ce putea, Gino.

— Ha!

Gino se întoarse și se uită la Grace, la Harley, la Roadrunner și Annie, strânși în cerc lângă ușă, cu acea expresie de șoc profund pe care o mai vezi la victimele de război.

— Mă-ntreb dac-o s-o ia razna după povestea asta.

Magozzi privi peste umăr, spre Grace. Era aproape îngropată sub brațele prietenilor ei, dar își ridică aproape numaidecât ochii spre el, de parcă ar fi strigat-o pe nume.

— Nu cred, spuse Leo.

• Capitolul 48

Era o zi de-a dreptul toridă pentru sfârșit de octombrie, aproape douăzeci de grade, și cerul era limpede, de un albastru adânc, infinit.

„Atâta agitație, pompă și formalități!” își zise Halloran. Din cauza lor înmormântările de polițiști erau atât de triste. Departamentul din Milwaukee trimisese cimpoaie, care jeleau acum pentru toți bărbații și femeile în uniformă care nu puteau să plângă, fiindcă nu se cădea.

Dumnezeule, erau câteva sute! Atâtea siluete în maro și albastru, cu insignele de alamă sclipindu-le în soare, strălucind în peisajul de toamnă, pe panta lină, împânzită de pietre de mormânt.

Văzuse insigne din douăsprezece state în afară de Wisconsin în sumbrul cortegiu ce străbătuse încet cei patru kilometri dintre biserica catolică Sfântul Luca și cimitirul Calumet.

Cercetă chipurile polițiștilor care stăteau cel mai aproape de mormânt și-i recunoscu pe propriii oameni, rigizi, atenți. Mulți plângeau, fară să se rușineze. Cimpoaiele nu putuseră face asta în locul lor.

Ochii lui Halloran însă erau uscați, ca și cum vărsase în depozitul din Minneapolis toate lacrimile pe care le conținuse trupul lui.

Era aproape gata acum. Drapelul fusese împăturit și prezentat, focurile de salut fuseseră trase, speriind un stol de păsări negre pe câmpul din apropiere, și acum plângea trompeta, trimițându-și acordurile bine-cunoscute peste nemișcarea acestei perfecte zile de toamnă. Îl auzi pe Bonar lângă el, dregându-și încet vocea.

Dură mai bine de jumătate de oră până plecă toată lumea. Halloran și Bonar stăteau pe o bancă de beton, sub un arțar mare. Câteva frunze se încăpățânau să se mai agațe de crengi, aurii pe fundalul albastru al cerului.

— Nu a fost vina ta, Mike, spuse Bonar, după o lungă tăcere. Ai dreptul să fii trist, dar nu să te simți vinovat. Nu a fost vina ta.

— Nu începe, Bonar.

— Bine.

Părintele Newberry părea să plutească în josul pantei, alunecând spre ei, măturând cu sutana lui neagră iarba uscată. Avea unul dintre acele zâmbete evlavioase pe care le au mereu preoții atunci când îngroapă pe cineva, ca și cum le deschid drumul spre o mare călătorie și nu îi îndeasă doar la doi metri sub pământ. „Niște sadici nenorociți!" își zise Halloran.

— Mikey, spuse blând sadicul nenorocit.

— Bună ziua, părinte, răspunse șeriful.

Îl privi o clipă pe preot, apoi ochii îi coborâră din nou în pământ, îi găsiră picioarele și începură să urmărească o furnică pe un fir de iarbă.

— Mikey, spuse din nou părintele Newberry, și mai blând, însă Halloran nu ridică privirea.

Nu voia să fie alinat. Refuza!

Bonar se uită la părintele Newberry, ridicând neputincios din umeri, și preotul dădu din cap, în semn de înțelegere.

— Mikey, m-am gândit că ai vrea să știi. Cheile pe care le-ai lăsat la secție în ziua când a fost ucis Danny…

Halloran tresări.

— … nu se potriveau la ușa casei soților Kleinfeldt.

Halloran rămase nemișcat preț de câteva clipe, înregistrând informația, apoi ridică încet capul.

— Cum adică?

Zâmbetul preotului era șters, evaziv.

— Păi, cred că ți-am spus că și-au lăsat întreaga avere bisericii. Așa că ieri am luat cheile de la tine de la birou și m-am dus să văd câte ceva…

Își pipăi pieptul cu mâna, apoi degetele i se strânseră în jurul crucifixului frumos împodobit.

— A fost foarte ciudat. Nicio cheie nu s-a potrivit, Mikey. Le-am încercat pe toate, de mai multe ori, dar niciuna nu s-a potrivit la ușa din față. Am sunat la tine la birou. Doi dintre oamenii tăi o să mai meargă o dată mâine cu mine, dar nu cred că va fi vreo diferență. Cheia pur și simplu nu e acolo.

— Nu înțeleg.

Părintele Newberry oftă.

— Soții Kleinfeldt erau niște oameni speriați. Poate că nu aveau niciodată cheia casei la ei. Probabil că o țineau ascunsă undeva, pe lângă casă, deși am căutat în locurile obișnuite și n-am găsit nimic. Presupun că o să apară, în cele din urmă. Ideea e însă, Mikey, că și dacă nu ai fi uitat cheile, tot nu ai fi putut să deschizi ușa din față. Danny tot s-ar fi dus să încerce prin spate. Înțelegi?

Halloran îl privi intens pe preot preț de câteva clipe lungi, apoi lăsă ochii în pământ și găsi din nou furnica, proasta de furnică, irosindu-și clipele importante ale vieții urcând și coborând întruna același fir de iarbă.

La dracu', făcuse atâtea greșeli! Lista de „ce-ar fi fost dacă" părea nesfârșită și acuzatoare. Ce-ar fi fost dacă ar fi refuzat s-o lase pe Sharon să se ducă la depozit? Ce-ar fi fost dacă ar fi lăsat-o să se ducă, dar ar fi refuzat să aștepte afară? Ce-ar fi fost dacă s-ar fi dus el să verifice ușa din spate, în locul lui Danny? Ce-ar fi fost dacă ar fi spart una dintre ferestrele alea nenorocite și-ar fi intrat amândoi prin față?

Dar cel puțin în privința lui Danny, cel mai mare „ce-ar fi fost dacă" era acum tăiat de pe listă. „Ce-ar fi fost dacă nu aș fi uitat cheile? Ei bine, Halloran, ar fi fost absolut la fel!" Simțea o oarecare alinare în asta. Halloran se agăță de acest sentiment și se ținu strâns de el și, când în sfârșit putu din nou să vorbească, spuse:

— Mulțumesc, părinte. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Bătrânul preot oftă ușurat.

Bonar se ridică și-și arcui spatele, scoțându-și în afară burta mare ca pe prora unei corăbii.

— Te conduc la mașină, părinte.

— Mulțumesc, Bonar.

Și când ajunseră un pic mai sus pe pantă, de unde Halloran nu-i mai putea auzi, îi șopti:

— Îmi spui tu ce s-a întâmplat în Minneapolis? N-am auzit decât zvonuri și crâmpeie de informații.

— Dacă-mi promiți că nu mă convertești.

Bonar vorbi întruna în timp ce urcau, apoi pe când coborau într-o vale micuță, apoi în vreme ce urcau iar ultimul deal până lângă mașina părintelui Newberry, parcată la intrarea în cimitir, îi spuse totul, refuzând să-l insulte cu o versiune mai delicată, apoi deschise portiera și-l privi pe părinte așezându-se solemn în scaun, punându-și o mână pe volan și oftând din rărunchi.

— Atâta tristețe! spuse părintele Newberry. Mult mai multă decât mi-am imaginat.

Își atinse din nou crucifixul, apoi se uită la Bonar.

— Te întorci în Minneapolis cu Mikey?

— Mai târziu, după-amiază.

— Să-i spui domnișoarei Mueller că m-am rugat pentru ea.

— Vorbea destul de bine ieri. Doctorul a spus că o să dureze ceva timp, dar o să-și revină.

— Sigur c-o să-și revină. Cum ți-am spus, m-am rugat pentru ea.

Bonar zâmbi.

— O să-i spun că-i e datoare unui preot catolic. Asta s-ar putea să-i dea drumul la voce.

Oftă și privi în josul dealului, spre Halloran care tocmai se ridica de pe banca de beton.

— A fost o slujbă frumoasă, părinte. Foarte frumoasă. L-ai condus cu stil pe Danny pe ultimul

drum.

— Mulțumesc, Bonar.

Părintele Newberry întinse mâna să închidă portiera, dar Bonar o ținu deschisă.

— Părinte?

— Da, Bonar?

— Mă întrebam… suntem destul de meticuloși când verificăm și adunăm dovezile. Cum ar fi un set de chei, de exemplu. Nu scriem pur și simplu „set de chei”, specificăm câte chei sunt, dacă sunt chei de casă, de lacăt, de mașină, chestii de genul ăsta…

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Și mă gândeam că mâine, când băieții o să meargă cu dumneata, o să verifice datele din registrul de la secție cu cheile din setul dumitale, ca să se asigure că nu s-a pierdut niciuna, mă-nțelegi?

— Oh!

Preotul stătea drept și privea în față, prin parbriz. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Foarte interesant, Bonar. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Nu mi-am dat seama că procedura este atât de…

— Exactă.

— Da.

Bonar se ridică și închise portiera, apoi se aplecă și zâmbi prin fereastra deschisă.

— E tare greu să ții evidența cheilor. Pun pariu că am pe puțin un milion într-un sertar, acasă. Jumătate din ele, nu mai știu pentru ce sunt.

Părintele Newberry întoarse capul și îl privi pe Bonar în ochi.

— Am și eu un sertar la fel la parohie.

— Mă gândeam eu.

Bonar rămase în drum și privi mașina îndepărtându-se, virând ușor la stânga și la dreapta, de parcă șoferul ar fi fost oarecum amețit, copleșit de greutatea pe care alesese să o poarte. Bonar se gândi că, probabil în întreaga lui viață,

părintele nu comisese niciodată un păcat așa mare… și nici atâta bine nu mai făcuse.

— Hei, Bonar! îl strigă Halloran, din spate.

— Hei! Cum te mai simți?

Halloran trase aer în piept și privi în josul dealului, spre mormântul lui Danny Peltier.

— Mai bine. Mult mai bine.

• Capitolul 49

Luni după-amiaza, în ziua înmormântării lui Danny Peltier, Magozzi și Gino se duseseră la spital s-o viziteze pe Sharon.

Cu excepția cercurilor întunecate din jurul ochilor, chipul îi era la fel de alb ca și bandajele care-i acopereau gâtul și avea acea nemișcare a supraviețuitorului care nu s-a întors încă pe deplin printre cei vii. Când deschise ochii însă, Magozzi își spuse că arăta senzațional.

— Chiar mă-ntrebam când o să apăreți, spuse Sharon zâmbind.

— Ca să vezi cât de puțin știi! pufni Gino. Am trecut pe-aici tot timpul cât ai fost la urgență. La fel și băieții de la Monkeewrench.

— Zău? Atunci cum se face că nu v-ați mai întors niciunul după ce m-am trezit?

Magozzi zâmbi.

— Glumești? Halloran a păzit ușa ca un câine turbat. A trebuit să așteptăm să părăsească statul ca să ne strecurăm aici să-ți luăm o declarație. Crezi că ești în stare să faci un efort?

— Sigur. Mă mai doare încă puțin gâtul, dar bine măcar că nu mai scuip sânge. Scârboasă chestie, zău așa!

Gino își trase un scaun lângă patul ei.

— Doctorul spune că te externează într-o săptămână.

— Da, am avut noroc. Dacă trăgea cu ceva mai mare decât un 22, v-aș fi vorbit acum de pe lumea cealaltă.

— Pe legea mea c-ai avut noroc! spuse Gino. Probabil că 22-ul a fost primul care i-a picat în mână lui Diane, când a căutat în geantă. Ce nu-nțeleg eu e de ce nu a mai tras o dată după ce-ai căzut, să fie sigură că te-a terminat.

Sharon își mută privirea asupra lui Magozzi.

— Mereu e așa delicat?

— Aproape mereu.
— Ei bine, cred că intenționa să facă exact ce-ai spus, dar a apărut Mitch. Probabil că el mi-a salvat viața.
— Ai văzut ce s-a întâmplat? întrebă Magozzi.
— Da. Între mai multe reprize de leșin. Diane își pierduse complet controlul. I-a spus verde-n față că venise s-o omoare pe Grace. Și Mitch a scos pistolul la ea, știați asta? Era gata să-și omoare propria soție, ca să o salveze pe Grace. Așa că Diane l-a împușcat. Bum! L-a azvârlit chiar lângă mine. După care, mi-am pierdut cunoștința o vreme.
Gino dădu din cap.
— Ei bine, cât ai fost tu în țara viselor, a târât cadavrul lui Mitch până la lift, apoi a oprit curentul și a dezactivat generatorul, care era setat să pornească automat. Harley și Roadrunner au coborât pe întuneric – de-asta nu te-au văzut iar Diane i-a încuiat în camera generatorului și s-a dus sus, să termine cu Grace.
— Atunci mi-am revenit din leșin, când s-a închis ușa care dădea spre scări. Am auzit voci și mi-am dat seama că e sus, cu MacBride. Așa că am urcat scările.
Gino își dădu ochii peste cap.
— Te-ai târât pe trepte în întuneric, sângerând ca un porc înjunghiat de Ignat. Ești dată dracului, fato!
— Da, ce să zic! Nici măcar n-am fost în stare să trag.
Magozzi veni lângă pat și-i luă mâinile într-ale lui.
— Ai fost fantastică. I-ai salvat viața lui Grace.
Atinse cu degetul crucifixul înfășurat ca o brățară la mâna femeii.
— Nu știu de unde-a apărut asta și nu pot s-o dau naibii jos!
— Mai las-o acolo câteva zile, zâmbi Magozzi, observând acum, de aproape, cât arăta de obosită.

Vrei să te lăsăm să te odihnești?

— Ei aș! Nu vreau să mă odihnesc. Vreau să știu ce se întâmplă.

Gino zâmbi. Ah, cât îi plăceau polițiștii! Îi împuști, aproape-i omori, îi bagi în comă o zi, două, și când se trezesc, sunt tot polițiști și primul lucru de care întreabă este cum merge cazul.

— Ăia răi sunt morți, spuse el.

— Haide, Gino…

— Păi, i-am spus pe scurt. Firul de păr pe care l-a găsit medicul vostru legist o plasează pe Diane Cross în biserica din Calumet. I-am comparat ADN-ul cu cel al soților Kleinfeldt și s-a dovedit că era, într-adevăr, copilul lor. Se ținea după ei încă de când a plecat de la Sfântul Petru.

— Până când i-a găsit.

— I-a găsit, le-a făcut felul, și s-a semnat cu noul ei nume[22], spuse Magozzi. Am ajuns la concluzia că asta însemnau crucile pe care le-a tăiat în trupul celor doi.

— O să-mi fac teza de doctorat pe cazul ăsta, spuse Sharon. Își făcuse intervenția de selectare a sexului, nu?

— Da, răspunse Gino. La doar o săptămână după ce-a împlinit optsprezece ani, Brian Bradford a suferit o intervenție chirurgicală prin care i-au fost înlăturate câteva părți suplimentare. Apoi și-a schimbat numele în D. Emanuel care, întâmplător, este chiar numele pe care-l avea maica superioară înainte de a fi promovată. Sora Emanuel. Apoi Brian, acum Diane, se înscrie la facultatea din Georgia – unde, apropo, a terminat șefă de promoție informatica, ceea ce explică firewall-urile impenetrabile de pe e-mailurile pe care i le-a trimis lui Grace. În orice caz, pune ochii pe Mitch Cross, care era James Mitchell în acel moment – Doamne, urăsc cazul ăsta! Toți au câte-o mie de nume și unul are două sexe.

Sharon închise ochii și se cufundă în pernă.

— Dar nu ea a fost ucigașul din Georgia. Aia a fost opera lui Mitch.

— Exact. Se pare că Diane l-a ascuns timp de zece ani de zile. I-a oferit un alibi care l-a scos de pe lista suspecților în cazul din Atlanta și l-a salvat din nou oprind jocul *Detectiv de criminal în serie* în clipa în care indiciul cu lănțișorul amenința să readucă în discuție întreaga poveste.

Sharon deschise ochii.

— Asta nu pricep eu. N-aș fi crezut că poliția din Atlanta n-a întrebat-o acum zece ani pe Grace ce era cu lănțișorul ăla.

— Au fost tone, și nu glumesc, tone de urme lăsate la scena ultimei crime din Atlanta – era o cameră de cămin unde locuiseră în timp cel puțin cinci sute de studenți și fiecare lăsase câte ceva în urmă. Până când au reușit să sorteze toate probele și au ajuns să pună întrebări despre cele relevante, martorii-cheie le dispăruseră fără urmă. Toți cinci au fost căutați de FBI pentru interogare în toți acești ani.

— De-asta au făcut o criză de apoplexie când le-ai trimis amprentele lui MacBride.

— Exact.

Sharon căscă și-nchise din nou ochii.

— Credeți-mă pe mine, penisul e rădăcina tuturor relelor. Toată povestea asta a început fiindcă acum zece ani Mitch a făcut o fixație patologică pentru MacBride și a încercat să-și elimine concurența.

Gino zâmbi.

— Da, dar partea cea mai interesantă este că probabil nu făcea asta pentru prima dată.

Sharon deschise ochii.

— Ce vrei să spui?

— Odată ce i-am aflat numele adevărat, îi explică Magozzi, informațiile recuperate despre el din bazele de date ale poliției au început să apară ca ciupercile după ploaie. Părinții i-au murit când avea treisprezece ani, după ce casa le-a luat foc în

mod suspect. Departamentul pentru delincvență juvenilă l-a anchetat, dar nu au putut dovedi nimic. Apoi a fost acuzat că-și urmărea o colegă de liceu. O lună mai târziu, iubitul și fratele fetei au fost găsiți morți. Înjunghiați.

— Dumnezeule! murmură Sharon.

— Da, continuă Gino. Din nou, nicio dovadă. Dar se pare că MacBride n-a fost prima lui obsesie.

Sharon se ridică într-un cot, clipi și se uită la Magozzi.

— I-ai spus asta lui MacBride?

— Știe că Mitch i-a omorât prietenii din Georgia. Am auzit când i-a spus Diane. Dar nu știe restul.

— Trebuie să-i spui.

— O să-i spunem la un moment dat. Am zis s-o luăm mai ușor o vreme…

— Nu. Trebuie să-i spui acum. Nu înțelegi? Timp de zece ani s-a considerat vinovată pentru cele petrecute în Georgia. Crede că nebunul a ucis *numai* din cauza ei, că ea e cea care a creat acest monstru. Trebuie să afle că nu s-a întâmplat pentru prima dată, că Mitch era deja bolnav când l-a întâlnit.

Se lăsă să cadă înapoi pe pernă și închise ochii, epuizată.

— Du-te și spune-i, Magozzi!

•

Se însera în clipa în care Magozzi opri în fața casei lui Grace. Jackson era în curtea din față și se rostogolea pe iarbă cu Charlie. Sări în picioare când îl văzu pe Magozzi apropiindu-se pe alee și Charlie își ridică o lăbuță, scheunând în semn de salut. Magozzi se ghemui și scărpină câinele între urechi. Apoi se uită la Jackson.

— Cum se simte?

Jackson ridică din umerii înguști, cu o expresie îngrijorată.

— Nu știu. Nu prea vorbește. Ceilalți au plecat acum câteva minute, dar o să se întoarcă. Îi e mai bine când e cu ei.

Își ridică ochii îngrijorați spre Magozzi.

— Încă-i e frică. Nu înțeleg. S-a terminat, nu?

Magozzi dădu din cap și se ridică în picioare.

— O să dureze ceva timp. Stai tu cu ochii pe ea?

— Poți fi sigur de asta.

Dură mult timp până când Grace răspunse la ușă. Magozzi ascultă cum se deschid pe rând toate încuietorile metalice. Apoi Grace crăpă ușa doar câțiva centimetri și privi prin deschizătură.

Părul negru îi atârna răvășit, căzându-i trist pe umeri, și Magozzi simți o puternică strângere de inimă în clipa în care o privi în ochi. Era îmbrăcată cu halatul alb de baie, total nepotrivit pentru momentul zilei. Conturul Sigului i se citea în buzunar. Magozzi se întrebă dacă Grace va reuși vreodată să se despartă de pistol.

— Pot să intru? întrebă el și se pregătea să adauge că avea ceva ce trebuia neapărat să-i spună, ceva ce ar fi putut s-o ajute, că poate *el* ar fi putut s-o ajute dacă i-ar fi dat o șansă…

Grace stătea în ușă, uitându-se la el, și Magozzi nu-i putea interpreta privirea, însă își aminti cu teamă de seara în care trântise ușa în urma lui, fiindcă era polițist, fiindcă polițiștii erau dușmanii ei, fiindcă era astfel legat de un coșmar pe care nu-l putea lăsa în urmă.

„Las-o”, își spuse în gând.

Da, vezi să nu!

— Nu plec, Grace!

Sprâncenele ei se ridicară puțin.

— Nu plec. Nu vreau să plec. Nu plec până nu vorbesc cu tine și, dacă nu mă lași, o să rămân aici, în fața ușii tale, până fac o sută de ani. Și-o să te amendeze pentru gunoaiele din fața casei.

Grace își lăsă capul într-o parte, nu mai mult de un centimetru, însă ceva din privirea ei se schimbă, ca și cum ar fi existat poate un zâmbet mic, mic de

tot, undeva, înăuntrul ei, care în timp, ar fi putut reuși să-i urce până pe buze.

— Intră, Magozzi.

Îi luă mâna și îl conduse înăuntru, lăsând ușa larg deschisă în urma lor.

[1] Grup etnic asiatic. (n.tr.).

[2] „Spintecătorul Negru”, echivalentul în cultura americană al „Doamnei cu Coasa”. (n.red.).

[3] Campionat internațional de lupte. (n.tr.).

[4] Actor american (n. 1931) celebru pentru vocea profundă de bas. (n.red.).

[5] National Association for the Advancement of Colored People – organizație care militează pentru drepturile civile ale minorităților etnice din SUA. (n.red.).

[6] Cucul alergător – pasăre care trăiește în zone semideșertice; bine-cunoscut și din seria de desene animate cu Wile E. Coyote. (n.red.).

[7] Mameloane biciuite.

[8] Program care filtrează accesul elementelor exterioare într-un calculator. (n.tr.).

[9] IRS, SSA – sistemele americane de taxe și impozite și evidență socială. (n.tr.).

[10] Actor de comedie american și fost instructor în cadrul Corpului Pușcașilor Marini. (n.red.).

[11] Distrugătoarea de bile.

[12] *Heather* (în limba engleză, în original) – iarbă neagră, buruiană.

[13] Soțul păpușii Bărbie (n.tr.).

[14] Soldatul Destinului.

[15] Celebră companie de lenjerie de damă (n.tr.).

[16] Referire la povestea *Hainele cele noi ale Împăratului,* de Hans Christian Andersen. (n.tr.).

[17] Minneapolis Police Department – Departamentul de Poliție din Minneapolis.

[18] Orașele Gemene – regiune din Minnesota, SUA, ce desemnează orașele Minneapolis și St. Paul. (n.tr.).

[19] Nume generic, dat de regulă persoanelor feminine neidentificate. (n.tr.).

[20] Prăjitură din pandișpan, cu umplutură de cremă, foarte populară în partea de nord a Americii. (n.tr.).

[21] Lanțuri de benzinării din SUA. (n.tr.).

[22] *Cross* = cruce, în limba engleză, în original.

Table of Contents

Table of Contents